

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Muhteşem." –Clive Barker

SEPTIMUS HEAP

→ BİRİNCİ KİTAP ←

Büyük

ANGIE SAGE

"Bu kitapta yok yok! Hayal edebileceğiniz her şey var
Sihirbazlar, kadın büyücüler ve harika sürprizlerle
bezenmiş muhteşem bir roman.
Zengin hayal gücü ve akıcı diliyle okurların asla ayrılmak
istemeyecekleri bir dünyaya davet ediyor."

Clive Barker

SEPTIMUS HEAP KİMDİR?

KAYIP BİR ÇOCUK MU?
OLAĞANÜSTÜ BİR KAHRAMAN MI?
YOKSA GÜÇLÜ BİR BÜYÜCÜ MÜ?
İŞTE BÜYÜ BURADA BAŞLIYOR.

KİTABIN ORJİNAL ADI

SEPTIMUS HEAP
MAGYK

YAYIN HAKLARI

ANGIE SAGE ©
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.©

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

İLLÜSTRASYON

MARK ZUG

BASKI

1. BASIM / HAZİRAN 2008
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0971 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SEPTIMUS HEAP

→ BİRİNCİ KİTAP ←

Büyük

ANGIE SAGE

İLLÜSTRASYON

MARK ZUG

TÜRKÇESİ

FERHAN ERTÜRK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

→ İÇİNDEKİLER ←

1 • Yolda Bulunan Bez Parçası	13
2 • Sarah ve Silas	18
3 • Yüce Bekçi	28
4 • Marcia Overstrand	36
5 • Heapler'de	44
6 • Kuleye Doğru	56
7 • Büyücü Kulesi	60
8 • Çöp Oluğu	70
9 • Sally Mullin'in Çay ve Bira Salonu	76
10 • Avcı	85
11 • İz	90
12 • <i>Muriel</i>	97
13 • Takip	101
14 • Derin Kanal	108

15 •	Gece Yarısı Kumsalda	116
16 •	Boggart	132
17 •	Alther Tek Başına	142
18 •	Koruyucunun Kulübesi	149
19 •	Zelda Hala	156
20 •	Çocuk 412	166
21 •	Sıçanus Sıçanus	173
22 •	Büyü	188
23 •	Kanatlar	197
24 •	Kalkan Böcekleri	207
25 •	Wendron Cadısı	213
26 •	Kış Dönümü Bayramı	219
27 •	Stanley'in Yolculuğu	231
28 •	Büyük Don	239
29 •	Pitonlar ve Sıçanlar	248
30 •	Marcia'ya Mesaj	257
31 •	Sıçanın Dönüşü	264
32 •	Büyük Erime	271
33 •	İzle ve Bekle	283
34 •	Pusu	288
35 •	Yeraltına Giriş	296
36 •	Donma	302
37 •	Havuz Bakmak	309

Büyü

38 ♦	Buzların Çözülmesi	317
39 ♦	Randevu	325
40 ♦	Karşılaşma	330
41 ♦	İntikam	339
42 ♦	Fırtına	352
43 ♦	Ejderha Gemi	361
44 ♦	Denize Doğru	373
45 ♦	Sular Çekiliyor	383
46 ♦	Bir Ziyaretçi	391
47 ♦	Çırak	399
48 ♦	Çırak Yemeği	407
49 ♦	Septimus Heap	416
	Zelda Hala Ördek Havuzunda Ne Gördü	420
	Sonrası	423

ORMAN

KALE

NEHIR

KÖPRÜ

KÜREY KAPISI

JANNIT MARTEN'İN ÇEKÇEK YERTİ

KUZGUN KAYASI

SARAY

KALE

BÜYÜK KULESİ

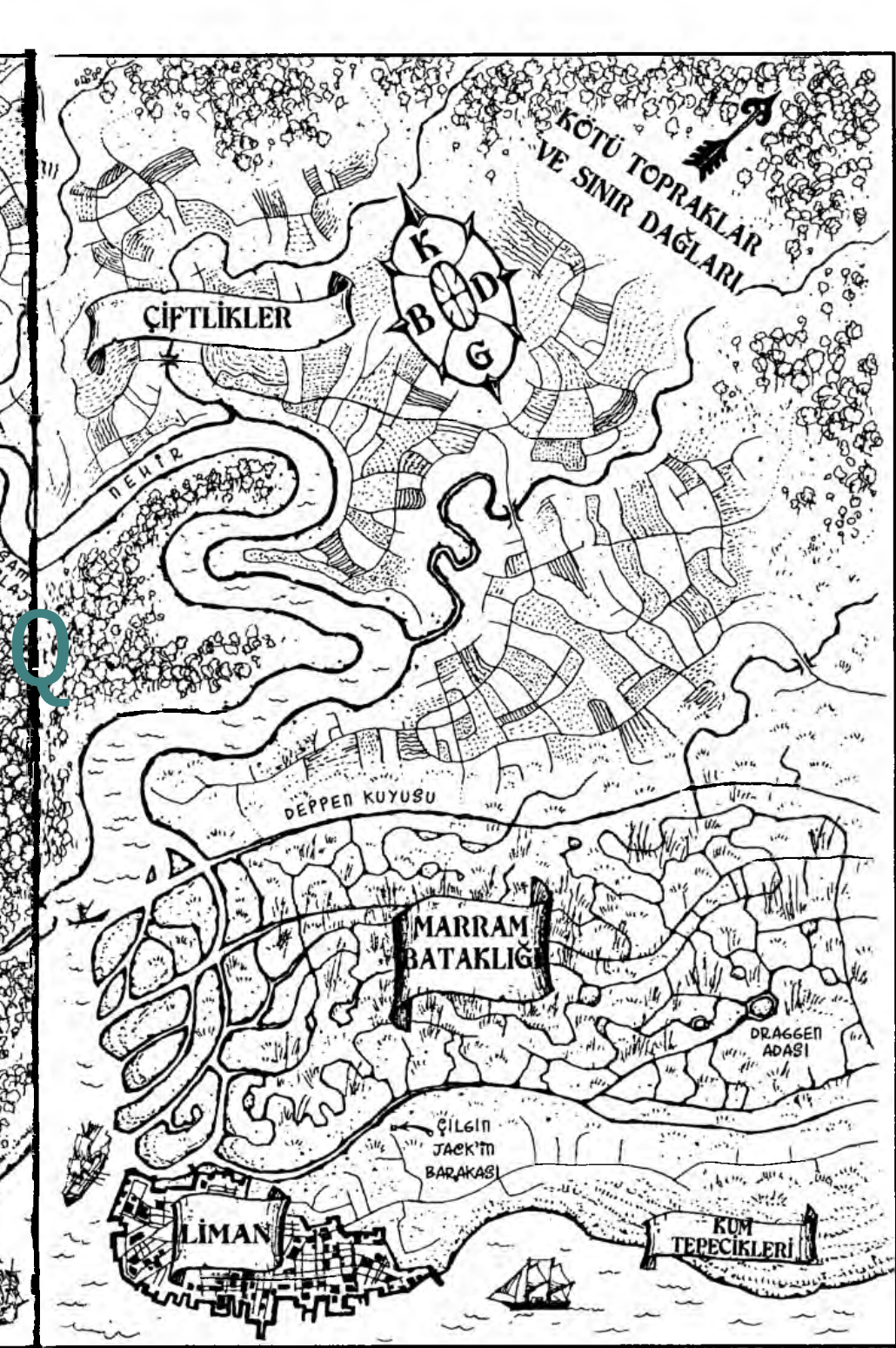
BÜYÜK KEMER

ÇÖP ÖLÜĞÜ YOLU

GÜNEY KAPISI

BELEDİYE ÇÖPLÜĞÜ

SALLY MULLIN'İN ÇAY VE BİRA İSALONU

→ 1 ←

YOLDA BULUNAN BEZ PARÇASI

Silas Heap sıkıca pelerinine sarıldı. Kar olanca şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Ormanı geçmek uzun sürmüş ve iliklerine kadar donmuştu. Ama ceplerinde Doktor Kadın Galen'in o gün erken saatlerde doğan oğlu Septimus için ona verdiği şifalı bitkiler vardı.

Silas, kaleye yaklaştı. Ağaçların arasından surların dışına yığılan, yüksek ve dar evlerin pencerelerine konmuş mumların titrek ışıklarını görebiliyordu. Bu, yılın en uzun gecesi ve mumlar karanlığı uzak tutmak için şafağa kadar yanacaklardı. Silas, kaleye yürüyerek gitmeyi her zaman severdi. Gündüzleri ormandan korkmazdı ve millerce uzanan sık ağaçların arasından giden dar patikada yürümenin

keyfini çıkarırdı. Artık ormanın kenarına yaklaşmış ve yüksek ağaçlar seyrelemeye başlamıştı. Patika vadiye doğru inmeye başladığında, Silas önünde uzanan kaleyi görebildi. Eski surlar geniş, kıvrılarak giden nehri kucaklamıştı ve karmakarışık canlı renklere boyanmış ev kümelerinin etrafında zikzaklar çiziyordu. Kış güneşinin son ışınlarının yansıdığı tüm evlerin batıya bakan pencereleri sanki alev almış gibi parlıyordu.

Kale önceleri küçük bir köy olarak kurulmuştu. Ormana çok yakın olduğu için köylüler koyunlarını, tavuklarını ve arada sırada da çocuklarını çalmaktan başka bir şey düşünmeyen kutup porsukları, cadılar ve sihirbazlardan korunmak için yüksek taş surlar inşa etmişlerdi. Yapılan ev sayısı arttıkça, surlar uzatılmış ve insanların güvenliğini sağlamak için derin on hendek kazılmıştı.

Kısa bir süre sonra kale diğer köylerden yetenekli zanaatkarları çekmeye başlamıştı. O kadar çok gelişip büyümüşü ki, sakinler için yeterli boş yer kalmayınca birisi Ramblings'i inşa etmeye karar vermişti. Silas ve Sarah'da çocuklarıyla birlikte nehrin kenarında yükselen devasa bir taş bina Ramblings'de yaşıyorlardı. Ramblings nehir ve kale arasında üç millik bir alana yayılmıştı. Burası, labirent gibi dar yolları ve odaları, küçük fabrikaları, aile dairelerine karışan okul ve dükkânları, minnacık çatı bahçeleriyle hatta bir tiyatrosuyla gürültülü ve işlek bir yerdi. Ramblings'de fazla boş yer yoktu, ama insanlar bunu umursamıyorlardı. Her zaman konuşacak arkadaşlar ve çocukların oynayacağı birileri bulunurdu.

Kış güneşi kale surlarının ardında batarken Silas adımlarını hızlandırdı. Gece için açılır kapanır köprü kaldırılmadan ve Kuzey Kapısı kilitlemeden önce oraya ulaşması gerekiyordu.

İşte o anda Silas yakınında *bir* şey hissetti. Bu canlı bir şeydi ama zorlukla hissedilebiliyordu. Yakınında bir yerde, küçük bir in-

sanın kalp atışlarının farkına vardı. Sıradan Büyücülerden biri olarak bir şeyler hissedebilirdi, ama özellikle iyi bir Sıradan Büyücü olmadığı için tam anlamıyla konsantre olması gerekiyordu. Hızla yağan ve ayak izlerini hemen örten kar tanelerinin altında hareket etmeden durdu. Ve sonra bir şey duydu... 'bir burun çekme, bir inilti, hafif bir nefes alışı? Emin değildi ama bu kadarı yeterliydi.

Patikanın yanındaki çalılığın altında bir bez parçası vardı. Silas bez parçasını aldı ve kendini şaşkınlık içinde minnacık bir bebeğin ciddi gözlerine bakarken buldu. Silas, bebeği kollarına aldığı anda kız olduğunu anladı ve yılın en soğuk gününde nasıl olup da karın içinde böyle durduğunu merak etti. Birisi onu kalın bir yün battaniyeye sıkıca sarmıştı, ama bebek soğuktan donmak üzereydi: dudakları morarmış, kirpiklerinde kar taneleri birikmişti. Bebek, koyu menekşe gözleriyle dikkatlice ona bakarken, Silas, onun bir bebeğin bu kısacık hayatında görmemesi gereken şeyleri gördüğünü hissetti.

Septimus ve oğlanlarla sıcak, güvenli evdeki Sarah'ı düşünen Silas minik bir bebeği de barındırabileceklerini düşündü. Bebeği mavi büyücü pelerininin içine dikkatlice yerleştirdi ve kalenin kapısına doğru koşarken ona sıkıca sarıldı. Asma köprüye geldiğinde, Kapı Bekçisi Gringe köprüyü kaldırması için Köprücü Çocuk'a bağlamak üzereydi.

"Tam zamanında geldin," diye homurdandı Gringe. "Ama siz büyücüler tuhafsiniz. Böyle bir günde hepiniz niçin dışarı çıkmak istersiniz bilmiyorum."

"Ya?" Silas mümkün olduğu kadar çabuk Gringe'in yanından geçmek istiyordu ama önce Gringe'in avucuna bir gümüş teklik koymasına gerekiyordu. Silas ceplerini karıştırdığında gümüş bir para buldu ve ona verdi.

"Teşekkür ederim, Gringe. İyi geceler."

Ücretsiz Oku - Eklep Arşivi - <https://rantey.org>

Gringe gümüş paraya sanki kötü bir böcekmiş gibi baktı.

“Marcia Overstrand, az önce bana bir yarım lira verdi. Ama ne de olsa o sınıf atladı, artık Olağanüstü Büyücü.”

“Ne?” Silas’ın soluğu kesilmişti.

“Hım. Mevki, onun artık bir mevkisi var.”

Gringe, onun geçmesi için kenara çekildi ve Silas aradan sıyrıldı. Marcia Overstrand’ın niçin aniden Olağanüstü Büyücü olduğunu ne kadar merak ederse etsin, Silas pelerinin sıcaklığında bez parçasının hareketlenmeye başladığını hissetti ve içinden bir ses ona Gringe bebeği görmemeli, diye fısıldadı.

Silas, Ramblings’e giden tünelin gölgelerinde kaybolduğunda, morlar içinde, uzun boylu birisi ortaya çıkıp yolunu kesti.

“Marcia!” dedi nefes nefese Silas. “Senin burada ne...”

“Bebeği bulduğunu hiç kimse söyleme. O senin çocuğun. Anladın mı?”

Şok olan Silas başıyla onayladı. Daha ağzını açıp bir şey söylemeden Marcia mor bir sis pırıltısına dönüşüp gözden kayboldu. Silas, Ramblings’deki uzun, dolambaçlı yolculuğunun geri kalanını şaşkın bir halde geçirdi. Bu bebek kimdi? Marcia’nın onunla ne ilgisi vardı? Ve Marcia niçin artık Olağanüstü Büyücü’ydü? Ve Silas, Heap ailesinin çoktan aşırı kalabalıklaşmış odasına açılan kocaman, kırmızı kapıya yaklaşırken aklına başka bir acil soru geldi: Sarah bakacak ikinci bir bebeğe ne diyecekti?

Silas son soruyu uzun uzun düşünecek zaman bulamadı. Kapıya ulaştığında, kapı hızla açıldı ve başebenin lacivert cüppesini giyen, kocaman kırmızı yüzlü bir kadın koşarak dışarı fırlayınca neredeyse Silas’ı yere düşürüyordu. Onun da elinde bir bez parçası vardı, ama o bez parçası baştan aşağı sarılmıştı ve kadın onu götürmeye geç kalmış bir posta gibi kolunun altında taşıyordu.

“Öldü!” diye bağırdı başebe. Silas’ı sertçe kenara itti ve koridor-
dan aşağı koştu. Odanın içinden Sarah Heap’in çılgılığı geldi.

Silas üzüntülü bir şekilde içeri girdi. Sarah’ın etrafında altı be-
yaz yüzlü küçük oğlan gördü; hepsi de ağlayamayacak kadar çok
korkmuşlardı.

“Ebe, onu aldı,” dedi umutsuzca Sarah. “Septimus öldü ve ka-
dın onu alıp götürüyor.”

İşte o anda, Silas’ın hâlâ pelerininin altında sakladığı bez par-
çasından ılık bir ıslaklık yayıldı. Silas ne diyeceğini bilemeden bez
parçasını pelerininin altından çıkardı ve Sarah’ın kollarına bıraktı.

Sarah Heap gözyaşlarına boğuldu.

Q

→ 2 ←

SARAH VE SILAS

Heap ailesine katılan bez parçasına, Silas'ın annesinin anısına Jenna adı verildi.

Jenna geldiğinde, oğlanların en küçüğü olan Nicko iki yaşındaydı ve kısa zamanda erkek kardeşi Septimus'u unuttu. Büyükler kardeşlerini daha geç unuttular. Küçük kız kardeşlerini sevdiler ve okuldaki büyü derslerinden onun için eve çeşit çeşit hazineler getirdiler.

Sarah ve Silas tabii ki Septimus'u unutamadılar. Silas, Doktor Kadın'dan bebeğin şifalı otlarını almaya gittiğinde Sarah'ı tek başına bıraktığı için kendini suçladı. Sarah ise her şey için kendini suçladı. Bununla beraber, o berbat günde olanları çok iyi hatırlamıyordu. Bebeğine nefes aldirmaya çalıştığını, ama başaramadığını biliyordu. Bir de, başebenin küçük Septimus'unu baştan aşağı sarmalamasını izleyip sonra kapıya koşuşunu ve omzunun üzerinden geriye, "Öldü!" diye bağırmasını hatırlıyordu.

Sarah bütün bunları hatırlıyordu.

Ama Sarah, bebek kızını da kısa zamanda Septimus'u sevdiği kadar sevmiştir. Bir süre birisi gelip Jenna'yı da alacak, diye korkmuştu ama aylar geçip Jenna büyüyüp tumbul, agulayan bir bebeğe dönüş-tükçe, rahatlamış ve endişe etmekten neredeyse vazgeçmişti.

Ta ki bir gün en yakın arkadaşı Sally Mullin kapının eşiğine ne-fes nefese gelene kadar. Sally Mullin, kalede olupbiten her şeyi bi-len insanlardan biriydi. Ufak tefek, çalışkan bir kadındı. Kızıl saçla-rının bir tutamı her zaman pis aşçı şapkasının altından fırlardı. Hoş yuvarlak bir yüzü vardı ve çok fazla kek yemekten birazcık tumbul-laşmıştı. Giysilerinde genelde un lekeleri olurdu.

Sally nehrin yanındaki küçük dubanın üstünde duran, küçük bir çay salonu işletiyordu. Kapının üstündeki tabelada

Q
SALLY MULLIN ÇAY VE BİRA SALONU
KALACAK TEMİZ YER BULUNUR
AYAK TAKIMI GİREMEZ

yazılıydı.

Sally Mullin'in çay salonunda sır, diye bir şey yoktu. Kaleye su yoluyla gelen her şey, herkes fark edilir ve hakkında yorum yapılırdı. Kaleye gelen insanların çoğu tekneyle gelmeyi tercih ederdi. Silas dışında hiç kimse kaleyi çevreleyen ormanın karanlık patikalarından hoşlanmazdı. Ormanın geceleri hâlâ kötü bir kutup porsuğu sorunu vardı ve etçil ağaçlar tarafından istila edilmişti. Bir de her zaman na-kit para sıkıntısı içinde olan ve dikkatsiz gezginlere tuzak kurup on-ları sadece iç çamaşırlarıyla bırakmakla meşhur Wendron Cadıları vardı.

Sally Mullin'in çay salonu suyun üzerine tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş, hareketli bir kulbeydi. Çeşitli büyüklükte ve şekilde tekneler çay salonunun dubasına bağlanırlardı. Bu teknelerle her türden insan ve hayvan gelirdi. Çoğu, en azından Sally'nin sert birasından bir tane içip arpalı kekinden kalın bir dilim yemeden, ona en son dedikoduları anlatmadan yol yorgunluğunu atamazdı. Kalede de yarım saat boş vakti olan ve midesi guruldamaya başlayan herkes Liman Kapısı'nın yürümekten iyice aşınmış yolunu ve Nehir Kenarı Konfor plğ'n geçer, kendini Sally Mullin'in çay ve Bira Salonu'nda bulurdu.

Sally her hafta Sarah'ı mutlaka ziyaret eder ve ona yeni gelişmeleri aktarırdı. Sally'ye göre Sarah yedi çocuğunun bakımını fazlasıyla yklenmişken Silas Hepp, onun görebildiği kadarıyla çok az şey yapıyordu. Sally'nin ykleni genellikle Sarah'nın hiç duymadığı ve karşılaşmadığı kişiler hakkındaydı, ama Sarah ne olursa olsun Sally'nin ziyaretlerini dört gözle bekler ve etrafında olanları duymaktan hoşlanırdı. Bununla beraber, bu kez Sally'nin ona anlattığı farklıydı. Bu günlük dedikodulardan çok daha ciddiye ve Sarah'ı da ilgilendiriyordu. Ve o güne kadar ilk kez, Sarah, Sally'nin bilmediği bir şey biliyordu.

Sally hızla içeri daldı ve kapıyı arkasından komplo hazırlayan biri gibi şüpheli bir şekilde kapattı.

“Bazı berbat haberlerim var,” diye fısıldadı.

Jenna'nın yüzündeki kahvaltı artıklarını ve bebeğin yere döktüklerini silmeye çalışıp bir taraftan da yeni kurt köpeği yavrusunun pisliklerini temizleyen Sarah, onu pek dinlemiyordu.

“Selam, Sally,” dedi. “Burada temiz bir yer var. Gelip otursana. Bir fincan aya ne dersin?”

“Evet, lütfen. Sarah, buna inanabilir misin?”

“Neye, Sally?” diye sordu Sarah. Çay salonundaki en son kötü haberleri duymayı bekliyordu.

“Kraliçe. Kraliçe öldü!”

“Ne?” dedi nefes nefese Sarah. Jenna’yı iskemlesinden kaldırdı ve onu bebek sepetinin olduğu köşeye götürdü. Bebeklerin kötü haberlerden uzak tutulması gerektiğine inanırdı.

“Öldü,” diye tekrarladı Sally.

“Hayır!” dedi nefes nefese Sarah. “Buna inanmıyorum. Bebeğin doğumundan beri iyi değildi. O yüzden o zamandan beri görünmüyordu.”

“Bekçi muhafızlar öyle söylüyorlardı, değil mi?” diye sordu Sally.

“Şey, evet,” diye kabul etti Sarah çayı koyarken. “Ama onlar onun korumaları, bu yüzden bilmeleri gerek. Ama kraliçenin aniden bir grup katil tarafından korunmayı neden tercih ettiğini anlamıyorum.”

Sally, Sarah’ın önüne koyduğu bir fincan çayı aldı.

“Hım. Hoş. Şey, *kesinlikle öyle...*” Sally sesini alçalttı ve sanki Heaplerin odasındaki bütün bu dağınıklığın ortasında birini fark edemeyecekmiş gibi, köşeden bekçi muhafızın fırlamasını beklercesine etrafına bakındı. “Onlar bir grup katil. Doğrusu, onu öldürenler de onlar.”

“Öldürüldü mü? Kraliçe *öldürüldü mü?*” diye bağırdı Sarah.

“Şışt. Şey, bak...” Sally iskemlesini Sarah’a yaklaştırdı. “Etrafta dönen bir hikâye var... ve bunu asıl kaynağından duydum...”

“Kimmiş bu asıl kaynak, bakayım?” dedi Sarah, yüzünde çarpık bir gülümseyişle.

“Madam Marcia işte,” diyen Sally zafer kazanmışçasına bakarak kollarını kavuşturup geriye yaslandı.

“Ne? Nasıl olurda o Olağanüstü Büyücü’yle sohbet ettin? Bir fincan çay için mi uğradı?”

“Sayılır. Terry Tarsal uğradı. Madam Marcia için yaptığı gerçekten tuhaf ayakkabıları büyücü kulesine vermiş geri dönüyormuş. Madam Marcia’nın ayakkabı zevki hakkında ve yılanlardan ne kadar nefret ettiği konusunda sızlanmak için durduğunda Marcia’nın diğer büyücülerden biriyle konuşmasına kulak misafiri olduğunu söyledi. Sanırım şu ufak tefek şişman olan, Endor. Şey, kraliçenin vurulduğunu söylemişler! Bekçi muhafızlar tarafından. Katillerinden biri.”

Sarah duyduklarına inanamadı.

“Ne zaman?” dedi nefes nefese.

“Şey, iğrenç olan şey bu,” diye şaşkınlıkla atıldı Sally. “Bebeğinin doğduğu gün vurulduğunu söylemişler. Tam altı ay önce. Ve biz bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Bu çok korkunç... çok korkunç. Ve Bay Alther’i de vurmuşlar. Ölmüş. Marcia işte böyle devralmış...”

“Alther ölmüş mü?” dedi nefes nefese Sarah. “Buna inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum... Hepimiz onun emekli olduğunu sanmıştık. Silas yıllar önce onun çırağıydı. Çok sevimli biriydi...”

“Öyle miydi?” diye sordu Sally, kendi öyküsüne devam etmeye can atıyordu. “Şey, gördüğün gibi hepsi bu kadar da değil. Çünkü Terry, Marcia’nın prensesi kurtardığını ve bir yere kaçırdığını tahmin ediyor. Endor ve Marcia, kızın nasıl olduğunu merak ediyorlarmış. Ama tabii ki Terry’nin ayakkabılarla orada olduğunu anladıklarında susmuşlar. Terry’nin söylediğine göre Marcia, ona karşı kaba davranmış. Kendini biraz tuhaf hissetmiş ve Marcia’nın ona bir *Unut Büyüsü* yaptığını tahmin etmiş, ama onun mırıldanmaya başladığını görünce bir sütunun arkasına geçmiş ve yeteri kadar otuklenmemiş. Terry,

Marcia'nın ona ayakkabıların parasını verip vermediğini hatırlamadığı için çok kızgın.”

Sally Mullin nefes almak için duraksadı ve koca bir yudum çay içti.

“Zavallı küçük prenses. Tanrı'm ufaklığa yardım et. Acaba şimdi nerededir? Büyük ihtimalle zindanın birinde çürüyordur. Bir de bizim buradaki küçük meleğimize bak... Nasıl durumu?”

“O mu, çok iyi,” dedi Sarah. Genellikle Jenna'nın burun çekmeleri, yeni dişleri, nasıl oturduğu ve artık kendi fincanını nasıl tuttuğu üzerine uzun uzun konuşurdu. Ama o an için Sarah dikkatleri Jenna'dan uzaklaştırmak istiyordu, çünkü Sarah son altı ayı bebeğin gerçekten kim olduğunu merak ederek geçirmişti ve artık biliyordu.

Jenna kesinlikle o... *bebek prenses* olmalı, diye düşündü Sarah.

İlk kez Sarah, Sally Mullin'e güle güle diye el sallamaktan memnundu. Onun koridorda telaşa uzaklaşmasını izledi ve Sarah kapıyı arkasından kapar kapamaz rahatlayarak bir nefes aldı. Ardından Jenna'nın sepetine doğru fırladı.

Sarah, Jenna'yı kucağına aldı. Bebek, Sarah'a gülümsedi ve büyümlü tılsımını yakalamak için uzandı.

“Evet, küçük prenses,” diye mırıldandı Sarah. “Senin özel olduğunu her zaman biliyordum, ama bizim prensesimiz olduğunu aklıma bile getirmedim.” Bebeğin koyu menekşe rengi gözleri Sarah'ın bakışlarıyla karşılaştı ve sanki, *artık işte biliyorsun*, der gibi baktı.

Sarah, Jenna'yı bebek sepetine nazikçe yatırdı. Başı dönüyordu. Kendine bir fincan daha çay koyarken elleri titredi. Duyduklarına bir türlü inanamıyordu. Kraliçe ölmüştü. Alther de. Jennaları kalenin vârisiydi. Prenses. Neler oluyor?

Sarah öğleden sonranın devamını Jenna'ya, *Prenses Jenna*'ya göz atmak ve eğer birisi onun gerçek kimliğini öğrenirse olabilecek merak etmek arasında bölünerek geçirdi. Ona ihtiyacı olduğunda Silas neredeydi?

Silas o gününü oğlanlarla balık tutarak geçiriyordu.

Ramblings'ten biraz ileride, nehrin bir kıvrımında küçük bir kumsal vardı. Silas, oğlanların en gençleri olan Nicko ve Jo-Jo'ya bir sırtığın ucuna reçel kavanozlarını nasıl bağlayacaklarını ve suya batırabileceklerini gösteriyordu. Jo-Jo üç tane küçük balık yakalamıştı bile ama Nicko kendininkileri durmadan düşürdüğünden sinirleniyordu.

Silas beş yaşındaki ikizleri Erik ve Edd'i görmesi için Nicko'yu kucığına aldı. Erik ayağını ılık, sıcak suya sallandırıp mutlu bir şekilde hayallere dalmıştı. Edd bir taşın altındaki su böreğini bir sopayla dürtüklüyordu. Nicko ağlayıp Silas'ın boynuna sıkıca sarıldı.

Neredeyse yedi yaşında olan Sam ciddi bir balıkçıydı. Son doğum gününde ona gerçek bir olta armağan etmişlerdi. Yanındaki bir kayanın üstünde de iki küçük balık duruyordu. Tam oltasını çekmek üzereyken, Nicko heyecanla bağırdı.

Sam, "Baba, onu uzaklaştır, buradan. Balıkları kaçırarak," dedi öfkeyle.

Silas, Nicko'u alıp yavaşça uzaklaştı ve gidip en büyük oğlu Simon'un yanına oturdu. Simon'un bir elinde olta, diğerinde de bir kitap vardı. Simon'un tutkusu Olağanüstü Büyücü olmaktı ve Silas'ın bütün eski büyü kitaplarını okumakla meşguldü. Silas oğlunun *Her Yönüyle Balık Büyüleri* adlı kitabı okuduğunu fark etti.

Silas bütün oğullarının bir tür büyücü olmalarını umuyordu: bu aile geleneğiydi. Silas'm teyzesi meşhur bir Beyaz Cadı'ydı; amcası

ve babası çok büyük bir uzmanlık dalı olan Şekil Değiştiricilerdendi ki Silas, oğullarının bu daldan uzak duracaklarını umuyordu, çünkü başarılı Şekil Değiştiriciler yaşlandıkça gitgide değişken oluyorlar, bazen kendi asıl şekillerinde birkaç dakikadan daha uzun süre kalamıyorlardı. Silas'ın babası en sonunda ormanda bir ağaç olarak ortadan kaybolmuştu ama hiç kimse hangi ağaç olduğunu bilmiyordu. Silas'ın ormanda dolaşmayı sevmeye nedenlerinden biri de buydu. Babası olabilir umuduyla sık sık yaşlı bir ağaca seslenirdi.

Sarah Heap falcı ve büyücü bir aileden geliyordu. Genç bir kızken, Sarah ormandaki Doktor Kadın Galen'den şifalı bitkiler ve şifa eğitimi almıştı. Silas'la da orada tanışmıştı. Silas ormanda babasını ararken kaybolmuştu ve mutsuzdu. Sarah, onu, Galen'e götürmüştü. Galen, Silas'ın babasının bir Şekil Değiştirici olarak, yıllar önce gideceği son yeri seçtiğini ve şimdi tamamen mutlu olduğunu anlamasına yardımcı olmuştu. Ve Silas da, hayatında ilk kez, Doktor Kadın'ın kulübesindeki ateşin yanında Sarah'la yan yana oturmaktan gerçekten mutlu olduğunu hissetmişti.

Sarah şifalı bitkiler ve şifa konusunda öğrenebileceği her şeyi öğrendiğini fark ettiğinde, Galen'e içten bir hoşça kal demiş ve Silas'ın Ramblings'deki evine taşınmıştı. Ve o zamandan beri, Silas seve seve çıraklıktan ayrılıp faturaları ödeyebilmek için Sıradan Büyücü olarak çalışırken, gelen her yeni çocukla daha da sıkışarak orada yaşıyorlardı. Çok sık olmasa da Sarah boş zamanlarında mutfak masasında şifalı bitki karışımları yapıyordu.

O akşam, Silas ve oğlanlar kumsaldaki merdivenlerden çıkıp Ramblings'e geri dönerlerken baştan aşağı siyahlar giyinmiş, iriyarı ve tehditkâr bir bekçi muhafız yollarını kesti.

“Durun!” diye bağıınca, Nicko ağlamaya başladı.

Silas durdu ve oğlanlara nazik davranmalarını söyledi.

“Kâğıtlar!” diye bağırdı muhafız. “Kâğıtlarınız nerede?”

Silas, ona dik dik baktı. “Ne kâğıtları?” diye sakince sordu. Etrafında karınları acıkmış akşam yemeği için evlerine gitmek isteyen altı yorgun oğlanla sorun çıkarmak istemiyordu.

“Kâğıtlarınız, büyücü bozuntuları. Bu kumsal gerekli kâğıtları olmayanlara yasak,” diye alay etti muhafız.

Silas şok olmuştu. Eğer yanında oğlanlar olmasaydı, tartışardı ama muhafızın taşıdığı tabancayı fark etti.

“Özür dilerim,” dedi. “Bilmiyordum.”

Muhafız bir an tereddüt edip ne yapacağına karar veremedi, ama daha sonra onları korkutmaktan vazgeçip gitmelerine izin verdi.

“Ayaktakımını buradan al götür ve geri gelme,” diye kestirip attı muhafız. “Ait olduğun yerde kal.”

Silas bir an şaşırmış oğlanları hızla merdivenlerden çıkarıp Ramblings’in güvenli ortamına soktu. Sam balığını düşürdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Tamam, tamam,” dedi Silas. “Her şey yolunda.” Ama Silas her şeyin kesinlikle yolunda olmadığını hissetti. Neler oluyordu?

“Bize niçin büyücü bozuntuları dedi, baba?” diye sordu Simon. “Büyücüler en büyüktür, değil mi?”

“Evet,” dedi kafası karışmış bir halde Silas. “En büyüktür.”

Ama sorun, diye düşündü Silas, büyücüyseniz bunu gizleyemezsiniz. Bu bütün büyücülerde ve sadece büyücülerde vardı. Silas’da vardı, Sarah’da vardı ve Nicko ile Jo-Jo dışında bütün oğlanlarda vardı. Nicko ve Jo-Jo, Büyü Okulu’na gider gitmez onlarda da olacaktı. Yavaş yavaş, ama kesinlikle bir büyücü çocuğun gözleri büyü öğren-

meye başladığında yeşil olurdu. Bu her zaman için gurur duyulacak bir şey olmuştu. Ama şu anda aniden tehlikeli gibi görünmüştü.

O akşam, çocukların hepsi uyuduğunda, Silas ve Sarah gece geç saatlere kadar konuştular. Prenseslerinden, büyücü oğullarından, kaledeki değişikliklerden bahsettiler. Marram Bataklığı'na kaçmayı ya da ormana gidip Galen'le yaşamayı tartıştılar. Şafak sökerken, sonunda uykuya daldıklarında, Silas ve Sarah Heaplerin genelde yaptıklarını yapmaya karar vermişlerdi. Plansız programsız uğraş ve iyi olacağından umudunu yitirme.

Böylece, sonraki dokuz buçuk yıl boyunca Silas ve Sarah seslerini çıkarmadılar. Kapılarını kilitleyip sürgülediler, sadece komşularıyla ve güvenebildikleri kimselerle konuştular. Ve de okuldaki büyü dersleri bittiğinde, çocuklarına akşamları evde büyü öğrettiler.

Ve böylece, dokuz buçuk yıl sonra, biri hariç bütün Heapler delici bakışlı yeşil gözlere sahiptiler.

→ 3 ←

YÜCE BEKÇİ

Saat sabahın altısı olmasına rağmen tanyeri henüz ağırmamıştı Silas'ın bez parçasını bulmasının üzerinden tam on yıl geçmişti.

223. Koridor'un sonunda, Numara Verme Devriyesi tarafındar üzerine 16 numara damgasının vurulduğu, büyük siyah kapının arkasında Heap ailesi sakince uyuyordu. Jenna, Silas'ın nehir kıyısında kıyıya vurmuş bir tahtadan onun için yaptığı küçük kutu şeklindeki yatakta kıvrılmış, rahatça uyuyordu. Bu yatak, Heaplerin sahip olduğu tek ama geniş odadaki büyük dolabın içine güzelce yerleştirilmişti.

Jenna dolap yatağını seviyordu. Sarah, Jenna'yı hem soğuktan hem de gürültücü ağabeylerinden korumak için bu yatağın etrafına çekebileceği rengârenk kırkyama perdeler asmıştı. Daha da iyisi, duvarda yastığının üstünde nehre bakan küçük bir pencere vardı. Eğer Jenna uyuyamazsa, yatarak saatlerce pencereden dışarı bakıp kale-

ye gidip gelen çeşit çeşit tekneleri izlerdi. Bazen bulutsuz karanlık gecelerde uykuya dalana kadar yıldızları saymaya bayılırdı.

Bu geniş oda bütün Heaplerin yaşadığı, yemek pişirdiği, yemek yediği, tartıştığı ve -ara sıra- ev ödevlerini yaptığı yerdi. Ve de tam anlamıyla *darmadağınıktı*. Silas ve Sarah'ın beraberce evi kurdukları yirmi yıl boyunca topladıkları ıvır zıvırlarla doluydu. İçeride ol-talar, makaralar, ayakkabılar, çoraplar, ipler, fare tuzakları, torbalar, yatak takımları, ağlar, örgüler, kıyafetler, tencereler, kitaplar, kitap-lar, kitaplar ve başka kitaplar vardı.

Heaplerin odasında oturacak bir yer bulma umuduyla etrafını-za göz atacak kadar aptalsanız, bir kitap orayı sizden önce kapabi-lirdi. Baktığınız her yer kitap doluydu. Eğilmiş rafların üstünde, ku-tuların içinde, tavandan sarkan torbalarda, masanın altında ve üstün-de her an yıkılacakmış gibi duran güvenilmez yığınlar halinde duru-yorlardı. Öykü kitapları, şifalı biki kitapları, yemek kitapları, tekne kitapları, balıkçılık kitapları vardı, ama çoğunluğu, birkaç yıl önce **büyü** yasaklandığında Silas'ın gizlice okuldan kurtardığı **büyü** ki-taplarıydı.

Odanın ortasında, uzun bacası çatıya doğru kıvrılarak çıkan bü-yük bir ocak vardı; içinde artık soğumuş olan bir ateşin külleri du-ruyordu. Etrafındaysa karmakarışık bir yorgan ve battaniye yığınının altında altı oğlanla birlikte uyuyan kocaman bir köpek vardı.

Silas ve Sarah da uyuyordu. Sarah artık altı yetişkin oğlanla ay-nı odada kalmaya dayanamayacağını ilan ettikten sonra, birkaç yıl önce Silas'ın basitçe tavanda bir delik açarak yaptığı, küçük tavan arasındaki yere kaçmışlardı.

Ama büyük odadaki bütün bu karmaşanın ortasında, küçük der-li toplu bir yer vardı: temiz beyaz bir örtüyle kaplı, uzun ve olduk-ça dengesiz bir masa. Üzerinde dokuz tabakla kupa duruyordu. Ma-

sanın başında kış meyveleri ve yapraklarla süslü küçük bir iskemle vardı. İskemlenin önünde masaya konmuş, renkli bir kâğıda dikkatlice sarılıp kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir hediye Jenna'nın onuncu doğum gününde açması için hazır duruyordu.

Heap ailesi kış güneşi doğmadan son karanlık saatlerde huzur içinde uyurken her şey sakın ve sessizdi.

Bununla beraber, kalenin diğer tarafında, Bekçiler Sarayı'nda, huzurlu ya da huzursuz, uyku bir kenara bırakılmıştı. Yüce Bekçi yatağından kaldırılmış, gece hizmetkârının yardımıyla siyah, kürk süslemeli tuniğini ve siyah, altın rengi kalın pelerinini hızla giyinmişti. Nakış işlemeli ipek ayakkabılarını nasıl bağlayacağı konusunda gece hizmetkârına talimat vermişti. Sonra tek başına kafasına güzel bir taç yerleştirmişti. Yüce Bekçi, kral çeninin başından düşüp taş zeminde ezildiği günden kalan izi hâlâ duran tacı olmadan hiçbir topluluğa çıkmamıştı. Taç hafifçe sivri kel kafasının üstünde eğri duruyordu, ama gece hizmetkârı yeni olduğu ve korkudan ödü patladığı için ona söylemeye cesaret edemiyordu.

Yüce Bekçi koridordan taht odasına doğru hızla yürüdü. Ufak tefek, sıçan gibi bir adamdı. Soluk ve neredeyse renksiz gözleriyle saatlerini ona bakarak geçirmeyi alışkanlık haline getirdiği, karmaşık bir keçi sakalı vardı. Baştan aşağı askeri rozetlerle kaplı bol pelerininin içinde neredeyse kaybolmuştu. Görüntüsü, çarpık ve hafifçe kadınımsı taçla biraz komikti. Ama eğer o sabah onu görmüş olsaydınız gülemezsiniz. Gölgelemin içine saklanıp sizi fark etmemesini umardınız çünkü Yüce Bekçi'nin duruşunda güçlü bir tehdit havası vardı.

Gece hizmetkârı taht odasındaki süslemeli tahtta oturan Yüce Bekçi'ye kendine çekidüzen vermesi için yardımcı oldu. Ardından

sabırsız bir el gitmesini işaret edince, sevinçle oradan uzaklaştı. Vardiyası neredeyse bitmek üzereydi.

Dondurucu sabah havası taht odasını iyice doldurmuştu. Yüce Bekçi tahtında umursamaz bir şekilde oturuyordu, ama soğuk havada küçük buharlara dönüşen nefesi heyecanını ele veriyordu.

Çok geçmeden uzun boylu, genç bir kadın içeri girdi. Üzerinde bir katilin giydiği sade siyah bir pelerin ve koyu kırmızı bir tunik vardı. Hızla ilerledi ve yerlere kadar eğilip selam verdiğinde giysisinin uzun yırtmaçlı kolu taş zemine değdi.

“Lordum, kraliçecik bulundu,” dedi katil, alçak bir sesle.

Yüce Bekçi ayağa kalktı ve soluk gözleriyle katile dik dik baktı.

“Emin misin? Bu kez *hata* istemiyorum,” dedi tehditkâr bir şekilde.

“Casusumuz, lordum, bir süredir bir çocuktan kuşkulanıyordu. Kız kendini ailesinin içinde bir yabancı olarak görüyor. Dün casusumuz bu çocuğun yaşını öğrendi.”

“Tam kaç yaşında?”

“Bu gün on yaşma bastı, lordum.”

“*Gerçekten mi?*” Yüce Bekçi tahtına iyice yaslandı ve katilin söylediklerini düşündü.

“Yanımda bu çocuğun bir görüntüsü var, lordum. Bana göre annesi eski kraliçeye çok benziyor.” Katil tuniğinin cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Üzerinde koyu menekşe gözlü ve uzun siyah saçlı küçük bir kızın ustaca çizilmiş bir resmi vardı. Yüce Bekçi çizimi aldı. Bu oydu. Kız ölen kraliçeye inanılmaz bir şekilde benziyordu. Çabuk bir karara vardı ve kemikli parmaklarını seslice tıkırdattı.

Katil başını eğdi. “Lordum?”

“Bu akşam. Gece yarısı. Orayı ziyaret edeceksin, neredeydi?”

“Oda 16, Koridor 223, lordum.”

“Ailenin adı?”

“Heap, lordum.”

“Tamam. Yanına gümüş tabancayı al. Ailede kaç kişi var?”

“Dokuz, lordum, çocuk da dahil olmak üzere.”

“Ve ne olur ne olmaz dokuz kurşun. Çocuk için gümüş. Ve onu bana getir. *Kanıt* istiyorum.”

Genç kadının rengi soldu. Bu onun ilk ve tek sınavıydı. Bir katilin ikinci bir şansı olmazdı.

“Peki, lordum.” Hafifçe eğilerek selam verdi ve elleri titreyerek geri çekildi.

Taht odasının sessiz bir köşesinde Alther Mella’nın hayaleti oturduğu buz gibi taş sıradan rahatsızca doğruldu. İç çekti ve yaşlı hayalet bacaklarını gerdi. Sonra soluk mor cüppesine sarınıp derin bir nefes aldı ve taht odasının kalın taş duvarlarının içinden yürüyerek geçti.

Dışarıda kendini yerden on sekiz metre yukarıda, sabahın karanlık ve soğuk havasında dururken buldu. Onun yaşında ve konumundaki bir hayaletin yapması gereken ağırbaşlı bir tavırla yürümek yerine, Alther kollarını bir kuş kanadı gibi çırpıp yağın karların içinde zarif bir şekilde hızla uçu.

Alther’e göre hayalet olmanın tek güzel tarafı uçmaktı. Uçmak ya da Uçmanın Kayıp Sanatı modern Olağanüstü Büyücülerin, yere düşmeden önce küçük bir havalanma dışında artık yapamadıkları bir şeydi. Bu sır, bir ara bir yerde kaybolmuştu. Tabii ki bütün hayaletler uçabilirlerdi. Ve artık o bir hayalet olduğuna göre, Alther hayatını engelleyen yükseklik korkusundan kurtulmuş ve birçok heyecan-

lı saati akrobatik hareketlerini mükemmelleştirerek geçirmişti. Ama bir hayalet olarak hoşlandığı fazla bir şey yoktu. Hayalete dönüştüğü, bu nedenle de hayaletliğinin ilk yılını ve bir gününü geçirmek zorunda kaldığı taht odasında oturmak en hoşuna gitmeyen alışkanlıklarından biriydi. Ama bunu yapması gerekiyordu. Alther, bekçilerin ne planladıklarını ve ne yapmaya çalıştıklarını öğrenip Marcia'yı günlük gelişmelerden haberdar etmeyi kendine iş edinmişti. Onun yardımıyla, Marcia, bekçilerin bir adım önünde olmayı ve Jenna'yı güvende tutmayı başarmıştı. Şu ana kadar.

Yıllar içinde, kraliçenin ölümünden beri, Yüce Bekçi prensesin izini bulmaktan umudunu kesmişti. Her yıl Kötü Topraklar'a uzun ve dehşet verici yolculuk yapıyordu. Orada bir **Nekromensır**'a dönüşmüş olan, eski Olağanüstü Büyücü DomDaniel'e gelişmeleri rapor ediyordu. Kraliçeyi öldürmek için ilk katili yollayan kişi DomDaniel'di. Yüce Bekçi ve adamlarını yollayıp prensesi aramak için kaleyi baştan aşağı taratan DomDaniel'di. Çünkü prenses kalede kaldığı sürece DomDaniel oraya yaklaşmaya cesaret edemezdi. Ve böyle olunca, her yıl, Yüce Bekçi, DomDaniel'e *bu* yıl başarılı olacağına söz veriyordu. *Bu* yıl kraliçecikten kurtulacak ve sonunda kaleyi gerçek efendisi, DomDaniel'e teslim edecekti.

Alther taht odasından çıkarken Yüce Bekçi'nin yüzünde, annesinin salakça bir sırıtma dediği ifade vardı. En sonunda, ona verilen görevi başarmıştı. Tabii ki, diye düşündü, salakça sırıtışı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyordu. Üstün zekâsı ve yeteneğinden dolayı kızı bulmuştu. Ama aslında öyle değildi, sadece tuhaf bir tesadüften dolayı kız bulunmuştu.

Yüce Bekçi, kaleyi devraldığında ilk yaptığı şeylerden biri saraya kadınların girmesini yasaklamak oldu. Artık ihtiyaç olmayan ka-

dınlar tuvaleti sonunda küçük bir komisyon odasına dönüşmüştü. Geçen aşırı soğuk ay boyunca, Bekçiler Komitesi eski kadınlar tuvaletinde toplanmıştı. Çünkü burasının, dondurucu rüzgârın estiği ve ayaklarının donup buz bloklarına dönüştüğü, mağaramsı Bekçi Komite Odası'na kıyasla büyük bir avantajı vardı: odun sobası.

Ve böylece bekçiler farkında olmadan Alther Mella'dan bir adım öne geçmişlerdi. Bir hayalet olarak Alther, sadece yaşarken gittiği yerlere gidebilirdi. İyi yetiştirilmiş bir büyücü olan Alther hayatında kadınlar tuvaletine hiç adım atmamıştı. Yapabildiği en iyi şey, dışarıda havada durmaktır. Tıpkı canlıyken, Hakim Alice Nettles'e kur yaptığı zamanlardaki gibi dışarıda beklemektir.

Birkaç hafta önce özellikle soğuk bir öğleden sonra geç saatlerde Alther, Bekçi Komitesi'nin kadınlar tuvaletine girmesini izlemişti. Üzerinde altında rengi soluk karlarla BAYANLAR yazısı hâlâ duran koca kapı, arkalarından gürültüyle kapanmış ve Alther neler olduğunu duyabilmek için kulağını kapıya dayayıp dışarıda havada durmuştu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, komitenin en iyi casusu, şifalı bitkiler ve şifayla uğraşan Linda Lane'i Koridor 223, Oda 17'de yaşamaya yollama kararını duyamamıştı. Linda Lane, Heaplerin kapı komşusu olmuştu.

Yani ne Alther ne de Heapler yeni komşularının usta bir casus olduğunu bilmiyorlardı.

Alther Mella yağan karlar içinde uçup prensesi nasıl kurtaracağını düşünürken büyücü kulesinin tepesindeki altın piramite ulaşmak için uçuşan kar tanelerinin arasına hızla dalmadan önce farkında olmadan neredeyse mükemmel iki çifte burgu yaptı.

Alther zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi. Bir an için parmak uçlarında mükemmel bir şekilde dengede durdu. Sonra kolları

nı başının üzerine kaldırdı ve olduğu yerde hızla dönmeye başladı. Gitgide hızlandı ve yavaşça çatının içine dalıp altındaki odaya girdi. İneceği yeri yanlış hesaplayıp Marcia Overstrand'ın yatağının üstündeki cibinliğin içine düştü.

Marcia korkuyla doğruldu. Onun yastığının üzerine pat diye düşen Alther çok utandı.

“Özür dilerim, Marcia. Hiç de kibarca değildi. Şey, en azından bigudilerini takmamışsın.”

“Saçlarım doğal olarak kıvrırcık, teşekkürler, Alther,” dedi tersçe Marcia. “Ben uyanana dek bekleyebilirdin.”

Alther'in ifadesi ciddileşti ve her zamankinden biraz daha şeffaflaştı.

Ciddiyetle, “Korkarım, Marcia,” dedi. “Bu çok acil bir durum bekleyemez.”

→ 4 ←

MARCIA OVERSTRAND

Marcia Overstrand, kuledeki görkemli yatak odasından çıkıp merdiven sahanlığına açılan giyinme odasının ağır mor kapısını açtı ve ayarlanabilir aynada görünüşünü kontrol etti.

“Yüzde eksi sekiz nokta üç!” diye aynaya talimat verdi. Aynanın sinirli bir karakteri vardı ve Marcia’nın kapısı her sabah açıldığı anda dehşete düşerdi. Geçen yıllar içinde ayna, tahta döşemelerdeki ayak seslerini tanımayı öğrenmişti ve bu sesler bugün aynayı yine germiştir. Hem de çok gergindi. Dikkatini topladı ve Marcia’yı memnun etme gayreti onun yansımasını yüzde seksen üç zayıflatınca kadın kızgın bir mor sopa böceği gibi bir şeye benzedi.

“Salak!” diye patladı Marcia.

Ayna tekrar hesapladı. Sabah sabah ilk iş olarak hesap yapmaktan nefret ederdi ve Marcia’nın yüzüne her bir yüz deyişini bile verdiğinden

emindi. Niçin yüzde beş gibi düz bir rakam seçmemişti? Ya da yüzde on daha iyi olurdu. Ayna yüzde onları severdi; *onları* yapabiliirdi.

Marcia yansımasına gülümsedi. Güzel görünüyordu.

Marcia'nın üzerinde ona yakışan kıslık Olağanüstü Büyücü üniforması vardı. Çift katlı mor ipek pelerinin içine en yumuşağından çivit mavisi angora kürk astar yapılmıştı. Geniş omuzlarında zarif duruyordu. Pelerin kadının sivri ayaklarının etrafında itaatkâr bir şekilde toparlandı. Marcia'nın ayakları sivriydi, çünkü sivri ayakkabılar severdi ve onları özel yaptırdı. Ayakkabı dükkânının arka avlusunda sadece Marcia'nın ayakkabıları için beslenen mor pitonun derisinden yapılırlardı. Ayakkabıcı Terry Tarsal yılanlardan nefret ederdi ve Marcia'nın yılan derisini özellikle istediğine inanıyordu. Haklı da olabilirdi. Marcia'nın mor piton derisinden ayakkabıları aynadan yansıyan ışıktaki parıldadı. Olağanüstü Büyücü kemerindeki altın ve platinler etkileyici bir şekilde ışıldadılar. Boynuna, Olağanüstü Büyücü'nün sembolü ve gücünün kaynağı olan Akhu Tılsımı'nı takmıştı.

Marcia görüşünü beğenmişti. Bugün etkileyici görünmesi gerekiyordu. Etkileyici ve biraz ürkütücü. Şey, eğer gerekirse de oldukça ürkütücü. Ama bunun gerekli olmayacağını umdu.

Marcia ürkütücü olup olamayacağından emin değildi. Aynada birkaç ifade denedi. Aynayı ürpertti, ama hiçbirinden emin olamamıştı. Marcia çoğu kişinin onu çok ürkütücü bulduğunun farkında değildi, oysa ürkütme konusunda doğal bir yeteneği vardı.

Parmaklarını tıkırdattı. "Arka!" dedi.

Ayna arka görüntüsünü gösterdi.

"Yanlar!"

Ayna iki yanının görüntüsünü gösterdi

İyi - <https://rantey.org>

Ve sonra Marcia gitti. Merdivenleri ikişer ikişer inerek mutfaktaki ocağı korkuttu. Ocağın, onun geldiğini duymuş ve o daha kapıdan girmeden umutsuzca kendi kendini yakmaya çalışıyordu.

Başaramadı ve Marcia bütün kahvaltı boyunca yüzünü astı.

Marcia kahvaltı bulaşıklarını kendi kendilerine yıkamaya bıraktı ve diğer odalarına giden kalın mor kapıdan hızla çıktı. Marcia gümüş sarmal merdivenin üstüne atlarken kapı ardından yumuşak, saygılı bir tıkırtıyla kapandı.

“Aşağı,” dedi merdivene. Merdiven dev bir tirbuşon gibi dönmeye başlayıp onu yüksek kulenin içinden aşağı doğru indirirken sonsuza kadar uzamyormuş gibi görünen katlardan, büyücülerin işgal ettiği odalara açılan çeşitli kapıların önünden geçti. Bu odalardan çalışılan büyülerin sesleri, söylenen büyülü sözler ve kahvaltı sonrası sıradan büyücü sohbetleri geliyordu. Kızarmış ekmek, domuz pas-tırması ve yulaf lapası kokuları, alttaki holden yükselen tütsü kokularına tuhaf bir şekilde karışmıştı. Sarmal merdiven yavaşça durduğunda, Marcia hafif bir mide bulantısıyla inip bir an önce temiz havaya çıkmak istedi. Hızlı adımlarla holü geçip büyücü kulesinin girişini koruyan kocaman, sağlam gümüş kapılara geldi. Marcia şifreyi söyledi ve kapılar sessizce açıldılar. Hızla gümüş kemerin altından geçti ve dışarı karlı kış sabahının dondurucu soğuk havasına çıktı.

Marcia dik merdivenlerden inerken ince uçlu sivri ayakkabılarıyla yeni yağan karların üzerine dikkatlice basıyordu. Bir sokak kedisine aylakça kartopu atan nöbetçiyi şaşırttı. Bir kartopu mor ipekli pelerinin üstüne hafif bir pat sesi çıkararak çarptı.

“Bir daha atma!” diye bağırdı Marcia pelerininin üstündeki karları temizleyerek.

Nöbetçi yerinden zıpladı ve hazır ola geçti. Korkmuş görünüyordu. Marcia zavallı görünüşlü oğlana dik dik baktı. Üzerine nöbetçilerin tören üniformasından giymişti: ince pamuktan yapılmış, salakça bir tasarımdı, kırmızı ve beyaz çizgili tuniğin kollarında mor fırırlar vardı. Geniş, yumuşak ve sarkık sarı bir şapka takıyordu, altında beyaz bir tayt ve parlak sarı çizmeler vardı. Soğuktan morarmış sol elinde ağır bir kargı tutuyordu.

İlk nöbetçiler büyücü kulesine geldiklerinde Marcia itiraz etmişti. Yüce Bekçi'ye büyücülerin nöbetçiye ihtiyacı olmadığını söylemişti. Onlar kendilerini en iyi şekilde koruyabilirlerdi. Ama adam o kendini beğenmiş ifadesiyle gülümsemiş ve nöbetçilerin büyücülerin güvenliği için olduğuna onu ikna etmişti. Marcia, onların sadece büyücülere gelip gidenlere casusluk etmek için değil, aynı zamanda büyücülerin komik görünmesi için de oraya konulduğundan şüpheleniyordu.

Marcia kartopu atan nöbetçiye baktı. Şapkası ona göre çok büyüktü; kulaklarına kadar düşmüş ve gözlerini kapatmasını engelleyen en doğru yerde takılıp kalmıştı. Şapka oğlanın ince, dar yüzüne sağlıklı sarı bir renk vermişti. Kartopunun Olağanüstü Büyücü'yü vurduğunu fark eden oğlanın koyu gri gözleri dehşet içinde bakıyordu.

Marcia bir asker için çok küçük görünüyor, diye düşündü.

"Kaç yaşındasın?" diye suçlarcasma sordu.

Nöbetçi kıpkırmızı oldu. Marcia gibi hiç kimse, daha önce bırakın onunla konuşmayı, ona bakmamıştı bile.

"O... on, madam."

"O zaman niçin okulda değilsin?" diye sordu Marcia.

Nöbetçi kendiyle gurur duyan bir ifade takındı. "Okula gitmem gerekmiyor, madam. Ben Genç Ordu'dayım. Biz bugünün gururu, yarının savaşçılarıyız."

“Üşümüyor musun?” diye beklenmedik bir şekilde sordu Marcia.

“Ha... hayır, madam. Biz üşümeyecek şekilde eğitildik.” Ama nöbetçinin dudakları morumsu bir renk almıştı ve konuşurken titriyordu.

“Hımm.” Marcia karda paldır küldür yürüyüp oğlanı dört saat daha sürecek nöbetiyle baş başa bıraktı.

Marcia, büyücü kulesinin önündeki avluyu hızlı ve sessiz adımlarla geçerek karla kaplı bir patikaya açılan yan kapıdan gizlice dışarı çıktı.

Marcia o gün tam on yıllık Olağanüstü Büyücü’ydü. Bir an için geçmişini düşünüp dalıp gitti. Büyü hakkında ne bulduysa okuyan, Olağanüstü Büyücü Alther Mella’nın çırağı olmak gibi nadir bir şeyi uman, zavallı bir Umutlu olarak geçirdiği günleri hatırladı. Çoğu kısa bir sürede Sıradan Büyücülere çıraklık yapmaya razı olan diğer Umutlularla beraber Ramblings’teki küçük odasında geçirdiği mutlu yılları hatırladı. Ama Marcia, onlar gibi değildi. O ne istediğini biliyordu. O en iyisini istiyordu. Ama Marcia, Alther Mella’nın çırağı olabilme fırsatını nasıl yakaladığına hâlâ inanamıyordu. Onun çırağı olmak Olağanüstü Büyücü olacağı anlamına gelmiyordu, ama rüyasına bir adım daha yaklaşmış demektir. Ve Marcia sonraki yedi yıl ve bir günü büyücü kulesinde Alther’in çırağı olarak geçirmişti.

Marcia, Alther Mella’nın ne kadar mükemmel bir büyücü olduğunu hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Onun özel dersleri eğlenceli geçerdi. Büyüler yanlış olduğunda sabırlıydı ve her zaman Marcia’ya anlatacak bir fıkrası olurdu. Aynı zamanda güçlü bir Olağanüstü Büyücü’ydü. Marcia kendisi Olağanüstü Büyücü olana kadar Alther’in ne kadar iyi olduğunu fark edememişti. Ama hepsinden önem-

lisi Alther'in çok tatlı bir kişi olmasıydı. Onun yerini nasıl aldığını hatırlayınca gülümsemesi kayboldu. Alther Mella'nın hayatının son gününü, bekçilerin artık Birinci Gün dedikleri o günü düşündü.

Düşüncelere dalıp gitmiş olan Marcia, kale surlarının tam altında uzanan, geniş ve korunaklı çıkıntıya giden dar merdivenleri tırmandı. Artık Ramblings denen Doğu Yakası'na gitmek için en kısa yol buydu. Bu çıkıntı Bekçi Silahlı Devriyesi'nin kullanımı için ayrılmıştı, ama şu anda hiç kimse Olağanüstü Büyücü'nün herhangi bir yere gitmesini engelleyemezdi. Böyle olunca, yıllar önce yaptığı gibi uçsuz bucaksız, minnacık ve bazen kalabalık yollardan gizlice gitmek yerine, çıkıntıdan hızla ilerledi. Yaklaşık bir saat sonra tanıdık bir kapı gördü.

Marcia derin bir nefes aldı. İşte bu, dedi kendi kendine.

Marcia çıkıntındaki bir merdivenden inip kapıyla yüz yüze geldi. Tam dayanıp itecekti ki kapı ondan korkup hemen açıldı. Marcia hızla içeri daldı ve karşısındaki yapış yapış duvardan geri sekti. Kapı güm, diye kapandı ve Marcia nefesini tuttu. Geçit karanlıktı: rutubetliydi ve içeride haşlanmış lahana, kedi çiši ve kurumuş çürük kokusu vardı. Marcia buraları böyle hatırlamıyordu. O Ramblings'de yaşarken bu geçitler sıcak ve temizdi. Duvarlarda aralıklar halinde duran karniş meşaleler tarafından aydınlatılırdı ve kalenin kendilerinden gurur duyan sakinleri tarafından her gün süpürölüp temizlenirdi.

Marcia, Silas ve Sarah Heap'in odasına giden yolu hatırlayabilmeyi umdu. Çıraklık günlerinde, Silas Heap'in onu görmeyeceğini ve içeri davet etmeyeceğini umarak kapılarının önünden sık sık hızla geçmişti. En fazla hatırladığı şey gürültüydü. Birçok küçük çocuğun bağırması, hoplayıp zıplaması, kavga etmesi ve küçük çocukların her hareketlerinden çıkan gürültü. Ama Marcia küçüklerin ne yaptı-

ğından pek emin değildi, çünkü eğer mümkünse çocuklardan uzak durmayı tercih ederdi.

Marcia karanlık ve hüznü geçitlerde yürürken kendini oldukça sinirli hissediyordu. On yıldan daha uzun bir süre sonra Silas'ı ilk ziyaretinde işlerin nasıl gideceğini merak etmeye başlamıştı. Heaplere söyleyeceği şeyden dolayı çok korkuyordu. Silas'ın ona inanıp inanmayacağını bile merak etti. Silas inatçı bir büyücüydü. Marcia, onun kendisinden pek hoşlanmadığını biliyordu. Ve kafasında bu düşünceler dolaşırken Marcia hiç kimseyle ilgilenmeden kararlı bir şekilde geçitlerden ilerledi. Eğer ilgilenseydi, insanların ona verdikleri tepki karşısında hayretlere düşecekti. Saat sabahın sekiziydi. Silas'a göre izdiham vakti. Yüzlerce soluk yüzlü insan işlerine gidiyordu. Uykulu gözleri karanlıkta kırpışıp duruyordu ve rutubetli soğuk duvarların dondurucu soğukluğundan korunmak için ince, ucuz kıyafetlerine sıkı sıkı sarınmışlardı. İzdiham vakti Doğu Yakası geçitlerinden uzak durulması gereken bir zamandı. İzdiham sizi alıp götürürdü; sık sık döneceğiniz yeri geçer ve bir şekilde kalabalıkta dönmeyi başarıp karşı yönde ilerleyen akıntıya daldardınız. İzdiham vakti etraf her zaman ağlamaklı çığlıklarla dolardı.

“Bırakın da geçeyim, *lütfe*!”

“*İtmesene!*”

“Benim sıram, benim *sıram!*”

Ama Marcia izdiham vaktini yok etmişti. Bunun için büyü gerekmemişti, sadece Marcia'nın görünmesi yeterliydi. Doğu Yakası'ndaki çoğu insan daha önce Olağanüstü Büyücü'yü hiç görmemişti. Görenler de ancak, çok şanslılarsa, büyücü kulesi ziyareti merkezine yapılan günlük gezilerden birinde bir anlık görüntüsünü yakalamış olanlardı. Olağanüstü Büyücü'nün Doğu Yakası'nın nemli koridorlarında onların arasında yürümesi inanılmaz değildi.

İnsanlar soluklarını tutup bir anda ortadan kayboluyorlardı. Kapı eşiklerinin gölgelerine karışıyor, yan geçitlere dalıyorlardı. Kendi kendilerine küçük büyülerini mırıldanıyorlardı. Bazıları parlak ışığa yakalanmış tavşanlar gibi donup kalmıştı. Marcia'ya sanki başka bir gezegenden gelme bir varlıkmış gibi bakıyorlardı. Ki kendi hayatı ve onlarınki arasındaki benzerliklere bakıldığında Marcia farklı bir varlık da olabilirdi.

Ama Marcia bunun hiç farkına varmadı. On yıllık Olağanüstü Büyücü olmak, onu gerçek yaşamdan uzaklaştırmıştı. Bununla beraber, ilk andan sonra şokun çoğu geçmişti, artık önünden çekilenlere, etrafında eğilerek selam verenlere ve saygıyla mırıldananlara alışmıştı.

Marcia ana geçitten ayrılıp Heaplerin evine giden dar yola saptı. Gezintileri sırasında Marcia bütün geçitlerin daha önceki, Rüzgârlı Köşe ve Tersyüz Sokak gibi oldukça garip adlarının yerine bütün geçitlere numaraların yerleştirdiğini fark etmişti.

Heaplerin adresi daha önce şöyleydi: Büyük Kırmızı Kapı, Gittim ve Döndüm Sırası, Ramblings.

Şimdiyse şöyle görünüyordu: Koridor 223, Oda 16, Doğu Yakası. Marcia hangisini tercih ettiğini biliyordu.

Birkaç gün önce Boya Devriyesi tarafından yasal siyaha boyanan Heaplerin kapısına geldi. Kapının ardında Heaplerin gürültüyle kahvaltı ettiklerini duyabiliyordu. Marcia birkaç derin nefes aldı.

Bu anı artık daha fazla erteleyemezdi.

→ 5 ←

HEAPLER'DE

"Açıl," dedi siyah Heap kapısına Marcia. Ama Silas Heap'e ait olan kapı, açılmadı. Hatta, Marcia menteşelerinin sıkıştığı ve kilidin sertleştiğini gördüğünü sandı. Böylece o, Madam Marcia Overstrand bir kapıyı elinden geldiği kadar sertçe çalmak zorunda kaldı. Hiç kimse kapıya cevap vermedi. Tekrar ama bu kez iki yumruğunu kullanarak daha sertçe denedi ama hâlâ karşılık yoktu. Tam kapıya sıkı bir tekme atmayı düşünüyordu (ve bunu hak etmişti) ki kapı açıldı ve Marcia, Silas Heap'le yüz yüze geldi.

"Evet?" dedi kabaca Silas, sanki Olağanüstü Büyücü sinir bozucu bir satıcıdan başka bir şey değilmişçesine.

Bir an için Marcia ne diyeceğini şaşırdı. Bakışları Silas'ı geçip odaya döndü. İçeride bir patlama olmuş ve şimdi, bir nedenle oğlan çocuklarıyla dolmuş gibi görünüyordu. Oğlanlar şaşırtıcı bir şekilde temiz beyaz bir örtüyle kaplı bir masada oturan, küçük, siyah saçlı

bir kızın etrafına toplanmışlardı. Elinde parlak renkli kâğıtlara sarılmış kırmızı bir kurdeleyle bağlı küçük bir paket tutan kız gülüyor ve onu yakalamaya çalışıyormuş gibi yapan oğlanların bazılarını itiyordu. Ama bütün oğlanlar ve kız, tek tek başlarını kaldırıp baktılar. Ve Heap ailesine tuhaf bir sessizlik çöktü.

“Günaydın, Silas Heap,” dedi Marcia aşırı bir kibarlıkla. “Sana da günaydın, Sarah Heap. Ve şey, tabii ki size de, bütün küçük Heapler.”

Çoğu artık küçük olmayan Heapler hiçbir şey söylemediler. Ama altı çift parlak yeşil ve bir çift koyu menekşe rengi göz Marcia Overstrand’ı ayrıntılı bir şekilde inceledi. Marcia gerilmeye başlamıştı. Burunda kir mi vardı? Saçının bir tutamı komik bir şekilde havaya mı dikilmişti? Belki de dişlerinin arasında bir ıspanak parçası kalmıştı?

Marcia kahvaltıda ıspanak yemediğini hatırladı. Hadi, Marcia, dedi kendi kendine. Burada kontrol sende. Sanki kısa bir sürede gitmesini umuyormuş gibi ona bakan Silas’a döndü.

“Günaydın, dedim, Silas Heap,” dedi alingan bir şekilde Marcia.

“Tabii ki dedin, tabii ki dedin, Marcia,” dedi Silas. “Bu kadar yıl sonra seni buraya getiren nedir?”

Marcia hemen konuya girdi.

“Prenses için geldim,” dedi.

“Kim?” diye sordu Silas.

“Kim olduğunu çok iyi biliyorsun?” dedi Marcia. Sorguya çekilmekten hoşlanmazdı, özellikle de Silas Heap tarafından.

“Burada prenses yok, Marcia,” dedi Silas. “Sanırım bu açıkça ortada.”

Marcia etrafına bakındı. Bu doğrudu, burası asla bir prenses bulmayı umacağınız bir yer değildi. Hatta Marcia bütün hayatında hiç bu kadar dağınık bir yer görmemişti.

Karmaşanın ortasında, yeni yanmış ateşin yanında Sarah Heap duruyordu. Marcia evine ve hayatına zorla girdiğinde Sarah doğum günü kahvaltısı için yulaf lapası pişiriyordu. Şimdi, afallamış bir durumda, bir eli havada lapa tavaıyla, dik dik Marcia'ya bakıyordu. Bakışlarındaki bir şeyden, Marcia, Sarah'ın söyleyeceği şeyi bildiğini anladı. Bu iş kolay olmayacak, diye düşündü Marcia. Sert davranmayı bırakmaya ve baştan başlamaya karar verdi.

“Lütfen, oturabilir miyim, Silas... Sarah?” diye sordu.

Sarah başıyla onayladı. Silas kaşlarını çatı. İkisi de konuşmıyorlar.

Silas, Sarah'a bir göz attı. Sarah'ın yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuş titriyordu. Doğum günü kızıyı kucığına alıp sıkıca sarıldı. Silas, Marcia'nın onları rahat bırakıp gitmesini her şeyden daha çok istiyordu, ama ne söylemek için gelse onu duymaları gerektiğini de biliyordu. Yüksek sesle iç çekti. “Nicko, Marcia'ya bir iskemle ver,” dedi.

“Teşekkür ederim, Nicko,” dedi Marcia, Silas'ın yaptığı iskemlelerden birine dikkatlice otururken. Dağınık saçlı Nicko, Marcia'ya çarpık bir sırıtış attı ve korurcasına Sarah'ın etrafında dolaşan ağabeylerinin yanına geriledi.

Marcia, Heaplere bir göz attı ve birbirlerine ne kadar çok benzediklerine şaşırdı. Hepsinin, Sarah ve Silas'ın bile aynı kıvrıkcık, saman rengi saçları vardı. Ve de aynı delici bakışlı yeşil gözleri. Heaplerin ortasında, düz siyah saçları ve koyu menekşe rengi gözleriyle prenses oturuyordu. Marcia kendi kendine homurdandı. Bütün bebekler Marcia için aynıydı ve büyüdüğünde prensesin Heaplerden ne kadar farklı görüneceği aklına hiç gelmemişti. Casusun onu bulmuş olmasına şaşırmak gerekliyordu.

Silas Heap de ters çevrilmiş bir kasaya oturdu. “Evet, Marcia, neler oluyor?” dedi.

Marcia ağzının kuruduğunu hissetti. “Bir bardak suyunuz var mı?” diye sordu.

Jenna, Sarah’ın kucağından indi ve elinde üstü diş izleriyle dolu, yıpranmış bir tahta kupayla Marcia’nın yanına geldi.

“Al, benim suyumu iç. Önemli değil.” Hayranlıkla Marcia’ya bir göz attı. Jenna daha önce Marcia gibi birini hiç görmemişti; onun kadar mor, onun kadar parlak, onun kadar temiz ve zengin görünüşlü. Ve de kesinlikle böyle sivri burunlu ayakkabılar giyenini.

Marcia kuşkuyla kupaya baktı ama sonra ona bunu kimin verdiğini hatırladı. “Teşekkür ederim, prenses, şey, sana Jenna diyebilir miyim?”

Jenna karşılık vermedi. Marcia’nın mor ayakkabılara dalmıştı.

“Madam Marcia’ya cevap ver, aşkım,” dedi Sarah Heap.

“Ah, evet, diyebilirsiniz, Madam Marcia,” dedi Jenna. Şaşkın ama nazikti.

“Teşekkür ederim, Jenna. En sonunda seninle tanıştığıma sevindim. Ve lütfen, bana Marcia der misin?” dedi Marcia. Bir taraftan da Jenna’nın annesine ne kadar çok benzediğini düşünmeden edemiyordu.

Jenna, Sarah’ın yanına geri döndü ve Marcia kemirilmiş kupadan bir yudum almak için kendini zorladı.

“Hadi başla, Marcia,” dedi Silas ters çevrilmiş kasasının üstünden. “Neler oluyor? Her zamanki gibi olanları en son biz öğreniyor-muşuz gibi görünüyor.”

“Silas, sen ve Sarah onun... Jenna’nın kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Marcia.

“Evet. Biliyoruz. Jenna bizim kızımız. İşte o kadar,” dedi inatla Silas.

“Ama tahmin ettin, değil mi?” dedi Marcia. Bakışlarını Sarah’a çevirdi.

“Evet,” dedi yavaşça Sarah.

“O zaman artık burası güvenli değil dediğimde anlayacaksın. Onu almam gerekiyor. Şimdi,” dedi aceleyle Marcia.

“Hayır!” diye bağırdı Jenna. “Hayır!” Tekrar Sarah’ın kucağına tırmandı. Sarah, ona sıkıca sarıldı.

Silas kızmıştı. “Olağanüstü Büyücü’sün diye önemsiz bir şeymiş gibi içeri dalıp hayatımızı altüst edebileceğini mi sanıyorsun, Marcia? Jenna’yı kesinlikle bir yere götürmüyorsun. O bizim. Tek kızımız. Burada tamamen güvende ve bizimle kalıyor.”

“Jenna,” dedi Marcia. “Sizlerle güvende değil. Artık değil. Onu *buldular*. Yan komşunuz bir casus. Linda Lane.”

“Linda!” diye güçlükle konuştu Sarah. “Bir casus mu? Buna inanmıyorum.”

“Şu, her zaman ortalıkta dolaşıp ilaçlarla iksirler hakkında saçma sapan konuşan ve durmadan çocuklarımızın resimlerini çizen iğrenç yaşlı geveze mi?” diye sordu Silas.

“Silas!” diye yakındı Sarah. “Kabalaşma.”

“Eğer bir casussa ona kabalıktan fazlasını yapacağım,” dedi Silas.

“Bu konuda ‘eğer’ diye bir şey yok, Silas,” dedi Marcia. “Linda Lane kesinlikle bir casus. Ve çizdiği resimlerin Yüce Bekçi’ye çok yararlı olduğu da ortada.”

Silas inledi. Marcia avantajını tam amaçladığı noktada zorladı.

“Bak, Silas, ben sadece Jenna için en iyisini istiyorum. Bana güvenmen gerekiyor.”

Silas homurdandı. “Sana niçin güvenmemiz gerekiyormuş, Marcia?”

“Çünkü prenses için ben *sana* güvendim, Silas,” dedi Marcia. “Şimdi de senin bana güvenmen gerekiyor. On yıl önce olanların tekrar olmaması gerekiyor.”

“On yıl önce olanları bizim *bilmediğimizi* unuttun, Marcia,” dedi sertçe Silas. Hiç kimse bize söylemeye zahmet etmedi.”

Marcia iç çekti. “Sana nasıl söyleyebilirdim ki, Silas? Prensес için, yani Jenna için bilmemen en iyisiydi.”

Tekrar prenses lafı geçince Jenna, Sarah’ya baktı.

“Madam Marcia bana daha önce öyle dedi,” diye fısıldadı. “Ben *gerçekten* o muyum?”

“Evet, aşkım,” diye fısıldayarak karşılık verdi Sarah, sonra Marcia’nın gözlerinin içine baktı. “Sana hepimizin on yıl önce olanları bilmesi gerekiyor, Madam Marcia,” dedi.

Marcia saatine baktı. Çabuk olması gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve başladı.

“On yıl önce,” dedi. “Son sınavlarımı geçmiş, teşekkür etmek için Alther’i görmeye gitmiştim. Şey, tam ben onun yanına gittiğimde bir ulak koşa koşa gelip ona kraliçenin bir kızı olduğu haberini verdi. Çok sevinmiştik. Bu kalenin artık bir vârisi olduğu anlamına geliyordu.

“Ulak, Alther’i bebek prenses için Hoş Geldin Partisi düzenlemek üzere saraya çağırıyordu. İhtiyacı olan ağır kitapları, iksirleri ve muskaları taşımaya yardımcı olmak için ben de onunla birlikte gittim. Gitmemin bir nedeni de bizim yaşlı Alther zaman zaman biraz unutkan olduğundan işlerin sırasını ona hatırlatmaktı.

“Biz saraya geldiğimizde kraliçeyi görmemiz için bizi taht odasına götürdüler. Kraliçe mutlu görünüyordu, inanılmaz derecede mutlu. Tahta oturmuş, kucağında yeni doğmuş bebeğini tutuyordu. ‘Ne kadar güzel, değil mi?’ kelimeleriyle bizi karşıladı. Ve bunlar kraliçemizden duyduğumuz son kelimelerdi.”

“Hayır,” diye yavaşça mırıldandı Sarah.

“İşte tam o anda, siyah, kırmızı tuhaf bir üniforma giyen adam içeri daldı. Tabii ki şimdi onun bir katil üniforması giydiğini biliyorum ama o zamanlar böyle bir şeyden haberim yoktu. Onun bir tür ulak olduğunu sandım, ama kraliçenin yüzünden onu beklemediğini anladım. Sonra elinde uzun bir gümüş tabanca gördüm ve çok korktuğumu hissettim. Alther’e bir göz attım ama o kitaplarıyla meşguldü ve adamı fark etmemişti. Sonra... Her şey bir şekilde çok gerçeküstüydü... askerin yavaş ve dikkatlice tabancayı doğrulttuğunu, nişan aldığını ve kraliçeye ateş ettiğini gördüm. Gümüş kurşun havada uçup kraliçenin kalbini deldikten sonra ardındaki duvara saplanırken etrafı korkunç bir sessizlik kapladı. Küçük prenses çığlık attı ve ölü annesinin kollarından düştü. Ben ileri fırlayıp onu yakaladım.”

Bembeyaz olmuş Jenna duyduklarını anlamaya çalışıyordu. “O ben miydim?” diye alçak bir sesle Sarah’ya sordu. “Bebek prenses *ben* miydim?”

Sarah yavaşça başıyla onayladı.

Devam ederken Marcia’nın sesi biraz titredi. “Çok kötüydü! Diğer kurşun atıldığında Alther **Güvenlik Kalkanı** Büyüsü’ne başlıyordu ve kurşun onu olduğu yerde döndürüp yere düşürdü. Alther’in başladığı büyüye onun yerine ben devam ettim ve birkaç saniye için üçümüz de güvendeydik. Katil sonraki kurşunu attı: bu kez kurşun prenses ve benim içindi ama görünmez kalkandan sekti ve aynen geri

giderek onun bacağına saplandı. Katil yere düştü ama tabancası hâlâ elindeydi. Orada yattı kaldı ve bütün büyüler gibi bu büyüünün de bitmesini bekleyerek dik dik bize baktı.

“Alther ölüyordu. Tılsımı çıkardı ve bana verdi. Reddettim. Onu kurtarabileceğimden emindim. Ama Alther durumun farkındaydı. Ölme zamanının geldiğini bana söylerken çok sakindi. Gülümsedi ve sonra... ve sonra öldü.”

Odada hiç ses çıkmıyordu. Hiç kimse kımıldamadı. Silas bile yere bakıyordu. Marcia alçak bir sesle devam etti.

“Buna inanmadım. Tılsımı boynumdan çıkarmaya ve prensesi kaldırmaya çalıştım. O anda ağlıyordu, aslında ikimiz de ağlıyorduk. Sonra ben kaçtım. O kadar hızlı koştum ki katilin tabancasını kullanacak zamanı olmadı.

“Büyücü kulesine kaçtım. Gidecek başka bir yer aklıma gelmedi. Diğer büyücülere korkunç haberi anlattım ve onlardan koruma istedim. Bütün öğleden sonra prensesi ne yapacağımızı konuştuk. Kulede uzun süre kalamayacağını biliyorduk. Prensesi sonsuza kadar koruyamazdık. Her neyse, o bir anneye ihtiyacı olan yeni doğmuş bir bebektir. İşte o zaman aklıma sen geldin, Sarah.”

Sarah şaşırmış gibi göründü.

“Alther, bana sık sık seni ve Silas’ı anlatırdı. Yeni bir oğlunuz olduğunu biliyordum. Kulede yedinci oğlun yedinci oğlu, diye konuşuluyordu. Onun öldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu duyduğumda üzüldüm. Ama prensesi seveceğinizi ve onu mutlu edeceğinizi de biliyordum. Böylece onu size vermeye karar verdim.

“Ama kalkıp öylesine Ramblings’e gelip onu sana veremedim. Birisi görebilirdi. Bu yüzden, o gün öğleden sonra geç saatler-

de prensesi gizlice kaleden kaçırdım ve Silas, senin onu bulabileceğin bir yerde karın içine bıraktım. İşte bu kadar. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

“Gringe’e şaşkınlıkla yarım lira vermek dışında. Sonra gölgelerin içinde saklandım ve geri dönmeni bekledim. Sanki değerli bir şeyi koruyormuş gibi pelerinine sarılarak gelişini görünce, prensesi bulduğunu anladım. Hatırlıyor musun, sana şöyle demiştim: ‘Bebeği *bulduğunu hiç kimseye söyleme. O senin çocuğun. Anladın mı?*’

Havada gergin bir sessizlik yaşandı. Silas yere bakıyordu, Sarah, Jenna’yla kımıldamadan oturuyordu ve bütün oğlanlar yıldırım çarpmış gibi bakıyorlardı. Marcia yavaşça kalktı. Tuniğindeki bir cepten küçük kırmızı bir kadife **Q**an a çıkardı. Sonra hiçbir şeye, özellikle de bir battaniye yığınının ortasında uyuduğunu fark ettiği, kocaman kurta basmamaya dikkat ederek dağınık ve pis odanın diğer tarafına geçti.

Marcia, Jenna’nın yanına giderken Heapler hipnotize olmuş bir şekilde onu izliyordu. Heaplerin çocukları saygıyla yol verince Marcia ve Silas, Jenna’nın önünde durup diz çöktü. Marcia kadife çantayı açıp küçük altın bir taç çıkardı.

“Prenses,” dedi Marcia. “Bu sizin annenizindi ve şimdi sizin hakkınız.” Marcia uzandı ve altın tacı Jenna’nın başına koydu. Taç başına mükemmel bir şekilde oturdu.

Silas büyüüyü bozdu. “İşte şimdi başardın, Marcia,” dedi kızgın bir şekilde. “İşler zıvanadan çıktı.”

Marcia ayağa kalktı ve pelerindeki tozu silerken birden şaşkınlıkla bakakaldı: Alther Mella’nın hayaleti havada süzülerek duvardan içeri girdi ve Sarah Heap’in yanına indi.

“Ah, işte Alther,” dedi Silas. “Gördüğüm kadarıyla bundan hoşlanmayacak.”

“Selam, Silas, Sarah. Selam, bütün genç büyücüler.” Oğlanlar sıırttı. İnsanlar onlara birçok isim takmıştı ama sadece Alther onlara büyücü demişti.

“Ve selam, küçük prensesim,” dedi Alther. Bu güne kadar ona hep öyle hitap etmişti ve Jenna nedenini şimdi anlamıştı.

“Selam, Alther Amca,” dedi Jenna. Yanında havada duran yaşlı hayaletten dolayı kendini çok daha iyi hissediyordu.

“Alther’in seni görmeye geldiğini bilmiyordum,” dedi Marcia. Alther’i görmüş olmasına rağmen oldukça rahatlamış olsa da biraz sıkılmıştı.

“Önce ben onun çırağıydım,” diye bağırdı Silas. “Sen işe karışana kadar.”

“Ben işe karışmadım. Sen bıraktın. Çıraklığını feshetmek için Alther’e yalvardın. Küçük bir kulede burnunu tozlu ve eski bir büyü kitabına sokacağına oğullarına uyumadan öyküler okumak istediğini söyledin. Bazen gördüğüm en berbat kişi oluyorsun, Silas,” diye parladı Marcia.

“Çocuklar, çocuklar, tartışmayın.” Alther gülümsedi. “İkinizi de seviyorum. Benim bütün çıraklarım özeldir.”

Alther Mella’nın hayaleti ateşin ısısında birazcık parıldadı. Üzerinde hayaletimsi Olağanüstü Büyücü pelerini vardı. Kan lekeleri hâlâ üzerinde duruyordu. Marcia onları ne zaman görse rahatsız olurdu. Alther’in uzun beyaz saçları dikkatlice arkadan atkuyruğu yapılmış ve sakalı baştan aşağı güzelce taranmıştı. Yaşarken Alther’in saçları ve sakalı her zaman darmadağındı. Hayattayken saçları ve sakalı o kadar

hızlı uzuyorlardı ki, Alther onlarla başa çıkamıyordu. Ama artık bir hayaletti, her şey daha kolaydı. Bütün bunları on yıl önce çözmüştü ve o zamandan beri böyleydiler. Alther'in yeşil gözleri yaşadığı zamankinden biraz daha parlaktı, ama etrafa her zamanki gibi canlı bakıyordu. Gözleri Heap ailesinde dolaştığında kendini üzgün hissetti. İşler değişmek üzereydi.

“Söyle ona, Alther,” dedi Silas. “Bizim Jenna’mızı alamayacağını ona söyle. Prenses olsa da olmasa da onu alamayacak.”

“Keşke öyle olabilse Silas, ama öyle yapamam,” dedi Alther. Ciddi ciddi bakıyordu. “Sizi buldular. Bir katil geliyor. Gümüş bir kurşunla gece yarısı burada olacak. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun...”

Sarah Heap başını ellerinin arasına aldı. “Hayır,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Alther. Ürperdi ve eli kalbinin tam altındaki küçük kurşun deliğinin üstünde gezindi.

“Ne yapabiliriz?” diye fısıltıyla sordu Sarah.

“Marcia, Jenna’yı büyücü kulesine götürecektir,” dedi Alther. “Jenna şu an için orada güvende olacak. Ondan sonra ne yapacağımızı düşünmemiz gerekecek.” Sarah’a baktı. “Sen ve Silas oğlanlarla beraber buradan gitmelisiniz. Bulunamayacağınız güvenli bir yere.”

Sarah bembeyaz olmuştu ama sesi güçlü çıktı. “Ormana gideceğiz,” dedi. “Galen’le kalacağız.”

Marcia tekrar saatine baktı. Geç oluyordu.

“Prensesi şimdi almam lazım,” dedi. “Onlar nöbetçiyi değiştirmeden geri dönmem lazım.”

“Ben gitmek istemiyorum,” diye fısıldadı Jenna. “Gitmem gerekmiyor, değil mi, Alther Amca? Ben de gidip Galen’de kalmak is-

tiyorum. Diğerleriyle beraber gidebilirim. Tek başıma kalmak istemiyorum.” Jenna’nın alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Sımsıkı Sarah’a sarıldı.

“Tek başına olmayacaksın. Marcia haklı. Onunla gitmen gerekiyor. İhtiyacın olan korumayı sadece o sağlayabilir.”

Jenna hâlâ ikna olmamış gibi görünüyordu.

“Jenna,” dedi kararlı bir sesle Alther. “Sen kalenin vârisisin ve bir gün kraliçe olabilmen için kalenin senin güvende olmana ihtiyacı var. Marcia ile gitmen gerekiyor. *Lütfen.*”

Jenna’nın elleri Marcia’nın ona verdiği altın tacın üzerinde dolaştı. İçinde bir yerde farklı bir şey hissetmeye başladı.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Gideceğim.”

Q

→ 6 ←

KULEYE DOĞRU

Jenna başına gelenlere inanamıyordu. Marcia üzerine mor bir pelerin atıp yanımdan ayrılma ve geride kalma demeden önce herkese hoşça kal öpücüğü verecek kadar zamanı olmuştu. Sonra koca siyah Heap kapısı isteksizce gıcırdayarak açılmıştı ve Jenna yuva diye bildiği tek yerden apar topar götürülmüştü.

Marcia'nın dört ayaklı mor pelerinine sarındığı için Koridor 223'ün köşesini dönüp ortadan kaybolurken oğlanların dehşete düşmüş yüzlerini ya da Silas ve Sarah'ın boş bakışlı ifadelerini görmemişti.

Marcia, Jenna ile dışarıda görünme riskini göze alamadığı için büyücü kulesine uzun yoldan gittiler. Doğu Yakası'nın karanlık ve dolambaçlı yolları bu sabah erkenden geldiği kısa yoldan daha güvenli görünüyordu. Marcia uzun adımlarla hızla yürüdü. Jenna yetişebilmek için yanında koşmak zorundaydı. Taşıdığı tek şey içinde ona evini hatırlatacak birkaç eşyasının bulunduğu küçük sırt çantasıydı. Ama acele çıktıkları için doğum günü hediyesini unutmuştu.

Kalabalık çekilmişti. Jenna ile beraber aralarında hızla dolaştıkları rutubetli koridorların neredeyse terk edilmiş olması Marcia'yı rahatlatmıştı. Marcia'nın hafızasında büyücü kulesine yaptığı eski yolculuklar canlandıkça bir yola sapıyordu.

Pelerinin altında saklanan Jenna çok az şey görebiliyordu. Bu yüzden bakışları iki çift ayağa odaklanmıştı: Pis kahverengi çizmelerin içindeki küçük, tıknaz ayaklarıyla Marcia'nın mor piton derisi sivri ayakkabıları nemli gri zemin üstünde ilerliyordu. Jenna kısa bir süre sonra kendi çizmelerinin farkına vardığında durmuştu ve millerce uzunluktaki bitmeyen koridorları geçerlerken önünde sol, sağ, sol, sağ, sol, sağ, diye dans eden sivri mor pitonlar tarafından hipnotize edilmişti.

Tuhaf ikili bu şekilde kalede fark edilmeden ilerlediler. Doğu Yakası halkının uzun çalışma saatlerini çizme, bira, elbise, tekne, yatak, eyer, yelken, ekmek ve son zamanlarda silah, üniforma ve zincir yaparak geçirdikleri birçok dükkânın gürültülüce mırıldanan kapılarını geçtiler. On üçler çarpım tablosundan sıkılmış öğrencilerin bulunduğu soğuk sınıflardan ve son zamanlarda Bekçi Ordusu'nun kış stoklarının çoğunu aldıkları boş, yankılanan depolardan geçtiler.

Sonunda Marcia ve Jenna, büyücü kulesinin avlusuna giden, kemerli dar yoldan çıktılar. Jenna soğuk havada nefes almak için durdu ve pelerinin altından etrafa kaçamak bir göz atmayı başardı.

Soluğu kesildi.

Büyücü kulesi önünde ihtişamla göğe doğru yükseliyordu. O kadar yüksekti ki tepesindeki altın piramit bir bulutun içinde kaybolmuştu. Gümüş rengi kule kış güneşinin altında pırıl pırıl parlardı. Parlaklığı Jenna'nın gözlerini kamaştırdı. Yüzlerce pencerenin mor camlar ışığı yansıtıp gizleri ardında tutan esrareniz karanlıkta parıladı ve kıvılcımlar saçtı. Kulenin etrafında ince mavi bir sis titreşip sınırlarını bulanıklaştırdı. Jenna kulenin nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını anlayamadığını fark etti. Hava da farklıydı; büyülerle eski tüsülerin tuhaf ve hoş kokuları karışmıştı. Jenna bir adım daha atamaz hale gelip durduğunda etrafının eski büyülerin duyulamayacak kadar yumuşak sesleriyle sarıldığını fark etti.

Evden ayrıldığından beri Jenna ilk kez korktu.

Marcia koruyucu kolunu Jenna'nın omzuna koydu, kuleyi ilk görüşünün nasıl bir şey olduğunu natırlamıştı: Ürkütücü.

“Hadi, neredeyse geldik,” diye küçük kızı cesaretlendirmeye çalıştı. Beraberce karla kaplı avludan, parılayan gümüş girişe çıkan devasa mermer merdivenlere doğru kaya kaya gittiler. Marcia dengesini kaybetmemeye çalışıyordu ve merdivenlerin dibine gelene kadar artık ortada bir nöbetçinin olmadığını fark edemedi. Şaşkınca saatine baktı. Nöbetçi değişimine on beş dakika olduğuna göre bu sabah haşladığı, kartopu atan çocuk neredeydi?

Marcia dönüp kendini ayıpladı. Yanlış giden bir şey vardı. Nöbetçi orada değildi. Ve bir taraftan da oradaydı. Aniden nöbetçi çocuğun Burada ve Burada Değil arasında olduğunu fark etti.

Nöbetçi neredeyse ölmek üzereydi.

Marcia aniden kemerin altındaki küçük tümseğe doğru fırladı ve Jenna pelerinden dışarı çıktı.

Büyü

“Kaz!” diye yılan gibi tısladı Marcia. Tümseği eşeledi. “Burada. Donmuş.”

Nöbetçinin zayıf beyaz bedeni tümseğin altında yatıyordu. Bir top gibi yusuvarlak olmuştu. Zar gibi ince üniforması kardan sırlıklam olmuş ve buz gibi üzerine sarılmıştı. Tuhaf üniformanın parlak renkleri soğuk kış güneşi altında çirkin görünüyordu. Jenna, çocuğun görüntüsü karşısında ürperdi. Bunun nedeni soğuk değil, zihninden geçen bilinmeyen, adsız bir anıydı.

Marcia, çocuğun morarmış dudaklarındaki karları dikkatlice temizlerken Jenna elini çocuğun beyaz, dala benzer koluna koydu. Daha önce bu kadar soğuk biriyle karşılaşmamıştı. Kesinlikle çoktan ölmüştü?

Jenna, Marcia’nın çocuğun yüzüne doğru eğilmesini yavaşça bir şeyler mırıldanmasını izledi. Marcia durdu, dinledi ve endişeli göründü. Sonra tekrar mırıldandı, bu kez daha acil bir şekilde. “**Çabuk ol, ufaklık. Çabuk ol.**” Bir an duraklayıp sonra çocuğun yüzüne yavaş ve uzunca üfledi. Nefes Marcia’nın ağzından durmadan çıkıyordu. Çocuğun ağzıyla burnunu kaplayan soluk pembe bir duman, yavaş yavaş o iğrenç moru alıp yerine canlı bir parlaklık bırakıyormuş gibi görünüyordu. Çocuk kımıldamadı ama Jenna göğsünde hafif bir hareketlenme olduğunu sandı. Yeniden nefes almaya başlıyordu.

“Çabuk!” diye Jenna’ya fısıldadı Marcia. “Eğer onu burada bırakırsak hayatta kalamaz. Onu içeri götürmeliyiz.” Marcia, çocuğu kollarına aldı ve geniş mermer merdivenlerden yukarı taşıdı. Tepeye geldiğinde, büyücü kulesinin saf gümüş kapıları sessizce açıldı. Jenna derin bir nefes aldı ve Marcia’yla çocuğun peşinden içeri girdi.

BÜYÜCÜ KULESİ

Büyücü kulesinin kapıları arkalarından kapanıp, kendini holün altın girişinde bulunca Jenna hayatının ne kadar değiştiğini fark etti. Jenna daha ne böyle bir yer görmüştü ne de böyle bir yeri hayal etmişti. Kaledeki birçok kişinin de asla böyle bir şeyi görmeyeceğini biliyordu. Ardında bıraktıklarından farklı olmaya başlamıştı bile.

Jenna geniş ve yuvarlak holde, büyülenmiş gibi etrafında ona tanıdık gelmeyen zenginliklere bir göz attı. Altın duvarlarda mitolojik yaratıkların, sembollerin ve tuhaf diyarların resimleri hızla akıp geçiyordu. Hava ılıktı ve tütsü kokuyordu. İçeride sakin, yumuşak bir vınlama vardı, kuleyi yaşatan her günkü büyü'nün sesiydi bu. Jenna'nın ayaklarının altındaki zemin sanki kummuş gibi hareket etti. Çizmele-

rinin altında dans eden yüzlerce renkten yapılmıştı ve HOŞ GELDİNİZ, PRENSES, HOŞ GELDİNİZ harfleri teker teker yazıldı. Sonra, Jenna şaşkınlık içinde bakarken harfler değişti: ACELE EDİN!

Jenna başını kaldırıp Marcia'ya baktığında onun nöbetçiyi gümüş spiral bir merdivenin üstüne götürürken biraz sendelediğini gördü.

“Hadi,” dedi sabırsızca Alther. Jenna koşup alt basamağın yanına geldi ve yukarı çıkmaya başladı.

“Hayır, sadece olduğun yerde bekle,” diye açıkladı Marcia. “Gerisini merdiven halledecek.”

“Hareket et,” dedi yüksek sesle Marcia. Spiral merdiven dönmeye başlayınca Jenna şaşırды. Başlangıçta yavaştı, ama kısa sürede etrafında gitgide hızlanarak dönmeye başladı. Bu, onlar kulenin tepesine ulaşana kadar devam etti. Marcia merdivenden indi. Jenna sersemlemiş bir şekilde atlayarak tam Marcia'nın peşinden gidiyordu ki, merdiven, onu çağıran başka bir büyücu için dönerek inmeye başladı.

Marcia'nın kocaman mor ön kapısı çoktan açılmıştı. Ocaktaki ızgaranın ateşi alevlendi. Bir kanepenin ateşin önüne çekti ve bir battaniye havada uçup Marcia tek kelime bile söylemeden kanepenin üstüne yayıldı.

Jenna, nöbetçi çocuğu kanepeye yatırması için Marcia'ya yardım etti. Çocuk kötü görünüyordu. Yüzü soğuktan bitkin ve bembeyazdı. Gözleri kapalıydı ve kontrolsüz bir şekilde titremeye başlamıştı.

“Titreme iyiye işaret,” dedi çabucak Alther, sonra parmaklarını saklattı. “Islak elbiseler çıksın.”

Komik nöbetçi üniforması çocuğun üstünden çıkıp uçtu ve ıslak renkli bir yığın olarak yere düştü.

“Sen çöpe,” dedi ona, Marcia. Üniforma kasvetli bir şekilde toparlandı ve çöp oluğuna dalıp ortadan kayboldu.

Marcia gülümsedi. “İyi kurtulduk,” dedi. “Şimdi, **kuru elbiseler giyin.**”

Çocuğun üstünde bir takım sıcak pijama belirdi ve titremesi sanki biraz geçmiş gibi göründü.

“İyi,” dedi Marcia. “Bir süre onu öylesine bırakıp ısınmasına izin vermeliyiz. İyileşecek.”

Jenna ateşin yanındaki bir halının üstüne oturmuştu ve çok geçmeden üzerinden dumanlar tüten iki kupa süt ortaya çıkıverdi. Marcia, onun yanına oturdu. Jenna aniden utandı. Olağanüstü Büyücü yerde yanında, aynı Nicko gibi oturuyordu. Ne demesi gerekiyordu? Jenna’nın aklına ayağının üşüdüğü dışında hiçbir şey gelmedi, ama çizmelerini çıkaramayacak kadar utanmıştı.

“Botlarını çıkarırsak çok iyi olur,” dedi Marcia. “Sırılsıklamlar.”

Jenna çizmelerinin bağlarını **Q**özdü.

“Şu çoraplarına bak. Kötü durumdalar,” dedi Marcia ayıplar-casına.

Jenna kıpkırmızı oldu. Çorapları daha önce Nicko’nundu ve ondan önce de Edd’indi. Ya da Eric’in miydi? Çoğu yamalıydı ve ona göre çok büyüktüler.

Jenna ateşin yanında ayak başparmaklarını oynattı ve ayaklarını kuruttu.

“Yeni çorap ister misin?” diye sordu Marcia.

Jenna utanarak başıyla onayladı. Ayaklarında bir çift, kalın ve sıcak çorap belirdi.

“Ama eskileri atmayacağız,” dedi Marcia. “**Temizlen,**” dedi onlara. “**Katlan.**” Çoraplar söyleneni yaptılar; silkelenip kirlerini yapışkan bir yığın halinde ocağın yanına yığdılar, sonra kendilerini katlayıp Jenna’nın yanına uzandılar. Jenna gülümsedi. Marcia, Sarah’ın en yamalı çoraplarını çağırmadığı için Jenna memnundu.

Akşam yaklaşıyordu ve ışık azalmaya başlamıştı. Nöbetçi çocuğun titremesi kesilmişti ve sakince uyuyordu. Jenna ateşin yanına kıvrılmış, Marcia'nın resimli **büyü** kitaplarından birine bakarken kapı çılgınca vuruldu.

"Hadi, Alther. Kapıyı aç. Benim!" diye dışarıdan sabırsız bir ses geldi.

"Bu babam!" diye bağırdı Jenna.

"Sus..." dedi Marcia. "Olmayabilir."

"Ne olur, kapıyı açar mısın?" dedi sabırsız ses.

Marcia çabucak bir **Yarısaydam Büyüsü** yaptı. Ne kadar kızılsa da kapının dışında Silas ve Nicko'nun durduğu kesindi. Ama yalnız değildiler. Yanlarında oturmuş, dili dışarda, kürküne salyalar damlatan ve boynunda mendille **Q** bir kurt vardı.

Marcia'nın onların içeri girmesine izin vermek dışında başka bir seçeneği yoktu.

Marcia kabaca, "**Açıl!**" dedi kapıya.

"Selam, Jen." Nicko sırtıttı. Marcia'nın ince ipek halısının üstünde dikkatlice ilerliyordu. Hemen arkasında da Silas ve çılgınca kuyruğunu sallayarak Marcia'nın değerli Hassas Peri kaplarını yere devirerek ilerleyen kurt vardı.

"Nicko! Baba!" diye bağırdı Jenna ve kendini Silas'ın kollarına attı. Sanki aylardır onu görmemişti. "Annem nerede? İyi mi?"

"İyi," dedi Silas. "Oğlanlarla Galen'in oraya gitti. Nicko ve ben, sana bunu vermek için geldik." Silas derin ceplerini araştırdı. "Dur," dedi. "Buralarda bir yerde."

"Sen çıldırdın mı?" diye sordu Marcia. "Burada ne *yaptığını* sanıyorsun? Ve şu perişan kurtu benden uzak tut."

Kurt, Marcia'nın piton derisi ayakkabılarına salyalarını damlatmakla meşguldü.

“O bir kurt değil,” dedi Silas. “O Maghul Maghi kurt köpeği soyundan gelen bir cehennem kurt köpeği. Ve adı Maximillian ama ona kısaca Maxie demene izin verebilir. Tabii eğer ona karşı nazik olursan.”

“Nazik!” dedi şaşkınlık ve öfkeden ne diyeceğini bilemeyen Marcia.

“Gece kalabiliriz diye düşündük,” diye devam etti Silas. Küçük kirli bir torbanın içindekileri Marcia’nın fildişi ve yeşim Ouija masasının üstüne yaydı. “Hava iyice karardı. Artık ormana gidemeyiz.”

“Kalmak mı? Burada mı?”

“Baba!  oraplarıma bak, baba,” dedi Jenna, ayak başparmaklarını havada oynatarak.

“Mım, çok hoş, aşkım,” dedi Silas. H    ceplerini araştırıyordu. “Onu nereye koydum acaba? Yanımda getirdiğimi biliyorum...”

“ oraplarımı beğendin mi, Nicko?”

“ ok fazla mor,” dedi Nicko. “Ben dondum.”

Jenna, Nicko’yu ateşin yanına getirdi. Nöbetçi çocuğu işaret etti. “Uyanmasını bekliyoruz. Karların içinde donup kalmıştı ve Marcia, onu kurtardı. Onun tekrar nefes almasını sağladı.”

Nicko ıslık çaldı, etkilenmişti. “Hey,” dedi. “Sanırım şimdi uyanıyor.” Nöbetçi  ocuk gözlerini açmıştı ve Jenna’yla Nicko’ya bakıyordu. Çok korkmuş görünüyordu. Jenna,  ocuğun tıraşlı kafasını okşadı. Saçları diken gibiydi ve h    biraz soğuktu.

“Artık güvendesin,” dedi ona, Jenna. “Bizimlesin. Ben Jenna’yım. Bu da Nicko. Senin adın ne?”

“ ocuk 412,” diye mırıldandı nöbetçi.

“ ocuk Dört Bir İki?...” Jenna tekrar etti, şaşırmıştı. “Ama bu bir numara. Hiç kimsenin isim yerine numarası yoktur.”

Çocuk, Jenna'ya dik dik baktı. Sonra gözlerini tekrar kapattı ve uykuya daldı.

“Bu *tuhaf*,” dedi Nicko. “Babam, bana sadece Genç Ordu’da insanların isim yerine numaraları olduğunu söyledi. Tam şu anda dışarıda iki tane var ama babam bizim nöbetçi olduğumuzu sanmalarını sağladı. Ve eski günlerden parolayı hatırladı.”

“Benim tatlı babam,” dedi Jenna düşünceli bir ifadeyle. “Sanırım o babam değil. Sen de abim değilsin...”

“Aptallık yapma. Tabii ki öyleyiz,” dedi sertçe Nicko. “Hiçbir şey değişmedi. Salak prenses.”

“Sanırım öyle,” dedi Jenna.

“Tabii ki öyle,” dedi Nicko

Silas konuşmaya kulak m s a f e r i olmuştu. “Ben her zaman baban olacağım ve annen de her zaman annen olacak. Sadece bir gerçek bir annen var.”

“O gerçekten kraliçe miydi?” diye sordu Jenna.

“Evet. Kraliçe. Kraliçemiz. Şu bekçilerden önce.” Silas bir şey düşünüyormuş gibiydi, sonra bir şey hatırlayınca ifadesi değişti ve kalın yün şapkasını çıkardı. *İşte* oradaydı, cebi şapkasıydı. Tabii ki.

Silas, “Buldum onu!” dedi zafer kazanmışçasına. “Doğum günü hediyen. İyi ki doğdun, aşkım.” Jenna'ya evde unuttuğu hediyesini verdi.

Küçük ve boyuna göre çok ağırdı. Jenna renkli kâğıdı yırttı ve küçük mavi kurdeleli torbayı eline aldı. Heyecandan nefesini tutarak kurdeleleri açtı.

“Ah,” dedi, sesindeki hayal kırıklığını gözleyememişti. “Bu bir çakıl taşı. Ama gerçekten çok güzel bir çakıl taşı, baba. Teşekkürler.” Düz gri taşı aldı ve avucuna koydu.

Silas, Jenna'yı kucağına aldı. "O bir çakıl taşı değil. O bir yavru kaya," diye açıkladı. "Çenesinin altını gıdıkla, denesene."

Jenna çenesinin nerede olduğundan emin değildi, ama yine de taşı gıdıkladı. Çakıl taşı küçük siyah gözlerini yavaşça açtı ve Jenna'ya baktı. Sonra dört kısa bacağı uzatıp ayağa kalktı ve kızın elinde dolaştı.

"Ah, baba, bu *harika*," diye güçlükle konuştu Jenna.

"Onu beğeneceğini düşündük. Bu büyüğü Gezici Kaya Dükkanından aldım. Ama çok fazla besleme yoksa ağırlaşır tembellleşir. Ve her gün yürümesi de gerekiyor."

"Adını Yavrukaya koydum," dedi Jenna. "Yavrukaya Trelawney."

Yavrukaya Trelawney bir çakıl taşının görülebileceği kadar mutlu olmuş gibi göründü, ama aynı daha önceki gibiydi. Bacaklarını geri çekti, gözlerini kapattı ve tekrar uykuya daldı. Jenna, onu sıcak tutmak için cebine koydu.

Bu arada Maxie ambalaj kâğıdını çiğneyip salyalarını Nicko'nun boynuna akıtmakla meşguldü.

"Hey, uzaklaş buradan, salya torbası! Git, oraya yat," dedi Nicko. Maxie'yi yere doğru itmeye çalışıyordu. Ama kurt köpeği yere yatmadı. Duvardaki Marcia'nın çıraklık mezuniyet cüppesi içindeki büyük resmine bakıyordu.

Maxie yumuşak bir şekilde sızlanmaya başladı.

Nicko, Maxie'yi okşadı. "Korkunç bir resim, değil mi?" diye köpeğe fısıldadı. Maxie gönülsüzce kuyruğunu sallarken Alther Mella resmin içinden çıkınca ciyakladı. Köpek, Alther'in aniden ortaya çıkmalarına bir türlü alışamamıştı.

Maxie sızlandı ve başını Çocuk 412'nin üstüne örttüğü battaniyenin altına soktu. Soğuk ve ıslak burnu çocuğu hemen uyandırdı.

Çocuk 412 dümdüz oturdu ve korkmuş bir tavşan gibi etrafına bakındı. Gördüklerini beğenmedi. Hatta bu en kötü kâbusuydu.

Genç Ordu komutanı her an onu aramak için gelebilirdi ve o zaman başı dertteydi. Birisi büyücülerle konuştuğunda buna “Düşmanla düşüp kalkmak” deniyordu. Ve burada onlardan ikisiyle birlikteydi. Bir de görüldüğü kadarıyla hayalet olan yaşlı bir büyücü. İki tuhaf çocuğu saymıyordu bile; birinin başında bir tür taç, diğerrinin de büyücü olduğunu gösteren yeşil gözleri vardı. Ve şu pis köpek. Onun üniformasını da almış ve sivil kıyafetler giydirmişlerdi. Bir casus diye vurulabilirdi. Çocuk 412 homurdandı ve başını ellerinin arasına koydu.

Jenna uzatarak tek koluyla ona sarıldı. “Tamam,” diye fısıldadı. “Biz sana bakacağız.”

Alther sarsılmış gibi görünüyordu. “Şu *Linda* denen kadın. Onlara nereye gittiğini söylemiş. Buraya geliyorlar. *Katili* yolladılar.”

“Ah, hayır,” dedi Marcia. “Ana kapılara **Büyü Kilidi** yapacağım.”

“Çok geç,” dedi güçlükle Alther. “İçeri girdi bile.”

“Ama nasıl?”

“Birisi kapıyı açık bıraktı,” dedi Alther.

“Silas, seni salak!” diye patladı Marcia.

“Doğru,” dedi Silas, kapıya doğru giderken. “O zaman biz gidiyoruz. Ve Jenna’yı da yanımda götürüyorum. Senin yanında güvende olmadığı ortada, Marcia.”

“Ne?” diye içerlemiş bir şekilde çılgılgı bastı Marcia. “O hiçbir yerde güvende değil, salak herif!”

“Bana salak deme,” dedi öfke ve şaşkınlıktan ne söyleyeceğini şaşırın Silas. “Ben en az senin kadar zekiyim, Marcia. Ben bir Olağanüstü...”

“*Kesin şunu!*” diye bağırdı Alther. “Tartışmanın sırası değil. Lanet olsun, *merdivenlerden yukarı çıkıyor!*”

Herkes şok içinde ne yapacağını bilemez bir halde öylece durdular ve dinlediler. İçeride hiç ses çıkmıyordu. Sessizden de öte. Bir yolcuyu büyücü kulesinin en tepesine, Marcia’nın mor kapısına yavaş yavaş getirirken dönen gümüş merdivenlerin fısıltısı hariç.

Jenna korkmuş gibi görünüyordu. Nicko, ona sarıldı. “Ben seni koruyacağım, Jenna,” dedi. “Benimle beraberken sana bir şey olmayacak.”

Aniden Maxie kulaklarını dikti ve tüyler ürpertici bir şekilde uludu. Herkesin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Güm! Kapı hızla açıldı.

Katil kadın ışığın önünde bir silüet gibi duruyordu. Önündeki sahneyi inceleyen yüzü soluktu. Gözleri soğuk bir şekilde avını arıyordu. Prensese. Sağ elinde gümüş bir tabanca vardı, Marcia’nın on yıl önce taht odasında gördüğünün aynısı.

Katil ilerledi.

“Tutuklandınız,” dedi tehditkâr bir şekilde. “Hiçbir şey söylemeyebilirsiniz. Buradan götürüleceğiniz yer...”

Çocuk 412 ayağa kalktı, titriyordu. Tam beklediği gibi, onun için gelmişlerdi. Yavaşça katile doğru yürüdü. katil soğuk bir ifadeyle ona baktı.

“Yolumdan çekil, evlat,” diye bağırdı katil. Çocuk 412’ye vurup onu yere yıktı.

“Yapma!” diye bağırdı Jenna. Yere yığılmış olan Çocuk 412’nin yanına koştu. Yaralanıp yaralanmadığını anlamak için diz çöktüğünde katil, onu yakaladı.

Jenna olduğu yerde döndü. “Bırak beni!” diye bağırdı.

“Kes sesini, *kraliçecik*,” diye homurdandı katil. “Seni görmek isteyen biri var. Ama seni... *ölü* görmek istiyor.”

Katil gümüş tabancayı Jenna’nın başına doğru kaldırdı.

Takır!

Marcia elini açtı ve bir **şimşek** çaktı. Katilin ayaklarını yerden kesip Jenna’yı onun elinden kurtardı.

“**Sarıl ve muhafaza et!**” diye bağırdı Marcia. Pırıl pırıl beyaz bir ışık tabakası parlak bir bıçak gibi zeminden fırladı ve onları sarıp baygın katille bağlantılarını kesti.

Sonra Marcia çöp oluğunun kapağını açtı.

“Tek çıkış yolu burası,” dedi. “Silas, önce sen git. Aşağı doğru giderken bir **Temizlik Büyüsü** yapmayı dene.”

“Ne?”

“Dediğimi duydun. İçeri gir, tamam!” diye bağırdı Marcia. Silas’ı açık kapağa doğru sıkıca itti. Silas çöp oluğunun içine yuvarlandı ve bir çığlıkla gözden kayboldu.

Jenna, Çocuk 412’yi çekip ayağa kaldırdı. “Hadi,” dedi ve onu baş aşağı oluğa itti. Sonra o içine atladı, ardından Nicko, Marcia ve devasa kurt köpeği, onu takip ettiler.

→ 8 ←

ÇÖP OLUĞU

Jenna kendini çöp oluğuna attığında, katilden o kadar çok korkmuştu ki oluktan korkacak zamanı olmamıştı. Ama zifiri karanlığın içine doğru düştüğünde, içinde gittikçe büyüyen boğucu bir panik hissetti.

Çöp oluğunun içi buz gibi soğuk ve kaygandı. Yüzlerce yıl önce büyücü kulesini yapan Üstat Duvarcıların kesip birleştirdiği, aşırı cilalanmış siyah kayağan taşından yapılmıştı. Düşüş dikti. Jenna için nasıl düşeceğini kontrol edemeyeceği kadar dikti. Bu yüzden dönüp oraya buraya yuvarlandı.

Ama işin en kötü tarafı karanlıktı.

Yoğun, koyu, delinmez bir karanlık. Jenna'yı dört yönden sıkıştırıyordu ve ne olursa olsun bir şeyler görebilmek için gözlerini umutsuzca zorlamanın bir anlamı yoktu. Jenna kör olduğunu sandı.

Ama hâlâ duyabiliyordu. Ve arkasından hızla gelen ıslak kurt köpeğinin kürkünün sesini işitebiliyordu.

Maxie eğleniyordu, bu oyundan çok hoşlanmıştı. Oluktan içeri atlayıp karşısında topuyla Silas'ı hazır bulamayınca biraz şaşırmıştı. Pençelerinin artık işe yaramadığını görünce de daha fazla şaşırmıştı ve bunun nedenini bulmak için kısa bir süre etrafı ayaklarıyla yokladı. Sonra burnunu korkutucu kadının boynunun arkasına tosladı ve saçındaki lezzetli bir yiyecek parçasını yalamaya çalıştı, ama tam o anda kadın onu öyle bir itti ki sırtüstü yuvarladı.

Ve şimdi Maxie mutluydu. Burnu önde, yanında pençeleri, aerodinamik biçimli bir kürk yığınının dönüşü ve hepsini solladı. Önce kuyruğuna yapışıp sonra bırakan Nicko'yu, kulağına çılgılık atan Jenna'yı, sıkıca kıvrılıp topa dönüşmüş olan Çocuk 412'yi geçti. Sonra sahibi Silas'ı geçti. Maxie, Silas'ı geçtiği için rahatsız oldu, çünkü Silas sürü başıydı ve Maxie'nin başa geçmesine izin yoktu. Ama kurt köpeğinin başka seçeneği de yoktu. Bir soğuk yahni ve havuç kabuğu yağmuruyla beraber Silas'ı geçip yoluna devam etti.

Çöp oluğu büyücü kulesinin etrafında, kalın duvarların içine gömülmüş dev bir döner kaydırak gibi dolaşıyordu. Hızla geçtiği her kattan yanında sadece Maxie, Silas, Çocuk 412, Jenna, Nicko ve Marcia'yı götürmüyor, o gün öğleden sonra oluğa atılan bütün büyücülerin yemek artıklarını da beraberinde götürüyordu. Büyücü kulesi yirmi bir kat yüksekliğindeydi. En üst iki kat Olağanüstü Büyücü'ye aitti ve onun altındaki her katta iki büyücü dairesi vardı. Öğle yemeği artığı çok fazlaydı. Kurt köpeği kendini cennetteymiş gibi hissediyordu ve Maxie, büyücü kulesinden aşağı inerken karnını iyice doyurmuştu.

Saatler geçmiş gibi gelmesine rağmen sadece iki dakika on beş saniye olmuştu. Jenna dik düşüşün neredeyse sona erdiğini hissetti. Hızı da dayanılabilir bir şekilde yavaşlamıştı. Bilmiyordu, ama artık büyücü kulesinden ayrılmış, yerin altında Bekçiler Sarayı'nın bod-

rumuna doğru gidiyordu. Oluğun içi hâlâ zifiri karanlık ve buz gibi soğuktu. Jenna kendini çok yalnız hissetti. Diğerlerinden gelebilecek bir ses duymak için kulaklarını dikti, ama herkes sessiz olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Jenna, Marcia'nın pelerininin hışırtısını duyabileceğini düşündü, ama Maxie hızla yanından geçtiğinden beri onunla olduğuna dair bir belirti görmemişti. Sonsuz karanlıkta yalnız kalma düşüncesi onu ele geçirmeye başlamıştı. Başka bir panik dalgası daha yükselmeye başladı. Ama tam Jenna çığlığı basacağım, diye düşündüğü anda, çok aşağılardaki mutfaktan bir ışık parıltısı geldi ve biraz önünde top gibi büzülmüş Çocuk 412 bir an için gözüne takıldı. Onu görünce Jenna'nın neşesi yerine geldi ve pijamaları içindeki, zayıf, üşümüş çocuğa acıdığını hissetti.

Çocuk 412 kendinden başka kimseye üzülecek durumda değildi. Kafasında altın taç olan deli kız, onu sonsuz uçuruma ittiğinde içgüdüsel olarak top gibi büzülüp büyücü kulesinden düşüşün tamamını pis su akıtma borusundaki bir bilge gibi oluğun kenarlarına çarparak geçirmişti. Çocuk 412 ezik ve çürükler içindeydi, ama uyanıp kendini iki büyücü, bir büyücü çocuk ve bir büyücü hayaletin yanında bulduğu kadar korkmamıştı. Oluk düzelip o da yavaşladığında Çocuk 412'nin beyni tekrar çalışmaya başladı. Bir araya getirdiği birkaç düşünceden bunun bir sınav olduğu sonucunu çıkardı. Genç Ordu sınavlarla doluydu. Korkunç sınavlar, gecenin bir yarısında, sıcak yatağında mışıl mışıl uyurken birdenbire karşısına dikiliverdi. Ama bu bir büyük sınavdı. Bu başaramazsan ölürsün sınavlarından biri olmalıydı. Çocuk 412 dişlerini sıkı; emin değildi ama şu anda kendini bu sınavın ölürsün bölümündeymiş gibi korkunç hissediyordu. Bu yüzden Çocuk 412 gözlerini sıkıca kapatıp yuvarlanmaya devam etti.

Aşağıya kaydıkları oluk, birdenbire sola dönerek, Bekçi Meclis Salonu'nun altından geçip ordu bürolarının yakınından sağa döndü, sonra sarayın yeraltı mutfaklarının kalın duvarlarının içine daldı. İşte burası her şeyin karıştığı yerdı. Mutfak hizmetçileri hâlâ Yüce Bekçi'nin öğlen ziyafetini temizlemekle meşgüllerdi. Hızla açılan çöp kaplarından oluktaki yolcuların üstlerine yağmur gibi yemek artıkları yağıyordu. O ana dek elinden geldiği kadar çok şey yiyen Maxie bile bundan hoşlanmadı, özellikle de sertleşmiş muhallebi tam burunun üstünde patlayınca. Muhallebiyi fırlatan en genç mutfak hizmetçisi bir an için Maxie'le göz göze geldi ve daha sonraki haftalarda çöp oluklarında dolaşan kurtlar rüyalarına girdi.

Bu yolculuk Marcia için de ayrı bir kâbustu. Hardala bulanmış kürk astarlı, sos lekeli, mor ipel pezerinine sıkı sıkı sarınmıştı. Üstüne yağın brüksel lahanası yağmurdan zor kaçtı ve oluktan çıktığı anda kullanmak için **Bir Saniyede Kuru Temizleme Büyüsü'nü** prova etmeye çalıştı.

En sonunda oluk mutfaktan uzaklaştı ve ortalık biraz daha temiz bir hal aldı. Jenna kısa bir süre rahatladı, ama sonra aniden nefesi kesildi, çünkü kalenin altından geçen oluk dimdik bir açıyla son durağı olan nehir kenarındaki çöplüğe iniyordu.

Bu yolculuğun sonunda ilk kendini toplayan kişi Silas oldu. Tünelin sonundaki ışığı görmek için gözlerini karanlığa dikti, ama hiçbir şey göremedi. Artık güneşin batmış olduğunu bilmesine rağmen ayın biraz yükselip ışığının içeri girmesini umdu. Ve sonra katı bir şeye çarpıp durunca şaşırdı. İğrenç kokan yumuşak ve yapış yapış bir şey. Bu Maxie'ydi.

Silas, Maxie'nin çöp oluşunu neden kapattığı merak ederken, nasıl becerdilerse, Çocuk 412, Jenna ve Nicko hızla ona çarptılar. Jenna

yumuşak, yapış yapış ve iğrenç kokanın sadece Maxie olmadığını fark etti, hepsi de leş gibi kokuyorlardı.

Karanlıkta Jenna'nın korkmuş titreş sesi, "Baba, baba sen misin?" diye sordu.

"Evet, aşkım," diye fısıldadı Silas.

"Neredeyiz, baba?" diye kısık bir sesle sordu Nicko. Çöp oluştuktan nefret etmişti. İçine atlayana kadar Nicko kapalı yerlerden korktuğunu bilmiyordu; öğrenmek için ne yol ama, diye düşündü. Nicko kendi kendine en azından hareket ettiklerini ve bir süre sonra dışarı çıkacaklarını kendisine hatırlattıkça korkusuyla savaşmayı başarmıştı. Ama şimdi durmuşlardı. Ve dışarıda değillerdi.

Tıkanıp kalmışlardı.

Tuzağa düşmüşlerdi.

Nicko oturmaya çalıştı ama başı tepesindeki soğuk taşa çarptı. Kollarını iki yana açmayı denedi, ama oluk dar olduğundan bunu başaramadı. Nicko nefes alışının gitgide hızlandığını hissetti. Eğer buradan hemen çıkmazlarsa delirebileceğini düşünüyordu.

"Niçin durmak zorunda kaldık?" diye sordu Marcia.

"Bir engel var," diye fısıldadı Silas. Maxie'nin yanından geçmiş ve oluğu kapatan büyük bir çöp yığınının takıldıkları sonucunu çıkarmıştı.

"Al sana sorun," diye mırıldandı Marcia.

"Baba. Ben dışarı çıkmak istiyorum," dedi güçlükle Nicko.

"Nicko?" diye fısıldadı Silas. "İyi misin?"

"Hayır..."

Marcia, "Bu sıçan kapısı!" diye heyecanla bağırdı. "Orada sıçanların oluğa girmelerini engelleyen bir ızgara vardı. Çorba tenceresinin üstünden sıçan çıkınca, Endor buraya o kapıyı yaptırdı. Haydi kapıyı aç, Silas."

Büyü

“Ona ulaşamıyorum. Aramızda dağ gibi bir çöp yığını var.”

“Eğer senden istediğim gibi **Temizlik Büyüsü**’nü yapsaydın, başımıza bu iş gelmeyecekti.”

“Marcia,” diye yılan gibi tısladı Silas. “Ölümle yüz yüze geldiğinde temizlik en son düşüneceğin şeydir.”

“*Baba,*” dedi umutsuzca Nicko.

“O zaman ben yaparım,” diye bağırdı Marcia. Parmaklarını saklattı ve yavaşça bir şeyler fısıldadı. Boğuk bir *tangırtı* koptu ve kapı açıldı. İçerdekiler çöplerin de yardımıyla *fışt* diye dışarıya kaydılar.

Artık özgürdüler.

Nehrin üzerinde yükselen dolunayın ışığı oluğun karanlığında bembeyaz parlıyor, çürükler içindeki altı yolcuya ulaşmak için hasret duydukları yere doğru yol gösteriyordu:

Nehir Kenarındaki Çöplük.

→ 9 ←

SALLY MULLIN'İN ÇAY VE BİRA SALONU

Sally Mullin'in Çay ve Bira Salonu'nda
sıra dışı sessiz bir kış akşamı yaşıyordu.
Küçük odun sobasının etrafına toplanmış büyük tahta masaları paylaşan yolcu ve devamlı müşteriler birlikte sohbet ediyorlardı. Sally masadan masaya dolaşıp fıkralar anlatmış, yeni pişmiş arpalı kek dilimleri ikram etmiş ve sıkıcı kış aylarında bütün gün yanan yağ lambalarını tekrar tekrar doldurmuştu. Şimdi barın arkasında durmuş, yeni gelen kuzeyli tüccarlar için özenle beş ölçü Özel Kaynak Birası dolduruyordu.

Sally yan gözle tüccarlara bakınca kuzeyli tüccarların meşhur hüznü bakışlarının yerini kulaklara dek yayılan sırıtışların aldığını fark edince şaşırdı. Sally gülümsedi. Mutlu bir yer işlettiği için ken-

disiyle gurur duyuyordu ve eğer beş suratsız tüccarı daha ilk Özel Kaynak birasını içmeden güldürebilirse iyi bir şey başarmış demektir.

Sally birayı tüccarların pencere yanındaki masasına getirdi ve bir damla bile dökmeden önlerine koydu. Ama tüccarlar biraya dikkat bile etmediler, çünkü elbiselerinin pis kollarıyla buharlanmış camını silip karanlığa bakmakla meşguldüler. İçlerinden biri dışarıdaki bir şeyi gösterdi ve hepsi de gürültülü bir kahkaha patlattı.

Gülme sesleri çay salonuna yayılıyordu. Diğer müşteriler de pencereye geldiler ve bir süre sonra çay salonundaki bütün müşteriler dışarıyı görebilmek için itişip kakışmaya başladılar.

Sally Mullin bu eğlencenin nedenini anlamak için dışarı bir göz attı.

Ağzı bir karış açık kaldı.

Dolunayın parlak ışığı altında, Olağanüstü Büyücü Madam Marcia Overstrand baştan aşağı pislik içinde belediyenin çöplüğünün tepesinde deli gibi dans ediyordu.

Sally, hayır bu olamaz, diye düşündü.

Tekrar kirli camdan dışarı baktı. Sally gördüklerine inanamadı. Evet Madam Marcia üç çocukla beraber oradaydı... *üç çocuk mu?* Herkes Madam Marcia'nın çocuklara tahammül edemediğini biliyordu. Ayrıca orada Sally'ye tanıdık gelen biri ve bir kurt vardı. Pekâlâ, o kimdi?

Sarah'ın bir işe yaramaz kocası Silas, işlerini yarma bırakan Heap. Evet o adam Silas Heap'ti.

Silas Heap, Marcia Overstrand'la beraber ne yapıyordu? Hem de üç çocukla birlikte? *Çöplükte?* Sarah bunu biliyor muydu?

Her neyse, yakında öğrenecekti.

Sarah Heap'in iyi arkadaşı olduğuna göre, hemen bu haberi ona yetiştirmek zorunda olduğunu düşündü. Yerine sorumlu olarak bulaşıkçı çocuğu bıraktı ve koşarak dışarı çıktı.

Sally çay salonunun dubasının tahta iskelesinden tangur tungur yürüdü ve karların içinde çöplüğe doğru koşarken aklına olmadık bir şey takıldı.

Silas Heap, Marcia Overstrand ile kaçıyor.

Evet, şimdi. Sarah sık sık Silas'ın Marcia'ya olan takıntısından şikâyet etmesinin nedeni anlaşılmıştı. Alther Mella'nın çıraklığını bıraktıktan sonra onun yerini Marcia almıştı. Silas, onun inanılmaz gelişimini bir dehşet ve hayranlık karışımıyla izleyip her zaman *onun* yerinde kendisi olabileceğini hayal etmişti. On yıl önce Marcia Olağanüstü Büyücü olduğundan beri Silas kötü durumdaydı.

Kafasını tamamen Marcia'nın yaptıklarına taktı, demişti Sarah.

Çöp yığınının dibine ulaşan Sally, tabii Sarah'da pek masum değil, diye düşündü. Ve binbir güçlülle yukarıya doğru tırmanmaya çalıştı. Herkes küçük kızın Silas'ın çocuğu olmadığını anlayabilirdi. Kız diğerlerinin hepsinden çok farklı görünüyordu. Bir keresinde Sally çok nazık bir şekilde Jenna'nın babasından bahsetmeye çalıştığında, Sarah çabucak konuyu değiştirmişti. Evet, Heaplerde yıllardır bir şeyler oluyordu. Ama Silas'ın şu anda yaptığının bir bahanesi olamazdı. Hem de hiçbir bahanesi olamaz, diye öfkeyle düşündü Sally. Bir taraftan da çöplüğün tepesine doğru yoluna devam etti.

Üstü başı darmadağınık figürler Sally'nin geldiği yöne doğru aşağıya inmeye başlamışlardı. Sally onlara doğru kollarını salladı ama onu fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Kafaları bir şeyle meşgul gibiydi ve sanki başları dönüyormuşçasına sendeliyorlardı. Artık yaklaşmışlardı, Sally kimlikleri konusunda haklı olduğunu gördü.

“Silas Heap!” diye öfkeyle bağırdı Sally.

Beş figür oldukları yerde zıpladılar ve Sally'ye dik dik baktılar.

“Şşşş!” diye cesaret edebildikleri en yüksek seviyede fısıldadı dört ses.

“Şşşşlamayacağım!” dedi Sally. “Sen ne yaptığını sanıyorsun, Silas Heap? Karını bu... *fahişe* için mi terk ettin.” Sally işaret parmağını Marcia'ya doğru ters ters salladı.

“*Fahişe mi?*” diye güçlükle konuştu Marcia.

“Ve bu zavallı çocukları da yanında götürüyorsun,” dedi Silas'a. “Nasıl olur da böyle yapabilirsin?”

Silas çöpleri yararak Sally'ye doğru ilerledi.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. “Ve lütfen, *sessiz olur* musun?”

“Şşşş!” dedi arkasındaki üç ses.

Sally en sonunda sesini kesti.

“Böyle yapma, Silas,” diye boğuk bir sesle fısıldadı. “Sevgili karını ve aileni terk etme. Lütfen.”

Silas'ın aklı karışmıştı. “Terk etmiyorum ki,” dedi. “Bunu sana kim söyledi?”

“Terk etmiyor musun?”

“*Hayır!*”

“Şşşş!”

* * *

Düşe kalka çöplüğün aşağısına inerken olupbitenleri anlattılar Sally'ye. Silas, onu kendi taraflarına çekmek için gereken şeyleri -ki neredeyse her şeydi bu- söylerken kadının gözleri faltaşı gibi, ağzı da bir karış açıldı. Silas sadece Sally'nin sessiz kalmasına değil onun yardımına da ihtiyaçları olacağını fark etmişti. Ama Marcia bundan emin

değildi. Sally Mullin yardım istemek için ilk seçeceği kişi değildi. Marcia devreye girip kontrolü ele almaya karar verdi.

“Tamam,” dedi otoriter bir şekilde, çöplüğün eteklerine ulaştıklarında. “Artık Avcı ve Sürü’nün her an peşimizden yollanmalarını bekleyebiliriz sanırım.”

Silas’ın yüzünden bir korku kıpırtısı geçti. Avcı’dan bahsedildiğini duymuştu.

Pratik zekâlı Marcia çok sakindi. “Oluğu tekrar çöple doldurdum ve sıçan kapısına **Çabuk Kilitlen** ve **Kayna Büyüsü** yaptım,” dedi. “Yani eğer şansımız yardım ederse, bizim hâlâ orada kapalı kaldığımızı sanacak.”

Bu olasılık Nicko’yu korkuyla titretti.

“Ama bu onu fazla geciktirmiz,” diye devam etti Marcia. “Ve sonra aramaya, sormaya başlayacak.” Marcia sanki *ve ilk olarak da sana soracak*, der gibi Sally’ye baktı.

Herkes sessizce bekliyordu.

Sally, Marcia’nın dik bakışlarına aynen karşılık verdi. Başına büyük bir bela aldığını biliyordu ama Sally sadık bir dosttu.

Bu işi yapacaktı.

“Tamam, o zaman,” dedi sert bir sesle. “O gelene kadar biz de ufaklıklarla beraber sizi buradan uzaklaştırmış oluruz, değil mi?”

Sally onları, yorgunluktan bitkin yolcuların kendilerine yatacak yer ve gerekirse temiz kıyafet buldukları çay salonunun arkasına götürdü. Yatakhane günün o saatinde boştu. Onlara elbiselerin bulunduğu yeri gösterdi ve ne kadar ihtiyaçları varsa almalarını söyledi. Gece uzun ve soğuk olacaktı. Oluğun pisliklerinin en kötülerini temizlemek için çabucak bir kovayı sıcak suyla doldurdu ve sonra hızla dışarı fırladı. “On dakika sonra rıhtıma gelin. Benim teknemi alabilirsiniz.”

Jenna ve Nicko pis kıyafetlerinden kurtuldukları için çok memnundular, ama Çocuk 412 bir şey yapmayı reddediyordu. Bu günlük hayatında yeteri kadar değişiklik olmuştu; ıslak ve pis büyücü pijamaları olsa da elindekilerden ayrılmamakta kararlıydı.

En sonunda Marcia, ona önce **Temizlen Büyüsü**, ardından da kalın bir balıkçı kazağı, pantolon, koyun postu bir mont ve Silas'ın onun için bulduğu parlak kırmızı bereyi giydirmek için **Elbise Değiştir Büyüsü** yapmak zorunda kaldı.

Marcia, Çocuk 412'nin kıyafeti için bir büyü kullandığı için sinirlenmişti. Enerjisini sonraya saklamak istiyordu, çünkü içinde onları güvenliğe kavuşturana dek gücünün tamamına ihtiyacı olacmış gibi tatsız bir his vardı. Pelerininin iğrenç durumundan dolayı tabii ki **Bir Saniyede Kuru Temizleme Büyüsü'nü Bir Dakikada Kuru Temizleme**'ye çevirirken biraz enerji harcamıştı ve hâlâ sos lekelerinin hepsinden kurtulamamıştı. Marcia'ya göre, Olağanüstü Büyücü pelerini sıradan bir pelerin değildi; özenle dokunmuş **büyük bir** nesneydi ve ona saygı gösterilmesi gerekiyordu.

On dakika sonra hepsi rıhtımdaydı.

Sally ve yelkenlisi onları bekliyordu. Nicko küçük yeşil tekneye bakıp onayladı. Tekneleri seviyordu. Hatta Nicko'nun bir tekneye binip açılmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu ve bu güzel bir tekneye benziyordu. Geniş ve dengeliydi, suya iyi oturuyordu ve bir çift kırmızı, yeni yelkeni vardı. İsmi de güzeldi: *Muriel*. Nicko bundan çok hoşlandı.

Marcia tekneye şüpheli bir şekilde baktı. "Nasıl çalışıyor?" diye Sally'ye sordu.

Nicko araya girdi. "Yelkenle," dedi. "Yelkenle çalışıyor."

"Kim yelkenle çalışıyor," diye sordu Marcia, şaşırmıştı.

Nicko sabırlı olmaya karar verdi. “Bu *tekne* yelkenle çalışıyor.” Sally sinirlenmeye başlamıştı.

“Yola çıksanız iyi olur,” dedi ve çöp yığınının tekrar göz attı. “Belki ihtiyacınız olur, diye içine kürekler de koydum. Biraz da yiyecek. Hadi, halatı çözün ve hepiniz binene kadar sıkıca tutunun.”

Jenna, Çocuk 412’yi sıkıca kolundan tutup çekti ve tekneye atladı. Çocuk bir an için karşı koydu, ama sonra teslim oldu. Çocuk 412 çok yorulmaya başlamıştı.

Ardından Nicko atladı, sonra Silas bir şekilde gönülsüz olan Marcia’yı rıhtımdan tekneye itti. Kadın kararsızca dümenin yanına oturup burnunu çekti.

“Bu iğrenç koku da ne?” diye mırıldandı.

“Balık,” dedi Nicko. Bir ta aftın da Marcia’nın yelken kullanıp kullanmadığını merak ediyordu.

Silas Maxie ile içeri atlayınca *Muriel* suya biraz daha gömüldü.

“Şimdi sizi iteceğim,” dedi Sally tedirgince.

Attığı halatı Nicko becerikli bir şekilde yakaladı ve teknenin pruvasına düzgünce yerleştirdi.

Marcia dümeni yakaladı. Yelkenler çılginca çırpıyordu ve *Muriel* tehlikeli bir şekilde sertçe sola döndü.

“Dümeni ben alayım mı?” diye sordu Nicko.

“Neyi alacaksın? Ah, bu tutacak şeyi mi? Tamam, Nicko. Ben yorulmak istemiyorum.” Marcia pelerinine sarındı ve elinden geldiği kadar saygın bir şekilde sendeleyerek teknenin kenarına geçti.

Marcia içinde bulunduğu durumdan mutlu değildi. Daha önce hiç tekneye binmemişti ve bundan sonra da binmeyi düşünmüyordu. Öncelikle koltuk yoktu. Halı yoktu, hatta minder ve *damı* bile yoktu. Bırakın teknenin dışındaki hoşlanmayacağı kadar çok suyun var-

lığını, teknenin içinde dahi biraz su vardı. Bu batıyorlar anlamına mı geliyordu? Ve koku dayanılmazdı.

Maxie çok heyecanlanmıştı. Marcia'nın değerli ayakkabılarına basmayı başardı ve aynı anda kuyruğunu onun yüzüne doğru salladı.

“Git buradan, aptal köpek,” dedi Silas. Maxie'yi pruvaya doğru itti. Köpek uzun burnunu rüzgâra verdi ve sudan gelen bütün kokuları koklamaya başladı. Sonra Silas, onu biraz rahatsız ederek Marcia'nın yanına sıkıştı. Bu arada Jenna ve Çocuk 412 teknenin diğer tarafına kıvrılmışlardı.

Nicko teknenin kışında mutlu bir şekilde dümenin başında büyük bir güven içinde onları nehrin açıklarına doğru götürüyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Uçsuz bucaksız suya bu denli yakın olmak Marcia'nın aklını karıştırdığından, cevap veremedi.

“Zelda Hala'ya,” dedi Silas. O sabah Jenna gittikten sonra durumu Sarah'la konuşmuştu. “Gidip Zelda Hala'yla kalacağız.”

Rüzgâr *Muriel*'in yelkenlerini doldurdu ve tekne hızlanıp nehrin ortasındaki akıntıya doğru yöneldi. Marcia gözlerini kapattı, başı dönüyordu. Teknenin bu kadar çok yana yatmasının normal olup olmadığını merak etti.

“Marram Bataklıkları'nın koruyucusu mu?” diye oldukça güçsüz bir sesle sordu Marcia.

“Evet,” dedi Silas. “Orada güvende olacağız. Geçen kış Kayan Balçık Brownieleri'nin baskınından sonra kulübesi artık sürekli **büyülenmiş** durumda. Hiç kimse onu asla bulamaz.”

“Çok iyi,” dedi Marcia. “Zelda Hala'ya gidiyoruz.”

Silas şaşmıştı. Marcia hiç tartışmadan onun söylediğini kabul etmişti. Ama sonra kendi kendine gülümsedi. Artık hepsi aynı kaderi paylaşıyorlardı.

Ve küçük yeşil tekne karanlıkta kaybolurken, sahilde onlara cecurca el sallayan Sally'de görünmez oldu. Rıhtımda duran Sally, *Muriel* gözden kaybolunca, soğuk kayalara çarpan suların sesini dinledi ve kendini aniden çok yalnız hissetti. Karla kaplı nehir kıyısından, çay salonunun pencerelerinden yansıyan sarı ışıkla aydınlanan yola doğru ilerledi. Sally bir an önce çay salonunun sıcak havasına dönmek için acele ediyordu. Sally karla kaplı yolda hızla yürümeye çabalarken, çay salonunun penceresinden bakan birkaç müşteri, karları yarararak ilerleyen küçük figürü fark etmemiş gibi davrandılar.

Sally çay salonunun kapısını açıp sıcak gürültünün içine daldığında gedikli müşterileri onda bir gariplik olduğunu fark ettiler. Evet yanılmıyorlardı; Sally kendinde değildi ve aklında tek bir düşünce vardı.

Avcı'nın buraya gelmesi ne kadar sürecek?

→ 10 ←

AVCI

Sally, Muriel'e el salladıktan tam sekiz kıymetli dakika sonra, Avcı ve Sürü Nehri Kenarı Konfor Çöplüğü'ne vardılar. Sally o saniyelerin her birini midesinde dev gibi büyüyen bir dehşet içinde geçirmişti.

Ne yapmıştı?

Sally çay salonuna döndüğünde hiçbir şey söylememişti, ama tavrındaki bir şey müşterilerinin çoğunun buralarını bir an önce içip arpalı keklerin son kırıntılarını tıktırıp hızla gecenin karanlığına sığışmalarına neden olmuştu. Çay salonunda sadece beş kuzeyli tüccar kalmıştı. Henüz ikinci Özel Kaynak Biralарını içiyorlar, kederli ve ahenkli ses tonuyla aralarında yavaşça konuşuyorlardı. Bulaşıkçı çocuk bile gözden kaybolmuştu.

Sally'nin ağzı kurumuştu, elleri titriyordu ve gitgide bastıran kaçıp gitme arzusunа karşı savaşıyordu. Sakin ol, kızım, dedi kendi

kendine. Ayağını yere sıkı bas. Her şeyi inkâr et. Avcı'nın senden şüphelenmesi için hiçbir neden yok. Eğer şimdi kaçarsan senin bu işe karıştığını *bilecek*. Ve Avcı seni bulacak. Her zaman bulur. Bekle ve sakın olmaya devam et.

Çay salonunun büyük saatinin ibresi saniyelerini sayıyordu.

Tik... Tek... Tık...

Dört yüz doksan sekiz saniye... dört yüz doksan dokuz saniye... Beş yüz.

Çöp yığınının tepesinde güçlü bir projektör ışığı dolaştı.

Sally en yakın pencereye koştu ve gözlerini dışarı dikti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Orada projektör ışığı altında dolaşan bir yığın siyah figür vardı. Tam Marcia'nın uyardığı gibi Avcı, Sürü'sünü getirmişti.

Sally ne yaptıklarını anlamaya çalışarak dikkatlice baktı. Sürü Marcia'nın **Çabuk Kitlen ve Kayna Büyüsü**'nü yaparak tıkadığı sıçan kapısının etrafında toplanmıştı. Sally'yi rahatlatan şey Sürü'nün acelesi yokmuş gibi görünmesiydi; aslında, aralarında gülüyormuş gibi görünüyorlardı. Bazı zayıf bağrıışmalar çay salonuna kadar geldi. Sally kulaklarını dikti. Duyduğu şeyler tüylerinin ürpermesine neden oldu.

“...Büyücü pislik...”

“...Sıçanlar sıçan kapısıyla kapana düştüler...”

“...Gitmeyin, ha ha. Sizi yakalayacağız...”

Sally sıçan kapısının etrafındaki figürlerin bütün güçleriyle çekmelerine rağmen kapının dayanması karşısında giderek çılgınlaştıklarını görebiliyordu. Sürü'nün dışında durup olayı sabırla izleyen tek figürün Avcı olduğuna karar verdi.

Avcı sıçan kapısını açma çabalarına daha fazla sabretemedi. Koca adımlarla ilerleyip aniden Sürü'den birinin baltasını kaptı ve öfkey-

le kapıya saldırdı. Sonunda sıçan kapısı parçalanıp bir kenara atılınca güçlü bir metal tıngırtısı çay salonuna kadar yankılandı. Sürü'den biri çöpleri temizlemek için oluğun içine girdi. Bir projektör ışığı şimdi doğrudan oluğa çevrildi. Sürü çıkışın önünde toplandı. Sally ışıkların içinde tabancalarının parıltısını görebildi. Sally yüreği ağzında adamın avlarını ellerinden kaçırdıklarını anlamalarını bekledi.

Ve beklemesi uzun sürmedi.

Oluktan darmadağın bir figür çıktı ve Sally'nin görebildiği kadarıyla öfkeden köpüren Avcı adamı kolundan sertçe yakaladı. Avcı, adamı sertçe silkeledi ve onu çöplüğün üstüne attı. Avcı çömeldi ve inanmaz gözlerle boş çöp oluğuna dikkatle baktı. Kaba bir şekilde Sürü'nün en küçüğüne oluğa girmesini işaret etti. Seçilen adam isteksizce geride kalmaya çalıştı, ama oluğa girmeye zorlandı ve Sürü muhafızlarından ikisi girişte kaldılar.

Avcı avının elinden kaçtığını fark etmenin ardından soğukkanlılığını tekrar kazanmak için çöp yığınının kenarına doğru yavaşça yürüdü. Oldukça yakınında duran ve çocuğa benzeyen küçük bir figür onu takip etti.

Çocuğun üstünde sıradan yeşil büyücü çırağı cüppesi vardı ama diğer çıraklardan farklı olarak beline, üzerine üç siyah yıldız işlenmiş kırmızı bir kuşak takmıştı. Bunlar DomeDaniel'in yıldızlarıydı.

Ama o anda Avcı DomeDaniel'in çırağının farkında değildi. Sessizce öylesine durdu. Kısa ve sağlam yapılı bir adamdı. Saçları muhafızlar gibi kısa kesilmişti. Doğada insan avlamak geçirdiği uzun yılların izleri esmer yüzündeki kırışıklıklardan belli oluyordu. Sıradan Avcı kıyafeti giymişti: koyu yeşil bir tunik, kısa bir pelerin ve kalın kahverengi deri çizmeler. Belindeki geniş kemerde kınında duran bir bıçak ve bir kese vardı.

Avcı acımasız bir şekilde sırtıttı. İnce ağzı kararlı bir çizgi halini aldı. Soluk mavi gözlerini kısmış dikkatlice bakıyordu. Zaten bunun bir av olması gerekiyordu, değil mi? Bir avdan daha çok hoşlandığı başka bir şey yoktu. Yıllar içinde Avcı, Sürü'nün safları arasında yavaş yavaş yükselmiş ve hedefine ulaşmıştı. O bir Avcı'ydı, Sürü'nün en iyisiydi ve beklediği an gelmişti. Burada sadece Olağanüstü Büyücü'yü değil aynı zamanda *kraliçecik* prensesi de avlayacaktı. Avcı unutulmayacak bir gece beklentisiyle heyecanlandığını hissetti: Görme, İz, Takip, Yaklaşma ve Öldürme. Sorun değil, diye düşündü Avcı. Soğuk ay ışığında küçük sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

Avcı düşüncelerini Av'a yöneltti. İçinden bir ses ona kuşların çöp olduğundan kaçtığını söyledi, ama becerikli bir Avcı olarak bütün olasılıkların denetlendiğinden emin olması lazımdı. İçeri yolladığı sürü muhafızına oluğu takip edip büyücü kulesine kadar bütün çıkışları kontrol etme talimatını vermişti. Bunun büyük ihtimalle imkânsız olması Avcı'nın canını sıkmamıştı. Bir sürü muhafızı en alt seviyede oldu, bir Harcanabilir'di. Bu görevi yapacak ya da yapmaya çalışırken ölecekti. Avcı bir zamanlar Harcanabilir olmuştu, ama bunun uzun sürmemesi için elinden geleni yapmıştı. Şimdi, diye bir heyecan titremesiyle düşündü, İz'i bulması gerekiyordu.

Bununla beraber, çöplük Avcı gibi yetenekli bir iz sürücüden birkaç ipucunu saklamıştı. Çürüyen çöpün ıslısı karları eritmişti ve sıçanlarla martıların sürekli çöplüğe dalmaları sonucu ortada İz'den eser kalmamıştı. Peki, o zaman, diye düşündü Avcı. İz olmayınca, bir Görme araması gerekiyordu.

Avcı çöp yığınının üstündeki etrafa hâkim bir noktada durdu ve gözlerini kısarak ay ışığının aydınlattığı manzarayı izledi. Arkasında kalenin dik, karanlık surları yükseliyordu. Mazgallar soğuk ve par-

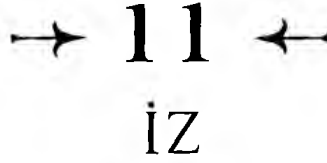
lak yıldızlı gökyüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu. Önünde nehrin karşı kıyısıyla sınır çizen bereketli çiftlik arazileri uzanıyordu ve ufukta Sınır Dağları'nın sivri tepelerini gördü. Avcı karla kaplı manzaraya uzun ve dikkatli bir şekilde baktı ama ilgisini çeken hiçbir şey görmedi. Ardından dikkatini altındaki daha yakın bir manzaraya çevirdi. Nehrin aşağısındaki geniş alana baktı, gözleri sağ tarafında medreseler çizerek hızla akan nehri takip etti, yükselen sular da nazikçe sallanan çay salonunun durduğu dubayı geçti, o gece için teknelerin bağlandığı küçük rıhtımı ve nehrin üstünde yükselen sivri uçlu bir kaya olan Kuzgun Kayası'nın arkasında gözden kaybolana kadar geniş nehri izledi.

Avcı sudan gelen sesleri dikkatlice dinledi, ama kar sessiz bir battaniye gibi her şeyi örtmüştü. İz bulmak için suları taradı, belki nehir kenarında bir gölge, ürkmüş bir kuş, gammaz bir dalgalanma, ama hiçbir şey göremedi. *Hiçbir şey.* Her şey tuhaf bir şekilde sessiz ve sakindi. Simsiyah nehir dolunayın pırıltısıyla aydınlanmış karlı arazide kıvrılarak sessizce akıyordu. Bu Av için mükemmel bir gece, diye düşündü Avcı.

Hareket etmeden, gergin bir şekilde durmuş Görme'nin kendini ona göstermesini bekliyordu.

İzliyor ve bekliyor...

Gözüne bir şey takıldı. Çay salonunun penceresindeki beyaz bir yüz. Korkmuş bir yüz, bir şeyler *bilen* bir yüz. Avcı gülümsedi. Görme'yi bulmuştu. İz'e geri dönebilirdi.

Sally onların geldiğini gördü.

Pencereden geri çekildi, eteğini düzeltti ve düşüncelerini topladı. Hadi, kızım, dedi kendi kendine. Başarabilirsin. Yüzüne Sevinen Ev Sahibi ifadesini takınırsan hiçbir şey fark etmeyeceklerdir. Sally barın arkasına saklandı ve ilk kez çalışma saatleri içinde kendine bir bardak Özel Kaynak Birası doldurup koca bir yudum aldı.

İıııh. Bu zımbırtıdan hiç hoşlanmamıştı. Ona göre biranın tadı bir fıçı dolusu ölü sıçan gibiydi.

Sally ölü sıçan suyundan bir yudum daha alırken güçlü bir projektör ışığı çay salonuna daldı ve içeridekileri taradı. Kısa bir süre için doğrudan Sally'le göz göze geldi, sonra devam edip kuzeyli tüccarların soluk yüzlerini aydınlattı. Tüccarlar konuşmayı kestiler ve birbirlerine endişeli bakışlar attılar.

Bir süre sonra Sally iskeleden gelen hızlı, ama sert ayak seslerini duydu. Sürü üzerinden koşarken duba sarsıldı ve çay salonu sallandı. Tabaklar ve bardaklar bu sarsıntıyla sinirli bir şekilde takırda-dılar. Sally bardağını kaldırdı, doğruldu ve büyük bir güçlkle yüzüne sevimli bir ev sahibi gülümsemesi yerleştirdi.

Kapı kırılarak açıldı.

Avcı uzun adımlarla içeri girdi. Arkasında, projektör ışığında, Sally, Sürü'nün tabancaları hazır bir şekilde dubada sıralandıklarını görebiliyordu.

“İyi akşamlar, efendim. Size ne verebilirim?” Sally'nin sesi gergince titredi.

Avcı, onun sesindeki dehşeti duymaktan memnun oldu. İnsanları korkutmaktan zevk alırdı.

Yavaşça bara gitti, tezgâhın üzerine eğildi ve dikkatlice Sally'ye baktı.

“Bazı *bilgiler* verebilirsin. Onları bildiğini biliyorum.”

“Ya?” Sally nazikçe ilgilenmiş gibi göründü. Ama Avcı'nın duyduğu şey o değildi. O korkuyu ve zaman kazanmaya çalıştığını duydu.

İyi, diye düşündü. Bu bir şeyler biliyor.

“Ben küçük ve tehlikeli bir terörist grubunun peşindeyim,” dedi Avcı. Dikkatle Sally'nin yüzünü inceliyordu. Sally Sevinen Ev Sahibi ifadesini sürdürmek için mücadele ediyordu, ama bir an için ifadenin kontrolünü kaçırdı. Ve yüzünde bir an için şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu.

“Dostlarının terörist olarak tanımlanmasına şaşırdın, değil mi?”

“Hayır,” dedi çabucak Sally. Ve sonra ne dediğini fark edip kekeledi. “Ben... ben öyle demek istememiştim. Ben...”

Sally vazgeçti. Olan olmuştu. Nasıl olmuş da bu kadar kolay olmuştu? Avcı'nın gözleri, diye düşündü Sally. İnsanın beynine iki

projektör gibi işleyen o, ince, parlak göz yarıkları. Bir Avcı'yı kandırabileceğini düşünmek ne büyük bir salaklıktı. Sally'nin kalbi o kadar güçlü atıyordu ki Avcı'nın onu duyacağından emindi.

Tabii ki duyabilirdi. Bu onun en sevdiği seslerden biriydi. Köşeye kısılmış avın kalp atışı. Keyifle bir süre daha kadının kalp atışlarını dinledi. "Nerede olduklarını bize söyleyeceksin," dedi ardından.

"Hayır," diye mırıldandı Sally.

Avcı, onun bu küçük isyankâr tavrından etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Söyleyeceksin," dedi.

Avcı bara yaslandı.

"Güzel bir yerin var, Sally Mullin. Çok hoş. Ahşap, değil mi? Daha önce buraya uğradığım için doğru hatırlıyorum. İyi kurumuş kereste. Bana söylendiği kadarıyla iyi yanarlarmış."

"Hayır..." diye fısıldadı Sally.

"Şey, o zaman bak sana ne söyleyeceğim. Bana arkadaşlarının nereye gittiğini söylersen ben de çıra kutumu nereye koyduğumu unuturum..."

Sally hiçbir şey söylemedi. Kafası fırtına gibi çalışıyordu, ama aklından geçen fikirlerin bir anlamı yoktu. Düşünebildiği tek şey bu laşıkçı çocuk çay havlularını yaktıktan sonra yangın kovalarını tekrar doldurmamış olduğuydu.

"Peki, o zaman," dedi Avcı. "Gidip çocuklara yangını başlatmalarını söyleyeceğim. Hiç kimsenin dışarı kaçarken yaralanmasını istemeyiz, değil mi?"

"Bunu yapamazsın..." dedi güçlükle Sally. Avcı'nın sadece sevdiği çay salonunun değil onu da beraberinde yakmaya niyetli olduğunu anlamıştı. Beş kuzeyli tüccarı hesaba bile katmamıştı. Sally onlara bir göz attı. Aralarında tedirgince konuşuyorlardı.

Avcı söyleyeceklerini söylemişti. Aşağı yukarı her şey beklediği gibi geliyordu ve şimdi ciddi olduğunu gösterme zamanı gelmişti. Aniden döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Sally ardından bakakaldı. Aniden kızmıştı. Nasıl oldu da çay salonuma gelip müşterilerimi korkutmaya cesaret etti! Ve sonra kasıla kasıla bizi yakıp kül etmekten bahsetti. Bu adam bir kabadayıdan başka bir şey değil, diye düşündü Sally. Kabadayıları sevmezdi.

Sally her zamanki gibi tez canlı haliyle barın arkasından fırladı. “Bekle!” diye bağırdı.

Avcı gülümsedi. İşe yarıyordu. Her zaman yarardı. Uzaklaş ve düşünmeleri için bir an onları rahat bırak. Her zaman akıllarını başlarına toplarlardı. Avcı durdu ama dönmedi.

Sally’nin ağır çizmesiyle ağı tekme, Avcı’yı hazırlıksız yakaladı.

“Ayı,” diye bağırdı Sally.

“Salak,” dedi güçlkle Avcı ve bacağına tuttu. “Buna pişman olacaksın, Sally Mullin.”

Bir kıdemli sürü muhafızı geldi. “Sorun mu var, efendim?” diye sordu. Avcı böyle ciddiyetsiz bir tavırda görünmekten memnun olmamıştı. “Hayır,” diye kestirip attı. “Bütün hepsi planın bir parçası.”

“Adamlar çalı çırpı topladılar, efendim ve emrettiğiniz gibi çay salonunun altına yerleştirdiler. Kereste kuru ve çakmak taşlarından da kıvılcımlar iyi çıkıyor, efendim.”

“İyi,” dedi acımasız bir sesle Avcı.

“Affedersiniz, efendim,” dedi arkasındaki ağır aksanlı bir ses. Kuzeyli tüccarlardan biri masalarından ayrılmış ve Avcı’nın yanına gelmişti.

“Evet?” diye sıkıdığı dişlerinin arasından karşılık verdi Avcı. Adamla yüzleşebilmek için topuğu üzerinde döndü. Tüccar sarsak-

ça durdu. Üzerinde Hanseatic Birliği'nin yıpranmış ve yolculuk izlerini taşıyan kırmızı tuniği vardı. Darmadağınık sarı saçları alnındaki yağlı bir deri bantla tutturulmuştu ve yüzü projektörün ışığında soluk beyaz görünüyordu.

“Sanırım istediğin bilgi bizde var,” diye devam etti tüccar. Sesi ona yabancı olan dildeki doğru kelimeleri ararken soru soruyormuşçasına yükseliyordu.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Avcı. En sonunda Av'ın İz'ini sürmeye başlayınca bacağındaki acı azaldı.

Sally gözlerini dehşet içinde kuzeyli tüccara dikmişti. *O* nasıl olur da bir şeyler biliyordu? Sonra anladı. Onları pencereden görmüş olmalıydı.

Tüccar, Sally'nin suçlayıcı bakışlarından kaçındı. Rahatsız görünüyordu, ama Avcı'nın söylediklerini korkacak kadar anladığı belliydi.

“Sanırsız şu aradıklarınız gittiler? O tekneyle?” dedi yavaşça tüccar.

“O tekne. Hangi tekne?” diye bağırdı Avcı. Tekrar kontrolü eline almıştı.

“Buradaki teknelerini bilmiyoruz. Küçük bir tekne. Kırmızı yelkenleri var? Ve de yanlarında bir bent olan bir aile.”

“Bir kurt. Ah, o sokak köpeği.” Avcı rahatsız bir şekilde tüccarın yanına geldi ve alçak bir sesle homurdandı: “Hangi yön? Nehirden aşağı doğru mu yukarı doğru mu? Dağlara mı yoksa limana mı? Dikkatli düşün, dostum, eğer sen ve arkadaşların geceyi sakın geçirmek istiyorsanız.”

“Aşağı doğru limana,” diye mırıldandı tüccar. Avcı'nın sıcak nefesinden hoşlanmamıştı.

“Tamam,” dedi tatmin olmuş bir şekilde Avcı. “Bence sen ve arkadaşların elinize fırsat geçmişken buradan gidin.”

Diğer dört tüccar sessizce ayağa kalktılar ve Sally’nin öfkeli bakışlarından, kaçınan beşinci tüccarın yanına geldiler. Hızla karanlığın içine karışıp Sally’yi kaderiyle baş başa bıraktılar.

Avcı alay edercesine ona hafif bir reverans yaptı.

“Size de iyi geceler, madam,” dedi. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim.” Avcı hızla dışarı çıktı ve çay salonunun kapısını ardından güm diye kapattı.

“Kapıyı çivileyin,” diye öfkeyle bağırdı. “Pencereleri de. Kaçmasına izin vermeyin!”

Avcı iskeleden geçti. “Bana en hızlı takip mermi teknesi bulun,” diye iskelenin diğer ucunda bekleyen Ulak’a emretti. “Rıhtıma. Şimdi!”

Avcı nehir kıyısına geldi ve Sally Mullin’in kuşatılmış çay salonunu incelemek için döndü. Ne kadar istese de ilk alev kıvılcımlarından önce oradan ayrıldı ve durmadı. Soğumadan İz’i bulması gerekiyordu. Mermi teknesinin gelmesini beklemek üzere rıhtıma gitti. Avcı kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

Onu aptal yerine koyup paçasını kurtaran hiç kimse olmamıştı.

Gülümseyen Avcı’nın arkasından çırak koşturuyordu. Çay salonunun dışında soğukta bırakıldığı için biraz küsmüştü, ama aynı zamanda çok heyecanlıydı. Kalın pelerinine iyice sarılmış ve beklenti içinde kendini kucaklamıştı. Siyah gözleri parlıyordu ve soluk yanakları soğuk gece havasıyla kıpkırmızı olmuştu. Bu durum üstadının söylediği gibi Büyük Macera’ya dönüşüyordu. Üstadının dönüşünün başlangıcıydı. Ve o bunun bir parçasıydı, çünkü onsuz olamazdı. O Avcı’nın danışmanıydı. Avı denetleyecek olan oydu. **Büyü** gücüyle günü kurtaracak kişi oydu. Bu düşünceyle birlikte چراغın aklından kısa bir şüphe sarsıntısı geçti, ama bu şüpheyi bir kenara itip uzak-

laştırdı. Kendini o kadar önemli hissetti ki bağırarak istedi. Ya da hoplayıp zıplamak. Ya da birine vurmak. Ama bunları yapamadı. Üstadının ona söylediğini yapıp Avcı'yı dikkatli ve sessiz bir şekilde takip etmek zorundaydı. Ama eline geçtiğinde kraliçeciğe vurabilirdi, bu onun aklını başına getirecekti.

“Ayakta rüya görmeyi bırakıp tekneye biniyor musun?” diye ona bağırdı Avcı. “Arkaya geçip ayak altında dolaşma.”

Çırak, ona söylendiği gibi yaptı. Bunu kabul etmek istemiyordu ama Avcı onu korkutuyordu. Dikkatlice teknenin kışına geçti ve kürekçilerin önündeki daracık yere sıkıştı.

Avcı mermi teknesine bakıp onayladı. Uzun, dar, bakımlı ve gece kadar siyahtı. Bir patenin buzda rahatça kayması gibi suda gidebilmesi için cilalanmıştı. İyi eşinmiş on kürekçisi vardı ve sudaki her şeye yetişip geçebilirdi.

Pruvada güçlü bir projektör duruyordu ve üstüne tabanca takılabilecek sağlam bir üçlü ayaklık. Avcı dikkatlice pruvaya çıktı, ayaklığın arkasındaki uzun ve dar kalasa oturdu. Çabucak, bir uzman gibi katilin gümüş tabancasını üstüne yerleştirdi. Sonra kesesinden bir gümüş mermi alıp, istediğinin o olup olmadığından emin olmak için dikkatlice inceledi ve hazır olması için tabancanın yanındaki küçük tepsiye koydu. En son olarak Avcı teknenin mermi kutusundan beş standart mermi aldı ve onları gümüş merminin yanına dizdi. Artık hazırdı.

“Gidelim!” dedi.

Mermi teknesi sessizce ve kayar gibi rıhtımdan ayrıldı, nehrin ortasındaki hızlı akıntıyı buldu ve karanlıkta gözden kayboldu.

Ama Avcı ondan önce geriye bir göz atmış ve beklediği manzarayı görmüştü.

Bir alev yığını gecenin karanlığına doğru yükseliyordu.

Sally Mullin'in çay salonu alevler içindeydi.

→ 12 ←

MURIEL

Nehrin birkaç mil aşağısında Muriel rüzgârla adeta yarış ediyordu. Nicko'nun keyfi yerindeydi. Küçük ve kalabalık yelkenlinin dümeninde oturmuş, nehrin ortasında suların derinleşip hızlı aktığı kanalda tekneyi ustalıkla yönetiyordu. Sular hızla kabarıp alçalırken teknede onların ritmine ayak uyduruyordu. Rüzgâr da suları kabartmıştı ve Muriel'i dalgaların üstünde sektiriyordu.

Dolunay gökyüzünde iyice yükselmiş ve nehrin üstüne düşen gümüş rengi ışıyla yollarını aydınlatıyordu. Nehir denize doğru yoluna devam ederken genişliyordu. Kıyıdaki nehre sarkan ağaçlar ve arada sırada uzakta beliren tek tük kulübeler, etrafı izleyen tekne sakinlerinin dikkatini çekti. Yolcular böyle geniş bir su kitlesi içinde kendilerini rahatsız hissetmeye başlayınca bir sessizlik çöktü. Ve Marcia'nın midesi korkunç derecede bulanmaya başladı.

Jenna tahta güvertede oturmuş, sırtını omurgaya dayamış, bir halatı tutarak Nicko'ya yardım ediyordu. Halat rüzgârla beraber çekilen pruvadaki küçük bir üçgen yelkene bağlıydı. Jenna sürekli halatı kontrol etmeye çalışmakla meşguldü. Parmakları kaskatı kesilip hissizleşmişti, ama halatı elinden bırakmaya cesaret edemiyordu. Nicko teknenin idaresini eline aldığından beri çok buyurgan oldu, diye düşündü Jenna.

Rüzgâr soğuktu. Kalın kazak, koyun postu mont ve Silas'ın kıyafet dolabında onun için bulduğu kaşındırıcı yün bereye rağmen, Jenna soğuk suyun etkisiyle tir tir titriyordu.

Çocuk 412, Jenna'nın yanına kıvrılmış yatıyordu. Jenna onu tekneye çektikten sonra, Çocuk 412 artık yapabileceği başka bir şey olmadığına karar vermişti, büyük ve tuhaf çocuklarla mücadele etmekten vazgeçmişti. *Muriel*, Kargın Kayası'nı dönüp kale gözden kaybolunca Çocuk 412, Jenna'nın yanında bir top gibi kıvrılıp hemen uykuya dalmıştı. *Muriel* kıyıda oldukça uzaklaşmış dalgalar da sertleşmişti. Teknenin her hareketiyle Çocuk 412'nin başı geminin direğine çarpıyordu. Jenna nazikçe Çocuk 412'nin yerini değiştirdi ve başını kucağına koydu. Kırmızı keçe berenin altında gizlenmiş gibi duran, zayıf, soğuktan bembeyaz olmuş yüze baktı ve Çocuk 412'nin uykusunda uyanık halinden çok daha mutlu göründüğünü düşündü. Sonra düşüncelerini Sally'ye yöneltti.

Jenna, Sally'yi seviyordu. Sally'nin durmadan konuşmasını ve olayları uydurmasını seviyordu. Sally, Heapleri görmek için geldiğinde kaledeki hayatın bütün coşkusunu da yanında getiriyordu ve Jenna buna bayılıyordu.

“Unıarım Sally iyidir,” dedi Jenna. Küçük tekne parlak siyah suları hızla yararken çıkan düzenli gıcırıltıları ve hafif hışırtıyı dinliyordu.

“Ben de öyle umuyorum, aşkım,” dedi Silas. Derin düşüncelere dalmıştı.

Kale gözden kaybolduğundan beri Silas’ın düşünmek için daha fazla zamanı vardı. Sarah’la oğlanları düşündü, Galen’in ormandaki ağaç evine sağ salim ulaştıklarını umdu. Daha sonra Sally’yi düşündü ve bu düşünce onu rahatsız etti.

“İyi olmalı,” dedi güçsüzce Marcia. Midesi bulanıyor ve bundan hoşlanmıyordu.

“İşte tam tipik Marcia,” dedi Silas. “Olağanüstü Büyücü oldun diye hiç düşünmeden istediğin kişiden istediğini alıyorsun. Artık gerçek dünyada yaşamıyorsun, değil mi? Biz Sıradan Büyücüler gibi değilsin. Biz tehlikede olmanın ne demek olduğunu *biliyoruz*.”

“*Muriel* iyi gidiyor,” dedi neş’yle Nicko. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Silas’ın Sıradan Büyücü olmasından dolayı üzülmesinden hoşlanmıyordu. Nicko Sıradan Büyücü olmanın oldukça iyi bir şey olduğunu düşündü. Kendisini öyle göremiyordu, çünkü okunacak çok kitap ve yelken açacak çok az zaman vardı, ama saygın bir iş olduğuna karar verdi. Ve kim Olağanüstü Büyücü olmak isterdi ki? Zamanının çoğunu o tuhaf kuleye kapanarak geçiren ve nereye gidersse gitsin herkesin ağzı bir karış açık bıraktığı biri olmak istemezdi. Hiçbir şey asla ona böyle bir şey yaptıramazdı.

Marcia iç çekti. “Sanırım kemerimden ona verdiğim platin **Güvenli Ol**’un biraz yardımı olacaktır,” dedi yavaşça. Uzaktaki nehir kıyısına incelercesine bakıyordu.

“Sally’ye kemer **muskalarından** birini mi verdin?” diye sordu Silas. Şaşırmıştı. “**Güvenli Ol**’unu mu? Bu biraz riskli, değil mi? Ona ihtiyacın olabilir.”

“**Güvenli Ol** ihtiyaç büyük olduğunda kullanılmak için orada. Sally, Sarah’la Galen’e katılacak. Muskam onların da işine yarayabilir. Şimdi, sesinizi kesin, sanırım kusacağım.”

Ortalığa tedirgin bir sessizlik çöktü.

“*Muriel* iyi gidiyor, Nicko. Sen iyi bir denizcisin,” dedi Silas, bir süre sonra.

“Teşekkürler, baba,” dedi Nicko. Bir tekne ne zaman güzel seyretse şimdiki gibi gülümserdi. Nicko, *Muriel*’i iyi yönetiyor, yelkenleri dolduran rüzgârın gücüne göre yekenin çekişini dengeliyor ve küçük tekneye dalgaların üstünde şarkı söyletiyordu.

“Şunlar Marram Bataklıkları mı, baba?” diye bir süre sonra sordu Nicko. Solundaki nehir kıyısının ilerisini işaret etti. Etraflarındaki arazinin değiştiğini fark etmişti. *Muriel* artık geniş bir su külesinde gidiyordu. Nicko uzakta yayılan, karla kaplı ve ay ışığında parıltıyan, alçak bir kara parçası görebiliyordu.

Silas suyun üstünden karşıya baktı.

“Belki biraz şu yönde gitmen lazım, Nicko,” diye önerdi Silas. Kolunu Nicko’nun işaret ettiği yöne doğru salladı. “Sonra Derin Kanal’ı sakın gözden kaçırmayalım. Yoksa işler sarpa sarar.”

Silas kendi kendine umarım Derin Kanal’ın girişini hatırlayabilirim, dedi. Zelda Hala’nın kulübesine giden kanal oradaydı. Zelda Hala’yı görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bataklığın her tarafı Silas’a aynıymış gibi geliyordu.

Nicko tam rotayı değiştirmiş, Silas’ın koluyla gösterdiği yöne gidiyordu ki parlak bir ışık arkalarındaki karanlığı yarıdı.

Bu mermi teknesinin projektör ışığıydı.

→ 13 ←

TAKİP

Hâlâ uyuyan Çocuk 412 hariç herkes gözlerini karanlığa dikti. Bu sırada projektör ufku tekrar tarayıp geniş su kütlelerini ve diğer taraftaki alçak kıyıyı aydınlattı. Hiç kimsenin aklında arkalarında kim olduğuyla ilgili en ufak bir şüphe bile yoktu.

“Bu Avcı, değil mi, baba?” diye fısıldadı Jenna.

Silas, Jenna’nın haklı olduğunu biliyordu, ama şöyle dedi: “Şey, her şey olabilir, aşkım. Balığa çıkmış bir tekne... ya da herhangi bir şey,” diye zayıfça ekledi.

“Tabii ki, Avcı. Eğer yanılmıyorsam, hızlı takip mermi teknesiyle arkamızda,” dedi Marcia. Midesinin bulantısı aniden geçmişti.

Marcia bunu fark etmedi, ama artık midesi bulanmıyordu, çünkü *Muriel* artık suda sekmiyordu. Hatta *Muriel* hiçbir şey yapmıyordu, belirli olmayan bir yere doğru sürüklenmesini saymazsak.

Marcia suçlarcasına Nicko'ya baktı. "Hadi gidelim, Nicko. Niçin yavaşladın?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok. Rüzgâr kesildi," diye endişeyle mırıldandı Nicko. Tam *Muriel*'i Marram Bataklığı'na döndürdüğünde rüzgârın kesildiğini fark etmişti. *Muriel* bütün hızını kaybetmiş ve bütün yelkenleri balon gibi sönmüştü.

"Burada öylesine boş boş oturamayız," dedi Marcia. Hızla yaklaşan projektör ışığını tedirginlik içinde izliyordu. "Mermi teknesi birkaç dakika sonra burada olacak."

Silas, "Biraz rüzgâr çıkarabilir misin?" diye Marcia'ya sordu. "İleri Seviyede **element kontrolü** dersi aldığını sanıyordum. Ya da bizi görünmez yap. Hadi, Marcia. Bir şeyler yap."

"Söylediğin gibi öyle anında rüzgâr çıkaramam. Yeteri kadar zaman yok. Ve *bildiğin* gibi **Görünmezlik** kişisel bir büyüdür. Herkese yapamam."

Projektör ışığı tekrar suyun üzerinde dolaştı. Daha büyük, daha parlak, daha yakındı. Ve *hızla* yaklaşıyordu.

"Kürekleri kullanmamız lazım," dedi Nicko. Bir kaptan olarak idareyi ele almaya karar vermişti. "Bataklığa kadar kürek çekip orada saklanabiliriz. Hadi. *Çabuk*."

Marcia, Silas ve Jenna birer kürek kaptılar. Jenna bir kürek almak için başını güverteye vurduğunda, Çocuk 412 aniden uyandı. Mutsuz bir şekilde etrafına bakındı. Niçin hâlâ bütün büyücülerle beraber teknedeydi? Ondandır ne istiyorlardı?

Jenna kalan küreği onun eline tutuşturdu.

"Çek bakalım!" dedi ona. "Elinden geldiği kadar hızlı!" Jenna'nın ses tonu Çocuk 412'ye talim öğretmenini hatırlattı. Küreği suya sokup elinden geldiği kadar hızla çekmeye başladı.

Muriel çok yavaş bir şekilde Marram Bataklığı'nın güvenliğine doğru ilerlerken mermi teknesinin projektör ışığı suyun üzerinde ileri geri gidip gelerek acımasızca avını arıyordu.

Jenna arkasına dönüp karanlık sulara kaçamak bir bakış attı ve dehşet içinde, siyah mermi teknesinin yaklaştığını gördü. Uzun ve iğrenç bir böceğe benziyordu. Aşırı antrenmanlı kürekçilerin sulara daldırıp çıkardıkları kürekler böceğin siyah bacaklarına benziyordu.

Saldırmaya hazır bir panter gibi pruvada oturan Avcı'yı tanımak olanaksızdı. Jenna, Avcı'nın soğuk ve hesaplı bakışlarıyla karşılaşınca birden cesaretini toplayıp Marcia'ya seslendi.

"Marcia, bataklığa zamanında varamayacağız. Bir şey yapman gerekiyor. *Şimdi.*"

Marcia küçük kızın kendisine emir verir gibi konuşmasına şaşırırsa da ona kızmadı. Gerçek bir prenses gibi konuştu, diye düşündü.

"Peki," dedi Marcia. "Bir **Sis Büyüsü** deneyebilirim. Elli üç saniyede yapabilirim. Eğer yeteri kadar soğuk ve rutubet varsa."

Muriel'in mürettebatı biraz soğuk ve rutubetle sorunu olmadığından emindi. Tek umutları elli üç saniyelerinin kalmış olmasıydı.

"Herkes kürek çekmeyi bıraksın," dedi Marcia buyurgan bir sesle. "Kımıldamayın. Ve ses çıkarmayın. Hem de hiç." *Muriel*'in mürettebatı büyücünün isteğini yerine getirdiler ve çöken sessizlikte uzaktan yeni bir ses duyular. Mermi teknesinin kürek sesinin ritmik şapırtısı.

Marcia dikkatlice ayağa kalkarken ayağının altındaki zeminin fazla oynamamasını diledi. Sonra kendini sallanmaz hale getirmek için direğe yaslandı, derin bir nefes aldı ve kollarını tamamen açtığında pelerini bir çift mor yarasa kanadı gibi uçtu.

“**Uyan bulanıklık!**” diye cesaret edebildiği kadar yüksek sesle fısıldadı Olağanüstü Büyücü. “**Uyan bulanıklık ve sığınmak yap!**”

Bu güzel bir büyüydü. Jenna kalın beyaz bulutların ay ışığının aydınlatığı gökyüzünde toplanmasını, hızla ayı kapatıp havayı buz gibi soğutmasını izledi. Siyah suların üstünde, gözün görebildiği her yerden incecik pus iplikleri yükselirken karanlığa ölümcül bir sessizlik çöktü. İplikler hızla uzayıp bir araya toplandılar ve bataklığın pusu onlara katılmak için sulara doğru gelirken kalın bir sis kumaşına dönüştüler. Tam ortada, **sisin** göbeğinde, *Muriel* duruyordu. Sakince ve sabırla pusun etrafında dönüp yoğunlaşmasını bekliyordu.

Kısa bir süre sonra *Muriel*, Jenna’nın kemiklerini donduran kalın bir beyazlıkla örtüldü. Yanındaki Çocuk 412’nin kötü bir şekilde titre-diğini hissetti. Kar altında kaldığı zamandan beri hâlâ ısınamamıştı.

“Tam elli üç saniye,” diye **sisin** içinden mırıldandı Marcia. “Çok kötü değil.”

“Şşşş,” diye onu susturdu Silas.

Kalın beyaz sessizlik teknenin üstüne çöktü. Jenna yavaşça eli-ni kaldırdı ve faltaşı gibi açılmış gözlerinin önüne koydu. Beyazlık dışında hiçbir şey göremiyordu. Ama her şeyi duyabiliyordu.

Suya batıp çıkan, bıçak gibi keskin on küreğin eşzamanlı şıprıtısını duyabiliyordu. Mermi teknesinin pruvasının nehri yararken çıkardığı ıslıgımsı fısıltıyı duyabiliyordu. Artık mermi teknesi o kadar yakındı ki kürekçilerin gayretli solumalarını duyabiliyordu.

“*Durun!*” diye **sisin** içinde Avcı’nın sesi patladı. Küreklerin şıprıtısı kesildi ve mermi teknesi yavaş yavaş durdu. *Muriel*’in sakinle-ri **sisin** içinde nefeslerini tuttular, mermi teknesinin çok, ama çok ya-kınlarında olduğunu biliyorlardı. Belki uzanıp dokunacak kadar ya-kındı. Ya da o kadar yakındı ki Avcı *Muriel*’in kalabalık güvertesine atlayabilirdi.

Jenna kalbinin hızlı ve yüksek sesle attığını hissetti, ama sessiz ve yavaşça nefes almayı, hiç kımıldamadan durmayı başardı. Görünmeseler de duyulabileceklerini biliyordu. Nicko ve Marcia da sessizce kımıldamadan duruyorlardı. Silas da öyle. Bir taraftan da bir eliyle Maxie'nin uzun, ıslak burnuyla ağzını ulumasın diye sıkıca tutmuş, diğer eliyle de sisten oldukça ürkmüş olan kurt köpeğini usul usul okşuyordu.

Jenna, Çocuk 412'nin sürekli titrediğini hissediyordu. Kolunu uzattı ve onu ısıtmaya çalışmak için yanına çekti. Çocuk 412 çok gergindi. Jenna, onun büyük bir dikkatle Avcı'nın sesini dinlediğini tahmin ediyordu.

“Onları yakaladık!” diyordu Avcı. “Bu bildiğim kadarıyla bir **lanetli sis**. Bir **lanetli sisin** ortasında her zaman ne bulursunuz? Lanetli bir büyücü. Ve onun yordakçları.” Onun kısık, kendinden memnun kıkırdaması **sisin** içinde yayıldı ve Jenna'nın ürpermesine neden oldu.

“Teslim... olun.” Avcı'nın bedensiz sesi *Muriel*'i kapladı. “Kra... prensesin bizden korkması için hiçbir neden yok. Geri kalanınızın da. Biz sadece sizin kendi güvenliğinizle ilgileniyoruz ve başınıza talihsiz bir kaza gelmeden size kaleye kadar eşlik etmek istiyoruz.”

Jenna, Avcı'nın yağ çekercesine konuşmasından nefret etti. On dan kaçamadıkları için, orada öylece kımıldamadan oturmak ve kibar yalanları duymak zorunda kaldıkları için nefret etti. Ona bağırarak istedi. Burada sorumluluğun *onda* olduğunu. Onun tehditlerini dinlemediğini. Kısa bir süre içinde pişman olacağını ona söylemek istedi. Sonra Çocuk 412'nin derin bir nefes aldığını hissetti ve tam olarak ne yapacağını anladı.

Bağırdı.

Jenna elini sıkıca Çocuk 412'nin ağzına kapattı. Çocuk onunla boğuştu ve onu itmeye çalıştı ama Jenna kollarını diğer eliyle yakaladı ve yanlarından sıkıca tuttu. Jenna cüssesine göre güçlü ve çok hızlıydı. Çocuk 412 zayıf ve güçsüz haliyle ona denk değildi.

Çocuk 412 öfkeden köpürmüştü. Kendini kurtarmak için son şansı engellenmişti. Büyücülerin kaçma girişimini cesurca engelleyen bir kahraman olarak Genç Ordu'ya dönebilirdi. Ama onun yerine prensesin küçük pis eli ağzını kapatmış, midesini bulandırıyor. Ve ondan daha kuvvetliydi. Bu doğru değildi. O bir oğlan çocuğuydu. Prenses ise sadece salak bir kızdı. Çocuk 412 öfkeyle tekme attı ve güverteden yüksek bir güm sesi geldi. Nicko anında onun üstüne çullandı. Bacaklarını sıkıştırıp onu o kadar sıkı tuttu ki hiç kımıldayamaz ve ses çıkaramaz bir hale geldi.

Ama olan olmuştu. Avcı tabancasına gümüş mermiyi koyuyordu. Avcı'nın tam nerede olduklarını belirlemesi için Çocuk 412'nin kızgın tekmesi yetmişti. Ayaklığının üstünde tabancayı sise doğru çevirirken kendi kendine gülümsedi. Onu tam Jenna'ya doğrultuyordu.

Marcia tabancaya dolan gümüş merminin metalik tıkırtılarını duydu. Bu daha önce bir kez duyup hiç unutmadığı bir sestti. Bir Sar ve Sakla yapabiliirdi, ama Avcı'nın büyü bitene kadar sadece bekleyip izlemeyi bileceğini anladı. Tek çözüm bir Yansıtma, diye düşündü Marcia. Tek umudu onu sürdürecekt kadar enerjisinin kalmış olmasıydı.

Marcia gözlerini kapattı ve yansıttı. *Muriel* ve içindekilerin sisten tam hız çıkıp giden bir görüntüsünü yansıttı. Bütün yansıtma gibi bu bir aynadan görüntüydü, ama karanlık *Muriel*'in hızla gidiyor olmasından dolayı Avcı'nın bunu fark etmeyeceğini umdu.

Büyü

“Efendim!” diye bağırdı kürekçilerden biri. “Bizden kaçmaya çalışıyorlar, efendim!”

Tabancanın doldurulma sesi durdu. Avcı küfretti.

“Onları takip edin, salaklar!” diye kürekçilere bağırdı.

Mermi teknesi **sisten** yavaş yavaş uzaklaştı.

“Daha hızlı!” diye öfkeyle bağırdı Avcı. O gece avının *üçüncü* kez ondan kaçışını görmeye dayanamıyordu.

Jenna ve Nicko **sisin** içinde sırttılar. Bir puan daha almışlardı.

Q

→ 14 ←

DERİN KANAL

Marcia enerjikti. Hem de çok enerjik.

Qiki büyüye aynı anda devam etmek çok zordu. Özellikle de birisi **büyünün ters şekli olan yansıtma**ysa. Marcia'nın kullandığı çoğu büyüün tersine **yansıtma**, hâlâ Marcia'nın **diğer** taraf demeyi tercih ettiği **karanlık** tarafla bağlantılıydı. **Diğeri** davet etmeden **Ters**

Büyü kullanmak için cesur ve yetenekli bir büyücü olmak gerekiyordu. Alther Marcia'ya DomeDaniel'in **karanlık büyü**süyle yaptığı birçok sihir öğretmişti. Alther, onları engellemekte ustalaşmıştı. Marcia ne zaman **yansıtma** kullansa **diğeri** üzerlerinde uçuşup büyüye dalmak için bir fırsat beklediğinin farkındaydı.

Bu da Marcia'mn kendini beyninde başka hiçbir şeye yer yokmuş gibi hissetmesini, kesinlikle nazik olmaya çalışmamasını açıklıyordu.

“Ne olur bu zavallı tekneyi hareket ettir, Nicko,” dedi Marcia. Nicko incinmiş gibi göründü. Onunla böyle konuşmamalıydı.

“O zaman birilerinin kürek çekmesi gerekiyor,” diye mırıldandı Nicko. “Ve nereye gittiğimizi görebilsem iyi olur.”

Biraz çaba sarf ederek, enerjisini arttırdı ve Marcia **sisin** içinde bir tünel açtı. Silas sesini çıkarmamaya devam etti. Marcia’nın çok büyük bir **büyü** enerjisi ve yeteneği kullandığını biliyordu. İsteksiz de olsa ona saygı duyduğunu hissetti. Silas bırakın yoğun bir **sisi** beraberinde sürdürmeyi bir **yansıma** yapmaya bile cesaret edemezdi. Bunu Marcia’ya bırakmıştı; o oldukça iyiydi.

Silas, Marcia’yı **büyüsüyle** baş başa bıraktı ve **sis** tünelinin yoğun beyaz pamuğun içinde kürek çekti. Nicko da tekneyi tünelin sonundaki parlak yıldızlı gökyüzüne doğru dikkatlice götürüyordu. Kısa bir süre sonra Nicko teknenin dibinin kuma süründüğünü hissetti. *Muriel* kalın bir bataklık otu kütmesine toslamıştı.

Marram Bataklığı’nın güvenliğine ulaşmışlardı.

Marcia rahat bir nefes aldı ve **sisi** dağıttı. Jenna dışında herkes rahatladı. Altı oğlu olan bir ailenin tek kızı olarak, Jenna birkaç şey öğrenmişti ve Çocuk 412’yi kol kilidiyle yüzüstü güvertede tutuyordu.

“Bırak onu, Jenna,” dedi Nicko.

“Niçin?” diye sordu Jenna.

“O sadece salak bir çocuk.”

“Ama neredeyse bizim ölümümüze sebep olacaktı. Kara gömüldüğünde onun hayatını kurtardık ve o bize ihanet etti,” dedi Jenna öfkeyle.

Çocuk 412’nin sesi çıkmıyordu. Kara gömülü olmak mı? Haya-tını mı kurtarmışlardı? Tek hatırladığı büyücü kulesinin dışında uykuya dalması ve sonra Marcia’nın odasında tutsak olarak uyanmasıydı.

“Bırak gitsin, Jenna,” dedi Silas. “Neler olduğunu anlamıyor.”

“Tamam,” dedi Jenna. Çocuk 412’nin kol kilidini biraz isteksizce bıraktı. “Ama bence o bir *domuz*.”

Çocuk 412 kolunu ovuşturarak yavaşça oturdu. Herkesin ona ters ters bakmasından ve prensesin ona domuz demesinden hoşlanmamıştı, özellikle de daha önce ona karşı o kadar sevimli davranmıştı, sonrasında. Çocuk 412 elinden geldiği kadar Jenna’dan uzaklaştı ve kafasının içinde olayları toparlamaya çalıştı. Bu kolay bir iş değildi. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ona Genç Ordu’da söylenenleri hatırlamaya çalıştı.

Gerçekler. Ortada sadece gerçekler vardı. İyi gerçekler. Kötü gerçekler. Bu durumda:

Birinci Gerçek. Kaçırıldı: KÖTÜ.

İkinci Gerçek. Üniforması çalındı: KÖTÜ.

Üçüncü Gerçek. Çöp oluştuktan aşağı itildi: KÖTÜ.

Gerçekten KÖTÜ.

Dördüncü Gerçek. Soğuk ve pis kokan bir tekneye zorla bindirildi: KÖTÜ.

Beşinci Gerçek. Büyücüler tarafından öldürülmedi (henüz): İYİ.

Altıncı Gerçek. Yakında büyücüler tarafından büyük ihtimalle öldürülecek: KÖTÜ

Çocuk 412 İYİLERİ ve KÖTÜLERİ saydı. Her zamanki gibi KÖTÜLER İYİLERDEN daha fazlaydı ki bu onu şaşırtmadı.

Nicko ve Jenna *Muriel*’den inip artık boşta sallanan yelkenleriyle teknenin oturduğu küçük kumsalın kenarındaki çimenlik kıyıya çabucak tırmandılar. Nicko bir süre için teknenin sorumluluğundan kurtulmak istedi. Bir kaptan olarak sorumluluklarını çok ciddiye al-

ınıştı. Yolculuk sırasında bir şey kötü giderse bunun kendi hatası olacağını düşünüyordu. Jenna tekrar karada olmaktan ya da birazcık ıslak bir yerde olmaktan memnundu: üzerine oturduğu çimenler sanki büyük ıslak bir süngerin içinde yetişiyormuş gibi şap şap su sesleri çıkarıyordu ve hafif bir kar tabakasıyla kaplıydı.

Jenna'yı güvenli bir uzaklıkta tutan Çocuk 412 başını kaldırmaya cesaret etti ve ensesindeki kılları diken diken eden bir şey gördü.

Büyü. Güçlü büyü.

Çocuk 412 Marcia'ya dik dik baktı. Hiç kimse fark etmemiş gibi görünse de onu çevreleyen **büyü** enerjisini görebiliyordu. Mor renkte parlıyor, Olağanüstü Büyücü pelerininin yüzeyinde titreşiyor ve kıvrıkcık siyah saçlarına koyu bir mor parıltı veriyordu. Marcia'nın yemyeşil gözleri, sadece onun görbileceği sessiz filmi incelercesine, sonsuzluğa bakarken parıldıyordu. Genç Ordu'nun anti büyücü eğitimine rağmen Çocuk 412 **büyünün** varlığı karşısında sersemledi.

Marcia'nın izlediği film tabii ki *leiruM* ve onun altı ayna görüntülü mürettebatıydı. Nehrin geniş ağzına doğru hızla gidiyorlardı ve limandaki açık denize neredeyse ulaşmışlardı. Küçük bir yelkenliye göre inanılmaz bir hıza ulaşmaları Avcı'yı hayrete düşürmüştü. Mermi teknesi *leiruM*'u gözden kaybetmemeyi başarsa da Avcı'nın gümüş mermisini ateşlemesini sağlayacak yakınlığa gelmekte zorlanıyordu. On kürekçi de yorulmuştu ve Avcı'nın sesi onlara, "Daha hızlı, salaklar!" diye bağırmaktan kısılmıştı.

Çırac bütün takip boyunca teknenin arkasında uysalca oturmuştu. Avcı'nın kızgınlığı arttıkça bir şey söylemeye daha da korkuyor ve On Numaralı Kürekçi'nin terli ayakları arasındaki daracık yere daha da çöküyordu. Ama zaman geçtikçe On Numaralı Kürekçi aşırı terbiyesizce mırıldanıp Avcı hakkında alçak sesle ilginç yorumlar yapmaya başladı. Çırac da biraz cesaretini topladı. Çevrelerini saran suya bir

göz attı ve hızla giden *leiruM*'a bakışlarını dikti. Bakmaya devam ettikçe *leiruM*'da bir şeylerin ters gittiğini daha da iyi anlıyordu.

En sonunda çırak, Avcı'ya bağırmaya cesaret etti. “Şu teknenin adının tersten geriye olduğunu farkında mısın?”

“*Bana uyanıklık taslama, velet.*”

Avcı'nın gözleri kuvvetliydi, ama hobisi karınca toplayıp onları etiketlemek olan on buçuk yaşındaki bir çocuk kadar iyi değildi. Çırak kötü toprakların içlerinde saklanmış üstadının gizli kamerasıyla boşuna saatler geçirerek nehri izlememişti. Oraya giden bütün teknelerin tarihlerini ve adlarını biliyordu. **Sisten önce** takip ettikleri teknenin adının *Muriel* olduğunu, Rupert Gringe tarafından yapıldığını ve ringa balığı yakalamak için kiralandığını biliyordu. Aynı zamanda, **sisten sonra** teknenin adının *leiruM* olduğunu ve *leiruM*'in *Muriel*'in aynadaki yansıması olduğunu da biliyordu. Ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun zamandır DomDaniel'in çırağıydı.

leiruM bir **yansıtma**, bir **görüntü** ve bir **illüzyondu**.

Avcı'ya bu ilginç durumu haber vermek üzere olan çıracın şansına tam o esnada gerçek *Muriel*'de Maxie Marcia'nın elini bir kurt köpeği gibi salyalar içinde ama dostane bir şekilde yaladı. Marcia kurt köpeğinin sıcak tükürüğü karşısında ürperince konsantrasyonu bir an için bölündü ve *leiruM* Avcı'nın gözleri önünde kısa bir süre için gözden kayboldu. Tekne çabucak tekrar belirdi ama artık çok geçti. *leiruM* kendini ele vermişti.

Avcı öfkeyle bağırdı ve yumruğunu mermi kutusuna güm diye indirdi. Tekrar bağırdı, ama bu kez acıdan. Beşinci tarak kemiğini kırmıştı. Küçük parmağını. Ve canı çok yanmıştı. Avcı parmağına bakarken kürekçilere bağırdı: “*Geri dönün, salaklar!*”

Mermi teknesi durdu, kürekçiler oturaklarını ters çevirdiler ve bıkkın bir şekilde ters yönde kürek çekmeye başladılar. Avcı kendini teknenin kışında buldu. Çırac, kendinden memnun bir şekilde artık baştaydı.

Ama mermi teknesinin hızı kesilmişti. Kürekçiler çabuk yoruluyorlardı ve gittikçe kontrolden çıkan olası bir katilin kendilerine bağırarak hakaret etmesinden memnun değillerdi. Kürek çekme ritimleri bozulup mermi teknesinin akıcı hareketi düzensiz ve rahatsız bir hale dönuştü.

Avcı teknenin kışında ters ters bakarak oturuyordu. Bu gece İz'in dördüncü kez kaybolduğunu biliyordu. Av kötüye gidiyordu.

Bununla beraber, çırac geri dönmenin keyfini çıkarıyordu. Artık pruvaya iyice çökmüş ve neredeyse Maxie gibi burnunu havaya kaldırıp yanından hızla geçen gece havasının keyfini çıkarıyordu. Aynı zamanda işini yapabilmiş olmasının rahatlığını hissetmişti. Üstadı onunla gurur duyacaktı. Kendini tekrar üstadının yanında, kötü yansıtmayı nasıl fark ettiğini ve günü kurtardığını anlatırken hayal etti. Belki böylece artık üstadının onun büyü yeteneğindeki eksikliği konusunda hayal kırıklığı yaşamasını durdurabilirdi. Gerçekten denedi, diye düşündü çırac, gerçekten denedi ama bir şekilde onu asla pek anlayamadı. O dediğı de artık her neyse.

Uzaktaki bir dönemeçten yansıyan korkunç projektör ışığını gören Jenna oldu.

“Geri geliyorlar!” diye bağırdı.

Marcia olduğu yerde sıçrayıp yansıtmayı tamamen kaybetti. Limanda, leiruM ve mürettebatı sonsuza kadar ortadan kaybolup mendireğın duvarında oturan tek bir balıkçıyı şaşırttı.

“Bu tekneyi saklamamız lazım,” dedi Nicko. Dışarı atladı ve çimenlik kıyıdan koşarken Jenna peşinden geldi.

Silas, Maxie’yi tekneden dışarı iterek, ona gidip yatmasını söyledi. Sonra Marcia’ya yardım etti ve Çocuk 412, onun ardından çabucak dışarı çıktı.

Marcia, Derin Kanal’ın çimenlik kıyısına oturdu. Mor piton derisi ayakkabılarını elinden geldiği kadar uzun süre kuru tutmaya kararlıydı. Çocuk 412 sığ suya girip tekrar yüzebilsin, diye *Muriel*’i itip karaya oturmaktan kurtarmasına Jenna da dahil olmak üzere, herkesi şaşırttı. Sonra Nicko bir halat yakaladı ve bir köşeyi dönüp nehirden görünmeyecek hale gelene dek Derin Kanal boyunca *Muriel*’i çekti. Artık sular çekiliyor ve *Muriel* kanalın içinde, sığda yüzüyordu. Kısa direği adım adım yükselen kıyıda saklanmıştı.

Avcı’nın kürekçilere bağınafarı suyun üstünden yayılıyordu ve Marcia neler olduğunu görmek için başını kanalın üstünden çıkardı. O güne kadar buna benzer bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Avcı teknenin kışında ayakta durmuş, bir kolunu çılgınca havaya sallıyordu. Artık bütün ritm duygularını yitiren ve mermi teknesinin su üstünde zigzaglar çizmesine izin veren kürekçileri de küfür yağmuruna tutmuştu.

“Bunu yapmamam gerekir,” dedi Marcia. “Gerçekten yapmamalıyım. Önemsiz, kinci ve **büyük** gücü gerektiriyor, ama *umurumda değil*.”

Jenna, Nicko ve Çocuk 412, Marcia’nın ne yapmak üzere olduğunu görmek için kanalın üstüne koşular. Onlar izlerken, Marcia parmağını Avcı’ya doğrulttu ve mırıldandı: “**Atla!**”

Avcı bir an için kendini, sanki salakça bir şey yapacakmış gibi tuhaf hissetti ki bu doğrudu. Anlamadığı bir nedenden dolayı kollarını başının üstüne kaldırdı ve ellerini dikkatlice suya doğru çevirdi.

Ardından yavaşça dizlerini büktü ve mermi teknesinden aşağı atlayıp dondurucu suya bir bıçak gibi dalmadan önce havada bir takla attı.

Kürekçiler gönülsüzce ve oldukça gereksiz bir şekilde yavaşlayıp geri döndüler ve güçlkle soluk alan Avcı'nın tekneye çıkmasına yardım ettiler.

“Bunu kesinlikle yapmamanız lazımdı, efendim,” dedi On Numaralı Kürekçi. “Özellikle de bu havada.”

Avcı buna cevap veremedi. Dişleri o kadar yüksek sesle birbirine değiyordu ki bırakın konuşmayı doğru dürüst düşünemiyordu bile. Soğuk gece havasında şiddetli bir şekilde titrerken ıslak elbiseleri üstüne yapışmıştı. Üzüntülü bir şekilde yelkenlinin saklandığı ama onların en ufak bir izine bile rastlamadıkları bataklığı taradı. Deneyimli bir Avcı olarak gecenin bir yarısı, Marram Bataklığı'na yaya girmeyeceğini çok iyi biliyordu. Burada yapacak başka bir şey kalmamıştı; İz kaybolmuştu ve kaleye dönmesi gerekiyordu.

Mermi teknesi kaleye kadar olan uzun ve soğuk yolculuğuna başlarken Avcı direğe sokulmuş, kırık parmağıyla ilgilenip Av'ının ve ününün mahvolmasını düşünüyordu.

“Bunu hak etti,” dedi Marcia. “Küçük rezil herif.”

“Hiç de profesyonelce değil,” diye bir ses kanalın dibinden gümbürdedi. “Ama tamamen anlaşılabilir, tatlım. Genç olsaydım ben de baştan çıkabilirdim.”

“Alther!” diye güçlkle soludu Marcia. Yanakları hafifçe kızarak.

→ 15 ←

GECE YARISI KUMSALDA

“Alther Amca!” diye sevinçle bağırdı Jenna. Kıyıdan aşağı hızla indi ve elindeki oltayla şaşkın şaşkın etrafa bakan Alther’e katıldı.

“Prenses!” Alther gülümsedi ve onu kucakladı. Jenna, onu her kucakladığında içinden sıcak bir yaz meltemi geçmiş gibi hissedirdi.

“Tamam,” dedi Alther. “Çocukken balık tutmaya buraya gelirdim ve sanırım oltamı da yanıma almışım. Hepinizi burada bulacağımı umuyordum.”

Jenna güldü. Alther Amca’nın bir zamanlar çocuk olduğuna inanmıyordu.

“Bizimle geliyor musun, Alther Amca?” diye sordu.

“Özür dilerim, prenses. Gelemem. Hayaletlerin kurallarını biliyorsun.”

*Bir Hayalet dolaşabilir sadece
Yaşarken bulunduğu yerde.*

Ne yazık ki daha önce bu kumsaldan daha öteye hiç gitmedim. Burada çok balık tutmuş olmalıyım. Şimdi,” dedi konuyu değiştirerek Alther. “Teknenin içinde gördüğüm şey bir piknik sepeti mi?”

Islak bir halat yığınının altında Sally Mullin’in onlar için hazırladığı bir piknik sepeti duruyordu.¹ Silas, onu dışarı çıkardı.

“Ah, sırtım,” diye inledi. “İçine ne koydu acaba?” Silas kapağı kaldırdı. “Ah, işte bu her şeyi açıklıyor.” İç çekti. “Ağzına kadar arpalı kek dolu. Ama tekne de safrada gerekti, değil mi?”

“Baba,” diye şikâyet etti Jenna. “Kinayeli konuşma. Zaten, arpalı kek seviyoruz, değil mi, Nicko?”

Nicko yüzünü buruşturdu ama Çocuk 412’nin gözleri parladı. *Yiyecek*. Çok acıkmıştı. En son ne yediğini bile hatırlamıyordu. Ah, evet, o sabah altıdan önce, bir abak soğuk ve topak topak yulaf lapası. Sanki üstünden yıllar geçmişti.

Silas arpalı kekin altına sıkıştırılmış şeyleri çıkardı. Bir tahta kutu, kuru çıra, bir kap su, biraz çikolata, şeker ve süt. Küçük bir ateş yakmaya koyuldu. Herkes titreşen alevlerin etrafına toplanıp kalın kek dilimlerini çiğnerken soğuk ellerini ısıtıyordu. Silas ateşin üstüne kaynatmak için su kabını astı.

Marcia bile arpalı kekin dişleri birbirine yapıştıran meşhur özelliğini umursamadı ve neredeyse koca bir dilimi yedi. Çocuk 412 kendi payını yutup diğerlerinden geriye kalan bütün artıkları da bitirdi. Sonra ıslak kumlara uzanıp bir daha yerinden hareket edip etmeyeceğini merak etti. Kendini sanki birisi içine beton dökmüş gibi ağır hissediyordu.

Jenna elini cebine soktu ve Yavrukaya Trelawney’yi dışarı çıkardı. Yavrukaya sessiz bir şekilde, hiç kımıldamadan elinde duruyordu. Jenna nazıkçe onu salladı. Yavrukaya dört kısa bacağına çıkardı ve çaresizce havada salladı. Kıyıya vurmuş bir böcek gibi sırtüstü yatıyordu.

“Pardon, ters oldu.” Jenna kıkırdadı. Yavrukaya’yı düzeltti. Yavrukaya Trelawney gözlerini açtı ve yavaşça kırıştırdı.

Jenna avucuna bir arpalı kek kırıntısı koydu ve Yavrukaya’sı’na verdi.

Yavrukaya Trelawney tekrar gözlerini kırıştıtırıp arpalı kekine baktı ve sonra kek kırıntısını zevkle yedi. Jenna heyecanlanmıştı.

“Yedi!” diye bağırdı.

“Yiyecek,” dedi Nicko. “Yavrukaya için kaya keki. Mükemmel.”

Yavrukaya Trelawney bile birkaç iri arpalı kek kırıntısından fazlasını yemeyi başaramadı. Gözleri birkaç dakika daha etrafta dolaştı ve sonra kapanıp Jenna’nın elinin sıcaklığında tekrar uykuya daldı.

Bir süre sonra ateşin üstündeki kaptaki su kaynadı. Silas içinde siyah çikolata parçaları eritti ve üstüne su ekledi. Tam istediği gibi olmuştu. Üstüne biraz da şeker ekleyip tekrar kaynatı.

“Bu güne kadar içtiğim en iyi sıcak çikolata,” dedi Nicko. Kap elden ele dolaşp kısa zamanda biterken hiç kimse aksini iddia etmedi.

Herkes yerken Alther düşünceli bir tavırla olta atma teknikleri çalışıyordu. Yemeği bitirdiklerini görünce ateşe doğru havadan yavaşça yaklaştı. Ciddi bir ifadesi vardı.

“Siz gittikten sonra bir şey oldu,” dedi sakince.

Silas midesinde bir ağırlığın oynadığını hissetti. Bu sadece arpalı kek değildi. Bu büyük bir korkuydu.

“Ne oldu, Alther?” diye sordu Silas. Sarah ve oğlanların yakalandığını duyacağından emindi.

Alther, Silas’ın ne düşündüğünü biliyordu.

“Hayır, Silas,” dedi. “Sarah ve oğlanlar iyi. Ama çok kötü bir şey oldu. DomDaniel kaleye geri döndü.”

Büyü

“Ne?” diye güçlükle konuştu Marcia. “O geri gelemmez. Olağanüstü t  Büyücü benim. T ls m bende. Kuleyi büyücülerle dolu bir şekilde bıraktım. Kulede onun ait olduğu Kötü Topraklara gömülü kalmasını sağlayacak kadar **büyü** vardı. Geri geldiğinden emin misin, Alther? Ve bu o lanet sıçan Yüce Bekçi’nin ben yokken yaptığı bir şaka değil, değil mi?”

“Bu şaka değil, Marcia,” dedi Alther. Onu ben kendim gördüm. Muriel Kuzgun Kayası’nı döner dönmez, büyücü kulesinin avlusunda **belirdi**. Bütün her yer **karanlık büyüyle** çat rdadı. Çok kötü kokuyordu. Büyücüleri panikle darmadağın etti; aynı yuvalarına basılan bir karınca sürüsü gibi etrafa kaçıştılar.”

“Bu bir rezalet. Ne yaptıklar n  sanıyorlardı? Bu günlerde ortalama bir Sıradan Büyücü’n n **asıl özelliğinin** şok olmak olduğunu bilmiyordum,” dedi Marcia Silas’a doğru bir bakış atarak. “Peki, Endor neredeydi? Sözde benim yardımc m oydu... bana Endor’un da paniğe kapıldığını söyleme?”

“Hayır. Hayır. O paniğe kapılmadı. Dışarı çıkıp ona karşı koydu. Kulenin kap larına bir **parmaklık** yerleştirdi.

“Ah, çok şükür. Kule güvende.” Marcia rahatlayarak i  çekti.

“Hayır, Marcia, değil. DomDaniel, Endor’a bir **şimşek** yolladı. O  ld .” Alther oltasına karmaşık bir düğüm atmaya çalıştı. “ z r dilerim,” dedi.

“ ld ,” diye m r ldandı Marcia.

“Sonra büyücüleri **alıp götürdü.**”

“Hepsini mi? Nereye?”

“Hepsi Kötü Topraklara atıldılar. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Sanırım onları mağaralardan birine soktu.”

“Ah, *Alther*.”

“Sonra Yüce Bekçi -o iğrenç küçük adam- geldi. Her zamanki gibi yerlere kadar eğilip özellikle de efendisinin üstüne baştan aşağı salyalarını akıtarak. Ardından hatırladığım şey DomDaniel’e büyücü kulesine ve oradan da... şey, senin dairene kadar eşlik etti, Marcia.”

“Benim daireme mi? DomDaniel *benim dairemde* mi?”

“Şey, belki bunu öğrenince sevineceksin: Oraya ulaştığında keyfini çıkaracak durumda değildi, çünkü yukarı kadar yürümek zorunda kaldılar. Orada merdivenlerin çalışmasını sağlayacak kadar **büyük** kalmamıştı. Ya da kuledeki başka bir şey için.”

Marcia inanamayarak başını iki yana salladı. “DomDaniel’in bunu yapabileceğini asla düşünmedim. *Asla.*”

“Ben de öyle,” dedi Alther.

“Ben,” dedi Marcia. “Biz **büyük** büyücülerin, prensesin tacı giyebilecek yaşa gelene kadar dayanabileceğini sanmıştım. Sonra o bekçileri, Genç Ordu ile kaleyi saran ve insanların hayatını çekilmez bir hale sokan bütün o ürkütücü **karanlıktan** kurtulabilirdik.”

“Ben de öyle sandım,” dedi Alther. “Ama DomDaniel’i merdivenlerin sonuna kadar izledim. Yüce Bekçi’ye şansına inanmadığını aptalca anlatıyordu. Sadece sen kaleyi terk etmekle kalmamıştın onun geri dönmesini önleyen tek engeli de yanına almıştın.”

“Engel mi?”

“Jenna.”

Jenna dehşete kapılmış bir şekilde Alther’e baktı. “*Ben mi?* Bir engel mi? Niçin?”

Alther derin düşüncelere dalarak ateşe baktı. “Göründüğü kadarıyla, prenses, o iğrenç **Nekromensır**’ın bir şekilde kaleye geri gelmesini engellemişsiniz. Sadece orada bulunarak. Ve anneniz de aynı şeyi yapmış. Her zaman niçin katili bana değil de kraliçeye yolladığını merak etmiştim.”

Jenna'nın tüyleri ürperdi. Aniden çok korktuğunu fark etti. Silas, ona sarıldı. "Bu kadar yeter, Alther. Hepimizi korkudan öldürmenin bir anlamı yok. Dürüst olmak gerekirse, sanırım uykuya daldın ve bir kâbus gördün. Arada bir böyle rüyalar gördüğünü biliyorsun. Bekçiler *düzgün* bir Olağanüstü Büyücü'nün yıllar önce görmesi gereken basit bir canı grubu."

"Burada böylece oturup bana böyle hakaret edilmesine izin veremem," diye öfkeyle söylendi Marcia. "Onlardan kurtulmak için neler denediğimiz hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Elimizden gelen tek şey büyücü kulesinin devamını sağlamaktı. Ve senden en ufak bir yardım almadan, Silas Heap."

"Şey, benim bütün bu velveleden haberim yoktu, Marcia. DomDaniel ölmüştü," diye karşılık verdi Silas.

"Hayır, ölmedi," dedi sakince Marcia.

"Saçmalama, Marcia," diye bağırdı Silas. "Alther kırk yıl önce onu kulenin tepesinden attı."

Jenna ve Nicko nefeslerini tuttular. "Gerçekten öyle mi yaptın, Alther Amca?" diye sordu Jenna.

"Hayır!" diye öfkeyle bağırdı Alther. "Atmadım. O *kendi kendini* attı."

"Her neyse," dedi inatla Silas. "Yine de öldü."

"Pek öyle değil..." dedi alçak sesle Alther. Gözlerini ateşe dikmişti. Közlerden parlayan ışık herkesin üzerine gölgeler yayıyordu. Alther hariç. O üzerlerinde havada süzülüp farkında olmadan, olmasına biraz önce attığı düğümü çözmeye çalışıyordu. Aniden Jenna konuştu.

"DomDaniel'le büyücü kulesinin tepesinde ne oldu, Alther Amca?" diye fısıldadı.

“Bu biraz ürkünç bir hikâye, prenses. Sizi korkutmak istemiyorum.”

“Ah, hadi, anlat,” dedi Nicko. “Jen korkunç hikâyeleri sever.”

Jenna biraz kuşkulu bir şekilde başıyla onayladı.

“Şey,” dedi Alther. “Bunu kendi sözlerimle anlatmam bana zor geliyor, ama bir zamanlar ormanın derinliklerindeki bir kamp ateşinin çevresinde konuşulurken duyduğum öyküyü size anlatacağım. Böyle bir geceydi. Gece yarısı dolunay gökyüzünde yükselmişti. Yaşlı ve Bilge Wendron Cadı Ana bu hikâyeyi kendi cadılarına anlatmıştı.”

Ve böylece, ateşin kenarında, Alther Mella şeklini yeşiller giymiş, iriyarı ve rahat görünümlü bir kadına dönüştürdü. Cadının sakin orman fısıltısıyla konuşarak söze başladı.

“Hikâyenin başladığı yer, **Q** uzun gümüş kulenin üstündeki altın piramitin tepesiydi. Büyücü kulesi sabah güneşinde titrek ışıklarla parlıyordu. O kadar yüksekti ki piramitin yanındaki merdivenlerden tırmanan genç adam aşağıda toplanan insan kalabalığını birer karınca gibi görüyordu. Genç adam bir kez daha aşağıdaki karıncalara bakıp bu kadar yüksekten midesinin bulandığını ve başının döndüğünü hissetti. Şimdi bakışlarını önündeki figüre odaklamıştı: bu kişi yüksekten korkmamak gibi avantajı olan, yaşlı, ama çevik bir adamdı. Yaşlı adamın mor pelerini kulenin etrafında her zaman takılan canlı rüzgârla dalgalanarak etrafında uçuşuyordu. Aşağıdaki kalabalık, onu daha çok piramidin ucunda kanat çırpın mor bir yarasa gibi görüyordu.

“Aşağıdaki izleyiciler kendilerine Olağanüstü Büyücülerinin ne yaptığını sordular. Ardından gelen, hatta onu kovalayan çırağı değil miydi?

“Çırak, Alther Mella şimdi üstadı DomDaniel’i eline geçirmişti. DomDaniel piramitin en uç noktasına ulaşmıştı. Kuleyi büyüleyen

gümüş hiyerogliflerle kakmalı, dövme altından yapılmış küçük dört köşe bir platform vardı. DomDaniel ayakta dimdik duruyordu, kalın mor pelerini etrafında dalgalanıyor, altın ve platinden yapılma Olağanüstü Büyücü kemeri güneşte parlıyordu. Çırağını yaklaştıması için zorluyordu.

“Alther Mella başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Cesur ve korkak bir hareketle üstadına doğru sıçradı ve onu beklemediği bir anda yakaladı. DomDaniel’in ayakları yerden kesildi. Çıracak üstadının kalın gümüş bir zincirle boynuna astığı altın ve lazurit Akhu Tılsım’ı kaptı.

“Aşağıda, büyücü kulesinin avlusunda insanlar gözlerine inanamayarak güçlkle nefes aldılar: altın piramitin parlaklığına kısık gözlerle bakarken çırağın üstadıyla yaklaşmasını izlediler. Olağanüstü Büyücü, tılsımı Alther Mella’nın elinden kurtarmaya çalışırken küçük bir platformun üzerinde sağa sola gidip geliyorlardı.

“DomDaniel şeytani bakışlarını Alther Mella’ya odaklamıştı, koyu yeşil gözleri öfkeden parlıyordu. Alther’in canlı yeşil gözleri cesaretle bu bakışa karşı koydu. Tılsımın gevşediğini hissediyordu. Sertçe çekti, zincir kopuk yüzlerce parçaya dağıldı ve tılsım elinde kaldı.

“Al senin olsun,” diye yılan gibi tısladı DomDaniel. “Ama onu almak için geri geleceğim. Yedincinin yedincisiyle geleceğim.”

“Aşağıdan canhıraş bir çığlık geldi, kalabalık Olağanüstü Büyücü’nün piramitin tepesinden atladığını ve kuleden düştüğünü görmüştü. Pelerini bir çift harika kanat gibi açıldı, ama yuvarlana yuvarlana düşüşünü yavaşlatmadı.

“Ve sonra ortadan yok oldu.

“Piramitin tepesinde çıracak Akhu Tılsımı’nı sıkı sıkı tutuyor ve görüldüğü şeye şok içinde bakıyordu: Üstadı Sonsuz Uçurum’a girmişti.

“Kalabalık DomDaniel’in yere çarptığı noktayı işaretleyen kavruk toprağın etrafında toplandı. Herkes başka bir şey görmüştü. Birisi yarasaya dönüştüğünü ve uçup gittiğini söylüyordu. Başka biri meydana çıkan siyah bir atın sırtına atlayıp dörtnala ormana gittiğini görmüştü. Başka biri DomDaniel’in bir yılanı dönüşüp bir kayanın altına girdiğini görmüştü. Ama hiçbirisi Alther’in gördüğü gerçeği görmemişti.

“Alther Mella altındaki, baş döndürücü boşluğu görmemek için gözlerini kapatarak piramite geri döndü. Ancak altın piramitin içindeki kütüphanenin güvenliğine açılan küçük kapıdan sürünerek içeri girdiğinde gözlerini açtı. Ve sonra, dehşetle ne olduğunu gördü. Sade yeşil yün çırak büyücü cüppesi kalm mor ipeğe dönüşmüştü. Tunığının üstüne taktığı basit deri kemer kayda değer bir şekilde ağırlaştı. Artık altındandı; üzerinde Olağanüstü Büyücü’yü koruyup ona yetkiyi veren karmaşık platin kalkanı muskalar vardı. Alther şaşkınlık içinde Olağanüstü Büyücü’ye dönüştüğünü gördü.

“Alther titreyen elinde tuttuğu tılsıma bir göz attı. Bu küçük, yuvarlak, deniz mavisi bir lazurit taşı, üzerine altın çizgiler işlenmiş ve büyülenmiş bir ejderha oyulmuştu. Taş avucunda ağırlaşmıştı, altın bir şerit tepesinde halka oluşturacak şekilde sıkıştırılmıştı. Bu halkada kırık bir gümüş parçası sallanıyordu, Alther tılsımı gümüş zincirinden koparırken parçalanmıştı.

“Alther bir an düşündükten sonra eğildi ve çizmelerinden birinin deri bağcığını çıkardı. Tılsımı ona bağladı ve ondan önceki bütün Olağanüstü Büyücüler’in yaptığı gibi boynuna taktı. Ve sonra, uzun kahverengi saçları dövüşten dolayı darmadağın, yüzü soluk ve tedirgin, gözleri huşu içinde faltaşı gibi açık olan Alther, dışarıda homurdanarak bekleyen kalabalıkla yüzleşmek için kuleden aşağı uzun bir yolculuk yaptı.

“Alther büyücü kulesinin girişini koruyan devasa, saf gümüş kapılardan tökezleyerek çıktıığında, herkes onu soluğunu tutarak selamladı. Ama başka hiçbir şey söylenmedi, çünkü yeni bir Olağanüstü Büyücü’nün huzurunda tartışma olmazdı. Kalabalık sessizce mırıldanarak dağılırken birisi seslendi.

“Onu kazandığın gibi kaybedeceksin.”

“Alther iç çekti. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

“DomDaniel’in **karanlığını** yok etme işine başlamak için kuleye tek başına geri dönerken çok uzak olmayan küçük bir odada, fakir bir büyücü ailesinin bir oğlu oldu.

“Bu bebek onların yedinci oğluydu ve adı Silas Heap’ti.”

Alther eski şeklini yavaş yavaş tekrar alırken ateşin etrafında uzun bir sessizlik oldu. Silas ürperti. Öykünün daha önce böyle anlatıldığını hiç duymamıştı.

“Bu inanılmaz, Alther,” dedi fısıltıyı andıran bir sesle. “Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. C... Cadı Ana nasıl olup da bu kadar çok şey biliyor?”

“O kalabalığın içindeydi ve izliyordu,” dedi Alther. “O gün daha sonra Olağanüstü Büyücü olmamı kutlamak için beni görmeye geldi ve ona hikâyenin benimle ilgili kısmını anlattım. Eğer gerçeğin bilinmesini isterseniz, tek yapmanız gereken Cadı Ana’ya anlatmaktır. O diğerlerine anlatacaktır. Tabii ki, onların inanıp inanmaması başka bir konu.”

Jenna düşünüyordu. “Ama Alther Amca, niçin DomDaniel’i kovalıyordun?”

“Bak işte bu güzel bir soru. Bunu Cadı Ana’ya anlatmadım. Öyle kolayca anlatılmaması gereken **kötü** konular vardır. Ama sizin bilmeniz gerekiyor, bu yüzden size anlatacağım. Bildiğiniz gibi, o

sabah, her sabah yaptığım gibi, piramitin kütüphanesini düzenliyordum. Bir çırağın görevlerinden biri kütüphaneyi düzenlemektir. Ben işimi ciddiye alırdım, sevimsiz bir üstat için olsalar bile. Her neyse, işte o sabah kitapların birinin içine sokulmuş DomDaniel'in el yazısıyla yazılmış, tuhaf bir **büyü** buldum. Daha önce ortalarda dolaşan bir tane görmüş ve yazıyı okuyamamıştım, ama bunu inceleyince aklıma bir fikir geldi. **Büyüyü** aynaya tuttum ve haklı olduğumu keşfettim: ayna yazısıyla yazılmıştı. İşte o anda kötü bir şeyler hissetmeye başladım, çünkü **ters büyü** olması gerektiğini biliyordum. **Karanlık** taraf ya da her zaman **karanlık büyü** kullanmayı tercih etmediğinden dolayı benim **diğer** taraf dediğim, **büyü** kullanılarak yapılmıştı. Her neyse, DomDaniel ve ne yaptığı hakkındaki gerçeği bilmem gerekiyordu. Bu durumda **büyüyü** okuma riskini göze aldım. Tam başlamıştım ki kötü bir şey oldu.”

“Ne?” diye fısıldadı Jenna.

“Arkamda bir **hortlak belirdi**. Şey, en azından onu aynadan görebiliyordum, ama döndüğümde orada değildi. Ama onu hissedebiliyordum. Omzumdaki ellerini hissedebiliyordum. Sonra onu duydum. Boş sesiyle benimle konuştuğunu duydum. Bana zamanımın gelmiş olduğunu söyledi. *Ayarlandığı* gibi beni almaya gelmişti.”

Alther bu anıyla ürperdi ve **hortlağın** yaptığı gibi elini sol omzuna götürdü. Sanki o sabah olmuş gibi hâlâ soğuktan sızlıyordu.

Diğer herkes de ürperdi ve ateşin etrafına yaklaştı.

“**Hortlağa** hazır olmadığımı söyledim. Henüz değil. Gördüğünüz gibi onları asla reddetmemeniz gerektiğini bilecek kadar **diğer** tarafı biliyordum. Ama onlar beklemeye razıydılar. Zaman onlar için bir anlam taşımıyordu. **Hortlak**, bana ertesi gün geri geleceğini ve o zaman hazır olsam iyi olacağını söyledi. Sonra ortadan kaybol-

du. O gittikten sonra, **ters** kelimeleri okumaya hazırlandım. DomDaniel'in **diğer** tarafla yaptığı pazarlığın bir parçası olarak beni sunduğunu gördüm; **büyüyü** okuduğumda beni alacaklardı. Ve işte o an **ters büyü** -büyünün insanları kandıran ayna görüntüsünü- kullandığına ve onun tuzağına düştüğümden emin oldum.”

Kumsaldaki ateş sönmeye başladı ve Alther öyküsüne devam ederken herkes soluk parıltının etrafına toplanıp birbirlerine sokuldular.

“Aniden DomDaniel içeri girdi ve **büyüyü** okuduğumu gördü. Ve de hâlâ orada olduğumu; **alınmadığımı**. Planının keşfedildiğini anladı ve kaçtı. Kütüphanenin seyyar merdivenine bir örümcek gibi tırmandı, üst raflarda koştu ve piramitin dışına çıkan gizli bir kapıdan geçti. Bana güldü ve cesaretim varsa onu takip etmem için benimle alay etti. Gördüğünüz gibi, yüksekten keşkeğimi biliyordu. Ama onu takip etmek dışında başka bir seçeneğim yoktu. Ben de yaptım.”

Hiç kimse ses çıkarmıyordu. Hiç kimse, Marcia bile **hortlağın** tam öyküsünü daha önce duymamıştı.

Jenna sessizliği bozdu. “Bu korkunç.” Ürperdi. “Peki, hortlak tekrar geldi mi? Yani seni almaya geldi mi?”

“Hayır, prenses. Biraz yardımla **anti-lanet formülünü** buldum. Ondan sonra gücü kalmadı.” Alther bir süre düşüncelere daldı ve sonra konuştu: “DomDaniel’i itmemiş olsam da büyücü kulesinin üstünde yaptıklarımın dolaylı gurur duymadığımı hepinizin bilmesini istiyorum. Bildiğiniz gibi, bir çırağın üstadının yerine geçmesi berbat bir şey.”

“Ama yapman gerekiyordu, Alther Amca. Değil mi?” dedi Jenna.

“Evet, öyle,” dedi sakince Alther. “Ve bunu tekrar yapmamız gerekecek.”

“Bu gece yapacağız,” dedi Marcia. “Hemen geri gideceğim ve o kötü adamı kuleden aşağı atacağım. Olağanüstü Büyücü’yle uğraşmaması gerektiğini yakında öğrenecek.” Kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve mor pelerinine sarılarak gitmeye hazırlandı.

Alther havaya sıçradı ve Marcia’nın kolunu hayalet eliyle tuttu. “*Hayır. Hayır, Marcia.*”

“Ama Alther...” diye itiraz etti Marcia.

“Marcia, kulede seni koruyacak hiçbir büyücü kalmadı ve **Güvenli Ol’unu** Sally Mullin’e verdiğini biliyorum. Sana yalvarıyorum ne olur geri dönme. Bu çok tehlikeli. Prensesi güvenli bir yere ulaştırmalısın. Ben kaleye geri döneceğim ve elimden geleni yapacağım.”

Marcia tekrar ıslak kuma çöktü. Alther’in haklı olduğunu biliyordu. Büyük kar taneleri düşmeye başlayıp karanlık üzerlerine çökerken ateşin son alevleri de söndü. Alther hayalet oltasını kumların üstüne koydu ve Derin Kanal’ın üstünde havada süzüldü. Uzaklara kadar yayılan bataklığa bir göz attı. Ay ışığında huzurlu bir manzarası vardı: göz alabildiğine yayılan su kaplı alanlar küçük adalarla beneklenmiş karla kaplıydı.

“Kanolar,” dedi Alther. Geriye doğru süzülüyordu. “Ben, çocukken bataklık insanları onlarla etrafta dolaşırlardı. Ve size gereken de bir kano.”

“Bunu sen yapabilirsin, Silas,” dedi kasvetli bir sesle Marcia. “Teknelerle uğraşamayacak kadar çok yorgunum.”

Silas ayağa kalktı. “Nicko, gel o zaman,” dedi. “Gidip *Muriel*’i kanolara **dönüştüreceğiz.**”

Muriel hâlâ Derin Kanal’da, tam dönemecin içinde, nehirden görülmeyecek bir şekilde sabırla suda bekliyordu. Nicko sadık teknelerinin yok olacağından dolayı üzüldüğünü hissetti, ama **büyünün**

kurallarının farkındaydı. Bir büyüün maddeyi hem yaratamayacağını hem de yok edemeyeceğini çok iyi biliyordu. *Muriel* gerçekten ortadan kaybolmayacak, bir grup sevimli kanoya dönüşecekti. Nicko böyle olacağını umuyordu.

“Bana hızlı bir tane yapabilir misin, baba?” diye sordu Nicko. Bu arada Silas, *Muriel*’e gözlerini dikmiş uygun bir büyü düşünmeye çalışıyordu.

“‘Hızlı’ nasıl olur bilmiyorum, Nicko. Yüzerse bile beni mutlu edecek. Şimdi, bırak da düşüneyim. Sanırım herkese bir kano iyi olacak. İşte başlıyorum. **Beşe dönüş!** Al işte.”

Önlerinde beş küçük *Muriel* suda oynuyordu.

“Baba,” diye şikâyet etti Nicko. “Doğru yapmıyorsun.”

“Bir dakika bekle, Nicko. **Düşünüyorum.** İşte buldum. **Kano yenilen!**”

“*Baba!*”

Kanalın kıyısına çekilmiş devasa bir kano duruyordu.

“Şimdi, mantıklı olalım,” diye kendi kendine mırıldandı Silas.

“Niçin sadece beş kano istemiyorsun, baba?” diye önerdi Nicko.

“İyi fikir, Nicko. Senden bir büyücü yapacağız sonunda. **Beş kişinin kullanacağı kanolar seçiyorum.**”

Büyü tam oluşmadan bozuldu. Sonunda Silas’ın elinde sadece iki kanoyla *Muriel*’in renkli tahtaları ve halatlarından bir yığın kaldı.

“Sadece iki mi, baba?” dedi Nicko. Kendi kanosunu alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

“İşe yarayacaklar,” dedi Silas. “Kırılğan bir hale sokmadan maddeyi üç seferden daha çok değiştiremeyiz.”

Aslında, Silas kanosuz kalmadığı için mutluydu.

Kısa bir süre sonra Jenna, Nicko ve Çocuk 412, Nicko'nun *Muriel Bir* adını verdiği kanoda oturuyorlardı. Silas ve Marcia beraberce *Muriel İki*'ye sıkışmışlardı. Silas öne oturmakta ısrar etmişti çünkü: "Ben yolu biliyorum, Marcia. Böyle daha iyi."

Marcia kuşkulu bir şekilde homurdandı, ama velvele çıkartamayacak kadar yorgundu.

"Hadi, Maxie," dedi kurt köpeğine Silas. "Git ve Nicko'yla otur."

Ama Maxie'nin aklında başka fikirler vardı. Maxie'nin hayat-taki amacı sahibinin yanında kalmaktı ve sahibinin yanında kalacaktı. Silas'ın kucağına atladı ve kano tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Bu hayvanı kontrol edemiyor musun?" diye sordu Marcia. Kendini tekrar suya yakın bulduğu için dehşete düşmüştü.

"Tabii ki edebilirim. Tam onu söylediğimi yaptı, değil mi, Maxie?" Nicko suları şapırdattı.

Silas sert sesle, "Gidip arkada otur, Maxie," dedi. Yıkılmış bir ifade takman, Maxie, Marcia'nın üstünden atlayıp kanonun arkasına geçti ve büyücünün arkasına yerleşti.

"O benim arkama oturmuyor," dedi Marcia.

"Öyle de benim yanıma oturamaz. Benim gittiğimiz yere kon-santre olmam gerek," dedi ona, Silas.

"Kar iyice bastırmadan tam zamanında yola çıkıyorsunuz," dedi Alther. Tedirgince havada süzülüyordu. "Keşke sizinle gelebilseydim."

Alther havaya yükseldi ve Derin Kanal'da kürek çekerek uzaklaşmalarını seyretti. Sular artık yavaş yavaş yükseliyordu ve onları Marram Bataklığı'nın derinliklerine götürecekti. Jenna, Nicko ve Çocuk 412'nin kanosu önde ilerlerken Silas, Marcia ve Maxie de onları izliyordu.

Büyü

Marcia, arkasında dimdik oturan Maxie'nin nefesini ensesinde hissediyordu. Maxie rutubetli havayı koklayarak kanonun önünden kaçışan bataklık hayvanlarının çıkardığı sesleri dinledi. Arada sırada heyecanı arttı ve Marcia'nın saçlarına mutlu bir şekilde salyalarını akıttı.

Kısa bir süre sonra Jenna kanaldan ayrılan dar kanala ulaşır durdu.

“Buradan mı gideceğiz, baba?” diye Silas’a seslendi.

Silas'ın aklı karışmıştı. Bulundukları yeri hiç hatırlamıyordu. Evet mi desem hayır mı desem diye düşünürken, düşünceleri Jenna'nın tüyler ürpertici çığlığıyla kesildi.

Parmakları perdeli, geniş siyah pençeleri olan, yapış yapış, çamur kahverengisi bir el sudan çıkmış ve kanosunun arkasına yapışmıştı.

Q

→ 16 ←

BOGGART

Yapış yapış kahverengi el kanonun yanını yoklayarak Jenna'ya doğru ilerledi. Sonra onun küreğini yakaladı. Jenna küreğini zorla çekip aldı ve yapış yapış kahverengi şeye tam -sertçe- vurmak üzereydi ki bir ses, “Of. Buna gerek yok,” dedi.

Fok balığına benzer, kaygan kahverengi kürklü bir yaratık sadece başı suyun yüzüne çıkacak kadar kendini yukarı çekti. İki parlak, düğme gibi siyah göz, küreğini hâlâ havaya kaldırmış bir şekilde bekleyen Jenna'ya dik dik baktı.

“Onu bıraksan iyi olur. Birinin canını yakabilirsin. Bu zamana kadar neredeydin bakalım?” diye sordu yaratık; kalm, lıkırdar gibi bir sesi ve koyu bir bataklık aksam vardı. “Saatlerdir bekliyorum.

Burası buz gibi. Beğendiniz mi? Kanala takılıp kaldım. Kımıldamadan *bekliyorum*.”

Jenna’nın karşılık olarak çıkarabildiği tek ses küçük bir cıyaklamaydı; sesi sanki artık çıkmıyordu.

“O da ne, Jen?” diye sordu Nicko. Salakça bir şey yapmamasını sağlamak için Çocuk 412’nin arkasında oturuyor ve yarattığı göremiyordu.

“B... bu...” Jenna gücenmiş görünen yarattığı işaret etti.

“*Bu* da ne demek?” diye sordu. “Ben mi? *Boggart* mı?”

“Boggart mı? Hayır. Ben öyle demedim,” diye mırıldandı Jenna.

“O zaman ben dedim. Boggart. Bu benim. Ben Boggart. Boggart’ım. Güzel bir ad, değil mi?”

“Çok tatlı,” dedi Jenna nazikçe.

“Orada neler oluyor?” diye sordu Silas. Onlara yetişmişti. “Kes şunu, Maxie. *Kes şunu* dedim!”

Maxie, Boggart’ı görmüş çılgınca havlıyordu. Boggart, Maxie’ye bir göz attı ve suyun altında gözden kayboldu. Yıllar önce kötü şöhretli Boggart avlarında Maxie’nin ataları etkili bir rol oynamışlar, Marram Bataklığı Boggart’ı güçlü bir belleğe sahip nadir bir yaratık olup çıkmıştı.

Boggart güvenli bir uzaklıkta tekrar göründü. “*Onu* getirmiyorsunuz, değil mi?” diye sordu. Maxie’ye kötü kötü bakıyordu. “*Onlardan* biri hakkında bir şey söylemedi.”

Silas, “Bu konuşan Boggart mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Boggart.

“Zelda’nın Boggart’ı mı?”

“Evet,” dedi Boggart.

“Bizi bulman için seni mi gönderdi?”

“Evet,” dedi Boggart.

“İyi,” dedi Silas. Çok rahatlamıştı. “O zaman seni takip edeceğiz.”

“Evet,” dedi Boggart ve Derin Kanal boyunca yüzüp ilk dönemeçten döndü.

Sonraki dönemeç Derin Kanal’dan daha dardı ve ay ışığıyla aydınlanmış, karla kaplı bataklığın diplerine doğru yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Kar düzenli bir şekilde yağıyordu, her şey sessiz ve sakindi. Kanoların önünden şakır şakır sular sıçratarak yüzen ve arada bir kafasını siyah sulardan çıkarıp, “Beni *takip ediyor musunuz?*” diye geriye seslenen Boggart hariç.

“Başka ne yapabileceğimizi sanıyor bilmiyorum,” dedi Nicco’ya Jenna. Gitgide daralan kanalda kürek çekiyorlardı. “Sanki gidecek başka bir yer var.”

Ama Boggart görevini ciddiye almıştı ve içinden birkaç geniş kanal daha ayrılan küçük bir bataklık göletine gelene dek aynı soruyu sormaya devam etti.

“Diğerlerini beklesek iyi olur,” dedi Boggart. “Kaybolmalarını istemem.”

Jenna, Silas ve Marcia’nın nerede olduğuna bakmak için geri döndü. Tek kürek çeken Silas olduğu için çok geride kalmışlardı. Marcia teslim olmuş, başını iki elinin arasına almıştı. Arkasındaki cehennem kurt köpeğinin uzun ve sivri kafası, önündeki manzarayı izleyip arada sırada ağzından büyük parıldayan bir salya damlasını Marcia’nın tepesine akıtıyordu.

Silas kanoyu gölete sokup küreği sıkılmış gibi bıraktığında Marcia kararını bildirdi. “Bu hayvanın önünde bir saniye daha oturmak istemiyorum. Saçım baştan aşağı köpek salyasına bulandı. İğrenç. Ben dışarı çıkıyorum, yürümeyi tercih ederim.”

“Bunu yapmak istemezsiniz sanırım, ekselansları,” diye Boggart’ın sesi Marcia’nın yanındaki sudan geldi. Marcia’ya bir göz attı. Parlak siyah gözlerini kahverengi kürkünün içinde kırpyordu. (Olağanüstü Büyücü’nün ay ışığında pırıldayan kemerine hayran olmuştu. Bataklık çamurlarının bir yarattığı olmasına rağmen Boggart parlak şeyleri severdi. Zaten Marcia’nın altın ve platin kemeri kadar parlak bir şeyi o güne kadar görmemişti.

“Buralarda yürümek istemezsiniz, majesteleri,” dedi saygıyla Boggart. “Bataklık ateşini takip ederseniz o, daha farkına bile varmadan sizi Kayan Balçık’ın içine götürecektir. Çoğu kişi bataklık ateşini takip etti ve hiçbirini geri dönmedi.”

Maxie’nin boğazından bir hamurtu yükseldi. Ensesindeki kürk diken diken olmuştu ve aniden esli, zorlayıcı kurt köpeği içgüdüüne itaat edip Boggart’ın peşinden suya atladı.

“Maxie! Maxie! Ah, seni salak köpek,” diye bağırdı Silas.

Göletteki su dondurucu derecede soğuktu. Maxie ciyaklayıp Silas ve Marcia’nın kanosuna doğru çılgınca köpekleme yüzdü.

Marcia, onu iteledi.

“Bu köpek buraya geri gelmeyecek,” diye bildirdi.

“Marcia, donacak ama,” diye itiraz etti Silas.

“Umurumda değil.”

“Maxie, buraya gel, oğlum,” dedi Nicko. Maxie’nin mendilini yakaladı ve Jenna’nın yardımıyla köpeği kanolarına çekti. Kano tehlikeli bir şekilde yana yattı, ama Maxie gibi kendini suda bulmak istemeyen Çocuk 412 bir ağaç köküne yapışarak dengeyi sağladı.

Maxie bir an titreyerek durdu, sonra bütün ıslak köpekler gibi yaptı: silkelendi.

“Maxie!” dediler güçlükle Nicko ve Jenna.

Çocuk 412 hiçbir şey söylemedi. O köpekleri hiç sevmezdi. Yalnız bekçi köpeklerini bilirdi. Maxie'nin onlara benzemediğini fark etmesine rağmen her an ısırmasını bekliyordu. Ve böylece Maxie rahatlayıp başını Çocuk 412'nin kucağına koyup uyudu. Çocuk 412 en kötü gününün çok kötü anlarından birini daha yaşıyordu. Ama Maxie mutluydu. Çocuk 412'nin koyun postu montu sıcak ve rahat-tı. Kurt köpeği yolculuğun geri kalanını, rüyasında diğer Heaplerle beraber evde ateşin önünde kıvrılıp yattığını görerek geçirdi.

Ama Boggart ortadan yok olmuştu.

“Boggart? Neredesin, Bay Boggart?” diye nazikçe seslendi Jenna.

Karşılık gelmedi. Etrafta sadece, bataklıkta örten kar battaniye-sinin altından gelen garip sesler duyuluyordu.

Marcia öfkeyle, “Şimdi de **Q** silas hayvanın yüzünden bu sevim-li Boggart'ı kaybettik,” diye Silas'a homurdandı. “Onu niçin getir-mek zorunda kaldığını anlamıyorum.”

Silas iç çekti. Marcia Overstrand'la kanoyu paylaşmak yapma-yı hiç hayal etmediği bir şeydi. Ama eğer çılgın bir anında hayal et-miş olsaydı tam böyle olacaktı.

Silas, Zelda Hala'nın yaşadığı koruyucu kulübeyi görebilirim umuduyla ufku taradı. Kulübe Draggen Adası'ndaydı. Burası bataklıklar su altında kaldığında gerçek adaya dönüşen birçok adadan bir tanesiydi. Ama Silas'ın görebildiği tek şey önünde uzanan beyaz düz-lüktü. Bataklık sisinin yükselip suyun üzerinde süzüldüğünü görme-si durumu daha da kötüleştirmişti. Eğer sis çökerse ne kadar yakın olurlarsa olsunlar koruyucu kulübeyi asla göremeyeceklerdi.

Sonra kulübenin **büyülü** olduğunu hatırladı. Bu da her şekilde onu hiç kimsenin göremeyeceği anlamına geliyordu.

Tam da Boggart'a ihtiyaçları olduğunda nereye kaybolmuştu?

"Bir ışık görebiliyorum," dedi aniden Jenna. "Zelda Hala bizi aramaya geliyor olmalı. Bakın, şurada!"

Bütün gözler Jenna'nın parmağını takip etti.

Titrek bir ışık bir çimenlikten diğerine atlıyormuş gibi bataklıkta ilerliyordu.

"Bize doğru geliyor," dedi Jenna. Heyecanlanmıştı.

"Hayır, gelmiyor," dedi Nicko. "Bak, uzaklaşıyor."

"Belki ona doğru gitmeliyiz," dedi Silas.

Marcia ikna olmamıştı. "Onun Zelda olduğundan nasıl emin olabilirsin?" dedi. "Herhangi biri olabilir. Ya da herhangi bir şey."

Işıklı bir şeyin onlara doğru geldiğini gördüklerinde herkes sustu. Sonunda Silas konuştu. "O Zelda. Bak, onu görebiliyorum."

"Hayır, göremezsin," dedi Marcia. "O, zeki Boggart'ın söylediği gibi *bataklık ateşi*."

"Marcia, ben Zelda'yı görünce tanırım ve şimdi onu görebiliyorum. Elinde bir ışık var. Bu kadar yolu bizi bulmak için geldi ve biz hâlâ burada *oturuyoruz*. Oraya doğru gidiyorum."

"Derler ki salaklar bataklıkta görmek istedikleri şeyleri görürler," dedi iğnelercesine Marcia. "Ve şimdi bunun doğru olduğunu ispatladın, Silas."

Silas kanodan çıkmaya yeltendi ve Marcia pelerinini yakaladı.

"*Otur!*" dedi, sanki Maxie ile konuşuyordu.

Ama Silas sanki yarı uyuklar gibi, kanoyu titreşen ışığa ve yükselen sisin içinde bir belirip bir gözden kaybolan Zelda Hala'nın gölgesine doğru çekiştirdi. Bazen boşuna ümit verecek kadar yakındı, sanki hepsini bulup sıcak ve yumuşak bir yatağa götürmek üze-

reydi, bazen de onu takip edip onunla beraber olmaya davet edercesine üzgünce yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Ama Silas bu ışıktan uzak kalmaya daha fazla dayanamadı. Kanodan çıktı ve titreşen parıltıya doğru düşe kalka ilerledi.

“Baba!” diye seslendi Jenna. “Biz de gelebilir miyiz?”

“Hayır, gelemezsiniz,” dedi sertçe Marcia. “Ve benim bu yaşlı salak aptalı geri getirmem gerekiyor.”

Marcia tam **Boomerang Büyüsü**’nü yapıyordu ki Silas’ın ayağı takıldı ve başüstü bataklığa düştü. Silas sanki çamurun derinliklerinden canlı şeyler çıkıyormuş gibi altındaki bataklığın kımıldamaya başladığını hissetti. Ve ayağa kalkmaya çalıştığında kalkamadığını fark etti. Sanki yere yapışmıştı. Bataklık ateşi sersemliği içindeki Silas şaşkınlıktan hiçbir hareket etmediğini anlayamıyordu. Ne olduğunu anlamak için başını kaldırmaya çalıştı, ama başaramadı. İşte o anda korkunç gerçeği anladı: *bir şey saçını çekiyordu.*

Silas ellerini başına götürdü ve dehşet içinde, uzun kıvrıkcık buklelerine dolanıp onu bataklığın içine çeken saçlarındaki küçük kemikli parmakları hissedebildi. Silas umutsuzca kurtulmaya çalıştı, ama ne kadar çabalarsa parmaklar saçlarına o kadar çok dolaşıyordu. Silas ağır ağır bataklığa gömülüyordu. Nerdeyse çamur ağzına burnuna ve gözlerine dolacaktı.

Marcia olanları görebiliyordu, ama Silas’ın yardımına koşması gerektiğini biliyordu.

“Baba!” diye bağırdı Jenna, kanodan çıkarken. “Sana yardım edeceğim, baba.”

“Hayır!” dedi ona, Marcia. “Hayır. Bataklık ateşi böyle bir şey. Çamur seni de aşağı çekecek.”

“Ama... ama babamın *boğulmasını* öylece seyredemeyiz,” diye bağırdı Jenna.

Aniden kahverengi bodur şekil sudan çıkıp çabucak kıyıya tırmandı ve çimenlerin üzerinden Silas’ın yanına koştu.

“Kayan Balçık’ta ne yapıyorsunuz, efendim?” diye tersçe söylendi Boggart.

“Neee?” diye mırıldandı Silas, kulakları çamur dolmuştu ve altındaki çamurda bulunan yaratıkların çığlık ve feryatlarından başka bir şey duyamıyordu. Kemikli parmaklar çekip bükmeye devam ediyorlardı. Silas başını ısırın jilet gibi dişlerin acı veren kesiklerini hissetmeye başladı. Çılgınca çabaladı, ama her debelenme onu balçığın derinliklerine daha da çok çekiyor ve başka bir çığlık dalgasını çıkarıyordu.

Jenna ve Nicko, Silas’ın yavaşça balçığa batmasını dehşet içinde izlediler. Niçin Boggart bir şey yapmıyordu? *Şimdi*, Silas tamamen gözden kaybolmadan önce. Jenna daha fazla dayanamadı ve kanodan fırladı. Ve Nicko ardından onu takip etti. Çocuk 412 birkaç yıl önce Kayan Balçık’ta kaybolan Genç Ordu çocuklarından oluşan bir müfrezeden sağ kalan tek kişiden bataklık ateşi hakkında birçok hikâye dinlemişti. Jenna’yı tuttu ve onu kanoya geri çekmeye çalıştı. Kız öfkeyle onu itti.

Ani hareket Boggart’ın dikkatini çekti. “*Orada kalın, hanfendi,*” dedi tiz bir sesle. Çocuk 412, Jenna’nın koyun postu montuna bir daha yapıştı ve kız güm, diye kanoya oturdu. Maxie ciyakladı.

Boggart’ın parlak siyah gözleri endişeliydi. Silas’ın saçlarında düğümlenip kıvrılan parmakların tam anlamıyla kime ait olduğunu ve zorluk çıkaracaklarını biliyordu.

“Lanet, Brownieler!” dedi Boggart. “Berbat küçük pislikler. Boggart nefesinin bir tadına bakın, sizi iğrenç yaratıklar.” Boggart, Silas’ın üzerine eğilip derin bir nefes aldı ve çekiştiren parmaklar üzerine üfledi. Silas bataklığın derinliklerinde, sanki birisi tebeşirle karatahtayı çiziyormuş gibi bir gıcırta duydu. Sonra saçına dolaşan parmakların gevşediklerini hissetti ve altındaki yaratıkların telaşla kaçtıklarını anladı.

Silas kurtulmuştu.

Boggart oturmasına yardım etti ve gözlerindeki çamurları temizledi.

“Bataklık ateşinin sizi Kayan Balçık’a götüreceğini söylemiştim,” diye yakındı Boggart.

Silas hiçbir şey söylemedi. Boggart nefesinin hâlâ saçında kalmış olan keskin kokusundan oldukça etkilenmişti.

“Şimdi iyisiniz, efendim,” dedi Boggart, ona. “Ama ucuz kurtuldunuz. Size bunu söylememde bir sakınca yok. Kulübeyi yağmaladıklarından beri bir Brownie’nin üstüne *nefes* vermek zorunda kalmamıştım. Ah, Boggart nefesi harika bir şeydir. Bazıları çok seveyebilir, ama onlara her zaman ‘Eğer Kayan Balçık Brownielerinin eline geçmiş olsaydınız farklı düşünürdünüz,’ derim.”

“Ah. Aynen öyle. Teşekkür ederim, Boggart. Çok teşekkür ederim,” diye mırıldandı Silas. Hâlâ sersem gibiydi.

Boggart dikkatlice onu kanoya geri götürdü.

“Siz öne geçerseniz daha iyi olur, majesteleri,” dedi Marcia’ya Boggart. “O, bu şeyi kullanabilecek durumda değil.”

Marcia, Boggart’ın Silas’ı kanoya oturtmasına yardım etti ve sonra Boggart tekrar suya daldı.

“Sizi Bayan Zelda’ya götüreceğim, ama o hayvanı yolumdan

çeker misiniz?” dedi, Maxie’ye bir göz atarak. “O hırıltısı dengemi bozdu. Her tarafım yumrularla kaplandı. Şunu bir yoklayın.” Boggart koca midesini Marcia’ya gösterdi.

“Çok nazıksın, ama teşekkür ederim şimdi olmaz,” dedi güçsüz bir şekilde Marcia.

“Başka bir zaman artık.”

“Kesinlikle.”

“Tamam, o zaman.” Boggart daha önce hiçbirinin fark etmediği küçük bir kanala doğru yüzdü.

“Şimdi, beni *takip ediyor musunuz?*” diye sordu. Bu soruyu birkaç kez daha soracaktı.

Q

→ 17 ←

ALTHER TEK BAŞINA

Boggart'la kanolar bataklığın uzun ve karmaşık yollarında döne döne ilerlerlerken, Alther, eski teknesi Molly'nin kaleye giderken izlediği yolu takip ediyordu.

Alther sevdiği şekilde uçuyordu: alçaktan ve hızlı. Çok uzun süre geçmeden mermi teknesini yakaladı. Acınacak bir görüntüsü vardı. On kürekçi bezgin bir şekilde kürek çekerken tekne yavaşça nehirden yukarı ilerliyordu. Teknenin kışında kamburunu çıkarmış

bir şekilde oturan Avcı titriyor ve akıbetini düşünüp taşmıyordu. Bu arada çırak, Avcı'yı çok kızdıran bir durumda yerinde duramıyor, sık sık sıkıntıdan ve ayak parmaklarını tekrar hissetmek için teknenin kenarını tekmeliyordu.

Alther teknenin üstünden görünmeden geçti, çünkü sadece kendi seçtiklerine görünürdü. Ve yolculuğuna devam etti. Yukarıda gökyüzü yoğun kar bulutlarıyla kaplıydı ve ay gözden kaybolup karla

kaplı nehir kıyıları karanlığa bürünmüştü. Alther kaleye yaklaştıkça şişman kar taneleri gökyüzünden tembelce dökülmeye başladı. Onu Kuzgun Kayası'nın etrafından geçirecek nehrin son dönemecine geldiğinde aniden kar yağışı yoğunlaştı.

Alther hemen yavaşladı, çünkü bir hayalet bile tipide nereye gittiğini görmekte zorlanabilirdi ve kaleye doğru dikkatlice uçtu. Kısa bir süre sonra, Alther beyaz kar duvarının içinden Sally Mullin'in Çay ve Bira Salonu'nda geriye kalan kırmızı korların parıltısını görebildi. Kar yanmış dubanın üstüne değince cızırdadı. Alther, Sally'nin gurur ve neşesinden kalanlar üzerinde bir an oyalandı. Avcı'nın soğuk nehrin üzerinde bir yerde tipinin keyfini çıkardığını umdu.

Alther çöp yığınının üstüne uçtu, artık kullanılmaz hale gelen sıçan kapısını geçti ve kale surlarının biraz üstüne yükseldi. Kalenin ne kadar sessiz ve huzurlu olduğunu görünce şaşırdı. Her nedense akşamdan beri olanların yarattığı büyük değişikliklerin görüneceğini sanıyordu, ama artık saat gece yarısını geçmişti ve taze bir kar battaniyesi boş avlularla eski taş binaları örtmüştü. Alther sarayın etrafından dolaştı, büyücü kulesine giden, büyücü yolu olarak bilinen geniş sokağa saptı. Sinirlenmeye başlamıştı. Ne bulacaktı ki?

Kulenin dışından yükselip kısa sürede tepede aradığı küçük kemerli pencereyi gördü. Pencereden içeri süzüldü ve kendini Marcia'nın ön kapısının dışında buldu ya da orası birkaç saat önce Marcia'nındı. Alther derin bir nefes almanın hayalet karşılığını yaptı ve kendini sakinleştirdi. Sonra kapının kalın gümüş menteşeleri ve mor kalaslarının arasından geçebilecek kadar kendini dikkatlice **dağıttı**. Ve sonra diğer tarafta kendini **yeniden düzenledi**. Harika. Tekrar Marcia'nın dairesindeydi.

Tabii ki **Karanlık Büyücü, Nekromensır**, DomDaniel de oradaydı.

DomDaniel, Marcia'nın kanepesinde uyuyordu. Siyah pelerinine sarınarak sırtüstü yatmıştı. Siyah silindir şapkasını gözlerinin üstüne indirmiş, başını da Çocuk 412'nin yastıklarından birine koymuştu. DomDaniel'in ağzı bir karış açıktı ve yüksek sesle horluyordu. Bu hoş bir görüntü değildi.

Alther dik dik DomDaniel'e baktığında eski üstadını yıllarca beraber yaşadıkları yerde görmekten dolayı kendini tuhaf hissetti. Alther **büyük** hakkında bildiği her şeyi, hatta fazlasını öğrenmiş olsa da o yılları sevgiyle anmıyordu. DomDaniel kendini beğenmiş, sevimsiz bir Olağanüstü Büyücü'ydü. Kale ve yardıma ihtiyacı olan halkıyla hiç ilgilenmezdi. Sadece aşırı güç ve sonsuz gençlik arzusunun ya da DomDaniel bu işi çözmek için oldukça süre geçirmiş olduğu için sonsuz orta yaşın peşin leydi.

Alther'in önünde horlayarak uyuyan DomDaniel ilk bakışta, hatırladığı gibiydi, ama Alther, onu daha yakından incelediğinde hiçbir şeyin değişmediğini gördü. **Diğer** tarafın havası hâlâ üzerindeydi, odayı aşırı bir küf ve rutubetli toprak kokusu doldurmuştu. Alther izlerken, DomDaniel'in ağzının kenarından yavaşça salya akmaya başladı ve çenesinden aşağıya kayıp siyah pelerinine damladı.

DomDaniel'in horlamaları eşliğinde Alther odayı araştırdı. İnanılmaz bir şekilde hiç değişmemiş görünüyordu, sanki Marcia her an içeri girecek gibiydi. Ve her zaman yaptığı gibi oturup o gün neler yaptığını anlatacaktı. Ama sonra Alther **şimşegin** katili çarptığı yerdeki geniş yanık izini fark etti. Marcia'nın kıymetli ipek halısının üstünde simsiyah katil şeklinde bir delik vardı.

Demek gerçekten oldu, diye düşündü Alther.

Hayalet hâlâ sonuna kadar açık olan çöp oluşunun kapağını yavaşça kaldırdı ve tüyler ürpertici karanlığa dikkatle baktı. Ürperdi ve başlarından geçmiş olması gereken o korkunç yolculuğu düşündü.

Ve sonra, Alther ne kadar küçük olursa olsun *bir şey* yapmak istediği için hayalet ve canlılar dünyası arasındaki sınırı geçti. Bir şeyin olmasına **neden** oldu.

Kapağı hızla kapattı.

Güm!

DomDaniel aniden uyandı. Dimdik oturdu ve bir an için nerede olduğunu merak ederek etrafına bakındı. Kısa bir süre sonra, olanları hatırladı ve rahatlayarak içini çekti. Ait olduğu yere geri dönmüştü. Olağanüstü Büyücü'nün dairesine. Kulenin tepesine. İntikamına. DomDaniel etrafına bakındı. Saatler önce prensesin, o Marcia Overstrand denen iğrenç kadının ve işe karışan bir çift Heap'in ölüm haberiyle dönmesi gereken çırağını görmeyi bekliyordu. Heapler ne kadar azalırlarsa o kadar iyi, diye düşünüyordu DomDaniel. Gecenin dondurucu havasında titredi ve ocakta ateşi tekrar tutuşturmak için parmaklarını sabırsızca şaklattı. Odunlar birden alev aldı ve *puf!* Alther ateşi söndürdü. Sonra dumanın bacadan çıkmasını engelledi ve DomDaniel'in öksürmesine neden oldu.

Yaşlı **Nekromensır** burada olabilir ve *bu* konuda hiçbir şey yapamıyor olabilirim, ama bunun keyfini çıkaramayacak, diye acımasızca düşündü Alther. Çıkarmaması için elimden geleni yapacağım.

DomDaniel yukarı yatmaya gitmişti. Sabahın erken saatlerinde çırağı geri geldiğinde sanki onu boğmaya çalışıyormuş gibi görünen çarşafların içinde uyumakta oldukça zorlanıyordu. Çocuk soğuk ve yorgunluktan kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Yeşil cüppesi karla kaplıydı ve kapıya kadar ona eşlik eden nöbetçi çabucak çıkıp onu üstadıyla baş başa bıraktığında titriyordu.

Kapı çırağının girmesine izin verdiğinde DomDaniel'in sinirleri bozuktı.

“Umarım benim için *ilginç* haberlerin vardır,” dedi titreyen çocuğa, DomDaniel.

Alther yorgunluktan neredeyse konuşamayacak durumda olan çocuğun üstünde süzüldü. Çocuğa acıyordu. DomDaniel’in çırağı olmak onun suçu değildi. Alther ateşi üfledi ve alevlendirdi. Çocuk alevlerin yükseldiğini gördü ve sıcaklığa doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsun?” diye gürledi DomDaniel.

“Ü... üşüdüm, efendim.”

“Neler olduğunu bana anlatana dek ateşin yanına gitmeyeceksin. *İşleri bitti mi?*”

Çocuk şaşırılmış göründü. “Ben... ben, ona bir **yansıtma** olduğunu söyledim.”

“Sen neden bahsediyorsun çocuk. **Yansıtma** olan neydi?”

“Tekneleri.”

“Peki, bunu hallettin sanırım. Basit bir şey. İşleri bitti mi? *Öldüler mi? Evet mi hayır mı?*” DomDaniel’in sesi kızgınlıktan yükselmişti. Cevabı tahmin etmişti bile ama duyması gerekiyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı çocuk. Çok korkmuş gibi görünüyordu. Kar Alther’in başlattığı ateşin hafif ısıısıyla erimeye başladığı için ıslak cüppesinden yere sular damlıyordu.

DomDaniel, çocuğa doğru dondurucu bir bakış attı.

“Sen bir hayal kırıklığından başka bir şey değilsin. Seni bir ailenin *yüzkarası* olmaktan kurtarmak için sonsuz zorluklarla yüzleştirdim. Sana birçok çocuğun sadece *hayal edebileceği* bir eğitim verdim. Ve sen ne yapıyorsun? *Tam bir salak* gibi davranıyorsun. Bunu anlamıyorum işte. Senin gibi bir çocuk o ayaktakımını bir saniyede bulmalıydı. Ve senin yaptığın tek şey **yansıtma**, diye bir öykü uydurmak ve... ve *yeri sırlıslamak yapmak!*”

DomDaniel eğer o uyanıksa Yüce Bekçi'nin de uyanık olmaması için bir neden olmadığına karar verdi. Avcı'nın ise durumu nasıl açıklayacağını *çok* merak ediyordu. DomDaniel uzun adımlarla dışarı çıkarken kapıyı güm, diye ardından kapadı. Sabit gümüş merdivenlerden inip o akşamın erken saatlerinde bütün Olağanüstü Büyücüler'in gitmesiyle boşalan, uçsuz bucaksız görünmeyen karanlık katlardan geçerken ayak sesleri yankılandı.

Büyücü kulesi **büyünün** yokluğunda buz gibi ve karanlıktı. Soğuk bir rüzgâr dev bir bacadan giriyormuş gibi inledi ve kapılar boş odalarda kederli bir şekilde çarptılar. Bundan sonra kule işte böyle olacaktı. Ciddi **karanlık büyü** için bir yer. Şu sinir bozucu Sıradan Büyücüler'in hiçbiri zavallı minik büyüleriyle etrafta kasılarak dolaşmayacaktı. Artık havada dolaşan **ölemiz** tütsüler ve mutlu sesler olmayacaktı. O hoppa renkler ve ışıklar **la** kesinlikle artık ortada görünmeyecekti. Onun **büyüsü** daha büyük şeyler için kullanılacaktı. Tabii ki merdivenleri tamir etmek bunun dışındaydı.

DomDaniel en sonunda karanlık ve sessiz bir hole girdi. Kulenin gümüş kapıları üzgünce açıldılar. Karlar rüzgârla beraber içeri dalarak artık sıradan gri bir taş dönmüş olan hareketsiz zemini kapladılar. Kapıların arasından ve avludan hızla geçti.

DomDaniel karlar içinden büyücü yolundan saraya doğru öfkeyle yürürken keşke aceleyle dışarı fırlamadan önce geceliğimi ve terliklerimi değiştirseydim, diye yakındı. Saray Kapısı'na vardığında sıırılsıklam olmuştu. İnsan içine çıkacak durumda değildi. Saray muhafızı onun içeri girmesine izin vermedi.

DomDaniel muhafızın işini bir **şimşekle** halletti ve içeri girdi. Kısa bir süre sonra Yüce Bekçi ikinci gecede uykusundan uyandı.

Bu arada kulede, çırak kanepeye yuvarlanmış, soğuk ve mutsuz bir uykuya dalmıştı. Alther, ona acıdı ve ateşı yakmaya devam etti. Çocuk uyurken, hayalet birkaç değışikliğe **neden olmak** için kendine fırsat yarattı. Yatağın üstündeki ağır örtüyü, tek bir iplikle tutacak kadar gevşetti. Bütün mumların fitillerini çıkardı. Su depolarına garip yeşil bir renk ekledi, mutfağa büyük ve saldırgan bir hamam-böceğı ailesi soktu. Döşeme parkelerinin altına sinir bozucu bir sıçan yerleştirdi ve en rahat iskemlelerin bütün ek yerlerini gevşetti. Ve sonra, aklına gelince, DomDaniel'in yatağın üstünde duran, sert silindirik siyah şapkasını biraz daha büyüğüyle değıştirdi.

Şafak sökerken, Alther, ırağı uyur halde bırakıp ormana gitti. Orada yıllar önce Sarah ve Galen'i ziyaret etmek için Silas'la seçtikleri patikayı takip etti.

Q

→ 18 ←

KORUYUCUNUN KULÜBESİ

Ertesi sabah Jenna'yı koruyucunun kulübesinde uyandıran şey sessizlikti. On yıl boyunca her gün Ramblings'deki telaşlı ayak sesleri ile uyanmaya alışmıştı. Tabii buna bir de altı abisinin gürültüsü ve karmaşası da eklenirse, kulübedeki sessizlik sağır edici oluyordu. Jenna gözlerini açtı ve o an hâlâ rüya gördüğünü sandı. Neredeydi? Niçin evdeki dolabının içinde değildi? Niçin sadece Jo-Jo ve Nicko buradaydı? Diğer ağabeyleri neredeydi?

Ve sonra hatırladı.

Jenna, Zelda Hala'nın kulübesinin giriş katındaki ateşin parılayan közlerinin etrafında yatan oğlanları uyandırmamak için sessizce kalktı. Ateşe rağmen yorganına sarıldı, kulübenin içindeki rutubet insanın içine işliyordu. Ve sonra, tereddüt ederek elini başına kaldırdı.

Demek doğruydı. Altın taç hâlâ oradaydı. Doğum günü sona ermiş olmasına rağmen o hâlâ bir prensesti.

Dün bütün gün boyunca, Jenna daha önceki doğum günlerinde yaşadığı gerçekdışı duyguyu hissetmişti. Bu öyle bir histi ki sanki gün başka bir dünyanın, başka bir zamanın parçasıydı ve doğum gününde olan hiçbir şey gerçek değildi. Ve bu his onuncu doğum günündeki inanılmaz olaylar boyunca sürmüştü: Bu her ne olursa olsun ertesi gün her şey normale döneceği için pek önemli olmayan bir duyguydu.

Ama bu defa öyle değildi. Önemliydi.

Jenna ısınmak için kendini kucakladı ve olanları düşündü. O bir *presesti*.

Jenna ve en yakın arkadaşı Bo, doğumda ayrılıp kaderlerinin onları Doğu Yakası'nın, üçüncü okulunun altıncı sınıfında bir sırada bir araya getirdiği, kayıp prenses kardeşler olduklarını aralarında sık sık konuşturlardı. Jenna neredeyse buna inanmıştı; her nedense bu ona doğruymuş gibi geliyordu. Bununla beraber, oynamak için Bo'nun odasına gittiğinde, Jenna, Bo'nun nasıl başka bir ailenin kızı olabileceğini anlamıyordu. Bo pırıl pırıl kızıl saçları ve çilleriyle annesine çok benzediği için onun kızı olmalı, diye düşündü Jenna. Ve bunu Bo'ya söylediğinde kız, ona kırıncı bir yanıt verdi ve Jenna bir daha konuyu açmadı.

Böyle olmasına rağmen, Jenna kendi annesine benzememe nedenini merak etmekten vazgeçmemişti. Ne babasına, ne de ağabeylerine benziyordu. Niçin sadece o siyah saçlıydı? Niçin gözleri yeşil değildi? Jenna gözlerinin yeşile dönüşmesini ümitsiz bir şekilde istiyordu. Aslında, düne kadar hâlâ değişebileceklerini ümit ediyordu.

Oğlanlarla oynamasını izleyen Sarah'ın coşkuyla ona söylediği şu sözleri özlemişti: “Biliyor musun, sanırım gözlerin değişmeye başladı. Bugün içlerinde kesinlikle biraz yeşil görebiliyorum.” Ve sonra: “Çok hızlı büyüyorsun. Gözlerin neredeyse babaninkiler kadar yeşil.”

Ama ne zaman Jenna gözlerinin neden ağabeylerinin gibi yeşil olmadıklarını sorduğunda, Sarah sadece şöyle derdi: “Ama sen bizim küçük *kızımızsın*, Jenna. Sen özelsin. Gözlerin de çok güzel.”

Ama bu Jenna’yı ikna etmeye yetmiyordu. Kızların da yeşil büyücü gözlere sahip olabileceğini biliyordu. Dedesi ikinci el büyücü pelerini satan dükkânı işleten, koridorun ilerisindeki Miranda Bott’a bir bakın. Onun da gözleri yeşildi. Ve büyücü olan sadece onun *dedesiydi*. O halde niçin Jenna’nın gözleri yeşil değildi?

Jenna, Sarah’ı düşünmeye başlayınca üzüldüğünü hissetti. Onu tekrar ne zaman göreceğini merak etti. Artık her şey değiştiğine göre Sarah’ın hâlâ annesi olmak isteyip istemeyeceğini de merak etti.

Jenna kendini topladı ve kendi kendine, aptallaşma dedi. Ayağa kalktı, hâlâ yorganlarına sarılmış uyuyan iki oğlana doğru gitti. Çocuk 412’ye bakmak için durdu ve niçin onu, Jo-Jo sandığını merak etti. Ve bunun bir ışık oyunu sonucu olduğuna karar verdi.

Kulübenin içi ateşten gelen soluk parıltıya rağmen hâlâ karanlıktı, ama karanlığa alışan Jenna yorganını yerde sürüyerek etrafta dolaşmaya başladı ve yeni ortamını yavaşça araştırdı.

Kulübe büyük değildi. Aşağıda bir oda vardı: bir ucundaki büyük ve açık şöminenin ortasında bir odun yığını hâlâ parıldayarak hafifçe tütüyordu. Nicko ve Çocuk 412 ateşin önündeki halının üstünde derin bir uykuya dalmışlardı. İkisi de Zelda Hala’nın kırkya-ma yorganlarına sıkı sıkı sarılmışlardı. Odanın ortasındaki dar merdivenlerin altında bir dolap vardı. Sıkı sıkı kapalı kapağının üstünde parıldayan altın rengi harflerle DEĞİŞKEN İKSİRLER VE ÖZEL ZEHİRLER yazıyordu. Jenna, Zelda Hala, Marcia ve Silas’ın hâlâ uyudukları geniş ve karanlık odaya çıkan dar merdivenlere bir göz attı. Ve tabii ki Maxie’nin horultu ve burun çekişleri Jenna’ya kadar geliyordu. Ya da Silas’ın horultuları ve Maxie’nin burun çekişleri mi?

Uyuduklarında efendisiyle kurt köpeğinin çıkardıkları sesler inanılmaz derecede benziyorlardı.

Giriş katında tavan alçaktı ve kulübeyi meydana getiren kaba-
ca kesilmiş kalaslar görölüyordu. Her şey o kalaslara asılmıştı: tek-
ne kürekleri, şapkalar, kabuk torbaları, kürekler, çapalar, patates çu-
valları, ayakkabılar, kurdeleler, çalı süpürgeleri, kamış desteleri, sö-
ğüt budakları ve de Zelda Hala'nın kendi yetiştirdiği ya da senede
bir gün limandaki **büyük** pazarından aldığı yüzlerce bitki demeti. Be-
yaz bir cadı olarak Zelda Hala bitkileri iksir ve muska olduğu kadar
ilaç için de kullanırdı. Zelda Hala'nın bitkilerle ilgili bilmediği pek
bir şey yoktu.

Bir süre rahatsız edilmeden etrafta dolaşmak çok hoşuna gitti.
Etrafta dolaşırken, başka birin **Q**ne değmeyen duvarları olan bir
kulübede olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ramblings'in
kargaşasından çok farklıydı, ama çoktan kendini evindeymiş gibi his-
setmeye başlamıştı. Jenna araştırmasına devam ederken eski, ama ra-
hat iskemleleri, her an yıkılıp parçalanacakmış gibi görünmeyen iyi
fırçalanmış bir masayı ve de en çarpıcısı, *boş olan* yeni süpürülmüş
taş bir döşemeyi fark etti. Birkaç eski halı ve kapının yanında duran
Zelda Hala'nın çizmesi dışında yerde başka *hiçbir şey* yoktu.

Geniş lavabosu, temiz ve düzenli kavanozlarıyla tavaları, küçük
masasıyla sonradan eklenen küçük mutfağa göz attı. Ama içerisi uzun
süre kalınamayacak kadar soğuktu. Mutfaka bir göz attı. Sonra raf-
larında iksir şişeleri ve kavanozların bulunduğu, odanın diğer ucuna
gitti. Burası ona kendi evini hatırlattı. Bazılarını tanıdı ve Sarah'ın on-
ları kullandığını hatırladı. **Erimiş Kurbağa, Mucizevi Karışım ve**
Temel Mayalama, Jenna'ya tanıdık gelen isimlerdi. Ve sonra, aynı
evindeki gibi, üzerine düzgünce istiflenmiş kalem, kâğıt ve defterle-
rin bulunduğu küçük bir masanın etrafında tavana kadar yükselen, iç-

reti yağınlar halindeki büyü kitapları vardı. O kadar çoktular ki neredeyse bütün duvarı kaplamışlardı ama kendi evindekilerin tersine yerleri kaplamamışlardı.

Şafağın ışıkları ormanın çevrelediği pencerelerden süzölmeye başlamıştı. Jenna dışarı bakmaya karar verdi. Sessizce büyük tahta kapıya gitti ve koca, iyi yağlanmış sürgüyü çok yavaşça çekti. Sonra, gıcırdamayacağını umarak kapıyı açtı. Gıcırdamadı, çünkü Zelda Hala bütün cadılar gibi kapılar konusunda çok titizdi. Beyaz Cadı'nın evindeki gıcırdayan kapı kötüye işaretli: yanlış konulmuş büyüleri ve kötü yapılmış sihirleri gösterirdi.

Jenna sessizce dışarı sıvıştı ve hâlâ yorgana sarılı olarak kapının eşığıne oturdu. Sıcak nefesi soğuk havada beyaz bulutlara dönüşüyordu. Bataklığın sisi yoğun ve ağırdı. Zeminı bağırina basmıştı, suyun yüzeyinde ve diğer tarafta bataklığa açılan geniş bir kanalın üstündeki küçük tahta köprünün etrafında girdaplar yaparak dönmüyordu. Hendeğın Zelda Hala'nın adasını bir kaleymiş gibi çeviren kıyılarında sular yükseliyordu. Su, siyah ve o kadar durgundu ki sanki yüzeyine ince bir deri gerilmiş gibi görünüyordu. Buna rağmen sular Jenna'nın gözleri önünde kıyılara doğru yavaşça sokuluyor ve adaya doğru yaklaşıyordu.

Jenna gelgiti yıllarca izlemişti ve o sabahki yükselişin nedeninin dün geceki dolunayın ardından yükselen ilkbahar akıntısı olduğunu biliyordu. Bunun yanında bildiğı bir şey daha vardı: kısa bir süre sonra sular tekrar çekilmeye başlayacaktı; aynı evindeki küçük penceresinin dışındaki nehirde olduğu gibi o kadar alçalacaktı ki sonunda geride sadece su kuşlarının uzun ve kıvrık gagalarını soka-cakları kum ve çamur kalacaktı.

Kış güneşinin soluk beyaz küresi yoğun sis perdesinin içinden yavaş yavaş yükseliyordu. Jenna'nın çevresindeki sessizlik kıpırda-

nan hayvanların şafak seslerine dönüşmeye başlamıştı. Yaygaracı bir gıdıklama Jenna'nın yerinden sıçramasına ve sesin geldiği tarafa bakmasına neden oldu. Jenna şaşkınlıklar içinde sislerin arasından çıkan bir balıkçı teknesi gördü.

Son yirmi dört saat içinde olmasını asla hayal bile edemeyeceği yeni ve tuhaf şeyler gören Jenna, için mürettebatı tavuklar olan bir balıkçı teknesi beklendiği kadar büyük bir sürpriz olmamıştı. Kapının önünde öylesine oturdu ve teknenin geçmesini bekledi. Birkaç dakika geçmesine rağmen tekne yerinden oynamamış gibi görünüyordu. Jenna teknenin adada karaya oturup oturmadığını merak etti. Birkaç dakika sonra, sis biraz daha açıldığında durumu anladı: bu balıkçı teknesi bir tavuk kümesiydi. İskele tahtasının üstünden gelen bir düzine tavuk güne başlamalı la meşguldü: Gagalamak ve eşelemek, eşelemek ve gagalamak.

Her şey her zaman görüldüğü gibi olmayabilir, diye düşündü Jenna.

Sisin arasından ince, kamışimsı bir kuş sesi duyuldu. Ardından suların boğuk şapırtıları geldi. Küçük ve Jenna'nın kürklü olmasını istediği hayvanlara aitmiş gibiydi. Aklına su yılanları ve yılanbalıkları olabilecekleri geldi, ama bu konuyu düşünmemeye karar verdi. Jenna kapıya yaslandı ve taze, hafifçe tuzlu bataklık havasını soludu. Mükemmeldi. Huzur ve sessizlik.

“Cee!” dedi Nicko. “Seni yakaladım, Jen!”

“Nicko,” diye itiraz etti Jenna. “Çok gürültü çıkarıyorsun. Şşş.”

Nicko kapı eşiğinde Jenna'nın yanına oturdu ve onun yorganının kenarını yakalayıp sarındı.

“Lütfen,” dedi Jenna.

“Ne?”

“Lütfen, Jenna, yorganını paylaşabilir miyim? Evet, paylaşabilirsin, Nicko. Ah, çok teşekkür ederim, Jenna. Çok nazıksın. Önemli değil, Nicko.”

“Tamam o zaman.” Nicko sıırttı. “Ve sanırım artık önünüzde diz kırarak selam vereceğim Bayan Ulu ve Güçlü.”

“Erkekler diz kırarak selam vermezler.” Jenna güldü. “Senin reverans yapman gerekiyor.”

Nicko ayağa fırladı ve kolunu açarak hayali bir şapkayı çıkarıp abartılı bir şekilde eğildi. Jenna alkışladı.

“Çok iyi. Her sabah böyle yapabilirsin.” Tekrar güldü.

“Teşekkür ederim, majesteleri,” dedi ciddi bir şekilde Nicko ve hayali şapkasını kafasına taktı.

“Acaba Boggart nerede?” diye biraz uykulu bir sesle sordu Jenna.

Nicko esnedi. “Büyük ihtimalle bir yerlerde bir çamur göletinin dibinde. Bir yatağa sığabileceğini sanmıyorum.”

“Nefret ederdi, değil mi? Kuru ve temiz olmaktan nefret ederdi.”

“Şey,” dedi Nicko. “Ben yatağa dönüyorum. Senin olmasa bile benim iki saatten daha fazla uykuya ihtiyacım var.” Sarındığı yorganın altından çıkıp ateşin önündeki kendi yorganının altına girdi. Jenna kendisinin de hâlâ yorgun olduğunu fark etti. Gözkapakları titreşerek yeteri kadar uyumadığını ona söylüyordu ve üşümüştü. Ayağa kalktı, yorganına sarılıp loş kulübeye geri döndü ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

→ 19 ←

ZELDA HALA

“Herkes e günaydın!” Zelda Hala’nın neşeli sesi yorgan yığınının altında yatanları ateşin yanma çağırdı.

Çocuk 412 panik içinde uzandı, yoklama çağrısıyla tam otuz saniyede Genç Ordu yatağından fırlayıp sıraya geçmeyi bekliyordu. Zelda Hala’ya boş boş bakakaldı. Çünkü o her zamanki sabah işkencesi, anında yatağından fırlamayan herkese kovayla buz gibi su dökmekten büyük zevk alan kabak kafalı Baş Öğrenci’ye hiç benzemiyordu. Bu son kez Çocuk 412’nin başına geldiğinde kuruması iki gün süren ıslak ve soğuk bir yatakta uyumak zorunda kalmıştı. Çocuk 412 yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle ayağa kalktı, ama Zelda Hala’nın elinde buz gibi bir kova su olmadığını fark edince biraz rahat-

ladı. Kadın kova yerine üstünde sıcak sütlerle dolu fincanlar ve koca bir tereyağlı sıcak kızarmış ekmek yığını olan bir tepsi taşıyordu.

“Şimdi, genç adam,” dedi Zelda Hala. “Acele etmeye gerek yok. Sen tekrar yorganının içine gir ve hâlâ sıcakken bunu iç.” Görünüşüne göre şişmanlaması gerektiğini düşündüğü Çocuk 412’ye bir fincan süt ve en büyük kızarmış ekmeği verdi.

Çocuk 412 oturup yorganına sarıldı, sıcak sütünü içerken bir yandan da tereyağlı ekmeğini yedi. Sütünü yudumlayıp kızarmış ekmeğini yerken etrafına bakındı. Koyu gri gözleri dehşet içinde faltaşı gibi açılmıştı.

Zelda Hala ateşin yanındaki eski iskemlesine oturdu ve korlarn içine birkaç kütük attı. Ateş kısa bir süre sonra alevlendi ve Zelda Hala alevlerde ellerini ısıtmaya başladı. Çocuk 412 fark ettirmeden Zelda Hala’ya bakıyordu. Ama Zelda Hala bu bakışların farkındaydı. Ama korkmuş ve yaralı yaratıkların bakışına alışıkı. Çocuk 412’nin sürekli iyileştirdiği çeşitli bataklık hayvanlarından hiç farklı olmadığını gördü. Hatta çocuk özellikle ona kısa bir süre önce bir bataklık vaşacağının pençesinden kurtardığı çok korkmuş tavşanı hatırlatıyordu. Vaşak tavşanla saatlerce eğlenmiş, kulaklarını ısırıp atıp tutarak sonunda boynunu kırmaya karar vermeden önce tavşanın düştüğü dehşetin keyfini çıkarmıştı. Aşırı hevesli bir atış sırasında vaşak, dehşete düşmüş hayvanı Zelda Hala’nın yoluna fırlatmıştı. Kadın tavşanı havada kapıp her zaman yanında taşıdığı geniş çantanın içine tıkmış ve doğru evine gitmişti. Vaşak da saatlerce kayıp avını arayıp durmuştu.

Tavşan günlerini ateşin yanında aynı şu anda Çocuk 412’nin ona baktığı gibi bakarak geçirmişti. Zelda Hala, ona uzun süre bakıp onu korkutmamaya dikkat ederek ateşle oyalanırken tavşanın iyileştiğini hatırladı. Çocuk 412’nin de iyileşeceğinden emindi.

Çocuk 412 yan yan, Zelda Hala'nın kıvrıkcık gri saçlarına, pembe yanaklarına, rahatlatıcı gülümsemesine ve yardımsever cadının parlak mavi gözlerine bakıyordu. Geniş yamalı elbisesine birkaç kez bakması gerekti, çünkü tam olarak neye benzediğini anlayabilmesi zordu, özellikle de otururken. Çocuk 412, Zelda Hala'nın geniş bir yamalı çadıra girdiği ve tam o anda, neler olduğunu görmek için kafasını çadırın tepesinden çıkardığı izlenimine kapılmıştı. Aklına gelen bu düşünceyle beraber ağzının kenarında bir gülümseme belirip kayboldu.

Zelda Hala o gülümseme izini fark etti ve bundan memnun oldu. Hayatı boyunca bu kadar ezilmiş ve korkmuş bir çocuk görmemişti. Böyle giderse Çocuk 412'nin ne olabileceğini düşünmek onu üzmüştü. Arada sırada limana gittiğinde Genç Ordu hakkındaki konuşmaları duymuştu. Nasıl olur da birileri çocuklara böyle davranabilirdi ki? Ama şimdi söylenenlerde onun tahmin ettiğinden daha fazla gerçek payı olup olmadığını merak etmeye başladı.

Zelda Hala, Çocuk 412'ye gülümsedi. Sonra rahat bir iniltiyle iskemleden kalktı ve daha fazla sıcak süt getirmek için gitti.

O yokken Nicko ve Jenna uyandılar. Çocuk 412, onlara dik dik baktı ve biraz uzaklaştı, çünkü Jenna'nın dün geceki kol kilidini çok iyi hatırlıyordu. Ama Jenna uykulu gözlerle ona gülümsedi: "İyi uyudun mu?"

Çocuk 412 başıyla onayladı ve neredeyse boşalmış olan süt fincanına baktı.

Nicko oturdu ve Jenna'yla Çocuk 412'nin bulunduğu yöne homurdanarak bir selam yolladı. Sonra bir dilim kızarmış ekmek kapı ve ne kadar aç olduğunu fark edince şaşırdı. Zelda Hala şöminenin yanına geri geldiğinde elinde bir testi sıcak süt vardı.

“Nicko!” diye gülümsedi Zelda Hala. “Seni son gördüğümden beri kesinlikle biraz değişmişsin. O zamanlar daha minnacık bir bebektin. Bir zamanlar ben, annenle babanı Ramblings’de ziyaret ederdim. Ne mutlu günlerdi.”

Zelda Hala içini çekti ve Nicko’ya sıcak sütünü verdi.

“Ve işte Jenna’mız!” Zelda Hala, ona kocaman bir gülücük attı. “Her zaman gelip seni görmek istedim ama işler şey... bir süreden beri çok zorlaştı. Ama Silas aradaki kayıpları kapatıyor ve seni bana anlatıyordu.”

Jenna biraz utangaçça gülümsedi, Zelda Hala’nın “Jenna’mız” demesinden hoşlanmıştı. Zelda Hala’nın verdiği bir fincan sıcak sütü aldı ve uykulu gözlerle ateşe bakarak oturdu.

Bir süre, sadece Silas’la Maxie’nin yukarı kattaki horlamaları ile aşağıda tostlarını yiyen çocukların sesleriyle bozulan hoş bir sessizlik oldu. Ateşin yanındaki duvara yaslanan Jenna duvarın içinden hafif bir miyavlama sesi duyduğunu sandı, ama bu açıkçası imkânsız görüldüğünden dışarıdan geldiğine karar verip umursamadı. Ama miyavlama devam etti. Gittikçe arttı ve Jenna karşıdan geldiğini düşündü. Kulağını duvara dayadı ve kızgın bir kedinin bariz miyavlamasını duydu.

“Duvar da bir kedi var...” dedi Jenna.

“Devam et,” dedi Nicko. “Bunu bilmiyorum bak.”

“Bu bir şaka değil. Duvarın içinde bir kedi var. Onu duyabiliyorum.”

Zelda Hala ayağa fırladı.

“Ah, *olamaz*. Bert’i tamamen unutmuşum! Jenna, tatlım, lütfen, Bert’in kapısını açabilir misin?” Jenna şaşırmış görüldü.

Zelda Hala, Jenna’nın yanındaki duvarın dibine yapılmış küçük bir tahta kapıyı gösterdi. Jenna küçük kapıyı çekti ve açılan kapıdan kızgın bir ördek çıktı.

“Özür dilerim, Bert, aşkım,” dedi Zelda Hala. “Çok uzun zamandır mı bekliyorsun?”

Bert badi badi yorgan yığınının üstüne çıktı ve ateşin yanına oturdu. Ördek kızmıştı. Arkasını Zelda Hala’ya döndü ve tüylerini kabarttı. Zelda Hala eğildi ve ördeği okşadı.

“Sizi kedim Bert’le tanıştırayım,” dedi.

Üç çift şaşkın göz Zelda Hala’ya bakakaldı. Nicko’nun içtiği süt genzine kaçtı ve öksürmeye başladı. Çocuk 412 hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. Daha biraz önce Zelda Hala’dan hoşlanmaya başlamıştı ama şimdi diğerleri kadar çıldırmış görünüyordu.

“Ama Bert bir ördek,” dedi Jenna. Birisinin bunu söylemesi gerektiğini düşünüyordu ve Zelda Hala’nın şu sözde kedi rolü yapan ördeğiyle ilgilenmeye başlamadan söylemiş olsalar iyi olurdu.

“Ah, evet. Şey, tabii ki şu an için o bir ördek. Hatta bir süredir bir ördek, değil mi, Bert?”

Bert hafifçe miyavladı.

“Gördüğünüz gibi, ördekler uçabilir ve yüzebilirler, bu bataklıklarda büyük bir avantaj. Ve hiç ayaklarının ıslanmasından hoşlanan bir kediyle karşılaştınız mı? Bert de aynen öyleydi. Bu yüzden bir ördek olmaya ve sudan hoşlanmaya karar verdi. Ve hoşlanıyor-sun, değil mi, Bert?”

Cevap yoktu. Sanki gerçekten bir kediymiş gibi Bert ateşin yanında uykuya dalmıştı.

Jenna dikkatlice ördeğin tüylerini okşayıp kedi postu gibi olup olmadığını merak etti ama yumuşak, düz ve aynı ördek tüyü gibiydiler.

“Selam, Bert,” diye fısıldadı Jenna.

Nicko ve Çocuk 412 hiçbir şey söylemediler. İkisi de bir *ördek-le* konuşmaya başlamaya hazır değildi.

“Zavallı yaşlı Bert,” dedi Zelda Hala. “Sık sık dışarıda kalıyor. Ama Kayan Balçık Brownieleri kedi tüneline girdiklerinden beri kendi kapısını **Büyü Kilidi**’yle kapalı tutmaya çalıştım. Sabahleyin kalkıp evi, şu iğrenç küçük yaratıkları bir çamur denizi gibi duvarları kaplamış, o uzun kemikli parmaklarını her şeye sokup o küçük kırmızı gözleriyle bana dik dik bakar bulmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Yiyebildikleri her şeyi yediler ve yiyemedikleri her şeyi dağıttılar. Ve sonra, beni görür görmez hepsi yüksek oktavlı çığlıklarını koyuverdiler.” Zelda Hala ürperdi. “Haftalarca dişlerim zangırdadı. Eğer Boggart olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum. Kitaplardaki çamuru temizlemek haftalar sürdü, bu arada bütün iksirlerimi tekrar yapmak zorunda kaldığımdan söz etmiyorum bile. Çamurdan söz açılmışken, **Q**çin zde sıcak şifalı suyla yıkanmak isteyen var mı?”

Zelda Hala’nın arka avludaki küçük banyo kulübesinde fokurdayan sıcak şifalı suyu gösterdikten sonra, Jenna ve Nicko hiç vakit yitirmeden yıkanıp temizlendiler. Çocuk 412 yıkanmayı reddetmiş ve ateşin başında kıvrılıp kalmaya devam etmişti. Kırmızı beresi kulaklarına kadar inmişti ve koyun postu denizci montuna hâlâ sıkı sıkı sarılıyordu. Çocuk 412 bir gün önce kemiklerine kadar işleyen soğuğu hâlâ hissediyor ve bir daha asla ısınamayacağını düşünüyordu. Zelda Hala bir süre daha ateşin başında oturmasına izin verdi, ama Jenna ve Nicko adayı keşfetmek için dışarı çıkmaya karar verdiklerinde Çocuk 412’yi dışarı kovaladı.

“Hey, şunu al,” dedi Zelda Hala ve Nicko’nun eline bir fener verdi. Nicko, Zelda Hala’ya komik bir bakış attı. Günün ortasında fenere niçin ihtiyaçları olacaktı ki?

“Haar,” dedi Zelda Hala.

“Ha?” diye sordu Nicko.

“Haar. Haar yüzünden, denizden gelen tuzlu bataklık rüzgârı,” diye açıkladı Zelda Hala. “Bak, bugün etrafımızı sardı.” Elini büyük bir daire çizerek salladı. “Açık bir günde durduğumuz yerden limanı görebilirsiniz. Bugün Haar alçak ve biz onun üstünde olabilecek kadar yukarıdayız, ama eğer yükselirse bizi sarar. O zaman fenere ihtiyacınız olacaktır.”

Böylece Nicko feneri aldı ve altındaki bataklığın üstünü dalgalanan beyaz bir çarşaf gibi örten Haar’la sarılmış durumda adayı keşfe çıktılar. Bu arada Zelda Hala, Silas ve Marcia içerideki ateşin başında ciddi bir şekilde konuşuyorlardı.

Jenna önden gidiyor, Nicko, onu yakından takip ediyordu, Çocuk 412’de keşke ateşin başında kalsaydım diye düşünerek onların peşinden geliyordu.

Kar daha sıcak ve rutubetli olan bataklık ikliminde erimişti. Yerler sıırıslılandı. Jenna, onları Mott’un kıyısına götüren bir patika seçti. Sular neredeyse tamamen çekilmiş, ardında yüzlerce kuş ayak izi ve birkaç su yılanının zikzak çizen iziyle dolu bataklık çamuru bırakmıştı.

Draggen Adası yaklaşık çeyrek mil uzunluğundaydı ve sanki dev yeşil bir yumurtayı ortadan kesip bataklığa sokmuşlardı. Mott’un kenarı boyunca dolaşan bir patika vardı. Jenna Haar’dan yükselen soğuk ve tuzlu havayı koklayarak patikayı takip etti. Jenna onları çevreleyen Haar’dan hoşlanmıştı. En azından kendini güvende hissetmesini sağlıyordu... artık onları hiç kimse bulamazdı.

Jenna ve Nicko’nun o sabah erkenden gördükleri teknede yaşayan tavuklar hariç uzun otların arasına zincirlenmiş bir keçi buldular. Onun yanında bir de Zelda Hala’nın tavşanları kış lahanası bah-

çesinden uzak tutmak için çitle çevirdiği, deliklerle dolu bir tümseğin içinde yaşayan tavşan kolonisi buldular.

Fazla kullanılmış patikadan ilerleyip tümsekten sonra bir yığın lahananın yanından geçip dolanarak çamur ve açık yeşil tuhaf otlarla kaplı alçak bir yere indiler.

“Ne dersin, şu Brownielerden burada olabilir mi?” diye Nicko’ya fısıldadı Jenna ve biraz geride kaldı.

Çamurun yüzeyinde kabarcıklar belirdi ve sanki biri balçığa saplanan çizmesini çıkarmaya çalışıyormuş gibi yüksek bir emme sesi duyuldu. Boggart’ın kahverengi geniş yüzü yüzeyde belirdi. Kırpıştırıp yuvarlak siyah gözlerindeki balçığı temizledi ve kızarmış gözlerle onlara baktı.

“Günaydın,” dedi yavaşça

“Günaydınlar, Bay Boggart,” dedi Jenna.

“Sadece Boggart yeterli.”

“Burada mı yaşıyorsun? Umarım seni rahatsız etmiyoruzdur?” dedi nazikçe Jenna.

“Şey, aslında beni rahatsız ediyorsunuz. Bildiğiniz gibi, ben gündüzleri uyurum.” Boggart tekrar gözlerini kırpıştırdı ve çamura batmaya başladı. “Ama henüz bunu bilmiyorsunuz. Sadece Brownie demeyin yeter, çünkü bu beni uyandırır. İsimlerini duysam anında zıpkın gibi oluyorum.”

“Özür dilerim,” dedi Jenna. “Şimdi seni rahat bırakacağız.”

“Tamam,” diye ona katıldı Boggart. Ve çamurun içinde gözden kayboldu.

Jenna, Nicko ve Çocuk 412 parmak uçlarında patikaya geri çıktılar.

“Kızdı, değil mi?” dedi Jenna.

“Hayır,” dedi Nicko. “Sanırım her zaman böyle. Bence iyi.”

“Umarım,” dedi Jenna.

Yeşil “yumurtanın” kör ucunu bulana kadar adanın etrafında yürüdüler. Burası üzerine küçük, dikenli yuvarlak çalılar yayılmış geniş bir çimenlik tepecikteydi. Tepeciğin etrafında dolaştılar ve aşağılarında girdap gibi dönen Haar’ı izlerken bir süre durdular.

Jenna ve Nicko, Boggart’ı tekrar uyandırmamak için sessizce ilerlediler, ama tepeciğin üstünde durduklarında Jenna konuştu: “Ayaklarının altında komik bir his var mı?”

“Sen söyleyince fark ettim, çizmelerim biraz rahatsız,” dedi Nicko. “Sanırım hâlâ ıslaklar.”

“Hayır. Ben ayaklarının altındaki yerden bahsettim. Sanki şöyle geliyor...”

“Boşmuş gibi,” diye ona yardım etti Nicko.

“Evet, doğru. Boş.” Jenna ayağını sertçe yere vurdu. Zemin yeteri kadar sertti, ama farklıymış gibiydi.

“Belki bütün o tavşan yuvaları yüzündendir,” dedi Nicko.

Tepecikten aşağı indiler. Yanında tahta bir ördek kümesi olan geniş bir ördek havuzuna doğru gittiler. Birkaç ördek onları fark etti ve yanlarında biraz ekmek getirdiklerini umarak çimenlerin üstünden badi badi onlara doğru ilerlediler.

“Hey, o nereye gitti?” dedi Jenna aniden. Etrafında Çocuk 412’yi arıyordu.

“Büyük ihtimalle kulübeye geri dönmüştür,” dedi Nicko. “Bizimle olmaktan pek hoşlandığını sanmıyorum.”

“Evet, bence de hoşlanmıyor, ama onunla ilgilenmemiz gerekmiyor mu? Yani, Boggart havuzuna ya da bir çukura düşmüş olabilir. Ya da bir *Brownie* onu yakalamış olabilir.”

“Şşş. Boggart’ı yine uyandıracaksın.”

“Şey, onu bir Brownie kapmış olmalı. Gidip onu bulmaya çalışmalıyız.”

“Sanırım, eğer onu kaybedersek Zelda Hala kızacaktır,” dedi Nicko.

“Şey, ben de,” dedi Jenna.

“Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Nicko. “Hem o küçük cüce neredeyse bizi öldürtecekti.”

“Öyle olmasını istemiyordu,” dedi Jenna. “Bunu artık anlayabiliyorum. Aynı bizim gibi o da korkmuştu. Bir düşün, büyük ihtimalle bütün hayatını Genç Ordu’da geçirmiş ve hiç annesiyle babası olmamış olmalı. Bizim gibi değil. Yani sizin gibi,” diye kendini düzeltti.

“Senin annenle baban vardı. Hâlâ da var, salak,” dedi Nicko. “Tamam, eğer gerçekten istiyorsan gidip o veledi arayacağız.”

Jenna nereden başlayacağını merak ederek etrafına bakındı ve artık kulübeyi göremediklerini fark etti. Hâlâ Nicko hariç fazla bir şey göremiyordu ve bunun nedeni de fenerden gelen zayıf kırmızı ışıktı.

Haar yükselmişti.

→ 20 ←

ÇOCUK 412

Çocuk 412 bir çukura düşmüştü. Öyle olmasını istememişti ve bunun nasıl olduğu hakkına hiçbir fikri yoktu, ama bir çukurun dibindeydi işte.

Çukura düşmeden önce de Çocuk 412 prenses-kız ve büyücü-oğlanın peşinden gitmekten bıktığına karar vermişti. Sanki onu yanlarında istemiyorlarmış gibiydiler ve üşüyüp sıkılmıştı. Böylece sıvışıp kulübeye dönmeye karar vermişti ve bir süre Zelda Hala'yla baş başa kalmak istiyordu.

Ve sonra Haar bastırmıştı.

Genç Ordu eğitimi böyle bir şey için onu hazırlamıştı. Birkaç kez, sisli bir gecede, onun bölüğündeki çocuklar ormana bırakılmış ve kendi kendilerine geri dönmeleri beklenmişti. Tabii ki hepsi bunu başaramamıştı. Her zaman aç kutup porsuklarının eline düşen ya da Wendon Cadılarından birinin kurduğu bir tuzağa yakalanan şanssız bir çocuk olmuştu ama Çocuk 412 şanslıydı, gece sisi içinde na-

sıl sessiz ve hızlı ilerleneceğini biliyordu. Ve Haar kadar sessiz olan Çocuk 412 kulübeye geri dönüş yolunu bulabilmişti. Bir noktada Jenna ve Nicko'ya o kadar yakınlaşmıştı ki uzansalar ona dokunabilirdi, ama o özgürlüğünün ve bağımsızlık hissini keyfini çıkararak sessizce yanlarından geçmişti.

Bir süre sonra Çocuk 412 adanın sonundaki geniş çimenlik tepciğe ulaştı. Bu onu şaşırttı, çünkü daha biraz önce üzerinden geçtiğinden emindi ve şimdiye kadar neredeyse kulübeye geri dönmüş olmalıydı. Belki bu başka bir çimenlik tepciğiydi? Kaybolup kaybolmadığını merak etmeye başladı. Bu adada durmadan dolaşıp kulübeye *asla* ulaşamamasının mümkün olduğu aklına geldi. Düşüncelerine dalmış olan Çocuk 412'nin ayağı takılıp kafa üstü küçük ve nahoş derecede dikenli bir çalılığa düştü. Ve olanlar işte o zaman oldu. Bir an için çalı oradaydı, sonrasında Çocuk 412, onun içinden geçmiş, bir karanlığa düşüyordu.

Şaşkınlık içinde bağırması Haar'm yoğun nemli havasında kayboldu ve büyük bir gümbürtüyle sırtüstü düştü. Soluğu kesilen Çocuk 412 bir an kımıldamadan yatıp kırık kemiği olup olmadığını merak etti. Yavaş yavaş ayağa kalkarken hayır, diye düşünüyordu, hiçbir tarafı o kadar ağrıyıyormuş gibiydi. Şanslıydı. Kum gibi bir şeyin üstüne düşmüştü ve bu düşüşünü yumuşatmıştı. Çocuk 412 ayağa kalktı ve anında başını üstündeki alçak bir kayaya çarptı. İşte bu canını acıttı.

Başının üstünü bir eliyle tutan Çocuk 412 diğer elini uzatıp düştüğü çukuru hissetmeye çalıştı, ama kaya dümdüz yukarı çıkıyordu ve ortada ne bir ipucu ne tutacak ne de ayak koyacak bir yer vardı. İpek gibi düz, buz gibi kaygan kaya dışında hiçbir şey yoktu.

Burası aynı zamanda zifiri karanlıktı. Hiçbir yerden bir ışık parıltısı bile gelmiyordu ve Çocuk 412, gözlerinin alışacağını ummuştı ama karanlığa ne kadar bakarsa baksın alışmadı. Kör olmuş gibiydi.

Çocuk 412 elleri ve dizleri üzerine çöküp kumluk zemini hissetmeye başladı. Aklına belki kazarak buradan çıkabileceği gibi çılgınca bir fikir geldi, ama kumları kazan parmakları kısa bir süre sonra düz taş zemine ulaştı. Zemin o kadar düz ve soğuktu ki Çocuk 412 mermer olup olmadığını merak etti. Sarayda nöbetçilik yaparken birkaç kez mermer görmüştü, ama Marram Bataklıklarının içindeki bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde mermerin ne işi olduğunu gözünde canlandıramadı.

Çocuk 412 kumluk zemine oturdu ve ellerini kumda dolaştırırken sinirli bir şekilde şimdi ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Tam artık şansını tamamen kaybettiğini düşünüyordu ki parmaklarına metal bir şey değdi. Başlangıçta Çocuk 412'nin morali yerine geldi -belki bu aradığı şeydi, gizli bir kilit ya da bir kol- ama parmakları metal objeyi tuttuğunda yıkıldı. Bulduğu şey sadece bir yüzüktü. Çocuk 412 yüzüğü aldı, avucuna koyup ona baktı ama zifiri karanlıkta hiçbir şey göremedi.

“Keşke ışığım olsaydı,” diye kendi kendine mırıldandı Çocuk 412, elindeki yüzüğü görmeye çalışıyordu ve sanki bir şey fark edecekmiş gibi gözlerini açabileceği kadar açmıştı. Yüzük avucunda durdu. Bu yeraltındaki karanlık buz gibi yerde yüzlerce yıl tek başına kaldıktan sonra, yıllar önce kaybolduğundan beri onu ilk kez tutan bu küçük insan elinin içinde yavaşça ısındı.

Çocuk 412 yüzükle otururken rahatlamaya başladı. Karanlıktan korkmadığını, hatta yıllardır olmadığı kadar kendini güvende hisset-

tiğini fark etti. Genç Ordu'daki işkencecilerinden millerce uzaktaydı. Onu burada asla bulamayacaklarını biliyordu. Çocuk 412 gülümsedi ve duvara sırtüstü yaslandı. Bir çıkış yolu bulacağından emindi.

Çocuk 412 yüzüğü parmağına takmaya karar verdi. Zayıf parmaklarına çok bol geldi. Ve bu yüzden en kalın olan sağ elinin işaret parmağına geçirdi, Çocuk 412 ondan gelen ısının, hatta sıcaklığın keyfini çıkararak yüzüğü çevirip durdu. Kısa bir süre sonra Çocuk 412 tuhaf bir duygu hissetti. Canlanmış gibi görünen yüzük daralıp işaret parmağına mükemmel bir şekilde oturmuştu. Sadece bu kadar da değildi, aynı zamanda hafif bir altın rengi parıltı da saçıyordu.

Çocuk 412 ilk kez görerek yüzüğe zevkle baktı. Bu daha önce gördüğü yüzüklere hiç benzemiyordu. Parmağının etrafına dolanan şey kuyruğunu ağzında tutan altın bir ejderhaydı. Zümrüt yeşili gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Çocuk 412 sanki gerçekten ejderhaya bakıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Heyecanlanmıştı, hemen ayağa kalktı, yüzüklü sağ elini önünde tutuyordu. Ejderha yüzüğü şimdi bir fenermiş gibi parlıyordu.

Çocuk 412 yüzüğün altın rengi ışığında etrafına bakındı. Bir tünelin sonunda olduğunu fark etti. Önündeki tünel, aşağı doğru inen, dar ve yüksek kenarlı geçit kayalardan düzgünce oyulmuştu. Elini başının üstüne kaldıran Çocuk 412 düştüğü karanlığa doğru yukarı baktı, ama tırmanılabilecekmiş gibi görünmüyordu. İsteksizce yapabileceği tek şeyin tüneli takip etmek olduğuna karar verdi ve onu başka bir çıkışa götüreceğini umut etti.

Ve böylece yüzüğü önünde tutan Çocuk 412 yola koyuldu. Tünelin kumluk zemini sabit bir şekilde aşağı doğru iniyordu. Sağa sola dönüyor, çıkmazlara sokuyor, bazen daireler çizdiriyordu. Sonun-

da Çocuk 412 bütün yön duygusunu kaybetti ve şaşkınlıktan başı döndü. Sanki tüneli yapan kişi bile onu şaşırtmaya çalışıyor ve de başarılı oluyordu.

Ve Çocuk 412 merdivenlerden düşmesinin nedeninin bu olduğunu tahmin etti.

Merdivenlerin sonunda Çocuk 412 nefes aldı. Ben iyiyim, dedi kendi kendine. Çok uzağa düşmemişti. Ama kayıp olan bir şey vardı... *yüzüğü*. Tünele düştüğünden beri ilk kez Çocuk 412 korktuğunu hissetti. Yüzük ona sadece ışık vermemiş, arkadaşlık da etmişti. Soğukta titrerken, Çocuk 412 onu sıcak da tuttuğunu fark etti. Etrafına bakındı, zifiri karanlıkta gözlerini faltaşı gibi açmış, umutsuzca o soluk altın rengi parıltıyı arıyordu.

Karanlık dışında hiçbir şey göremedi. *Hiçbir şey*. Çocuk 412 kendini yalnız hissetti. En yakın arkadaşısı Çocuk 409 bir gece saldırısında gemiden suya düştüğü ve onu almak için durmadıklarında hissettiği kadar yalnız hissetti. Çocuk 412 başını ellerinin arasına aldı. Vazgeçmek üzereydi.

Ve sonra o şarkıyı duydu.

Yumuşak, ince ve güzel bir şarkı ona doğru geldi, ona sesleniyordu. Merdivenlerden daha fazla aşağı düşmemek için elleri ve dizleri üzerinde olan Çocuk 412 santim santim sese doğru ilerlerken soğuk mermer zemini hissediyordu. Düzenli bir şekilde sese doğru süründü ve şarkı yumuşayıp sakinleşerek tuhaf bir şekilde boğuldu. Çocuk 412 elinin yüzüğün üstünde olduğunu fark etti.

Onu bulmuştu. Ya da daha doğrusu yüzük onu bulmuştu. Mutlu bir şekilde sırttan Çocuk 412 ejderha yüzüğünü tekrar parmağına geçirdi ve etrafındaki karanlık kayboldu.

Bundan sonrası kolaydı. Yüzük Çocuk 412'ye genişleyip düzelten beyaz mermer duvarları parlak mavi, sarı ve kırmızı renklerle yapılmış yüzlerce resimle süslü tünelde yol gösterdi. Çocuk 412 resimlere pek ilgi göstermedi. Şu an istediği tek şey çıkış yolunu bulmaktı. Ve böylece umduğu şeyi bulana kadar yürümeye devam etti: en azından yukarı çıkan bir merdiven. Bir rahatlama hissiyle Çocuk 412 merdivenlerden çıktı ve kendini kısa bir süre sonra bir çıkmazla sona eren dik bir kumlu yokuşta buldu.

En sonunda, yüzüğün ışığında Çocuk 412 çıkışını gördü. Bir duvarda eski bir merdiven vardı ve üstünde de tahta bir kapak. Çocuk 412 merdivenden tırmandı ve uzanıp kapağı itti. Kılmıdayınca rahatladı. Biraz daha kuvvetli itti ve kapak açılınca Çocuk 412 içeri baktı. Hâlâ karanlıktı, ama havadaki bir değişiklik Çocuk 412'ye artık yerin üstünde olduğunu bildirdi. Duruşunu düzeltmeye çalışırken yerde ince bir ışık çizgisi fark etti. Çocuk 412 rahatlayarak bir nefes aldı. Nerede olduğunu biliyordu. O Zelda Hala'nın Değişken İksirler Ve Özel Zehirler dolabındaydı. Çocuk 412 kendini sessizce kapaktan yukarı çekti, onu tekrar kapattı ve üstünü örten halıyı yerine yerleştirdi. Sonra dolabın kapağını dikkatlice açtı ve etrafta birisi var mı, diye dışarı baktı.

Zelda Hala mutfakta yeni bir iksir kaynatıyordu. Çocuk 412 yavaşça kapıdan geçerken bir göz attı, ama işine dalmış gibi göründüğünden hiçbir şey demedi. Çocuk 412 yanından sıvıştı ve şöminenin yanına yollandı. Çocuk 412 aniden kendini çok yorgun hissetti. Ejderha yüzüğünü çıkardı ve kırmızı beresinin içinde olduğunu keşfettiği cebe koydu. Sonra ateşin önündeki halıda Bert'in yanına uzandı ve hemen uykuya daldı.

O kadar derin uyuyordu ki Marcia'nın aşığı inip Zelda Hala'nın en yüksek ve en dengesiz **büyü** kitapları yığının kendilerini düzeltme **komutunu** duymadı. Büyük ve kadim bir kitap olan *Karanlığın Yok Olma Sebebi*'nin sallanan yığının en altından yumuşak bir hışırtıyla çıkıp ateşin yanındaki en rahat iskemleye uymasını duymadı. Kitabın itaatkâr bir şekilde açılıp sayfalarını karıştırdıktan sonra Marcia'nın tam görmek istediğı sayfayı bulmasını da duymadı.

Çocuk 412, Marcia iskemleye giderken neredeyse üzerine basacakken geri çekilip Bert'in üstüne bastığında çıkan ciyaklamayı da duymadı. Ama Çocuk 412 uykusunda tuhaf bir rüya gördü: kızgın ördek ve kedilerden oluşmuş bir sürü kovalayarak onu tünelden çıkarıp gökyüzüne taşıyor ve ona uçmayı öğretiyorlardı.

Çocuk 412 uykusunun derinliklerinde gülümsedi. Özgürdü.

→ 21 ←

SIÇANUS' SIÇANUS

“Nasıl oldu da bu kadar çabuk geri geldin?” diye Jenna Çocuk 412’ye sordu.

Nicko ile Haar’ın içinden kulübeye geri dönüş yollarını bulmaları bütün öğleden sonralarını almıştı. Nicko kayıpken zamanı en iyi on teknesinin hangileri olduğuna ve sonra da acıkıp en sevdiği akşam yemeğinin hangisi olduğuna karar vererek geçirmişti. Jenna ise zamanını Çocuk 412’nin başına ne geldiğini merak ederek ve bundan sonra ona karşı çok daha nazik olacağına karar vererek geçirmişti. Tabii ki eğer şimdiye kadar hendeğe düşüp boğulmadıysa.

Böylece Jenna soğuktan donmuş, sıırsıklam ve elbiselerine yapışmış Haar’la kulübeye döndüğünde Çocuk 412’yi kanepede Zelda Hala’nın yanına laubali bir şekilde oturmuş, neredeyse halinden memnun bir durumda bulunca Nicko kadar kızmamıştı. Nicko sadece homurdanıp sıcak şifalı suda yıkanmaya gitmişti. Jenna, Zelda Hala’nın

saçını kurutmasına izin vermişti. Sonra Çocuk 412'nin yanına oturup ona sorusunu sormuştu: "Nasıl oldu da bu kadar çabuk geri geldin?"

Çocuk 412, ona utangaç bir şekilde baktı ama hiçbir şey söylemedi. Jenna tekrar denedi.

"Mott'a düştün diye korktum."

Çocuk 412 buna biraz şaşırılmış göründü. Prenses-kızın, onun Mott'a ya da aslında bir çukura düşüp düşmemesiyle ilgilenmesini beklemiyordu.

"Sapasağlam geri gelebildiğine sevindim," diye ısrar etti. "Nikko'yla benim geri gelmem asırlar sürdü. Devamlı kaybolup durduk."

Çocuk 412 gülümsedi. Neredeyse Jenna'ya neler olduğunu anlatmak ve yüzüğünü göstermek istiyordu, ama yıllarca her şeyi kendine saklamak ona dikkatli olmayı öğretmişti. O güne kadar sırlarını paylaştığı tek kişi Çocuk 409'du ve Jenna'da ona Çocuk 409'u hatırlatan hoş bir şey vardı. O bir prenesti ve daha da kötüsü bir kızdı. Bundan dolayı hiçbir şey söylemedi.

Jenna gülümsemeyi fark etti ve bu hoşuna gitti. Tam başka bir soru soracaktı ki bir ses iksir şişelerini titretti. "Ulak Sıçan!" diye bağırdı Zelda Hala.

Odanın diğer ucunda Zelda Hala'nın masasına yerleşmiş olan Marcia hızla ayağa kalktı ve aniden Jenna'yı kolundan yakalayarak kanepeden kaldırdı.

"Hey!" diye itiraz etti Jenna. Marcia, onu umursamadı. Onu arkasından sürükleyerek merdivenlere yöneldi. Yolu yarılادığında Ulak Sıçan'ı görmek için aşağı koşuşturan Maxie ve Silas'la karşılaştılar.

"Bu köpeğin yukarı çıkmasına izin verilmemeli," diye bağırdı Marcia. Pelerinine köpek salyası damlamadan Maxie'nin yanından geçmeye çalışıyordu.

Maxie, Marcia'nın elini heyecanlı bir şekilde yaladı ve Silas'ın arkasından koşarken koca ayaklarının biri Marcia'nın ayağını ezdi. Maxie, Marcia'ya fazla ilgi göstermedi. Ne onun yolundan çekilmeye kalktı ne de söylediğine dikkat etti, çünkü onun kurt köpeği dünya görüşünde Silas Başköpekti ve Marcia sıranın en sonunda yer alıyordu.

Neyse ki Marcia'nın Maxie'nin iç dünyasının en hassas noktalarından haberi olmadı. Kurt köpeğinin yanından geçip ardında Jenna'yı da çekerek Ulak Sıçan görmeden üst kata çıktı.

"Bu... bunu niçin yaptın?" diye sordu Jenna. Çatı katındaki odaya çıktıklarında soluk soluğa kalmıştı.

"Ulak Sıçan," dedi Marcia, o da birazcık soluk soluğaydı. "Onun nasıl bir sıçan olduğunu bilmiyoruz. Bir Geveze Ketum Sıçan olma-yabilir."

"Bir *ne* sıçan?" diye sordu Jenna, şaşırmıştı.

"Şey," diye fısıldadı Marcia. Zelda Hala'nın, şöminenin başında geçirdiği uzun ve yalnız gecelerin sonucu olan çeşitli kırkyama battaniyelerle kaplı dar yatağına oturmuştu. Eliyle yanındaki yere hafifçe vurdu ve Jenna da oturdu.

"Ulak Sıçanlar hakkında bir şeyler biliyor musun?" diye alçak sesle sordu Marcia.

"Sanırım," dedi kararsız bir şekilde Jenna. "Ama bizim evde hiç olmadı. Hiç hem de. Bir Ulak Sıçan almak için gerçekten çok önemli biri olman gerektiğini sanıyordum."

"Hayır," dedi Marcia. "Herkes bir tane alabilir. Ya da yollayabilir."

"Belki onu annem yollamıştır," dedi umutlu bir sesle Jenna.

"Belki o yollamıştır," dedi Marcia. "Belki yollamamıştır. Ona güvenmeden önce bir Ketum Sıçan olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Bir Ketum Sıçan her zaman doğruyu söyler ve sırları her zaman saklar. Aynı zamanda aşırı pahalıdır.”

Jenna üzülererek Sarah’ın bu sıçanı yollayamayacağım kasvetli bir şekilde düşündü.

“Yani, bekleyip göreceğiz,” dedi Marcia. “Ve bu arada onun Olağanüstü Büyücü’nün prensesi nerede sakladığını bulmak için gelmiş bir casus sıçan olma ihtimaline karşılık senle ben burada bekleyeceğiz.”

Jenna başıyla yavaşça onayladı. Yine o kelime kullanılmıştı. Prenses. Hâlâ onu beklemediği anlarda yakalıyordu. Gerçekten kim olduğuna inanamıyordu. Ama sessizce Marcia’nın yanında oturup etrafına bakındı.

Oda şaşırtıcı derecede büyük ve havadardı. Eğimli tavanında karla kaplı bataklıklara bakan küçük bir pencere vardı. Çatıyı kocaman, sağlam kalaslar taşıyordu. Kalasların altında çeşitli büyük kırk-yama çadırlara benzeyen şeyler vardı. Jenna ardından onların Zelda Hala’nın kıyafetleri olduğunu fark etti. Odada üç yatak vardı. Kırk-yama örtülerden Zelda Hala’nınkinin üstünde oturduklarını tahmin etti. Merdivenlerin yanındaki bir köşeye sıkıştırılmış ve köpek kollarıyla kaplı olansa büyük olasılıkla Silas’ındı. Diğer köşedeki yatak duvara yapılmıştı. O, Jenna’ya evdeki kutu yatağını hatırlattı ve baktığında içine bir yuva özlemi ağrısı saplandı. Onun Marcia’nın yatağı olduğunu tahmin etti, çünkü yatağın yanında kitabı *Karanlığın Yok Olma Sebebi*, güzel bir oniks dolmakalem, büyülu işaretler ve sembollerle kaplı en iyi kalite deri parşömenlerden bir yığın vardı.

Marcia, onun bakışlarını izledi.

“Hadi, dolmakalemimi deneyebilirsin. Hoşuna gidecektir. İstedğin renkte yazıyor... tabii ki neşesi yerindeyse.”

Jenna yukarı katta Marcia'nın, bir şekilde söylenenin tersine her harfi korkunç bir yeşille yazmakta ısrar eden dolmakalemini denirken Silas aşağıda Ulak Sıçan'ı gören, heyecanlanmaya hazır Maxie'ye hâkim olmaya çalışıyordu.

"Nicko," dedi kafası karışmış Silas. Sıcak şifalı suda yıkanıp sırlıslıkla ıslak oğlunu fark etmişti. "Maxie'yi al ve onu şu sıçandan uzak tut, tamam mı?" Nicko ve Maxie kanepeye aynı hızla fırladılar. Çocuk 412 kaçtı.

"Şimdi, sıçan nerede?" diye sordu Silas.

Büyük kahverengi sıçan pencerenin dışında durmuş cama vuruyordu. Zelda Hala pencereyi açtı ve sıçan içeri atlayıp hızlı, parlak gözlerle odada etrafına bakındı.

"220, Sıçan!" dedi Silas.

Sıçan sabırsızca ona baktı.

"Konuş, Sıçan!"

Sıçan kollarını kavuşturup bekledi. Silas'a susturucu bir bakış attı.

"Im... özür dilerim. Bir Ulak Sıçan almalı yıllar oldu," diye kendini suçladı Silas. "Ah, tamam... **Konuş, Sıçanus Sıçanus.**"

"En sonunda," diye iç çekti sıçan. "Sonunda ulaştım." Doğruldu. "Önce sormam gerekiyor. Burada Silas Heap diye biri var mı?" Sıçan gözlerini Silas'a dikmişti.

"Evet, benim," dedi Silas.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sıçan. "Tanımlamaya uyuyor." Önemli görünmeye çalışırcasına yavaşça öksürüp dimdik durdu ve ön ayaklarını arkasında kavuşturdu.

"Silas Heap'e bir mesaj vermek için buradayım. Mesaj Galen'in evinde kalan Sarah Heap tarafından bu sabah sekizde yollandı."

"Mesaj şöyle:

Selam, Silas aşkım. Ve domuzcuk Jenna ve melek Nicko.

Bu sıçanı sizi Zelda'da sağlıklı ve güvende bulması umuduyla yolladım. Sally bize Avcı'nın peşinizde olduğunu söyledi ve bunu düşünmekten bütün gece uyuyamadım. O adamın çok kötü bir ünü var. Sabah olduğunda ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım ve hepinizin yakalandığından emindim (Galen'in bana hepinizin güvende olduğunu söylemesine rağmen) ama sevgili Alther sabahın ışımasıyla beraber bize geldi ve harika haberi verip kaçtığınızı söyledi. Sizi en son Marram Bataklığı'na girerken görmüş. Keske onlarla gidebilseydim dedi. Silas, bir şeyler oldu. Buraya gelirken Simon ortadan kayboldu. Nehrin yanındaki ormanın Galen bölümüne giden patikada onun kaybolduğunu fark ettim. Ona ne olduğunu bilemiyorum. Hiçbir muhafız görmedik. Hiç kimse ne onun gittiğini gördü ne de duydu. Silas, o iğrenç cadıların kurduğu o tuzaklardan birine düşmesinden korkuyorum. Bugün gidip onu arayacağız.

*Muhafızlar, Sally'nin çay salonunu yaktılar ve o zor bela kaçmayı başardı. Bunu nasıl becerdiğini bilmiyor, ama bu sabah buraya geldi ve benden Marcia'ya ona verdiği **Güvenli Ol**'dan dolayı çok minnettar olduğunu söylememi istedi. Hatta hepimiz ona minnettarız. Marcia çok cömert davrandı.*

Silas, lütfen sıçanı geri yolla ve nasıl olduğundan beni haberdar et.

Bütün sevgilerimiz ve düşüncelerimiz sizlerle.

Seni seven Sarah.

“Mesaj bitti.”

Yorgunluktan bitkin durumdaki sıçan pencere eşiğine yığıldı.

“Bir fincan çay için adam bile öldürebilirim,” dedi.

Silas çok altüst olmuştu.

“Geri dönmem ve Simon’u aramam lazım,” dedi. “Kim bilir neler oldu?”

Zelda Hala, onu sakinleştirmeye çalıştı. İki kupa sıcak çay getirip birini sıçana diğerini Silas’a verdi. Sıçan kendininkini bir dikişte bitirirken Silas kederlice oturup çayını yudumladı.

“Simon sağlam adamdır, baba,” dedi Nicko. “İyidir. Sanırım sadece kayboldu. Şu anda artık annemin yanına gitmiştir bile.”

Silas ikna olmamıştı.

Zelda Hala yapılacak en anlamlı şey olan akşam yemeğini hazırlamaya karar verdi. Zelda Hala’nın akşam yemekleri genelde insanların aklını sorunlardan uzaklaştırdı. Masanın etrafında olabildiğince çok kişi isteyen misafirperver bir aşçıydı. Misafirler her zaman sohbetin tadını çıkarsalar da yemek daha çok bir meydan okumaydı. En sık karşılaşılan tanımlama “ilginçti”. Aynı “Şu fırında ekmecli lahana çok... ilginçti, Zelda. Bunu ben asla düşünemezdim” ya da “Şey, çilek reçeli... dilimli yılanbalığı için ilginç bir sos,” da olduğu gibi.

Silas’a aklını meşgul etmek için sofrayı hazırlama görevi verildi ve Ulak Sıçan akşam yemeğine davet edildi.

Zelda Hala’nın iki kez kaynatılmış şalgamla yaptığı kurbağa ve tavşan güvecini vişneli yabani havuç tatlısı takip etti. Çocuk 412 Genç Ordu tayınından sonra büyük bir zevkle tıkindı. Hatta Zelda Hala’yı şaşırtarak ikinci ve üçüncü tabağı da yedi. Bırakın üçüncüyü, daha önce hiç kimse ikinci tabağı istememişti.

Nicko, Çocuk 412'nin bu kadar çok yemesinden memnundu çünkü, bu yemeyip bıçağının altında sakladığı kurbağa parçalarını Zelda Hala fark etmeyecek anlamına geliyordu. Ya da fark etse bile, onu pek rahatsız etmeyecekti. Nicko aynı zamanda tabağında bulduğu bütün bir tavşan kulağını Maxie'ye yedirmeyi başarmıştı. Hem kendisini rahatlamıştı hem de Maxie'nin hoşuna gitmişti. Maxie'yi mest ederek.

Marcia, Ulak Sıçan'ın orada olmasından dolayı kendisi ve Jenna için özür dileyerek akşam yemeğinden çekildi. Silas bunun saçma bir özür olduğunu düşündü ve onun gizli gizli kendi kendine birkaç gurme yemeği büyüü yaptığından şüphelendi.

Marcia'nın yokluğuna rağmen ya da bundan dolayı akşam yemeği güzel geçti. Ulak Sıçan iyi bir arkadaştı. Silas, **Konuş Sıçanus Sıçanus** emrini bozmadı. Böyle olunca konuşkan sıçan aklına gelen bütün konuların birinden diğerine atlayıp durdu. Bunlar, günümüzün genç sıçanları sorunundan bütün sıçan halkını kızdıran ki buna muhafızları dahil etmiyordu bile, muhaızlar kantinindeki sıçan sosu skandalına kadar geniş bir yelpazeyi kaplıyordu.

Yemek sona ererken, Zelda Hala, Silas'a bu akşam Ulak Sıçan'ı Sarah'a tekrar yollayıp yollamayacağını sordu.

Sıçan endişelenmiş gibi göründü. Büyük bir sıçan olmasına ve herkese “ben kendi başımın çaresine bakabilirim” diyebilmekten hoşlanmasına rağmen, Marram Bataklığı geceleri en sevdiği yerlerden biri değildi. İri bir Su Nixiesi'nin vantuzları bir sıçanın işini bitirebilirlerdi. Ve ne Brownieler ne de Boggartlar bu sıçanın ilk tercih edeceği arkadaşlardan değildi. Brownieler sadece eğlence olsun diye bir sıçanı balçığa çekip boğabilirlerdi. Aç bir Boggart, Ulak Sıçan'ın görüşüne göre küçük obur musibetler olan yavru Boggartları için seve seve bir sıçan yahnisi yapabilirdi.

(Boggart tabii ki akşam yemeği için onlara katılmamıştı. Hiç katılmazdı zaten. Zelda Hala'nın onun için yaptığı kaynamış lahana sandviçlerini kendi çamur yığnında rahatça yemeği tercih ederdi. O da uzun zamandır sıçan yememişti. Tadını pek sevmiyordu ve küçük kemikleri dişlerinin arasına takılıyordu.)

“Düşünüyordum da,” dedi Silas. “Sıçanı sabah geri yollamak daha iyi olabilir. Uzun bir yoldan geldi ve biraz uyumaya ihtiyacı var.”

Sıçan buna çok sevinmişti.

“Çok doğru, efendim. Çok bilgece,” dedi. “Birçok mesaj iyi bir dinlenme isteği yüzünden yok oldu. Ve de iyi bir akşam yemeği. Ve şunu söylemem gerekir ki, bu olağanüstü... ilginç bir akşam yemeğiydi, madam.” Başıyla Zelda Hala'ya selam verdi.

“Benim için bir zevkti,” dedi Zelda Hala gülümseyerek.

“*Bu bir Ketum Sıçan mı?*” diye karabiberlik Marcia'nın sesiyle sordu. Herkes yerinden sıçradı.

“Sesini etrafa atıp tutmaya başlayacaksan bize de haber verebiliridin,” diye şikâyet etti Silas. “Neredeyse yabani havuç tatlım boğazımda kalacaktı.”

“Öyle mi, değil mi?” diye ısrar etti karabiberlik.

“Öyle misin?” diye sıçana sordu Silas. Hayvan gözlerini karabiberliğe dikmişti ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. “Sen bir Ketum Sıçan mısın yoksa değil misin?”

“Evet,” dedi sıçan. Silas'a mı yoksa karabiberliğe mi cevap verdiğinden emin değildi. Karabiberlikle konuşmaya devam etti. “Kesinlikle öyleyim, Bayan Biberlik. Ben Geveze Ketum Uzun Mesafe Sıçan'ım. Emrinizdeyim.”

“İyi. Aşağı iniyorum.”

Marcia merdivenleri ikişer ikişer indi ve bir elinde kitap, ipek cüppesiyle yerleri süpürüp bir yığın iksir kavanozunu dağıtarak uzun

adımlarla odayı geçti. Jenna telaşla arkasından geliyordu, en sonunda o da bir Ulak Sıçan göreceği için heyecanlıydı.

“Burası çok *küçük*,” diye şikâyet etti Marcia. Zelda Hala’nın en renkli **nefis harmanına** alingan bir şekilde sürtünmüştü. “Nasıl üstesinden geldiğini bilmiyorum, Zelda.”

“Sen gelmeden çok da iyi üstesinden geliyordum,” diye kendi kendine fısıldadı Zelda Hala. Marcia masada Ulak Sıçan’ın yanına oturdu. Sıçanın rengi kahverengi postunun altında bembeyaz oldu. En çılgın rüyasında bile Olağanüstü Büyücü’yle karşılaşmayı ummamıştı. Eğilerek selam verdi, o kadar eğildi ki dengesini kaybedip vişneli yabani havuçlu tatlıdan arta kalanların içine düştü.

“*Senin* bu sıçanla beraber geri dönmeni istiyorum, Silas,” dedi Marcia.

“Ne?” dedi Silas. “*Şimdi mi?*”

“Yanıma yolcu almaya iznim yok, ekselanları,” diye Marcia’ya tereddütle hitap etti sıçan. “Hatta, En Saygıdeğer Kişi ve bütün saygılarımla şunu söylüyorum ki...”

“**Konuşma, Sıçanus Sıçanus**,” diye sözünü kesti Marcia.

Ulak Sıçan ağzını sessizce açıp kapadıktan sonra hiç ses çıkmadığını fark etti. Sonra oturdu, pençelerindeki vişneli yabani havuç tatlısını isteksizce yalayıp bekledi. Sıçanın beklemekten başka çaresi yoktu. Çünkü bir Ulak Sıçan sadece bir cevap verildiğinde ya da cevap verme reddedildiğinde gidebilirdi. Şu ana kadar Ulak Sıçan’a hiçbir şey söylenmemişti, bu durumda gerçek bir profesyonel gibi oturup sabırla bekledi. Ve o sabah karısına bir büyücü için iş yapacağını söylediğinde onun söylediklerini üzüntüyle hatırladı.

“Stanley,” demişti karısı Dawnie, parmağını ona sallayarak. “Eğer ben sen olsaydım, büyücülerle hiçbir iş yapmazdım. Küçük şişman bir büyücüyle kulede büyülenen ve sıcak bir tencerede kapa-

na kısılan Elli'nin kocasını hatırla. İki hafta geri dönmedi ve sonraki hali berbattı. Gitme, Stanley. Lütfen."

Ama Stanley Sıçan Bürosu ondan bir dış göreve, özellikle de bir büyücü için gitmesini istediğinde gizlice gururlanmış ve eski işinden farklı olduğu için de memnun olmuştu. Geçen haftayı tartışan iki kız kardeş arasında mesajlar taşıyarak geçirmişti. Mesajlar gittikçe kısalıp o kadar kabalaşmıştı ki son gündeki işi bir kız kardeşten diğerine koşup hiçbir şey söylememekti, çünkü ikisi de diğerine artık onunla konuşmadığını söylemek istiyordu. Anneleri Sıçan Bürosu'ndan aniden aldığı koca faturayla dehşete kapılıp işi iptal ettiğinde çok rahatlamıştı.

Ve böylece Stanley, karısına eğer ona ihtiyaç varsa gitmesi gerektiğini memnun bir tavırla söylemişti. "Ben ne de olsa kaledeki birkaç Ketum Uzun Mesafe Sıçan'ın biriyim," demişti karısına.

"Ve en aptallarından birisi," diye karşılık vermişti karısı.

Böylece Stanley o güne kadar yediği en tuhaf akşam yemeğinden kalanlar arasına oturmuş ve Sıradan Büyücü'ye ne yapması gerektiğini söyleyen, şaşırtıcı derecede huysuz Olağanüstü Büyücü'yü dinliyordu. Marcia kitabını masaya vurarak tabakları zangırdattı.

"Zelda'nın *Karanlığın Yok Olma Sebebi*'ni okuyorum. Keşke büyücü kulesinde de bir tane olsaydı. Paha biçilmez bir kitap." Marcia onaylarcasına kitabın üstüne hafifçe vurdu. Kitap onu yanlış anladı. Aniden masadan ayrıлып Zelda Hala'nın kitap yığınındaki yerine uçtu. Marcia çok sinirlenmişti.

"Silas," dedi Marcia. "Gidip Sally'den **Güvenli Ol**'umu almanı istiyorum. Ona burada ihtiyacımız var."

"Tamam," dedi Silas.

"Gitmelisin, Silas," dedi Marcia. "Güvenliğimiz ona bağlı. Olmadan sandığımdan da az gücüm var."

“Peki, peki. *Tamam*, Marcia,” dedi sabırsızca Silas. Simon’u bir türlü aklından çıkaramıyordu.

“Hatta Olağanüstü Büyücü olarak, sana gitmeni *emrediyorum*,” diye ısrar etti Marcia.

“Peki! Marcia, *evet*, dedim. *Gidiyorum*. Zaten gidecektim,” dedi Silas öfkeyle. “Simon ortadan kayboldu. Onu arayacağım.”

“İyi,” dedi Marcia. Her zamanki gibi Silas’ın söylediklerine fazla ilgi göstermiyordu. “Şimdi, bu sıçan nerede?”

Hâlâ konuşamayan sıçan pençesini kaldırdı.

“Götüreceğin mesaj, bu büyücü, ilk mesajı yollayana geri dönecek. Anladın mı?”

Stanley kararsız bir şekilde başıyla onayladı. Bunun Sıçan Bürosu tüzüğüne uymadığını Olağanüstü Büyücü’ye söylemek istedi. Paket, insan ya da başka bir şey götürmek onların işi değildi. Derin derin iç çekti. Karısı ne kadar da haklıydı.

“Bu büyücüyü güvenli ve gerektiği gibi uygun bir şekilde geldiğin adrese kadar götüreceksin. Anladın mı?”

Stanley mutsuz bir şekilde başıyla onayladı. Uygun şekilde mi? Bunun Silas’ın nehri yüzerek geçemeyeceği anlamına geldiğini düşündü. Ya da geçen bir seyyar satıcının bagajına otostop yapamayacağı. Harika.

Silas, sıçanın imdadına yetişti.

“Bana bir paket gibi davranmana gerek yok, teşekkür ederim, Marcia,” dedi. “Bir kano alacağım. Sıçan benimle gelip yolu gösterebilir.”

“Tamam,” dedi Marcia. “Ama emrin onayını isterim. ‘**Konuş, Sıçanus Sıçanus.**’”

“Peki,” dedi zayıf bir sesle sıçan. “Emir onaylandı.”

Silas ve Ulak Sıçan ertesi sabah, tam güneş doğduktan sonra, *Muriel Bir* kanosunu alarak gittiler. Gece Haar yok olmuştu ve kış güneşi bataklığın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Jenna, Nicko ve Maxie, Silas'ı uğurlamak ve ona, Sarah'la oğlanlara mesajlar vermek için erken kalkmışlardı. Hava soğuk ve dondurucuydu. Nefeslerinden beyaz dumanlar çıkıyordu. Silas kalın bir yün pelerine sıkıca sarınmıştı ve kukuletasını çekmişti. Ulak Sıçan'sa yanında durmuş biraz titriyordu ve bunun nedeni sadece soğuk değildi.

Nicko, kurt köpeğinin mendilinden sıkıca tutsa da sıçan arkasındaki Maxie'nin korkunç boğucu sesini duyabiliyordu ve bu yetmezmiş gibi Boggart gözüne ilişmişti.

"Ah, Boggart." Zelda Hal gülmüsedti. "Uyumadığın için çok teşekkür ederim, sevgili Boggart. İşte sana yolculuk için biraz sandviç. Onları kanoya yerleştiriyorum. Orada senin ve sıçan için de yiyecek var, Silas."

"Ah. Şey, teşekkür ederim, Zelda. Tam olarak neli sandviçler acaba?"

"Harika haşlanmış lahanalı."

"Ah, şey. Çok düşüncelisin." Silas gizlice kolunun yeline biraz ekmek ve peynir sakladığı için memnundu.

Boggart, Mott'un yüzeyinde huysuzca duruyordu ve lahana sandviçlerinden bahsedilmesinden dolayı öfkesi tamamen yatışmamıştı. Kış dönümünde bile gün ışığında olmaktan hoşlanmıyordu. Gün ışığı Boggart'ın zayıf gözlerini ağrıtıyordu ve eğer dikkatli olmazsa kulaklarını yakabilirdi.

Mott'un kenarında mutsuz bir şekilde oturan Ulak Sıçan arkasındaki köpek nefesiyle önündeki Boggart nefesi arasında kalmıştı.

“Tamam,” dedi sıçana Silas. “Atla bakalım. Sanırım önde oturmak isteyeceksin. Maxie hep öyle yapardı.”

“Ben bir köpek değilim,” diye burnunu çekti Stanley. “Ve Boggartlarla yolculuk etmem.”

“Bu Boggart güvenli bir Boggart,” dedi ona, Zelda Hala.

“Güvenli Boggart diye bir şey yoktur,” diye mırıldandı Stanley. Silas’ı uğurlamak için kulübeden çıkan Marcia’yı görünce başka bir şey demeden çabucak kanoya atladı ve oturağın altına saklandı.

“Dikkatli ol, baba,” dedi Jenna ve Silas’a sıkıca sarıldı.

Nicko da Silas’a sarıldı. “Simon’u bul, baba. Ve akıntı tersken nehrin kenarından gitmeyi unutma. Akıntı her zaman ortada daha hızlıdır.”

“Unutmam.” Silas gülümsedi. **Q**İkiniz de birbirinize dikkat edin. Maxie’ye de.”

“Güle güle, baba!”

Maxie sızlandı ve dehşet içinde Silas’ın gerçekten onu bırakıp gittiğini gördü.

“Hoşça kalın!” Silas, onlara el salladı ve küreği çekip kanoyu Mott boyunca ilerletti. Boggart, “Takip ediyor musunuz?” diye sordu.

Jenna ve Nicko kano kıvrılan kanallardan yavaşça ilerleyip Silas’ın mavi kukuletası artık Marram Bataklığı’nın geniş alanında gözden kaybolana kadar onları izlediler.

“Umarım babama bir şey olmaz,” dedi sessizce Jenna. “Yer bulmakta çok iyi değildir.”

“Ulak Sıçan oraya gitmesini sağlayacaktır,” dedi Nicko. “Eğer sağlayamazsa Marcia’ya bazı açıklamalar yapmak zorunda kalacağını biliyor.”

Marram Bataklığı'nın derinliklerinde Ulak Sıçan kanosuna oturmuş yerine götürmesi gereken ilk paketini inceliyordu. Bundan Dawnie'ye ya da Sıçan Bürosu'ndaki sıçanlara söz etmemeye karar vermişti. Bu durum çok kuraldışı, diye kendi kendine iç çekti.

Ama bir süre sonra, Silas, onları yavaş ve düzensiz bir şekilde bataklığın dolambaçlı kanallarından götürürken Stanley bunun yolculuk yapmak için o kadar da kötü bir yol olmadığını anlamaya başladı. Her şeyden önce gideceği yere kadar bineceği bir şey vardı. Tek yapacağı şey orada oturmak ve Silas bütün işi yaparken birkaç hikâye anlatıp yolculuğun tadını çıkartmaktı.

Silas Derin Kanal'ın sonunda Boggart'a hoşça kal deyip ormana doğru nehirde kürek çekmeye başladığında Ulak Sıçan da aynen böyle yapıyordu.

Q

→ 22 ← BÜYÜ

O akşam doğu rüzgârı bataklığın üzerinde esti.

Zelda Hala pencerelerdeki tahta panjurları kapattı ve kapının kedi tüneli girişini **Büyü Kilidi**'yle kapatıp Bert'in güvenli bir şekilde içeride kalmasını sağladı. Sonra kulübenin etrafında dolaşıp lambaları yaktı ve rüzgâr girmesin, diye pencerelere fırtına mumları yerleştirdi. Masasında iksir listesini yenilemek için geçireceği sakın süreyi dört gözle bekliyordu.

Ama oraya önce Marcia gelmişti. Bazı küçük **büyü** kitaplarının sayfalarını karıştırıyor ve çabuk çabuk notlar alıyordu. Arada sırada hâlâ işe yarayıp yaramadığını görmek için hızlı bir büyü yaptı. Küçük bir pat sesi ve çıkan dumandan acayip bir koku geldi. Zelda Hala, Marcia'nın çalışma masasına yaptıklarını görmekten hoşlanmamıştı. Marcia sallanmaması için masaya ördek ayakları ve kâğıtları düzenlemesine yardım etmesi için bir çift kol yapmıştı.

Büyü

“İşini bitirdiğinde çalışma masamı geri isterim, Marcia,” dedi alıngan bir sesle Zelda Hala.

“Al hepsi senin olsun, Zelda,” dedi neşeli bir şekilde Marcia. Küçük kare şeklinde bir kitap aldı ve masanın üstünü karmakarışık bırakarak şöminenin yanına gitti. Zelda Hala kollar kapmadan bütün karmaşıklığı yere süpürdü ve iç çekerek oturdu.

Marcia ateşin başındaki Jenna, Nicko ve Çocuk 412’ye katıldı. Yanlarına oturdu ve kitabı açtı. Jenna adını görebiliyordu:

Güvenlik Büyüleri Ve Zarar Görmeme Muskaları Yeni Başlayanlar ve Safların Yapılması için

Büyücü Sigorta Derneği Tarafından Derlenmiş ve Güvence Verilmiştir

“Safların mı?” dedi Jenna. “Bu biraz kabaca, değil mi?”

“Onu boş ver,” dedi Marcia. “Çok eski moda. Ama eskiler çoğunlukla en iyileridir. Bütün büyücüler büyüleri sadece biraz kurcalayarak, ki başınıza bela işte o zaman açılır, onlara kendi isimlerini vermeden önce, eski büyüler güzel ve basittiler. Bir keresinde kolay bir **Gidip Getir Büyü**’süne benzeyen bir şey bulduğumu hatırlıyorum. En son baskısında bir yığın yepyeni **muskalar** vardı. Bu beni uyarmalıydı tabii ki. Piton ayakkabılarımı **gidip getir** yaptığımda, büyü benim zavallı piton yılanımı da **gidip getirdi**. Sabah kalktığınızda ilk görmek isteyeceğiniz şey bir yılan değildir tabii ki.”

Marcia kitabın sayfalarını karıştırmakla meşguldü.

“**Kendinizi görünmez yapmanın** kolay bir yolu buralarda bir yerde olmalı. Dün bulmuştum... Ah, evet, işte.”

Jenna, Marcia'nın omzunun üstünden onun açtığı sarı sayfaya bir göz attı. Bütün **büyü** kitapları gibi her sayfada başka bir büyü vardı ve eski kitaplarda bunlar çeşitli tuhaf renkli mürekkeplerle özenli bir şekilde elle yazılmıştı. Her büyüünün altındaki sayfa, **muskalar** konabilsin, diye bir cep gibi katlanmıştı. Bunlar çoğunlukla bir parşömen parçası ya da her şey olabilirdi. Marcia bir parça ipek, odun, deniz kabuğu ve hatta kızarmış ekmekten muskalar görmüştü. Ama tostun ucunu fare yediği için doğru dürüst işe yaramamıştı.

Ve işte bir **büyü** kitabı şöyle yapıldı: önce büyücü büyüü yaratmak için elinde olan ne kadar talimat ve kelime varsa yazardı. Büyücülerin unutkanlık konusunda büyük bir şöhretleri olduğundan ve çabuk zapt edilmezse **büyü** kaybolacağı için bir an önce yazılsa iyi olurdu. Mesela eğer büyücünün kahvaltının ortasında bir büyü gelirse, bir parça kızarmış ekmek kullanabilir (tereyağsız tercih edilir). Bu **muskaydı**. **Muskaların** sayısı büyücünün o büyüü kaç kez yazdığına bağlıydı. Ya da kahvaltı için kaç dilim ekmek kızartıldığına.

Bir büyücü yeteri kadar büyü topladığında, genelde saklanması için onları bir araya getirirdi. Bununla beraber, birçok **büyü** kitabı parçalanmış eski kitapların toplanıp çeşitli şekillerde tekrarlanmasıydı. Bütün **muskaları** hâlâ ceplerinde olan bir sürü **büyü** kitabı nadir bir hazineydi. İçinde sadece bir ya da iki popüler olmayan **muska** bulunan neredeyse boş bir kitaba daha sık rastlanırdı.

Bazı büyücüler daha karmaşık büyüleri için bir ya da iki **muska** yaparlardı. Bunları bulması çok zordu, ama çoğu **muskalar** büyücü kulesindeki piramit kütüphanede bulunabilirdi. Marcia kütüphaneyi kuledeki her şeyden daha çok özlemişti, ama Zelda Hala'nın **büyü** kitabı koleksiyonu karşısında hem çok şaşırmış hem de çok memnun olmuştu.

Büyü

“İşte burada,” dedi Marcia. Kitabı Jenna’ya verdi. “Niçin bir muska çıkarmıyorsun?”

Jenna küçük ve şaşırtıcı derecede ağır kitabı aldı. Kirli ve çok okunmuş bir sayfa açıktı. Soluk pembe bir mürekkeple büyük ve düzgünce yazılmıştı. Okuması kolaydı.

Kelimeler şunları söylüyordu:

**Kendinizi Görünmez Yapma
Onlara Zarar verebilecek kişiler tarafından
Farkına varılmamak isteyen
(sadece Kendinin ve Diğerlerinin
güvenliğiyle ilgili Nedenlerden dolayı)
bütün Herkes için
Değerli ve Sağlıklı bir Büyü**

Jenna bu kelimeleri endişeli bir şekilde okudu. Ona zarar verebilecek kişileri düşünmek istemiyordu. Sonra kalın kâğıt cepte muska olduğunu hissetti. Cebin içinde düz markalara benzeyen bir tomar şey vardı. Jenna’nın parmakları markalardan birini tuttu ve küçük yuvarlak cilalı bir abanoz parçasını dışarı çıkardı.

“Çok güzel,” dedi onaylayarak Marcia. “Siyah gecedir. Çok doğru. Muskanın üstündeki kelimeleri görebiliyor musun?”

Jenna gümüş abanozun üzerinde yazanları görmek için gözlerini kısıtı. Kelimeler küçüktü, eski moda el yazısıyla solmuş altın rengi mürekkeple yazılmışlardı. Marcia kemerinden kocaman düz bir büyüteç çıkardı ve açıp Jenna’ya verdi.

“Bak bakalım işe yarayacak mı?” dedi.

Jenna büyüteci altın rengi harflerin üstünden geçirdi ve göründüklerinde yüksek sesle okudu:

Bırak da Hava'ya Karışayım

Bırak bütün düşmanlarım Nerede olduğumu bilmesin

Bırak yanımdan geçerken beni Arasınlar

Bırak Gözlerinden gelecek zarar bana erişmesin.

“Güzel ve basit,” dedi Marcia. “İşler biraz sarpa sararsa hatırlaması çok zor değil. Bazı büyüler çok iyidir, ama bir kriz anında onları deneyip hatırlamaya çalışmak kolay değildir. Şimdi bu büyüyü **Kafana Yerleştirmen** lazım.”

“Ne yapmam?” dedi Jenna.

“**Muskayı** yakın tut ve tutarken büyülü kelimeleri söyle. Kelimeleri *tam* hatırlaman gerekiyor. Kelimeleri söylerken büyüünün tam olarak nasıl olduğunu hayal etmen lazım... işte önemli noktası bu.”

Bu Jenna'nın beklediği kadar kolay değildi, özellikle de Nicko ve Çocuk 412, onu izlerken. Eğer kelimeleri doğru hatırlarsa **Hava'ya Karışayım** bölümünü hayal edemeyecekti ve eğer **Hava'ya Karışayım**'ı çok düşünürse kelimeleri unutacaktı.

“Bir daha dene,” diye onu cesaretlendirdi Marcia. Jenna tek bir kelime hariç her şeyi doğru yapınca kızmıştı. “Herkes büyülerin kolay olduğunu zanneder, ama değildirler. Ama neredeyse başarıyordum.”

Jenna derin bir nefes aldı. “Bana *bakmayı* kesin,” dedi Nicko ve Çocuk 412'ye.

Sırıttılar ve onun yerine gözlerini anlamlı bir şekilde Bert'e diktiler. Bert uykusunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Her zaman birisi ona baksa fark ederdi.

Böylece Nicko ve Çocuk 412, Jenna'nın ilk **Gözden Kayboluşunu** kaçırdılar.”

Marcia alkışladı. “Başardın!” dedi.

“Başardım mı? Gerçekten mi?” Jenna’nın sesi boşluktan geliyordu.

“Hey, Jen, neredesin?” diye gülerek sordu Nicko.

Marcia saatine baktı. “Unutma, ilk kez yaptığında büyüün uzun sürmez. Yaklaşık bir dakika içinde **tekrar görüneceksin**. Ondan sonra istediğin kadar sürecek.”

Çocuk 412, Jenna’nın bulanık şeklinin Zelda Hala’nın mumlarının yansıttığı titreyen gölgelerin içinde yavaş yavaş **maddeleşmesini** izledi. Bakarken ağzı bir karışık açık kalmıştı. O da bunu yapmak istedi.

“Nicko,” dedi Marcia. “Sıra sende.”

Çocuk 412 kendi kendine kızdı. Nasıl olur da Marcia’nın *on-**dan* da isteyeceğini sanmıştı? **Q** Tabii ki istemeyecekti. O buraya ait değildi. O sadece Harcanabilir Bir Genç Ordu askeri idi.

“Benim kendi **Gözden Kaybolmam** var, mersi,” dedi Nicko. “Buna karışmak istemiyorum.”

Nicko’nun **büyüye** iyi bir işçiye yakışır bir yaklaşımı vardı. **Büyülü** bir aileden gelse ve **Başlangıç Büyüleri** öğrenmiş olsa bile bir büyücü olmaya hiç niyeti yoktu. Nicko aynı büyüün birden fazla çeşidine niçin ihtiyaç duyulduğunu anlamıyordu. Niçin beynini bütün bu şeylerle dolduruyordu ki? Ona ihtiyacı olacak bütün büyülerin zaten kafasında olduğunu sanıyordu. Beynindeki boş yerleri gelgit saatleri ve yelken donanımı gibi gerekli şeylere kullanmayı tercih ediyordu.

“Peki o zaman,” dedi Marcia. Nicko’nun ilgilenmediği bir şeyi ona yaptırmaya çalışmanın iyi bir şey olmadığını biliyordu. “Ama şunu unutma: sadece aynı **Görünmezler** birbirlerini görebilirler. Senden farklıysa, Nicko, onlar da **Görünmeseler** bile farklı bir büyüüsü olan hiç kimse seni göremeyecek. Tamam mı?”

Nicko başıyla belli belirsiz bir şekilde onayladı. Bunun niçin önemli olduğunu gerçekten anlamıyordu.

“O zaman şimdi...” Marcia, Çocuk 412’ye döndü. “...sıra sende.”

Çocuk 412 kıpkırmızı oldu. Bakışlarını ayaklarına dikti. *Ondan istemişti*. Dünyadaki her şeyden daha çok bu büyüü denemek istiyordu ama herkesin ona bakmasından da nefret ediyordu. Ve eğer denese bile aptallık yapıp yapmayacağından emin değildi.

“Bunu denemen gerekiyor,” dedi Marcia. “*Hepinizin* bunu yapabilmesini istiyorum.”

Çocuk 412 şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. Marcia biraz önce onun diğer iki çocuk kadar önemli olduğunu mu söylemek istemişti? Buraya *ait olan* ikisi gibi?

Zelda Hala’nın sesi odanın diğer ucundan geldi: “*Tabii ki denemesi gerekiyor.*”

Çocuk 412 sarsakça ayağa kalktı. Marcia kitaptan başka bir **muska** buldu ve ona verdi. “Şimdi onu **kafana yerleştir**,” dedi ona.

Çocuk 412 **muskayı** elinde tuttu. Jenna ve Nicko sıra ona geldiğinde ne yapacağını görmek için merakla baktılar.

“Kelimeleri söyle,” diye nazikçe onu teşvik etti Marcia. Çocuk 412 hiçbir şey söylemedi, ama büyüünün kelimeleri beyninde hızla dolaştılar ve başını tuhaf bir vızıltı hissiyle doldurdular. Kırmızı beresinin altında, başının arkasındaki hafif uzamış saçları diken diken oldu. Elinde ürperen **büyüyü** hissedebiliyordu.

“Yok oldu!” diye soluk soluğa konuştu Jenna.

Nicko hafif bir hayranlık ıslığı çaldı. “Oyalanıyor, değil mi?”

Çocuk 412 kızdığını hissetti. Onunla alay etmeleri gerekmiyordu. Ve Marcia niçin ona böyle acayip bir kitap vermişti? O yanlış bir şey mi yapmıştı?

“Şimdi geri gel,” dedi yavaşça Marcia. Marcia’nın sesindeki bir şey Çocuk 412’yi biraz ürküttü. Ne olmuştu?

Ardından Çocuk 412’nin aklından inanılmaz bir düşünce geçti. Çok sessiz bir şekilde Bert’e basmadan üstünden geçti, ona dokunmadan Jenna’nın yanından süzüldü ve odanın ortasında dolaştı. Hiç kimse onun gittiğini izleyemedi. Hepsi onun biraz önce durduğu yere bakıyorlardı.

Çocuk 412’nin içinden bir heyecan ürpertisi geçti. Yapabiliyordu. **Büyü** yapabiliyordu. **Havaya karışabilmişti!** Hiç kimse onu göremiyordu. *Özgürdü!*

Çocuk 412 heyecandan hafifçe yerinde sıçradı. Hiç kimse fark etmedi. Kollarını havaya kaldırıp başının üstünde salladı. Hiç kimse fark etmedi. Başparmaklarını kulağına koydu ve parmaklarını oynattı. Hiç kimse fark etmedi. Sonra bir fırtına mumunu sessizce söndürmek için sıçrarken ayağı bir halıya takıldı ve yere düştü.

“İşte oradasın,” dedi Marcia öfkeyle.

İşte oradaydı, yerde oturmuş incinen dizini ovuyor ve hayran kalan seyircilerinin karşısında yavaşça **beliriyordu**.

“İyisin,” dedi Jenna. “Nasıl oldu da bu kadar kolay yaptın?”

Çocuk 412 başını iki yana salladı. Nasıl yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Birden olmuştu. Ama kendini harika hissediyordu.

Marcia tuhaf bir havadaydı. Çocuk 412 büyü yapmaktan dolayı mutlu olacağını sanmıştı, ama o mutluluk dışında her türlü ruh halinde olabilirdi.

“Bir büyüüyü bu kadar çabuk **kafana yerleştirmemen** lazımdı. Tehlikeli olabilir. Düzgün bir şekilde geri gelemeyebilirsiniz.”

Marcia’nın Çocuk 412’ye söylediği şey ilk seferinde bir büyüye bu kadar hızlı hâkim olan birini hiç görmediği idi. Bu onu huzursuz etmişti. Çocuk 412 **muskayı** ona geri verdiğinde çocuğun elinden

küçük bir statik akım geçmiş gibi **büyünün** titretmesini hissettiğinde daha fazla huzuru kaçtı.

“Hayır,” dedi ve ona geri verdi. “**Muska** sende kalsın. Seninki de Jenna. Kullanmak isteyebilecekleri büyülerden dolayı yeni başlayanların **muskalarını** yanlarında tutmaları daha iyi olur.”

Çocuk 412 **muskasını** pantolonun cebine koydu. Kafası karışmıştı. Kafası hâlâ **büyünün** heyecanıyla dönüyordu ve büyüyü mükemmel bir şekilde yaptığını biliyordu. O zaman niçin Marcia kızmıştı? Neyi yanlış yapmıştı? Belki Genç Ordu haklıydı. Belki Olağanüstü Büyücü gerçekten deliydi. Genç Ordu’da büyücü kulesine nöbetçilik yapmaya ve bütün büyücülere, özellikle de Olağanüstü Büyücü’ye gidip gelenlere casusluk yapmaya gitmeden önce hangi şarkıyı söylerlerdi?

Q

*Mürekkep balığı kadar deli,
SIÇAN kadar kirli,
Koy onu börek tabağına,
Ver Kediye!*

Ama bu ritim artık Çocuk 412’yi güldürmedi. Bunun Marcia’yla hiç de ilgisi yoktu sanki. Hatta, Genç Ordu’yu düşündükçe Çocuk 412 gerçeği fark etti.

Deli olan Genç Ordu’ydu.

Marcia büyüydü.

→ 23 ←

KANATLAR

O gece doğu rüzgârı bir boraya dönüştü. Panjurları takırdattı, kapıları sarstı ve bütün kulübenin huzurunu kaçırdı. Arada sırada güçlü rüzgâr kulübenin etrafında uğuldayıp dumanı bacadan geri üfledi ve şömine başında yorganlarına sarılmış yatan üç kişiyi öksürük ve hapsirik içinde bıraktı.

Yukarıda, Maxie sahibinin yatağını bırakmamıştı ve her zaman-ki gibi yüksek sesle horluyordu. Marcia ve Zelda Hala öfkeden kuduruyorlardı, çünkü ikisi de uyuyamamıştı.

Zelda Hala sessizce kalktı ve abisi Benjamin Heap gibi bir şekil değiştirici olan kardeşi Theo bulutların altında yaşamaktan bıktığına karar verdiği geceden beri, fırtınalı gecelerde hep yaptığı gibi pencereden dışarı dikkatlice baktı. Theo sonsuza kadar bulutların

arasından güneş ışığına süzülerek yükselmek istemişti. Bir kış günü hoşça kal demek için ablasına gelmişti ve ertesi gün şafakta Zelda, Mott'un kenarında otururken onun son şekli olan bir fırtına martısına dönüşmesini izlemişti. Zelda Hala'nın Theo'yu son görüşü, güçlü bir kuşun Marram Bataklığı'ndan denize doğru uçuşuydu. Kuşun gidişini izlerken kardeşini bir kez daha görme ihtimalinin olmadığını biliyordu, çünkü fırtına martıları hayatlarını denizlerin üstünde uçarak geçirir ve fırtına tarafından atılmadıkça nadiren karaya dönerlerdi. Zelda Hala iç çekti ve parmaklarının ucuna basarak yatağına döndü.

Marcia, köpeğin horlamalarından ve bataklıkların üstünden eserek yolunun üzerindeki kulübenin bir tarafından girip diğer tarafından çıkan rüzgârın yüksek oktavlı gılgultusunu duymamak için yastığını kafasının üstüne bastırmıştı. **Q**ama onu uyanık tutan şey sadece bu gürültü değildi. Aklında başka bir şey daha vardı. O akşam gördüğü, gelecek için ümit veren bir şey. Kaledeki bir şey **karanlık büyü'nün** etkisi altında değildi. Marcia bir sonraki hamlesini planlayarak uyumadan yattı.

Aşağı katta, Çocuk 412'de uyuyamıyordu. Büyüyü yaptığınan beri kendini tuhaf hissediyordu, sanki binlerce arı başının içinde vızıldıyordu. Sihirden geri kalan birkaç **büyük** parçasının dönüp durduğunu hayal etti. Derin uykuya dalmış olan Jenna'nın niçin uyanmadığını merak etti. Niçin onun kafası da vızıldamıyordu? Yüzüğünü taktı ve odayı aydınlatan altın rengi ışığı gördüğünde aklına bir şey geldi. Bunun nedeni yüzük olmalıydı. O yüzden kafası vınlıyordu ve bu yüzden büyüü o kadar kolay yapabilmmişti. O **büyülü bir** yüzük bulmuştu.

Çocuk 412 büyüü yaptıktan sonra olanları düşünmeye başladı. Jenna ile oturup büyük kitabına nasıl baktığını, Marcia'nın bunun far-

kına varıp kitabı kaldırtmasını, bu kadar yeter daha fazla avarelik yok demesini. Sonra, o akşam geç saatlerde, etrafta kimse yokken Marcia'nın onu bir köşeye sıkıştırmasını ve ona yarın seninle konuşmak istiyorum demesini. Tek başına. Çocuk 412 için bu sadece bela demekti. Genç Ordu Gerçekler Listesi. Daha önce hep işe yaramıştı.

Birinci Gerçek: Sabah içtiması yok. İYİ.

İkinci Gerçek: Daha iyi yemek. İYİ.

Üçüncü Gerçek: Zelda Hala tatlı. İYİ.

Dördüncü Gerçek: Prenses-kız dostça davranıyor. İYİ.

Beşinci Gerçek: Büyülü yüzüğü var. İYİ.

Altıncı Gerçek: Olağanüstü Büyücü kızgın. KÖTÜ.

Çocuk 412 şaşırmıştı. Hayatında daha önce hiç İYİLER KÖTÜLERDEN çok çıkmamıştı. Ama bir şekilde o bir tek KÖTÜ işleri çok daha kötü yapmıştı. Çünkü Çocuk 412 ilk kez kaybedecek bir şeyi olduğunu düşündü. En sonunda rahat bir uykuya daldı ve şafakla beraber erkenden uyandı.

Ertesi sabah doğu rüzgârı kesilmişti ve kulübede genel bir beklenti havası vardı.

Zelda Hala rüzgârlı gecedен sonra fırtına martılarına bakmak için şafakta dışarı çıkmıştı. Görünürde bir tane bile martı yoktu. Böyle olacağını bildiği halde her zaman tersini umardı.

Marcia, Silas'ın **Güvenli Ol**'uyla geri dönmesini bekliyordu.

Jenna ve Nicko, Silas'tan mesaj bekliyorlardı.

Maxie kahvaltısını bekliyordu.

Çocuk 412 bela bekliyordu.

“Yulaf lapasını beğenmedin mi?” diye Çocuk 412’ye kahvaltıda sordu Zelda Hala. “Dün iki tabak yemiştin. Bugün henüz onlara dokunmadın bile.”

Çocuk 412 başını iki yana salladı.

Zelda Hala endişelenmişti. “Biraz hasta gibisin,” dedi. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Çocuk 412 öyle olmasa da başıyla onayladı.

Kahvaltudan sonra, Çocuk 412 dikkatlice yorganını ordu battanilerini her zaman katladığı gibi düzgünce katlarken Jenna, ona Ulak Sıçan’ın gelişini izlemek için Nicko ile beraber *Muriel İki*’yle gelmek isteyip istemediğini sordu. Çocuk olumsuzca aşını iki yana salladı. Jenna şaşırmamıştı. Çocuk 412’nin teknelerden hoşlanmadığını biliyordu.

“O zaman sonra görüşürüz,” diye neşeyle seslendi. Ve koşarak kanoda bekleyen Nicko’nun yanına gitti.

Çocuk 412, Nicko’nun kanoyu Mott boyunca götürüp bataklığa çıkarmasını izledi. Gece esen doğu rüzgârı sanki yüzeyini kavurmuş gibi bataklık o sabah tatsız ve soğuk görünüyordu. Kulübede sıcak ateşin yanında kaldığı için memnundu.

“Ah, işte buradasın,” dedi arkasından Marcia. Çocuk 412 olduğu yerde havaya sıçradı. “Seninle biraz konuşmak istiyorum.”

Çocuk 412 olduğu yerde yıkıldı. Şey, işte bu kadar, diye düşündü. Beni buradan yollayacak. Tekrar Genç Ordu’ya. Bütün bu olanlar sonsuza dek sürmeyecek kadar iyiydiler.

Marcia, Çocuk 412’nin renginin aniden ne kadar solduğunu fark etti.

“İyi misin?” diye ona sordu. “Dün akşamki domuz paçası pastası yüzünden mi? Bana da hazmı biraz güç geldi. Pek uyku da uyu-

yamadım, özellikle de şu berbat doğu rüzgârı yüzünden. Rüzgârdan bahsetmişken şu iğrenç köpek niçin başka bir yerde uyumuyor ki?”

Çocuk 412 gülümsedi. Maxie’nin yukarı katta uyumasından memnundu.

“Bana adayı göstermek istersin, diye düşünmüştüm,” diye devam etti Marcia. “Sanırım etrafı çoktan öğrendin.”

Çocuk 412 dehşet içinde Marcia’ya baktı. Neden şüphelenmişti? Tüneli bulduğunu biliyor muydu?

“O kadar endişelenme.” Marcia gülümsedi. “Hadi, niçin bana Boggart’ın yerini göstermiyorsun? Bir Boggart’ın nerede yaşadığını daha önce hiç görmedim.”

Sıcak kulübeden çıktığına pisman olan Çocuk 412 Marcia ile beraber Boggart’ın yaşadığı yere doğru yola koyuldu.

Beraberce tuhaf bir ikili oluşturuyorlardı: eski Harcanabilir Genç Ordu askeri Çocuk 412’nin koca koyun postu montu ve paçası kıvrılmış denizci pantolonu içindeki ufak tefek, ince yapısı, o ana kadar, Zelda Hala için bile çıkarmayı reddettiği parlak kırmızı bere siyle hemen belli oluyordu. Ona yukarıdan bakan Marcia Overstrand, Olağanüstü Büyücü canlı ve uzun adımlarla yanında yürüyordu. Çocuk 412, ona ayak uydurmak için sık sık koşturmak zorunda kalıyordu. Marcia’nın altın ve platin kemeri zayıf kış güneşinde parıldadı. Kalın ipek ve kürklü cüppesi geniş mor bir dalga gibi ardından akıp gidiyordu.

Kısa bir süre sonra Boggart’ın yerine geldiler.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Marcia. Bir yaratığın böyle soğuk ve çamurlu bir yerde yaşaması karşısında biraz şaşırılmıştı.

Çocuk 412 başıyla onayladı. Marcia’ya bilmediği bir şey gösterebildiği için kendinden gurur duyuyordu.

“Vay, vay,” dedi Marcia. “Her gün bir şey öğreniyorsun. Ve dün,” dedi. Sonra dik dik Çocuk 412’nin gözünün içine baktı. “Dün ben de bir şey öğrendim. Çok ilginç bir şey.”

Çocuk 412’nin adımları endişeli bir şekilde karıştı ve kafasını çevirdi. Bundan hoşlanmamıştı.

“Sende,” dedi kısık bir sesle Marcia. “Doğal bir **büyü** yeteneği olduğunu öğrendim. O sihiri sanki yıllardır **büyü** çalışmış gibi kolayca yaptın. Ama hayatında daha önce hiçbir şekilde bir büyüün yanında olmadın, değil mi?”

Çocuk 412 başını iki yana salladı ve ayaklarına baktı. Kendini hâlâ sanki yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu.

“Aynen öyle,” dedi Marcia. “Bence de. Sanırım kaç... iki buçuk yaşından beri mi Genç Ordu’dasın? Genelde o zaman alırlar.”

Çocuk 412’nin ne kadar zıma dır Genç Ordu’da olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Hayatında başka hiçbir şey hatırlamıyordu, bu durumda Marcia’nın haklı olduğunu düşündü. Tekrar başıyla onayladı.

“Peki o zaman, Genç Ordu’nun **büyüyle** karşılaşacağın en son yer olacağını hepimiz biliyoruz. Ama yine de senin bir şekilde büyü yapma konusunda bir enerjin var. Dün akşam o **muskayı** bana verdiğinde küçük bir şok yaşadım.”

Marcia kemerindeki bir cepten küçük ve parlak bir şey çıkarıp Çocuk 412’nin eline koydu. Çocuk 412 kirli avucunda duran bir çift minnacık gümüş kanat gördü. Işıktaki parıldayan kanatlar, Çocuk 412’ye her an uçacaklarmış gibi göründüler. Daha yakından dikkatlice bakınca, ince altın işlemelerle kanatlara yazılmış çok küçük bazı harfler gördü. Çocuk 412 bunun ne demek olduğunu biliyordu. Elinde bir **muska** tutuyordu, ama bu sadece bir tahta parçası değil, güzel bir mücevherdi.

“Büyük büyüler için olan bazı muskalar çok güzel olabilir,” dedi Marcia. “Hepsi de kızarmış bayat ekmek parçası değildir. Alt-her’in ilk kez bunu bana gösterdiği anı hatırlıyorum. Onun o güne kadar gördüğüm en basit ve güzel muskalardan biri olduğunu düşündüm. Ve hâlâ öyle düşünüyorum.”

Çocuk 412 kanatlara bir göz attı. Güzel gümüş kanatların birinde ÖZGÜRCE UÇ yazıyordu, diğerindeyse BENİMLE.

Özgürce uç benimle, dedi kendi kendine Çocuk 412, kelimelerin zihninde çıkardığı sesi severek. Ve sonra...

Kendine hâkim olamadı.

Bunu gerçekten kendisinin yaptığını bilmiyordu.

Biraz önce kendi kendine bu kelimeleri söylemişti, aklına uçuşma rüyası geldi ve...

“Bunu yapacağım biliyordum!” diye heyecanla bağırdı Marcia. “Biliyordum işte!”

Çocuk 412, onun ne demek istediğini merak etti. Bunun farkına varana dek Marcia’yla aynı boydaymış gibi göründü. Ya da daha uzun... hatta, onun üzerinde uçuyordu. Çocuk 412 şaşkınca aşağı bakıp Marcia’nın bir akşam önce yaptığı gibi ona gitmesini, etrafta boş boş dolaşmamasını, sonra şimdi buraya gelmesini söylemesini bekliyordu, ama Olağanüstü Büyücü’nün yüzündeki koca gülümseme ve heyecandan pırl pırl parlayan yeşil gözleri onu rahatlatmıştı.

“Bu harika!” Marcia sabah güneşinin karşısında Boggart göletinin üstünde havada duran Çocuk 412’ye gözlerini kısarak bakarken eliyle gözlerini kapattı. “Bu ileri büyü. Bu yıllarca yapamayacağın bir şey. Olamaz inanamıyorum.”

Büyük ihtimalle yanlış bir şey söylemişti, çünkü Çocuk 412 de inanamıyordu. Hem de hiç.

Boggart göletinin tam ortasına düşerken büyük bir şapırtı oldu.

“Ay! Zavallı Boggart huzur bulamayacak mı?” Bir çift siyah düğme gibi kızgın göz, çamurun içinde ayıplarcasına kırıştı.

“Aaah...” diye soluk soluğa konuştu Çocuk 412 yüzeyde kalmaya ve Boggart’a tutunmaya çalışıyordu.

“Dün bütün gün uyanıktım,” diye şikâyet etti Boggart ve Çocuk 412’yi çamur göletinin kenarına çekti. “Ta nehre kadar gittim, güneş gözlerimi kamaştırdı, sıçan kulağıma sızlanıp durdu...” Boggart, Çocuk 412’yi göletin kenarındaki kıyıya çekti. “...bütün hepsi ertesi gün birazcık uyku ümidiyle oldu. Ziyaretçi istemiyorum. Sadece uyumak istiyorum. Anladınız mı? Sen iyi misin, evlat?”

Çocuk 412 başıyla onayladı, hâlâ ağzındaki çamurları tükürmeye çalışıyordu.

Marcia, onun yanına diz çökmüştü ve Çocuk 412’nin yüzünü oldukça ince mor ipek bir mendille siliyordu. Miyop Boggart hayretler içinde kaldı.

“Ah, günaydın, majesteleri,” dedi Boggart saygıyla. “Orada olduğunuzu görmedim.”

“Günaydın, Boggart. Seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Yardımın için teşekkür ederim. Şimdi gidiyoruz ve seni rahat bırakacağız.”

“Hiç önemli değil. Benim için bir zevkti.”

Böylece Boggart çamur göletinin içine batıp geride yüzeydeki birkaç kabarcıktan başka bir şey bırakmadı.

Marcia ve Çocuk 412 yavaşça kulübeye döndüler. Marcia, Çocuk 412’nin baştan aşağı çamurla kaplı olmasını görmemezlikten gelmeye karar vermişti. Ona sormak istediği bir şey vardı. Aklına koymuştu ve beklemek istemedi.

“Acaba,” dedi Marcia. “Benim çırağım olmak ister misin?”

Çocuk 412 olduğu yerde durdu kaldı ve gözlerini Marcia’ya dikti. Gözlerinin akları çamur kaplı yüzünde parlıyordu. *Ne* demişti?

Çocuk 412 inanmayan gözlerle Marcia’ya baktı.

“Söylemek istediğim,” dedi Marcia açıklamaya çalışarak. “Şu ana kadar senin dışında **büyüsel** kıvılcımı olan hiç kimseyle karşılaşmadım. Ona niçin ya da nasıl sahip olduğunu bilmiyorum, ama sende var. Sanırım senin ve benim gücüm beraberce **karanlık, diğer** tarafın büyüsunü bozabiliriz. Belki sonsuza kadar. Ne dersin? Benim çırağım olacak mısın?”

Çocuk 412 çok şaşırmıştı. Marcia’ya, *Olağanüstü Büyücü*’ye nasıl yardım edebilirdi ki? Her şeyi yanlış anlamıştı. O bir sahtekâr-
dı... **Büyülü** olan ejderha yüzü **uy**lü, o değil. Ne kadar evet demek istese de diyemezdi.

Çocuk 412 olumsuzca başını iki yana salladı.

“Hayır mı?” Marcia şok olmuş gibiydi. “Yani *hayır* mı diyorsun?”

Çocuk 412 yavaşça başını iki yana salladı.

“Hayır...” Marcia ilk kez ne diyeceğini bilememişti. Çocuk 412’nin onu reddedeceği hiç aklına gelmemişti. Bu güne kadar hiç kimse *Olağanüstü Büyücü*’nün çırağı olma şansını geri çevirmemişti. Tabii ki, salak Silas dışında.

“Ne dediğinin farkında mısın?” diye sordu.

Çocuk 412 karşılık vermedi. Kendini çok kötü hissediyordu. Yine yanlış bir şey yapmayı başarmıştı.

“Senden bunu tekrar düşünmeni istiyorum,” dedi daha nazik bir sesle Marcia. Çocuk 412’nin ne kadar korktuğunu fark etmişti. “Bu ikimiz için de önemli bir karar... ve kale için de. Umarım kararını değiştirirsin.”

Çocuk 412 kararını nasıl değiştireceğini anlayamadı. Alması için **muskayı** Marcia'ya uzattı. **Muska** Çocuk 412'nin çamurlu avucunun ortasında tertemiz pırıl pırıl parlıyordu.

Bu kez başını iki yana sallayan Marcia oldu.

“Bu sana teklifimin bir göstergesi ve teklifim hâlâ geçerli. Alt-her, bana çırağı olmamı istediğinde onu bana verdi. Tabii ki ben hemen evet dedim, ama bunun senin için farklı olduğunu anlayabiliyorum. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın var. Bunu düşünürken **muskanın** sende kalmasını istiyorum.”

Marcia konuyu değiştirmeye karar verdi. “Şimdi,” dedi çabucak. “Böcek yakalama konusunda iyi misin?”

Çocuk 412 böcek yakalama konusunda iyi değildi. Yıllar içinde birçok yavru böceği olmuştı. Bir makaslı böcek olan Makas, bir Kırkayak olan Kırk, büyük bir kulakakağan olan Ernie en sevdikleriydi. Ama tüylü siyah bacakları olan Yedi-Ayak-Joe adında bir ev örümceği de vardı. Yedi-Ayak Joe yatağının üstündeki duvarda bulunan bir delikte yaşamıştı. Bu, Çocuk 412'nin Joe'nun Ernie'yi ve büyük ihtimalle Ernie'nin bütün ailesini yediğinden şüphelenene kadar sürmüştü. Ondan sonra Joe örümceklerden ölesiye korkan sınıf başkanının yatağının altında yaşamaya başlamıştı.

Marcia, böcek vurgunundan çok memnundu. Elli yedi farklı böcek iyi bir rakamdı ve Çocuk 412'nin taşıyabileceği kadardı.

“Geri döndüğümüzde **saklama kavanozlarını** alacağız ve hızla işlerine koyacağız,” dedi Marcia.

Çocuk 412 yutkundu. Demek bunun içindiler: böcek reçeli.

Marcia'yı kulübeye doğru takip ederken Çocuk 412 kolundan yukarı çıkan gıdıklanma hissinin çok ayaklı bir şey olmamasını diledi.

→ 24 ←

KALKAN BÖCEKLERİ

Haşlama sıçan ve çürük balığın berbat kokusu kulübeden dışarı yayılırken bataklıkta uzun bir günden sonra Jenna ve Nicko *Muriel İki*'yle Mott boyunca gezdiler ve Ulak Sıçan'dan tek bir iz bile bulamadılar.

“O sıçan bizden önce gelmiş ve Zelda Hala akşam yemeği için onu haşlıyor olabilir mi, ne dersin?” Nicko kanoyu bağlarken güldü ve içeride maceraya atılmanın bilgece olup olmadığını merak etti.

“Ah, hayır, Nicko. Ulak Sıçan'ı seviyorum. Umarım babam kısa zamanda onu geri yollar.”

Elleriyle burunlarını sıkıca kapatan Jenna ve Nicko patikadan kulübeye yürüdüler. Jenna endişeli bir şekilde kapıyı açtı.

“İhh!”

İçerideki koku daha da kötüydü. Kaynamış sıçan ve çürük balığın güçlü kokularına eski bir kedi kakasının belirgin kokusu eklenmişti.

“İçeri girin, canlarım. Tam yemek pişiriyorduk.” Zelda Hala’nın sesi mutfaktan geliyordu. Jenna iğrenç kokunun da oradan geldiğini fark etti.

Eğer akşam yemeği buysa ben kendi çoraplarımı yemeyi tercih ederim, diye düşündü Nicko.

“Tam zamanında geldiniz,” dedi neşeli bir şekilde Zelda Hala.

“Ah, harika,” dedi Nicko. Zelda Hala’nın koku hissi var mı yoksa yıllarca lahana pişirmek bu hissi yok etmiş midir acaba, diye merak etti.

Jenna ve Nicko isteksizce mutfığa yaklaştılar, hangi yemeğin bu kadar kötü koktuğunu merak ediyorlardı.

Yemek olmadığını görünce hem şaşırıp hem de rahatladılar. Ocağın başındaki Zelda Hala değil Çocuk 412’ydi.

Çocuk 412 çok tuhaf görünüyordu. Üzerine doğru dürüst oturmeyen renkli bir takım giymişti. Takım bol yamalıklardan oluşan kazak ve örme şorttan oluşuyordu. Ama kırmızı beresi hâlâ sıkıca kafasında duruyor ve mutfağın sıcağında dumanlar çıkararak kuruyordu. Bu arada kıyafetinin geri kalanı kuruması için ateşin yanındaydı.

Zelda Hala en sonunda banyo savaşını kazanmıştı. Boggart göletinin yapışkan siyah çamuruyla kaplı olarak geri geldiğinde o kadar rahatsız olmuştu ki banyo kulübesinde gözden kaybolup ıslanmak oldukça hoşuna gitmişti. Ama beresini bırakmayacaktı. Zelda Hala, onu kaçırmıştı. Yine de en azından kıyafetlerinin temizlenmesine sevinmişti ve Silas’ın daha çocukken giydiği eski örgü kıyafetinin içinde çok tatlı görüldüğünü düşündü. Çocuk 412 çok salakça görüldüğünü sanıyordu ve içeri girince Jenna’ya bakmamaya çalıştı.

Büyü

Kötü kokan bulamacını karıştırmaya odaklanmış, hâlâ Zelda Hala'nın böcek reçeli yapmadığına tamamen ikna olmamıştı; özellikle de önünde bir yığın boş kavanozla mutfak masasında otururken. Zelda Hala kavanoz kapaklarını açmak ve Marcia'ya vermekle meşguldü. Olağanüstü Büyücü masanın karşısında oturmuş **muska-ları** çok kalın bir büyü kitabından çıkarıyordu. Kitabın adı:

Kalkan Böceği Muhafazası

500 Muska

Hepsi Birbirinin Eşi ve %100 Etkili Olduğu Garantidir
Günümüzün Güvenlikten Anlayan Büyücüleri için Mükemmeldir

“Gelin buraya oturun,” dedi Zelda Hala. Masada onlar için yer açtı. “**Saklama kavanozları** yapıyoruz. Marcia **muska** hazırlıyor. Siz de böcekleri hazırlayabilirsiniz.”

Jenna ve Nicko masaya oturup sadece ağızlarından nefes almaya dikkat ettiler. Koku Çocuk 412'nin büyük bir konsantrasyon ve dikkatle yavaş yavaş karıştırdığı bir tava dolusu parlak yeşil bula-maçtan geliyordu.

“İşte burada. İşte böcekler.” Zelda Hala, Jenna ve Nicko'ya ko-ca bir kâse itti. Jenna içine bir göz attı. Kâsenin içinde her tür ve bü-yüklükte böcek vardı.

“İıh.” Jenna korkuyla titredi. Tüyler ürperici sürünge-nleri hiç sevmezdi. Nicko da bundan pek hoşnut değildi. Küçükken Erik ve Edd ensesine bir kırkayak attığından beri seğiren ya da sürünen her şeyden uzak duruyordu.

Ama Zelda Hala bunu önemsemedi. “Saçma, onlar sadece çok ayağı olan minnacık yaratıklar. Ve onlar sizden sizin onlardan kork-tuğunuzdan daha çok korkuyorlar. Şimdi, önce Marcia **muskayı** si-

ze verecek. Hepimiz **muskayı** tutacağız, böylece o böcek bizi **kafaya yerleştirecek** ve serbest bırakıldığında bizi tanıyacak, sonra Marcia **muskayı** kavanoza koyacak. Siz de bir böcek ekleyip onu şey, Çocuk 412'ye verebilirsiniz. Kavanozun ağzını **saklama** kapağı ile sıkıca kapatacak. Böylece bu işi kısa zamanda bitireceğiz.”

Ve öyle yaptılar. Sadece kolundan yukarı kaçıp onu olduğu yerde zıplatıp çılgılık çılgılığa bağirtan ilk böcekten sonra Jenna kendini kavanoz kapaklarını kapatma işinde buldu.

Son kavanoza geldiklerinde rahatladılar. Zelda Hala kapağı açtı ve Marcia'ya verdi. Olağanüstü Büyücü büyü kitabının sayfasını açtı ve başka bir küçük kalkana benzeyen **muskayı** çıkardı. **Muska** hepsi bir an tutsun, diye diğerlerine verdi, sonra reçel kavanozunun içine attı ve kavanozu Nicko'ya verdi. Nicko bunu yapmayı dört gözle beklemiyordu. Son böcek, kâsenin dibinde pusuya yatmıştı. Bu, yıllar önce ensesine koyduklarına benzer kocaman bir kırmızı kırkayaktı. Kâsenin içinde çılgınca koşturup saklanacak bir yer arıyordu. Eğer Nicko'yu bu kadar ürkütmeseydi, onun için üzülebilirdi ama Nicko'nun düşünebildiği tek şey *onu alması gerektiği*ydi. Marcia çoktan kavanozun içinde olan **muskayla** bekliyordu. Çocuk 412 bir kepçe dolusu son iğrenç **saklama** bulamacıyla hazırды ve diğer herkes *bekliyordu*.

Nicko derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve elini kâseye daldırdı. Kırkayak onun geldiğini gördü ve diğer tarafa kaçtı. Nicko kâseyi eğdi, ama kırkayak ona göre çok hızlıydı. Böcek sağa sola koşturdu ve Nicko'nun gömleğinin kol ağzında kendine sığınacak bir yer bulup oraya daldı.

“Yakaladın!” dedi Marcia. “Kolunun yeninde. Çabuk ol, kavanoza.” Nicko bakmaya cesaret edemeden kolunun yenini kavanozun üstünde silkeledi ve devirdi. **Muska** masaya kayıp yere düştü ve **gözden kayboldu**.

“Önemli değil,” dedi Marcia. “Bunlar biraz dengesizdir.” Başka bir **muska** buldu ve çabucak kavanozun içine atıp **kafaya yerleştirmesini** unuttu.

“Çabuk ol,” dedi alıngan bir şekilde Marcia. “**Saklama** çabuk geçiyor. Hadi.”

Uzandı ve bir fiskeyle Nicko’nun yenisindeki kırkayağı becerikli bir şekilde kavanozun içine attı. Çocuk 412’nin yapışkan yeşil **saklamasıyla** çabucak kaplandı. Jenna kapağı sıkıca kapattı ve kavanozu havalı bir şekilde masaya koydu. Herkes son **saklama kavanozunun** dönüşmesini izledi.

Saklama kavanozundaki kırkayak şok olmuştu. En sevdiği kayanın altında uyurken Kırmızı Kafalı Koca Bir Şey kayayı alıp havaya kaldırmıştı. En kötü şey her tür başına gelmemişti: kendi halinde bir yaratık olan kırkayak, gültücü, pis ve onu itip hatta *bacaklarını ısıran* tam anlamıyla *kaba* böceklerden bir yığının içine düştü. Kırkayak bacaklarına bulaşan şeylerden hoşlanmazdı. Bir tomar bacağı vardı ve hepsinin mükemmel bir şekilde çalışması gerekiyordu; yoksa kırkayağın başı beladaydı. Bir bacağına bile bir şey olsa işi bitmişti: sonsuza kadar daireler çizerek dönen bir böcek olabilirdi. Bu yüzden kırkayak aşağı tabaka böceklerin dibine gitti ve somurttu. Ta ki aniden bütün böceklerin yok olduğunu ve *saklanacak hiçbir yer olmadığını* fark edene kadar. Bütün kırkayaklar *saklanacak hiçbir yer yokun* dünyanın sonu olduğunu bilirdi. Şimdi kırkayak bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü yoğun yeşil bir yapışkan maddenin içinde yüzüyordu ve *herbat* bir şey olmak üzereydi. Birer birer *bacaklarını kaybediyordu*.

Sadece o da değil, uzun ve düz gövdesi kısalıp şişmanlıyordu. Kırkayak artık küçük sivri kafası olan kalın bir üçgen şeklindeydi. Sirtında bir çift sağlam zırhlı yeşil kanat vardı ve önü kalın yeşil

pullarla kaplanmıştı. Ve sanki bu yeterli değilmiş gibi kırkayağın artık *sadece dört bacağı* vardı. Dört kalın yeşil bacak. Tabii ki onlara bacak diyebilirsen. Kesinlikle onlara bacak denmezdi. İkisi baştaydı ikisi aşağıda. Aşağıdaki bacakların ucunda büyük düz yeşil şeyler vardı ve her birinin üstünde de beş küçük siyah şey. Tam bir felaketti. Nasıl olur da bir şey ucunda sivri parçalar olan dört şişko bacakla yaşayabilirdi ki? *Bu* nasıl bir yaratıktı?

Kırkayak farkında olmasa da o bir kalkan böceğine dönüşmüştü.

Şimdi tamamlanmış bir kalkan böceği olan eski kırkayak yeşil yoğun **saklamanın** içine uzandı. Böcek sanki yeni şeklini deniyormuş gibi yavaşça hareket ediyordu. Serbest bırakılacağı anı bekleyerek dünyaya yeşil sisin içinden bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Mükemmel bir kalkan böceği,” dedi gururla Marcia. Reçel kavanozunu ışığa tutmuş, eski kırkayağa hayranlıkla bakıyordu. “Bu yaptıklarımızın en iyisi. Herkes çok iyi iş başardı.”

Kısa bir süre sonra elli yedi reçel kavanozu pencere eşiklerine dizilmiş kulübeyi koruyorlardı. Ürkütücü bir görüntüleri vardı. Parlak yeşil sakinleri yeşil bulamacın üstünde rüya görerek yüzüyor birisinin kavanoz kapaklarını açıp onları serbest bırakacağı ana kadar uyuyorlardı. Jenna, Marcia’ya kapakları açınca ne olacağını sorduğunda, Marcia ona kalkan böceğinin dışarı fırlayıp son nefesine ya da genelde pek olmasa da onu yakalayıp tekrar kavanoza koyana kadar onu savunacağını söyledi. Serbest bırakılan bir kalkan böceğinin tekrar bir kavanoza girmek gibi bir niyeti olmazdı.

Zelda Hala ve Marcia tencerelerle tavaları temizlerlerken Jenna kapının yanında oturmuş mutfaktan gelen gürültüleri dinliyordu. Alacakaranlık çökerken elli yedi küçük yeşil ışık parçasının soluk taş zeminde yansımalarını izledi ve her birinin içindeki küçük gölgenin yavaşça hareket ederek özgürlük anının gelmesini beklediklerini gördü.

→ 25 ←

WENDRON CADISI

Gece yarısı olduğunda Marcia hariç kulübdeki herkes uyumuştı. Doğu rüzgârı tekrar esmeye başlamıştı. Ve bu kez yanında kar getiriyordu. Bütün pencere eşiklerine dizilmiş **saklama kavanozları** kederli bir şekilde tıkırdıyordu, çünkü içlerindeki yaratıklar dışarıdaki kar fırtınası yüzünden rahatsız olmuş, hareket ediyorlardı.

Marcia ateşin yanında uyuyanları uyandırmamak için küçük titreyen bir mumla Zelda Hala'nın çalışma masasında oturuyordu. Elindeki *Karanlığın Yok Olma Sebebi* adlı kitabı okumaya başladı.

Dışarıda, kardan kurtulmak için Mott'un yüzeyinin biraz altında Boggart tek başına gece yarısı nöbeti tutuyordu.

Uzarlarda ormanın derinliklerinde, Silas ağaçların arapsacı gi-bi birbirine girmiş çıplak dalları arasından geçecek kadar yoğun yağın karın altında tek başına gece yarısı nöbetindeydi. Yüksek ve sağlam bir karaağacın altında ayakta durmuş, hafifçe titreyerek Morwenna Mould'un gelmesini bekliyordu.

Morwenna Mould ve Silas'ın çok eski bir geçmişleri vardı. Silas genç bir çırakken Alther için ormanda bir gece işi yapmaya yollandığında bir sürü uluyan kutup porsuğunun insanın kanını donduran sesini duymuştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu: o gecenin avını bulmuş, öldürmek için yaklaşıyorlardı. Parıldayan sarı kutup porsuğu gözlerinden oluşan bir çemberin ortasında kalmanın ne kadar korkutucu olduğunu çok iyi biliyordu. Bu onun da başına bir kez gelmiş ve bu olayı hiç unutmamıştı, ama bir büyücü olarak şanslıydı. Çabuk bir **don** yapmış ve hızla oradan uzaklaşmıştı.

Bununla beraber, o gece görevini yaparken Silas kafasının içinde zayıf bir ses duymuştu. *Bana yardım et...*

Alther, ona bu tip şeylere dikkat etmesini söylemişti ve Silas sesi geldiği yere kadar takip edince kendini bir kutup porsuğu çemberinin dışında bulmuştu. Çemberin içinde genç bir cadı vardı. **Donmuştu.**

Silas önce genç cadının sadece korkudan donmuş olduğunu sanmıştı. Bir çemberin ortasında duruyordu, gözleri dehşetten faltaş gibi açılmıştı, saçları ormanda kutup porsuğu sürüsünden kaçarken karmakarışık olmuştu ve kalın siyah pelerinine sıkı sıkı sarılmıştı.

Panik içindeki genç cadı kutup porsukları yerine kendini **dondurup** sürüye Genç Ordu'nun son Başaramazsan Ölürsün gece sınavından beri en kolay akşam yemeğini bırakmıştı. Silas'ın gözleri önünde, kutup porsukları avlarına yaklaşmaya başladılar. Yavaşça ve bile bile, iyi bir yemeğin manzarasının tadını çıkarıyorlardı. Daha da yak-

laşarak genç cadıyı sardılar. Silas bütün kutup porsukları gözükeneye kadar bekledi ve sonra bütün sürüyü çabucak **dondurdu**. Bir cadı büyüsunü nasıl **bozacağından** emin olmadığı için Silas şans eseri Wendron Cadılarının en küçük ve hafiflerinden biri olan cadıyı kaldırıp güvenli bir yere taşıdı. Sonra **donun** çözülmesi için bütün gece boyunca onunla kaldı.

Morwenna Mould hayatını Silas'a borçlu olduğunu asla unutmadı. O zamandan beri, Silas ne zaman ormanda bir maceraya atılrsa Wendron Cadılarının yanında olduğunu bilirdi. Ve eğer ihtiyacı olursa Morwenna Mould'un yardıma koşacağını biliyordu. Tek yapması gereken şey gece yarısını onun ağacının yanında beklemektir. Ve onca yıl sonra yaptığı şey buydu.

"İşte sanırım bu benim senin cesur büyücüm. Silas Heap, bu Kış Dönümümüzün gecesinde sen buraya getiren şey ne acaba?" Karanlıkların arasından, yaprak hışırtısı gibi yumuşak bir orman mırıltısıyla konuşan bir ses duyuldu.

"Morwenna, sen misin?" diye sordu Silas. Biraz telaşlanarak ayağa fırlamış etrafına bakınıyordu.

"Tabii ki," dedi Morwenna. Karanlığın içinden çıktı, etrafında yağın bir kar serpintisi vardı. Siyah kürk pelerini, Wendron Cadılarının geleneksel yeşil deri bandıyla bağı uzun siyah saçları gibi karla kaplıydı. Parlak mavi gözleri bütün cadıların gözleri gibi karanlıkta ışıldadı. Morwenna görünecek kadar güvenli olduğuna karar verene kadar karaağacın altında duran Silas'ı izlemişti.

"Selam, Morwenna," dedi Silas. Birden utanmıştı. "Hiç değişmemişsin." Aslında Morwenna çok değişmişti. Silas, onu son görüşünden beri çok fazla değişiklik olmuştu. Artık onu ağzından salyalar akan kutup porsuğu çemberinin içinden kaldırıp taşıyamazdı.

“Sen de, Silas Heap. O çılgın saman gibi sarı saçlarını ve o tatlı koyu yeşil gözlerini hâlâ görebiliyorum. Senin için ne yapabilirim? Yaptığın iyiliğin karşılığını ödeyebilmek için çok uzun zaman bekledim. Bir Wendron Cadısı asla unutmaz.”

Silas kendini çok gergin hissetti. Sebebini bilmiyordu ama bunun nedeni Morwenna’nın tam yanında, aslından daha iri görünmesiyle ilgisi vardı. Onunla buluşarak doğru şeyi yaptığını ümit etti.

“Ben, şey... En büyük oğlum Simon’u hatırlıyor musun?”

“Şey, Silas, Simon adında bir bebeğin olduğunu hatırlıyorum. Ben **çözülürken** bana onu anlatmıştın. Hatırladığım kadarıyla diş sorunu vardı. Ve sen yeteri kadar uyuyamıyordun. Dişi nasıl oldu?”

“Dişi mi? Ah, bildiğim kadarıyla iyi. O şimdi on sekiz yaşında, Morwenna. Ve iki gece önce ormanda kayboldu.”

“Ah. Artık ormanda yabancı **şeyler** var. Kaleden gelen **şeyler**. Daha önce görmediğimiz **şeyler**. Bir çocuğun onların arasında olması iyi bir şey değil. Bir büyücünün de, Silas Heap.” Morwenna elini Silas’ın koluna koydu. Büyücü yerinden sıçradı.

Morwenna sesini kısık bir fısıltıya dönüşecek kadar alçalttı. “Biz cadılar *çok hassasızdır*, Silas.”

Silas karşılık olarak küçük bir ciyak sesi çıkarmaktan başka bir şey yapamadı. Morwenna gerçekten oldukça güçlüydü. Gerçekten büyümüş bir Wendron Cadısı’nın ne kadar **güçlü** olduğunu unutmuştu.

“Kalenin merkezine gelen o korkunç **karanlığı** biliyoruz. Büyücü kulesine gelen de öyle. Oğlunu **götüren** o olabilir.”

“Onu görmüş olabileceğini ummuştum,” dedi üzüntülü bir şekilde Silas.

“Hayır,” dedi Morwenna. “Ama onu arayacağım. Eğer bulursam, sana güvenli bir şekilde geri getireceğim, korkma.”

“Teşekkür ederim, Morwenna,” dedi minnettar bir şekilde Silas.

“Bana yaptığınla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değil, Silas. Sana yardım etmek için burada olduğuma çok memnunum. Eğer edebilirim.”

“Eğer... eğer herhangi bir haber alırsan, bizi Galen’in ağaç evinde bulabilirsin. Ben orada Sarah ve oğlanlarla beraber kalıyorum.”

“Başka oğulların da mı var?”

“Şey, evet. Beş tane daha var. Hepsi yediydi ama...”

“Yedi. Bu çok özel. Yedinci oğlun yedinci oğlu. Kesinlikle **büyü.**”

“O öldü.”

“Ah. Üzgünüm, Silas. Büyük bir kayıp. Hepimiz için. Ama hayat devam ediyor.”

“Evet.”

“Şimdilik senden ayrılacağım Silas. Ağaç evi ve oradaki herkesi korumamız altına alacağım, çünkü etrafa yayılan **karanlığa** karşı işe yarayabilir. Ve yarın, ağaç evdeki herkes bizim Kış Dönümü Bayramı’mıza katılmaya davetli.”

Silas etkilenmişti.

“Teşekkür ederim, Morwenna. Çok nazıksın.”

“Tekrar görüşürüz, Silas. Yarın için neşeli bayramlar temenni ederim.” Bu sözlerin ardından Wendron Cadısı ormanda gözden kaybolup Silas’ı yüksek karaağacın altında tek başına bıraktı.

“Güle güle, Morwenna,” diye karanlığa fısıldadı Silas. Sonra Sarah ve Galen’in haber bekledikleri ağaç eve doğru karların içinden hızla ilerledi.

Ertesi sabah Silas, Morwenna’nın haklı olduğuna karar verdi. Simon kaleye **götürülmüş** olmalıydı. Bir şey ona, Simon’un orada olduğunu söylemişti.

Sarah ikna olmamıştı.

“O *cadıya* niçin bu kadar değer verdiğini anlamıyorum, Silas. Kesinlikle bir şey biliyormuşa benzemiyor. Diyelim Simon ormanda ve sen de **götürüldüğüne** karar verdin. Sonra ne olacak?”

Ama Silas bu sözlerden etkilenmemişti. Cüppesini bir işçinin gri kukuletalı tuniğiyle **değiştirdi**, Sarah ve oğlanlara hoşça kal deyip ağaç evden aşağı indi. Wendron Cadılarının Kış Dönümü Bayramı’nda yaptıkları yemeklerin kokusu neredeyse Silas’ı kalmaya ikna edecekti, ama azimli bir şekilde Simon’u aramak üzere yola çıktı.

“Silas!” diye ardından seslendi Sally. Silas tam ormanın zeminine inmişti. “Yakala!”

Sally, Marcia’nın ona verdiği **Güvenli Ol**’u aşağı attı.

Silas, onu havada yakaladı. “Teşekkür ederim, Sally.”

Silas kukuletasını gözlerine kadar çekip ormandan kaleye doğru yola koyulurken Sarah, onu izledi. Son sözleri omzunun üstünde geldi. “Endişe etme. Yakında döneceğim. Simon’la beraber.”

Ama Sarah endişeliydi.

Silas ise değildi.

→ 26 ←

KIŞ DÖNÜMÜ BAYRAMI

“Hayır, teşekkürler, Galen. O cadıların Kış Dönümü Bayramı’na gitmeyeceğim. Biz büyücüler onu kutlamayız,” dedi Galen’e Sarah, o sabah Silas gittikten sonra.

“Peki, ben gideceğim,” dedi Galen. “Ve bence hepimiz gitmeliyiz. Bir Wendron Cadısı’nın davetini o kadar kolay reddedemeyiz, Sarah. Davet edilmek bir onurdur. Hatta, Silas’m hepimizi davet ettirmeyi nasıl başardığını hayal bile edemiyorum.”

“Hım,” Sarah’ın verdiği tek karşılıktı.

Ama öğlen gelip kızarmış kutup porsuğunun nefis kokusu ormana yayılıp ağaç eve ulaştığında oğlanlar yerlerinde duramaz oldular. Galen sadece sebze, kök ve fındık yerdı. Galen’le yedikleri ilk yemekten sonra Eric evdeki tavşanları sebzeyle beslediklerini söylemişti.

Galen ağaç evin altındaki kapağı açarken lapa lapa yağın kar, dalların arasından süzölüyordu. Zekice bir buluşla geliştirdiği makara sistemini kullanarak uzun tahta merdiveni yeri kaplayan kar örtüsünün üstüne indirdi. Ağaç ev yüzyıllık üç meşe ağacının üstüne kurulmuş ve çevresi sarmaşıklarla sarılmıştı. Aşağıdan bakıldığında görünmüyordu.

Sam, Edd, Eric ve Jo-Jo orta ağacın en üstündeki misafir kulübesini paylaşıyorlardı ve ormana inen kendi halatları vardı. Oğlanlar halattan önce kim inecek diye kavgı ederlerken Galen, Sarah ve Sally ana merdivenden çok daha yakın bir iniş yapmışlardı.

Galen Kış Dönümü Bayramı’na uygun giyinmişti. Yıllar önce bir cadı çocuğu iyileştirdikten sonra bir bayrama davet edilmişti ve bunun çok ciddi bir fırsat olduğunu biliyordu. Galen ufak tefek bir kadındı ve ormanda yıllarca doğayla baş başa yaşadığı için teni esmerleşip kırış kırış olmuştu. Karmakarışık, kısa kıvıll saçları vardı. Kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. Genelde kısa, yeşil tunik, tozluk ve pelerin giyerdi. Ama bugün Kış Dönümü Bayramı kıyafetini giyiyordu.

“Galen, ne kadar uğraşmışsın,” dedi Sarah, biraz onaylamaz bir ifadeyle. “Bu elbiseyi daha önce görmedim. Oldukça... hoş.”

Galen sık dışarı çıkmazdı ama çıktığında sıkı giyinirdi. Elbisesi birbirine dikilmiş yüzlerce rengârenk yapraktan yapılmışa benziyordu ve beline parlak yeşil bir kuşakla ortasından bağlanmıştı.

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Galen. “Kendim yaptım.”

“Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm,” dedi Sarah.

Sally Mullin tahta merdiveni kapağa doğru geri itti ve grup kızarmış kutup porsuğu kokusunu takip ederek ormanda yola koyuldu.

Galen onları yeni yağan karla iyice kaplanmış, her tür ve büyüklükteki hayvan izleriyle dolu patikadan geçirdi. Çukurlarla dolu labirent gibi karışık patikalardan ilerleyen zorlu bir yürüyüşten sonra bir zamanlar kalenin taş ocağı olan bir yere geldiler. Burası artık Wendron Cadılarının toplantı yeri.

Hepsi kırmızı Kış Dönümü Bayramı giysilerini giymiş otuz dokuz cadı taş ocağının ortasında gürleyerek yanan bir ateşin etrafında toplanmıştı. Yer, yeni kesilmiş, yavaş yavaş yağan, çoğu ateşin ısıyla eriyip cızırdayan karlarla beklelenmiş yeşil yapraklarla kaplıydı. Havada baharatlı bir yemek kokusu vardı: şişler dönüyor, kutup porsukları kızarıyor, tavşanlar kazanlarda haşlanıyor ve sincaplar yeraltı fırınlarında pişiyordu. Uzun bir masa çeşit çeşit baharatlı ve tatlı yiyeceklerle tepeleme doluydu. Cadılar bu malzemeleri kuzeyli tüccarlarla değiş tokuş etmiş ve yılın en önemli günü için saklamışlardı. Oğlanların gözleri hayretler içinde faltaşı gibi açıldı. Bütün yaşamları boyunca bu kadar yiyeceği bir arada görmemişlerdi. Sarah bile bunun etkileyici olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Morwenna Mould onları taş ocağının girişinde kararsız bir şekilde bekleyip dururken gördü. Kırmızı kürklü cüppesini topladı ve onları karşılamak için hızla oraya gitti.

“Hepiniz hoş geldiniz. Lütfen bize katılın.”

Ateşin çevresinde toplanan cadılar, Cadı Ana Morwenna’ya, korkudan sinmiş misafirlerini ateşin yanındaki en iyi yere kadar eşlik etmesi için saygıyla geri çekildiler.

“En sonunda karşılaşabildiğimize çok memnunum, Sarah.” Morwenna gülümsedi. “Sanki seni çoktandır tanıyormuş gibiyim. Silas beni kurtardığı akşam bana senin hakkında çok şey anlattı.”

“Öyle mi?” diye sordu Sarah.

“Ah, evet. Bütün gece boyunca senden ve bebekten bahsetti.”

“Gerçekten mi?”

Morwenna tek kolunu Sarah’ın omzuna attı. “Hepimiz oğlunu arıyoruz. Sonunda her şeyin iyi olacağına eminim. Şu anda uzakta olan üçü de iyi. Orada da her şey yolunda.”

“Diğer üçü mü?” diye sordu Sarah.

“Diğer üç çocuğun.”

Sarah hızla saydı. Bazen kaç tane olduklarını bile hatırlamazdı.”

“İki,” dedi. “Diğer iki çocuğun.”

Kış Dönümü Bayramı gecenin geç vakitlerine kadar devam etti. Sarah birkaç Cadı birasından sonra Simon ve Silas endişe etmeyi unuttu. Ne yazık ki ertesi sabah bütün endişeleri kötü bir başağrısının eşliğinde geri geldi.

Silas’ın Kış Dönümü Bayramı çok daha sessiz geçti.

Ormanın dışından giden, sonra kalenin kenarından dolaşan nehir yolunu izledi. Ve dondurucu dolu altında Kuzey Kapısı’na yöneldi. Ne yapacağına karar vermeden önce tanıdık bir yerde olmak istedi. Silas gri kukuletasını yeşil büyücü gözlerine kadar çekti, derin bir nefes aldı ve Kuzey Kapısı’na giden açılır kapanır köprüye yürüdü.

Kulübenin önünde nöbet tutan Gringe öfkeden yerinde duramıyordu. Son zamanlarda Gringe’in evinde işler iyi gitmiyordu. Ve Gringe sabahtan beri evdeki sorunları düşünüp duruyordu.

“Hey, sen,” diye homurdandı Gringe, soğuktan karın üstünde tepinerek. “Acele et. Zorunlu sokak temizliği için geç kaldın.”

Silas hızla ilerledi.

“O kadar hızlı değil!” diye bağırdı Gringe. “Bir metelik tosla bakalım.”

Silas cebini araştırdı, yememek için cebine sokuşturduğu, Zelda Hala’nın vişneli yabani havuç tatlısından yapış yapış olmuş bir metelik çıkardı. Gringe meteliği aldı ve şüpheli bir şekilde kokladı, sonra yelegeine sildi ve kenara koydu. Her akşam bütün yapış yapış paraları yıkama zevkini çıkarmak Bayan Gringe’in işiydi, bu yüzden meteliği karısının yığınınına ekledi ve Silas’ın geçmesine izin verdi.

“Hey, seni bir yerden tanıyor muyum?” diye hızlı hızlı yürüyen Silas’ın arkasından seslendi.

Silas olumsuzca başını iki yana salladı.

“Köy Dansı’ndan mı?”

Silas tekrar başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti.

“Lavta derslerinden mi?”

“Hayır!” Silas gölgelerin arasına daldı ve bir arka sokakta gözden kayboldu.

“Onu tanıyorum,” diye kendi kendine mırıldandı Gringe. “Ve de o bir işçi değil. Bir kömür kovalasındaki bir çift tırtıl gibi parlayan yeşil gözlerle olamaz.” Gringe bunu birkaç saniye düşündü. “O Silas Heap’ti. Buraya gelecek kadar yüz­süz. Kısa sürede onun işini bitireceğim.”

Gringe’in bir devriye muhafız bulması uzun sürmedi ve kısa bir süre sonra Yüce Bekçi, Silas’ın kaleye döndüğünü öğrendi. Ama ne kadar denerse denesin onu bulamadı. Marcia’nın **Güvenli Ol**’u işini iyi yapıyordu.

Bu arada Silas, Ramblings'e dalıp hem Gringe'den hem de kardan kurtulmanın keyfini yaşıyordu. Nereye gittiğini biliyordu; nedeninden emin değildi, ama eski yerini tekrar görmek istedi. O tanıdık karanlık koridorlardan gizlice geçti. Değiştirdiği kılıktan memnundu, çünkü basit bir işçi dikkat çekmiyordu, ama Silas onlara ne kadar az saygı duyulduğunu fark etmemişti. Hiç kimse geçmesi için yana çekilmedi. İnsanlar onu itip kapılarını yüzüne çarparak kapattılar. Ve sertçe iki kez gidip sokakları temizlemesini söylediler. Belki Sıradan Büyücü olmak o kadar da kötü bir şey değil, diye düşünüyordu Silas.

Heaplerin terk edilen odasının kapısı açıktı. Ve mutsuz bir görünümü vardı. Parmaklarının ucuna basarak hayatının son yirmi beş yılının çoğunu geçirdiği odaya girerken sanki Silas'ı tanımamıştı. Silas en sevdiği ev yapımı iskemleye oturdu ve üzgünce odayı inceleyip düşüncelere daldı. Çocuklar, gürültü ve Sarah'ın günlerin gelip gidişini yönetmesi olmadan tuhaf bir şekilde küçük görünüyordu. Aynı zamanda, etrafta ufak tefek pisliği asla umursamayan Silas'a bile utandıracak kadar pis görünüyordu.

"Çöplükte yaşıyorlardı, değil mi? Pis büyücüler. Asla onlara ayıracak vaktim olmadı," dedi sert bir ses. Silas olduğu yerde dönünce karşısında kapının girişinde duran iriyarı bir adam gördü. Arkasından koridordaki geniş tahta el arabasını görebiliyordu.

"Yardıma birisini göndermeyi düşüneceklerini sanmıyordum. İyi yaptılar. Tek başıma yapmak bütün günümü alacaktı. İşte, araba dışarıda. Hepsi çöpe gidecek. Büyü kitapları yakılacak. Anladın mı?"

"Ne?"

"Bak işte. Bana bir salak yollamışlar. Çöp. Araba. Çöplük. *Simya* değil. Şimdi üzerine park ettiğin odunu ver ve işe başlayalım."

Silas sanki bir rüyaymış gibi oturduğu iskemleden kalktı ve adama verdi. Temizlikçi adam alıp arabaya attı. İskemle paramparça oldu ve arabanın dibine yayıldı. Çok geçmeden Heaplerin yaşamları boyunca topladıkları mülklerinin oluşturduğu koca bir yığının altında kaldı. Araba taşacak kadar dolmuştu.

“Şimdilik tamam,” dedi temizlikçi adam. Ben bunu kapanmadan çöplüğe götüreceğim, sen de bu arada **büyü** kitaplarını dışarı koy. İtfaiyeciler gelip onları alacaklar.”

Silas’a kocaman bir çalı süpürgesi verdi. “Bütün bu iğrenç köpek kıllarını ve burada kalanları süpür. Sonra evine gidebilirsin. Biraz bitkin görünüyorsun. Sıkı çalışmaya alışık değilsin galiba!” Temizlikçi adam kıkırdadı ve dostane olması gereken bir hareketle Silas’ın sırtını yumrukladı. Silas öksürdü ve isteksizce gülümsedi.

“**Büyü** kitaplarını unutma,” dedi adam. Sallanan arabayı kordondan Nehir Kenarı Konfor Çöplüğü’ne doğru güçlkle çekti.

Silas sersemlemiş bir şekilde yirmi beş yıllık toz, köpek kılı ve pislikleri süpürüp düzgün bir yığın yaptı. Sonra **büyü** kitaplarına bir göz attı.

“Eğer istersen sana yardım edeyim,” dedi yanından Alther’in sesi. Hayalet kolunu Silas’ın omzuna attı.

“Ah, Selam, Alther,” dedi hüzünlü sesle Silas. “Ne gün.”

“Evet, iyi değil. Çok üzgünüm, Silas.”

“Hepsi... gitti,” diye mırıldandı Silas. “Ve şimdi kitaplar da. Burada çok iyiler de var. Birçok nadir **muska**... hepsi yanacak.”

“Öyle olması gerekmiyor,” dedi Alther. “Çatıdaki yatak odana rahatça sığarlar. Eğer istersen **Kaldırma Büyüsü**’yle sana yardım edeyim.”

Silas biraz neşelendi.

“Bana nasıl olduğunu hatırlatman yeter, Alther sonrasını ben yapabilirim. Yapabileceğimden eminim.”

Silas’ın **Kaldırma Büyüsü** çok iyi işe yaradı. Kitaplar düzgün bir şekilde dizildiler, tavandaki kapak açıldı. Kitaplar birer birer yukarı uçup Silas’la Sarah’ın eski yatak odasında yığıldılar. Birkaç aksi kitap Silas daha onları geri **çağır**madan koridora çıkmıştı ama sihrin sonunda bütün **büyü** kitapları çatıda güvendeydi ve Silas tavandaki kapağa bir **gizleme** bile yapmıştı. Artık hiç kimse orada ne olduğunu tahmin edemezdi.

Ve böylece Silas boş, yankılanan odadan çıkıp Koridor 223’e daldı. Alther yanında havada süzülüyordu.

“Gelip bir süre bizimle Surlardaki Delik’te otursana,” dedi Alther.

“Nerede?”

“Onu ben de daha yeni keşfettim. Eskilerden biri bana gösterdi. Kale surlarının içindeki eski bir meyhane. Birayı sevmeyen kraliçelerden biri tarafından tuğlayla örülüp kapatılmış. Daha önce kale surlarından dolaşmış olan, ki dolaşmayan yoktur, bütün hayaletler girebilir, bu yüzden de tıklım tıklım. Harika bir atmosferi var... seni neşelendirebilir.”

“Gerçekten istediğimi sanmıyorum, ama yine de teşekkürler, Alther. Rahibeyi tuğlayla örerek kapattıkları yer, değil mi?”

“Ah, Rahibe Bernadette çok eğlenceli biri. Bir maşrapa biraya bayılır. Partilerin neşesi. Her neyse, Simon’dan bazı haberlerim var, sanırım duyman gerekiyor.”

“Simon! İyi mi? Nerede?” diye sordu Silas.

“O burada, Silas. Kalede. Surlardaki Delik’e gel. Orada konuşman gereken biri var.”

Surlardaki Delik Meyhanesi'nde hafif bir mırıltı sesi vardı.

Alther, Silas'ı Kuzey Kapısı'nın biraz ilerisinde, kale surlarına bitişik harap taş yığınının götürdü. Ona moloz yığınının arkasında gizlenmiş küçük bir aralık gösterdi. Silas içinden zor bela geçebildi. Geçtikten sonra da kendini tamamen başka bir dünyada buldu.

Surlardaki Delik kale surlarının içine inşa edilmiş, eski bir meyhaneydi. Birkaç gün önce, Marcia, Kuzey Yakası'na kestirmeden giderken yolculuğunun bir bölümünde bu meyhanenin üstünden geçmişti, ama ayağının tam altında yıllardır sohbet eden çeşit çeşit hayaletten haberi bile yoktu.

Silas'ın gözleri karın parlaklığından duvarlarda titreyen lambaların loş ışığına alışması birkaç dakika sürdü. Ama alıştığında inanılmaz bir hayalet yığınıyla karşılaştı. Uzun masaların etrafında toplanmış, hayaletimsi bir ateşin yanında küçük gruplar olarak ayakta duruyor ya da sakın bir köşede tek başına sessizce derin düşüncelere dalmış oturuyorlardı. Kalabalık bir Olağanüstü Büyücü topluluğu vardı, mor pelerin ve cüppeleri yüzyıllar içinde gelişen farklı modaları ortaya koyuyordu. Tam takım zırhlar giyen şövalyeler, aşırı üniformalar giymiş silahtarlar, başörtülü kadınlar, lüks ipek elbiseler giyen genç kraliçeler ve siyahlar içindeki yaşlı kraliçeler neşeli bir şekilde konuşuyorlardı.

Alther, Silas'ı kalabalığın içinden geçirdi. Silas hiçbirinin içinden geçmemek için elinden geleni yaptı, ama bir iki kez bir hayaletin içinden geçtiğinde soğuk bir rüzgâr hissetti. Kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bazıları dostane bir şekilde ona başlarıyla selam verdi, diğerleri bitmeyen sohbetlerine o kadar dalmışlardı ki ona dikkat etmediler. Silas, Alther'in bütün arkadaşlarının Surlardaki Delik'te içtenlikle karşılanacağı izlenimini edindi.

Meyhanenin hayalet sahibi bira fıçılarının yanında durmaktan çoktan vazgeçmişti, çünkü bütün hayaletler hâlâ ilk geldiklerinde onlara verilen aynı bira maşrapasından içiyorlardı ve bu maşrapalar yüzlerce yıldır doluydu. Alther üç Olağanüstü Büyücü'yle derin bir sohbete dalmış olan meyhaneciye ve masaların birinin altında sızıp hiç uyanmamış olan yaşlı bir avareye neşeli bir selam verdi. Sonra Silas'ı sessiz bir köşeye yönlendirdi. Rahibe kılığındaki şişmanca biri orada oturmuş onları bekliyordu.

“Sana Rahibe Bernadette'yi takdim edebilir miyim?” dedi Alther. “Hemşire Bernadette, bu Silas Heap... sana söz ettiğim kişi. Oğlanın babası.”

Rahibe Bernadette'nin sıcak gülümsemesine rağmen Silas bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Yuvarlak yüzlü rahibe parlak gözlerini Silas'a çevirip yumuşak ve rahat bir sesle konuştu. “Oğlun, sıkı bir çocuk değil mi? Ne istediğini biliyor ve gidip onu almaktan korkmuyor.”

“Şey, sanırım öyle. Kesinlikle bir büyücü olmak istiyor, bunu biliyorum. Çıraklık yapmak istiyor, ama şu andaki duruma göre...”

“Ah, kesinlikle genç ve umutlu bir büyücü olmak için iyi bir zaman değil,” diye ona katıldı rahibe. “Ama kaleye geri gelmesinin nedeni bu değil.”

“Demek geri geldi. İşte bu beni rahatlatmıştı. Ben yakalandığımı sanmıştım. Ya da... ya da öldürdüğünü.”

Alther elini Silas'ın omzuna koydu. “Ne yazık ki, Silas dün yakalandı. Rahibe Bernadette oradaydı. Sana anlatacak.”

Silas kafasını ellerinin arasına aldı ve inledi.

“Nasıl?” diye sordu. “Ne oldu?”

“Şey,” dedi rahibe. “Anlaşıldığı kadarıyla genç Simon’un bir kız arkadaşı varmış.”

“Kız arkadaş mı?”

“Evet. Adı Bayan Gringe.”

“Kapı nöbetçisi Gringe’in kızı değildir, umarım? Ah, *hayır*.”

“Onun iyi bir kız olduğundan eminim, Silas,” diye karşı çıktı Rahibe Bernadette.

“Şey, söyleyebileceğim tek şey, umarım babasına benzemiyor. *Şanslı Gringe*. Tüh be.”

“Şimdi, Silas görüldüğü kadarıyla Simon acil bir nedenden dolayı kaleye döndü. O ve Lucy’nin kilisede gizli bir randevusu vardı. Evlenmek için. Ne kadar romantik.” Rahibe dalgınca gülümsedi.

“*Evlenmek için mi? Buna inanmıyorum*. O korkunç Gringe’le akraba olacağım.” Silas’ın rengi meyhanenin bazı sakinlerinden de daha soluklaştı.

“Hayır, Silas, olmayacaksın,” dedi Rahibe Bernadette. “Çünkü ne yazık ki Simon ve Lucy aslında evlenmediler.”

“*Ne yazık ki mi?*”

“Gringe bunu öğrendi ve bekçi muhafızlara ispiyonladı. Sen nasıl Simon’un bir Gringe’le evlenmesini istemiyorsan o da kızının bir Heap’le evlenmesini istemiyordu. Muhafızlar kiliseye saldırdılar, çılgına dönen kızı evine yolladılar ve Simon’u alıp götürdüler.” Rahibe iç çekti. “Çok zalimce, çok zalimce.”

“Onu nereye götürdüler?” diye sakince sordu Silas.

“Şimdi, Silas,” dedi yumuşak sesiyle Rahibe Bernadette. “Düğün için ben de kilisedeydim. Düğünleri severim. Ve Simon’u yakalayan muhafız tam içimden geçti. Bu yüzden o an ne düşündüğünü bi-

liyorum. Oğlunu adliyeye götürmesi gerektiğini düşünüyordu. Doğru Yüce Bekçi'ye. Bunu sana anlatıyor olmaktan dolayı çok üzgünüm, Silas.” Rahibe elini Silas’ın omzuna koydu. Sıcak bir dokunuştı ama Silas’ı pek rahatlatmadı.

Bu, Silas’m en çok korktuğu haberdı. Simon Yüce Bekçi’nin elindeydi. Bu berbat haberi Sarah’ya nasıl verecekti? Silas günün geri kalanını Surlardaki Delik’te bekleyerek geçirdi. Bu arada Alther, Simon’u aramak ve ona neler olduğunu öğrenebilmek için bulabildiği bütün hayaletleri adliyeye yolladı.

Hiçbirinin şansı yoktu. Simon sanki ortadan yok olmuştu.

→ 27 ←

STANLEY'İN YOLCULUĞU

Kış Dönümü Bayramı'nda karısı Stanley'i uyandırdı. Sıçan Büro-
rosu'ndan gelen bir mesajı vardı.

"En azından *bugün* tatil yapmana niçin izin vermiyorlar bilmi-
yorum," diye yakındı kadın. "Hep iş, iş, iş, Stanley. Bizim bir tatile ih-
tiyacımız var."

"Dawnie tatlım," dedi sabırla Stanley. "Eğer ben çalışmazsam
tatile çıkamayız. Durum bu kadar basit. Beni niçin istediklerini söy-
lediler mi?"

"Sormadım." Dawnie huysuzca omuz silkti. "Sanırım yine o
bir işe yaramayan büyücüler."

"O kadar da kötü değiller. Olağanüstü Büyücü bile...tüh."

"Ah, demek *oradaydın*?"

"Hayır."

“Evet, oradaydın. Benden hiçbir şey saklayamazsın, bir ketum olsan bile. Şimdi sana bir tavsiyede bulunacağım, Stanley.”

“Sadece bir tane mi?”

“Büyücülerin işlerine karışma, Stanley. Onlar *beladır*. Bana güven, ben biliyorum. Sonuncusu, Marcia denen kadının ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Zavallı bir büyücü ailesinin tek kızını çalıp kaçtı. Hiç kimse niçin olduğunu bilmiyor. Ve şimdi ailenin geri kalanı... neydi adları? Tamam, buldum, Heap, şey, hepsi toplanıp onun peşine takıldılar. Tabii ki bunun tek iyi tarafı sonunda güzel bir yeni Olağanüstü Büyücü’müzün olması. Ama sonuncunun bıraktığı bütün o pislikleri temizlemesi zaman alacağından bir süre *onu* göremeyeceğiz. Bir de şu zavallı evsiz sıçanların berbat durumu.”

“Hangi zavallı evsiz sıçanlar?” dedi Stanley yavaşça. Bir an önce Sıçan Bürosu’na gitmek ve yeni işini öğrenmek istiyordu.

“Sally Mullin’in evindekilerin hepsi. Yeni Olağanüstü Büyücü’müzün olduğu geceyi hatırlıyor musun? Şey, Sally Mullin o berbat arpa kekini fırında unutmuş ve bütün her yeri yakmış. *Otuz* sıçan ailesi şimdi evsiz. Bu havada korkunç bir şey.”

“Evet, korkunç. Şey, ben şimdi gidiyorum, tatlım. Geldiğimde görüşürüz.” Stanley hızla Sıçan Bürosu’na gitti.

Sıçan Bürosu, Doğru Kapısı’ndaki Gözcü Kulesi’nin tepesindeydi. Stanley kale surlarının ve varlığını bile bilmediği surlardaki Delik Meyhanesi’nin üstünden giden kestirme yolu seçti. Sıçan çabucak Gözcü Kulesi’ne ulaştı ve yandan aşağı inen geniş su oluğuna daldı. Kısa bir süre sonra tepesine çıktı, mazgalın üstüne atladı ve küçük kulübenin kapısını çaldı. Üstünde şunlar yazılıydı:

RESMÎ SIÇAN BÜROSU
SADECE ULAK SIÇANLAR GİREBİLİR
MÜŞTERİ BÜROSU GİRİŞ KATINDA,
ÇÖP TENEKESİNİN YANINDADIR

“Gir!” diye Stanley’in tanımadığı bir ses geldi. Stanley parmaklarının ucuna basarak içeri girdi. Gelen sestən hiç hoşlanmamıştı.

Stanley sesin sahibi kedinin görünüşünden de hoşlanmadı. Mesaj masasının arkasında tanımadığı, iri bir siyah sıçan oturuyordu. Uzun pembe kuyruğu masanın üstünde bir düğüm yapmıştı ve Stanley yeni patrona bakarken sabırsızca seğiriyordu.

“Sen haber yolladığım Ketum Sıçan mısın?” diye bağırdı siyah sıçan.

“Evet,” dedi Stanley, kendinden biraz emin olmayan bir sesle.

“Evet, *efendim*, demen lazım,” dedi ona siyah sıçan.

“Ah,” dedi Stanley gerileyerek.

“Ah, *efendim*,” diye onu düzeltti siyah sıçan. “Tamam, Sıçan 101...”

“Sıçan 101 mi?”

“Sıçan 101, *efendim*. Ben burada biraz saygı istiyorum, Sıçan 101 ve görmeye niyetliyim. Numaralarla başlıyoruz. Bütün Ulak Sıçanlar sadece numaralarıyla bilinecekler. Benim geldiğim yerde numaralı bir sıçan hızlı ve verimli bir sıçandır.”

“Nereden geliyorsunuz?” diye sormaya cüret etti Stanley.

“*Efendim*. Seni ilgilendirmez,” diye bağırdı siyah sıçan. “Şimdi, senin için bir görevim var, 101.” Siyah sıçan aşağıdaki Müşteri Bürosu’ndan vinçle çıkarttığı sepetten bir kâğıt buldu. Bu bir mesaj havalesiydi. Ve Stanley, onun Bekçiler Sarayı’nın antetli kâğıtlarına yazıldığını fark etti. Ve kesinlikle Yüce Bekçi tarafından imzalanmıştı.

Ama her nedense Stanley bunu anlamadı; vermesi gereken asıl mesaj Yüce Bekçi'den değil Silas Heap'tendi. Ve Marcia Overstrand'a verilmesi gerekiyordu.

"Ah, kahretsin," dedi Stanley, yıkılmıştı. Marram Bataklığı'nı geçip bataklık pitonunu atlatmayı içeren bir gezi ummamıştı.

"Ah, kahretsin, *efendim*," diye düzeltti siyah sıçan. "Bu işi kabul edip etmemek seçeneğe bağlı değil," diye bağırdı. "Ve son bir şey daha, 101. Ketum statün kaldırıldı."

"Ne? Bunu yapamazsın!"

"*Efendim*. Bunu yapamazsınız, *efendim*. Bunu yapabilirim. Hatta *yaptım* bile." Siyah sıçanın bıyıklarının arasında hafifçe kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Ama ben bütün sınavları geçtim ve daha yeni Çok Ketum görevlerimi başardım. *Ve ben en üst...*"

"*Ve ben en üst, efendim*. Çok kötü. Ketum statüsü hükümsüzdür. İş bitti. Gidebilirsin."

"Ama... ama..." diye kekeleydi Stanley.

"Şimdi, *toz ol*," diye kestirip attı siyah sıçan. Kuyruğu öfkeyle seğiriyordu.

Stanley toz oldu.

Aşağı katta, Stanley her zamanki gibi kırtasiye işlerini Müşteri Bürosu'na bıraktı. Memur sıçan mesaj kâğıdını dikkatle inceledi ve Marcia'nın adını güdük pençesiyle gösterdi.

"Onu nerede bulacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Stanley.

"İyi. Bizde bunu öğrenmek istiyoruz," dedi sıçan.

"Tuhaf," diye kendi kendine mırıldandı Stanley. Sıçan Büro-su'nun yeni elemanlarından pek hoşlanmamıştı. Burayı işleten nazik yaşlı sıçanlara ne olduğunu merak etti.

Kış Dönümü Bayramı Günü Stanley uzun ve riskli bir yolculuğu üstlendi.

Önce limana odun götüren küçük bir mavnaya otostop yapmıştı. Ne yazık ki mavna kaptanı gemisinin kedisini temiz ve huysuz tutmak gerektiğine inanıyordu ve kedi kesinlikle huysuzdu. Stanley yolculuğu, büyük sarı dişleri olan ve ağzı çok kötü kokan aşırı büyük, tuncu bir hayvandan umutsuzca kaçmaya çalışarak geçirdi. Derin Kanal'a girmeden biraz önce kedi ve eli büyüklüğünde koca bir kalas tutan iriyarı denizci tarafından köşeye sıkıştırıldığında gücü tükenince Stanley mavnadan erken ayrılmak zorunda kaldı.

Nehir suyu dondurucuydu. Akıntı hızlıydı. Akıntıya karşı başını suyun üzerinde tutmaya çalışan Stanley'i hızla nehirden aşağı sürüklüyordu. Limana ulaştığında Stanley sonunda kendini rıhtımın kıyısına atabildi.

Rıhtım merdivenlerinin dibinde yatan Stanley bir parça ıslak kürk yığınının başka bir şeye benzemiyordu. Daha fazla gidemeyecek kadar bitkindi. Yukarıdan rıhtımda yürüyen sesler gelip geçiyordu.

"Ah, anne, bak! Merdivenlerin üstünde ölü bir sıçan var. Onu eve götürebilir ve iskeleti için kaynatabilir miyim?"

"Hayır. Petunia, kaynatamazsın."

"Ama benim sıçan iskeletim yok, anne."

"Ve de olmayacak. Hadi."

Petunia, onu eve götürüp bir tencere kaynayan suyun içine atmaya kalksa itiraz etmeyeceğini düşündü Stanley. En azından biraz ısınırdı.

En sonunda ayağa kalkmayı ve rıhtım merdivenlerinden çıkmayı başardı. Yolculuğuna devam etmeden önce ısınıp yiyecek bulması gerekiyordu. Böylece burnuna gelen kokuyu takip edip fırına gitti ve gizlice içeri girip titreyerek fırınların yanına uzandı ve yavaş

yavaş ısınıyordu. Fırıncının karısından gelen bir çığlık ve bir çalı süpürgesi darbesi sonunda onu tekrar yola çıkardı. Ama öncesinde reçelli bir simidin çoğunu yemeyi, en az üç somun ekmeği ve bir kremalı tartı dişleyerek oymayı başarmıştı.

Oldukça kendine geldiğini hisseden Stanley Marram Bataklığı'na gidecek araç aramaya başladı. Bu kolay bir iş değildi. Limandaki çoğu insan Kış Dönümü Bayramı'nı kutlamasa da bunu büyük bir öğren yemeği yemek ve öğleden sonranın çoğunu uyuyarak geçirmek için bir bahane olarak görürdü. Liman neredeyse terk edilmişti. Soğuk kuzey rüzgârı orada olması gerekmeyen herkesi sokaklardan uzak tutacak bir tipi getiriyordu. Stanley bataklığa yolculuk edecek kadar aptal birini bulup bulamayacağını merak etmeye başladı.

Ve ardından Çılgın Jack'le eşek arabasını buldu.

Çılgın Jack, Marram Bataklığı'nın kenarındaki bir barakada yaşıyordu. Hayatını liman evlerinin çatıları için kamış keserek kazanıyordu. O günün son teslimatını yapmıştı ve evine dönerken Stanley'i çöp tenekelerinin yanında, dondurucu rüzgârdan titrerken gördü. Çılgın Jack'in neşesi yerine geldi. Sıçanları severdi ve birisinin Ulak Sıçan'la mesaj yollayacağı günü dört gözle bekliyordu, ama Çılgın Jack'in asıl özlediği şey mesaj değil sıçandı.

Çılgın Jack eşek arabasını çöp tenekelerinin yanında durdurdu.

“Hey, sıçancık, seni bırakayım mı? Güzel bir sıcak araba bataklığın kenarına gidiyor.”

Stanley bir şeyler duyduğunu düşündü. Bu senin düşüncen, dedi sertçe kendi kendine. Kes şunu.

Çılgın Jack arabadan aşağı dikkatle baktı ve eksik dişleriyle elinden geldiği kadar gülümsedi.

“Hadi, utanma, evlat. Atla.”

Stanley içeri atlamadan önce sadece bir saniye tereddüt etti.

“Gel de yanıma otur, sıçancık.” Çılgın Jack kıkırdadı. “İşte, bu battaniyeye sarın. Kış soğuğunu keser.”

Çılgın Jack, Stanley’i eşek kokan bir battaniyeye sardı ve hayvanı dehledi. Eşek uzun kulaklarını geriye dikti ve tipinin içinde, Çılgın Jack’le paylaştıkları barakaya giden, çok iyi bildiği yolda yavaş yavaş ilerledi. Geldiklerinde, Stanley ısınmıştı ve Jack’e çok büyük bir minnet duyuyordu.

“İşte geldik. En sonunda evdeyiz,” dedi Jack. Eşegin takımlarını çıkardı ve hayvanı barakanın içine soktu. Stanley arabada kaldı, battaniyenin sıcaklığından vazgeçmeye gönlü yoktu, ama gitmek zorunda olduğunu da biliyordu.

“İstersen içeri gelip bir süre kal,” diye teklif etti Çılgın Jack. “Burada sıçan olmasından hoşlanırım. Beni neşelendirir. Biraz arkadaşlık eder. Ne demek istediğini anlamadın, değil mi?”

Stanley olumsuzca başını iki yana salladı. Götürmesi gereken bir mesajı vardı ve Ketumluk statüsü kaldırılmış olsa da o bir profesyoneldi.

“Ah, şey, sanırım sen onlardan birisin.” Burada Çılgın Jack sesini alçalttı ve sanki onları dinleyen kimse var mı yok mu diye etrafına bakındı. “Sanırım sen *Ulak Sıçanlardan* birisin. Çoğu kişinin onlara inanmadığını bilirim ama ben inanıyorum. Seninle tanıştığıma sevindim.” Çılgın Jack diz çöktü ve sıkması için elini Stanley’e uzattı. Stanley dayanamayıp karşılık olarak Çılgın Jack’e kendi pençesini uzattı.

“Sen, bir Ulak Sıçan’sın, değil mi?” diye fısıldadı.

Stanley başıyla onayladı. Ondan sonra hatırladığı şey Çılgın Jack’in pençesini mengene gibi sıkışı, üzerine eşek battaniyesini atıp mücadele bile edemeyecek kadar sıkıca sarması ve barakaya götürmesiydi.

Güçlü bir çın sesi geldi ve Stanley bir bekleme kafesinin içine atıldı. Kapı sıkıca kapandı ve asma bir kilit takıldı. Çılgın Jack kıkırdayıp anahtarı cebine koydu ve geriye yaslanıp tutsağını zevkle izledi.

Stanley kafesin demirlerini korkunç bir öfkeyle sarstı. Çılgın Jack'ten çok kendine öfkelenmişti. Nasıl olur da bu kadar aptal olabilirdi? Eğitimini nasıl olur da unutabilirdi. Bir Ulak Sıçan *her zaman* gizli yolculuk eder. Bir Ulak Sıçan *asla* kendini yabancılara tanıtmaz.

“Sıçancık, çok güzel vakit geçireceğiz,” dedi Çılgın Jack. “Sadece sen ve ben, sıçancık. Beraberce kamış kesmeye gideceğiz ve iyi olursan şehre sirk geldiğinde gidip palyaçoları göreceğiz. Ben palyaçolara bayılırım, sıçancık. Beraber güzel bir yaşantımız olacak. Evet, öyle, ah, kesinlikle.” Kendi kendine mutluca kıkırdadı ve tavandan sallanan bir çuvaldan iki tane buruşuk elma aldı. Bir elmayı eşeğe verdi, sonra çakısını açtı ve ikinciyi dikkatlice ikiye bölüp büyük parçasını Stanley'e verdi ama o reddetti.

“Eninde sonunda yiyeceksin, sıçancık,” dedi Çılgın Jack. Ağzı doluydu ve Stanley'in üzerine elma suları saçıyordu. “Bu kar dine ne kadar başka yiyecek yok. Ve dinmesi epey sürecek. Rüzgâr kuzeye döndü. Şimdi Büyük Don geliyor. Her zaman Kış Dönümü Bayramı sıralarında belirir. Bundan yumurtanın yumurta, sıçanın sıçan olduğu gibi eminim.”

Çılgın Jack kendi esprisine kıkırdadı, sonra Stanley'in mahvolma sebebi olan eşek kokulu battaniyeye sarınıp hemen uyudu.

Stanley kafesinin demirlerini tekmeledi ve aralarından geçmek için ne kadar incelmesi gerektiğini merak etti.

Stanley iç çekti. Cevap çok incedi.

→ 28 ← BÜYÜK DON

Kış Dönümü Bayramı’ndan kalan lahana türlüsü, ağır ateşte pişmiş yılanbalığı kafaları ve baharatlı soğanlar masanın üzerinde dururken, Zelda Hala koruyucunun kulübesindeki cızırdayan ateşi canlanması için sevimli bir dille ikna etmeye çalışıyordu. Pencerelemin içi buzlanmış ve kulübedeki sıcaklık aniden düşmüştü, ama Zelda Hala hâlâ ateşi yakamamıştı. Bert gururunu bir kenara bıraktı ve ısınmak için Maxie’ye sokuldu. Diğerleri yorganlarına sarınmış, gözlerini mücadele veren ateşe dikmişlerdi.

“Niçin benim ateşle ilgilenmeme izin vermiyorsun, Zelda?” diye öfkeyle sordu Marcia. “Tek yapmam gereken basit bir hareket. Niçin burada oturup donuyoruz anlamıyorum.” Marcia parmaklarını şaklattı ve ateş alev aldı.

“Elementlere **müdahale edilmesine** karşı olduğumu biliyorsun, Marcia,” dedi Zelda Hala sert bir sesle. “Siz büyücülerin Doğa Ana’ya hiç saygıları yok.”

“Doğa Ana ayaklarımı buz bloklarına dönüştürmeye çalıştığında tabii ki yok,” diye homurdandı Marcia.

“Şey, eğer o küçük mor yılanımsı şeylerle kasıla kasıla yürümek yerine benimki gibi hassas çizmelerin olsaydı, ayaklarının bir sorunu olmazdı,” diye söylendi Zelda Hala.

Marcia, onu umursamadı. Alev alev yanan ateşin yanında mor yılanımsı ayaklarını ısıtarak oturdu ve Zelda Hala’nın ateşi Doğa Ana’nın cızırdayan durumuna geri döndürmek için bir girişimde bulunmamasını memnunlukla karşıladı.

Kulübenin dışında, kuzey rüzgârı kederli bir şekilde uğulduyordu. Günün erken saatlerinde tipi yoğunlaşmıştı. Marram Bataklığı’nın üstünde esen rüzgâr, şiddetli bir kar fırtınasını da beraberinde getirdi ve araziye kar yığınlarıyla örtmeye başladı. Akşam bastırırken Marcia’nın ateşi en sonunda onları ısıtmaya ve rüzgârın gürültüsü dışarıda yığılan karla boğulmaya başladı. Kısa bir süre sonra kulübenin içini yumuşak bir kar sessizliği doldurdu. Ateş düzenli bir şekilde şöminede yanıyordu ve hepsi tekrar tekrar Maxie’yi taklit edip uyuyakaldılar.

Kulübeyi çatısına kadar başarıyla kara gömen Büyük Don yolculuğuna devam etti. Bataklığı geçerken hafif tuzlu bataklık suyunu kalın bir buz tabakasıyla örttü, bataklık yaratıklarını kendilerini donun onlara ulaşamayacağı derin çukurlar kazmaya zorladı. Nehri geçti ve iki taraftaki araziye yayılıp sığır ağıklarını, kulübeleri ve arada sırada da koyunları karın altında gömdü.

Gece yarısı kaleye vardığında oradaki her şey hazırды.

Büyük Don gelmeden bir ay önce, kale ahalisi yiyeceklerini depolamışlardı, ormana gidip taşıyabilecekleri kadar odun taşımışlardı. Ve zamanlarının çoğunu battaniye dokuyup dikmekle geçirmişlerdi. Yılın bu zamanında kuzeyli tüccarlar gelip kalın yün kumaşlar, ka-

lın kutup postları ve tuzlu balığın yanında Wendron Cadılarının çok sevdiği baharatlı yiyecekleri de getirirlerdi. Kuzeyli tüccarların, Büyük Don'un zamanlaması hakkında esrarengiz bir içgüdüleri vardı: Büyük Don'a yaklaşık bir ay kala gelir ve tam başlamadan giderlerdi. Yangının olduğu gece Sally Mullin'in çay salonundaki beş tüccar en son giden gruptu. Ve bu nedenle kaledeki hiç kimse Büyük Don'un gelmesine şaşırmamıştı. Hatta geç bile kaldığı konuşuluyordu. Aslında gerçek, son kuzeyli tüccarların beklenmeyen koşullardan dolayı tahmin edilenden daha önce gitmiş olmalarıydı.

Silas her zamanki gibi Büyük Don'un geleceğini unutmuştu ve kendini koca bir kar yığını girişi kapattıktan sonra surlardaki Delik Meyhanesi'nde yapayalnız buldu. Zaten gidecek başka bir yeri olmadığı için orada kalıp Alther ve birkaç Kadim, Simon'u bulma işini sürdürürken elindekilerden mümkün olduğu kadar yararlanmaya karar verdi.

Sıçan Bürosu'ndaki Stanley'in geri dönüşünü bekleyen siyah sıçan tepesine kadar donmuş Doğu Kapısı Gözcü Kulesi'nin üstünde mahsur kalmıştı. Patlayan borudan akan su yağmur borularına dolup donmuş ve çıkış yolunu kapatmıştı. Müşteri Bürosu'ndaki sıçanlar onu orada bırakıp evlerine gitmişlerdi.

Yüce Bekçi de Stanley'in dönüşünü bekliyordu. Sadece sıçandan Marcia Overstrand'ın nerede olduğu bilgisini değil aynı zamanda sıçanın vermesi gereken mesajın sonucunu da merakla bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Sıçanın yola çıktığı gün, baştan aşağı zırhlı bir bekçi muhafız takımı saray kapısına dikildiler. Donan ayaklarını hızla yere vurarak kar fırtınasının içinden Olağanüstü Büyücü'nün belirmesini beklediler. Ama Marcia geri gelmedi.

Büyük Don başladı. Ulak Sıçan'ın Ketum statüsünü kaldırıp Marcia'ya sahte bir mesaj yollama fikriyle saatlerini DomDaniel'e

böbürlenerek geçiren Yüce Bekçi artık efendisinden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Mümkün olduğu kadar zamanını bayanlar tuvaletinde geçiriyordu. Yüce Bekçi'nin batıl inançları yoktu, ama aptal bir adam da değildi. Bayanlar tuvaletinde konuştukları bütün planların işe yaradığı gözünden kaçmamıştı, ama bunun nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu. Aynı zamanda küçük sobanın rahatlığından hoşlanıyordu, ama bütün bunlar içinde en hoşuna giden şey *gizlenmek*ti. Yüce Bekçi gizlenmeyi severdi. Küçükken bir köşeye saklanır başkalarının konuşmasını dinlerdi. Bu meziyetinden dolayı sık sık işine yarayabilecek bilgiler duyardı ve bunu kendi çıkarına kullanmaktan korkmazdı. Bekçi muhafızlar arasındaki konumunun değişmesinde bunun etkisi çok olmuştu ve Yüce Bekçilik'e atanmasında büyük rol oynamıştı.

Ve böylece, Büyük Don boyunca, Yüce Bekçi tuvalete saklandı, sobayı yaktı ve neşeyle gizlenip üstünde solmuş altın rengi harflerin olduğu, masum görünümlü kapının ardından geçen insanların konuşmalarını dinledi. Kendi hakkında söylenen hakaret edici her sözden sonra ortaya atlayıp karşılarına çıktığında yüzlerindeki ifadeyi görmek büyük bir zevkti. Muhafızları çağırıp onları doğru zindana yollamak, özellikle de biraz yalvarırlarsa daha da büyük bir zevkti. Yüce Bekçi kendisine yalvarılmasından hoşlanırdı. Bu zamana dek, kendi hakkında kaba yorumlar yapan yirmi altı kişiyi tutuklatıp, zindana attırmıştı. O ana kadar niçin hiç iyi bir şey duymamış olduğunu düşünmek asla aklına gelmemişti.

Ama Yüce Bekçi'yi en çok meşgul eden proje Simon Heap'ti. Simon kiliseden doğru bayanlar tuvaletine getirilmiş ve bir boruya zincirlenmişti. Yüce Bekçi, Jenna'nın üvey abisi olarak Simon'un onun nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu ve Simon Heap'i bir an önce ona söylemesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Büyük Don gelip Ulak Sıçan ya da Marcia kaleye geri gelmeyince Simon bayanlar tuvaletinde acı çekip sürekli Jenna'nın nerede olduğu hakkında sorgulandı. Başlangıçta konuşamayacak kadar korkmuştu ama Yüce Bekçi kurnaz bir adamdı ve Simon'un güvenini kazanmaya çalıştı. Ne zaman boş vakti olsa, bu nahoş küçük adam tuvalette kasıla kasıla yürüyüp sıkıcı günü hakkında Simon'la saçma sapan konuşuyordu. Simon konuşamayacak kadar korktuğu için onun anlattıklarını kibarca dinliyordu. Bir süre sonra Simon birkaç yorum yapma riskini göze aldı ve Yüce Bekçi ondan tepki aldığı için memnun olmuş gibi göründü. Ona fazladan yiyecek ve su getirmeye başladı. Ve böylece Simon biraz rahatladı. Çok geçmeden bir sonraki Olağanüstü Büyücü olma konusundaki arzusunu ve Marcia'nın kaçıyla yaşadığı hayal kırıklığını anlatmaya başladığını fark etti. Yüce Bekçi'ye eğer kendisi Olağanüstü Büyücü olmuş olsaydı asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi.

Yüce Bekçi onaylayarak onu dinledi. Burada en azından biraz anlamlı konuşan bir Heap vardı. Simon'a yeni Olağanüstü Büyücü'nün çırağı olma olasılığını teklif ettiğinde -“göründüğü kadarıyla, bunun sadece seninle benim aramda kalacağını biliyorum, genç Simon, şu andaki çocuk, onun hakkındaki bütün büyük umutlarımıza rağmen, hiç de tatmin edici değil”- Simon Heap kendisiyle ilgili yeni bir gelecek görmeye başladı. Saygın olabileceği, **büyülü** yeteneğini kullanabileceği ve sadece “şu zavallı Heaplerden biri” olarak muamele görmeyeceği bir gelecek. Böylece Yüce Bekçi dostça yanma oturup ona sıcak bir içecek verdiği bir akşam geç saatlerde Simon, onailmek istediklerini söyledi: Marcia ve Jenna'nın Zelda Hala'nın Mar-ram Bataklığı'ndaki kulübesine gittiklerini.

“Peki, orası *tam olarak* nerede, evlat?” diye yüzünde sert bir gülümsemeyle sordu Yüce Bekçi.

Simon *tam* yerini bilmediğini itiraf etti.

Öfkelenen Yüce Bekçi dışarı fırladı ve Avcı'yı görmeye gitti. Avcı, Yüce Bekçi'nin Heaplerin genel salaklığı ve özellikle de Simon Heap'in salaklığı üzerine ateşli konuşmasını sessizce dinledi.

"Yani, Gerald..." (Bu Avcı'nın adıydı. Bu ortaya koymayı istemediği bir şeydi ama Yüce Bekçi sanki onu kızdırmak ister gibi her fırsatta ona Gerald diyordu.) "*Yani*," dedi kızgınca Yüce Bekçi. Avcı'nın kışladaki az mobilyalı odasında, kollarını havada sallayarak aşağı yukarı yürüyordu. "İnsan halasının *tam* olarak nerede yaşadığını nasıl olur da bilmez? *Tam* nerede yaşadığını bilmeden onu nasıl ziyaret edebilir, Gerald?"

Yüce Bekçi sayısız teyze ve halasını görevine bağlı bir şekilde ziyaret ederdi, ama çoğu yeğenlerinin *tam* olarak nerede yaşadıklarını bilmemiş olmasını isterdi.

Ama Simon, Avcı için yeterli bilgiyi sağlamıştı. Yüce Bekçi gider gitmez Avcı, Marram Bataklığı'nın ayrıntılı haritaları üstünde çalışmaya başladı ve çok geçmeden Zelda Hala'nın kulübesinin olası yerini belirledi. Bir kez daha takibe hazırdı.

Ve böylece, Avcı içinde biraz kaygıyla DomDaniel'i görmeye gitti.

DomDaniel büyücü kulesinin tepesindeki odada asık suratla Büyük Don'un sona ermesini bekliyordu. Alther'in dolaba kilitletiği eski **Nekromensi** kitaplarını karıştırırken, kütüphanede kendisine yardım eden iki kısa boylu sevimsiz Magogları yanına *çağır*dı. Bu Magogları kuleden atladıktan sonra bulmuştu. Genelde toprağın çok altında yaşarlar ve bu nedenle uzun, kemiksiz kolları olan, devasa kör solucanlara benzerlerdi. Ayakları yoktu, ama tırtıla benzer bir hareketle yerde salyangoz gibi iz bırakarak ilerler ve istediklerinde şaşırtıcı derecede hızlı olabilirlerdi. Magoglar kılızdılar. Gözleri adeta yok gibiydi.

Ama aslında tenleri gibi sarımsı beyaz olan gözleri vardı ve yüzlerindeki bu tek özellik, burun olabilecek iki parıldayan delikle bir ağız yarığının tam üstünde duruyordu. Çıkardıkları sıvı iğrenç bir yapışkanlıktaydı ve DomDaniel oldukça hoş bulsa da kötü kokardı.

Her Magog, eğer dümdüz uzatırsanız yüz yirmi santim uzunluğundaydı; ama bugüne kadar hiç kimse bunu denememişti. Günlerinizi geçirmek için yapacak başka şeyler vardı, tırnaklarınızla karatahtaya çizmek ya da bir kova kurbağa bacağı yemek gibi. Hiç kimse Magoglara dokunmak istemezdi. Salgıları o kadar iğrençti ki sadece kokusunu hatırlamak bile o anda insanın midesini bulandırmaya yeterdi. Magoglar kirpi ya da fındık faresi gibi kış uykusuna yatıp hiçbir şeyden kuşkulananmayan hayvanların altlarına bıraktıkları larvalardan yeraltında ürerlerdi. Genç Magogların kabuklardan çıkması zor olduğu için kaplumbağalardan uzak dururlardı. İlkbahar güneşinin ilk ışıkları parlayıp toprağı ısıttığında larvalar canlanır, hayvanlardan arta kalanları yiyip tüketirler ve sonra bir Magog odasına gelene kadar toprağı kazarlardı. DomDaniel'in Kötü Topraklarda saklandığı yerin çevresinde yüzlerce Magog odası vardı ve her zaman düzenli yedeği bulunurdu. Onlardan süper muhafız olurdu; bir ısırıkları çoğu kişide kan zehirlenmesi yaptığından onları birkaç saat içinde güvenle uğurlardınız ve Magog pençesinin açtığı bir çizik o kadar kötü olurdu ki asla iyileşmezdi. Ama onların en caydırıcı tarafları görünüşleriydi: soğan gibi sarımsı beyaz kafaları, kör gibi görünmeleri, sıra sıra sarı sivri dişleri olan devamlı kımıldayan küçük çeneleri tüyler ürpericiydi ve insanlar korkudan onlara yaklaşılamazlardı.

Magoglar Büyük Don'dan önce gelmişlerdi. Çırağın ödünü kopardıkları DomDaniel'i biraz eğlendirmiş ve tekrar **On Üçler Cetveli**'ni öğrenmeye çalışan çocuğu merdiven sahanlığında bırakması için ona bir sebep vermişti.

Magoglar Avcı'yı da biraz şok etmişlerdi. Sarmal merdivenlerden tepeye çıkarken sahanlıktaki çırağın yanından geçmiş, çocuğu bile bile görmemezlikten gelen Avcı, DomDaniel'in dairesine giden Magogların bıraktığı salgılara basınca ayağı kaymıştı. Ama tam zamanında dengesini tekrar bulmuştu. Tabii çırak da bu duruma kıs kıs gülmüştü.

Çok geçmeden çırağın kıs kıs gülecek başka şeyleri daha olacaktı, çünkü DomDaniel en sonunda ondan başka birine daha bağırıyordu. Kalın mor kapıdan rahatlıkla duyulan efendisinin kızgın sesini keyifle dinledi.

"Hayır, hayır, *hayır!*" diye bağırıyordu DomDaniel. "Tamamen *deli* olduğumu sanıyor olmalısın, tekrar tek başına bir Av'a gitmene izin verir miyim? Sen boş bir *salaksın*. Eğer bu işi yapabilecek başka birisini bulabilsem, inan bana *on* yollardım. Ben, sana git *diyene* kadar bekleyeceksin. Ve sonra *benim denetimimde* gideceksin. *Sözümü kesme!* Hayır! Dinlemeyeceğim. Şimdi, *def oluyor musun* yoksa Magoglarımdan birinin sana *eşlik etmesini* mi istersin?"

Çırak, mor kapının açılmasını ve Avcı'nın hızla çıkıp salgının üzerinde kaydıktan sonra bütün hızıyla merdivenlerden düşmesini izledi. Ondan sonra **On Üçler Cetveli**'ni neredeyse öğrenmeyi becerdi. Şey, en azından en sevdiği olan yedi kere on üçe kadar geldi.

DomDaniel'in çoraplarını karıştırmakla uğraşan Alther her şeyi duymuştu. Ateşi söndürdü ve kulede çıkan Avcı'yı takip etti. Tam Büyük Kemer'in altından geçerken Avcı'nın kafasına büyük bir kartopunun düşmesine **neden oldu**. Saatler sonra karları kazıp kartopunun altında kalan Avcı'yı dışarı çıkardılar, ama bu Alther'i pek memnun etmedi. Durum iyi görünmüyordu.

Donmuş ormanın derinliklerinde, Wendron Cadıları, ilerideki kıtlık zamanları için bir ya da iki dikkatsiz kutup porsuğu yakala-

mak için tuzaklarını kurdular. Sonra taş ocağındaki ortak kışlık mağaralarına çekildiler. Orada kürklerine sarıldılar, birbirlerine öyküler anlattılar, bütün gün ve gece boyunca ateşin yanmasını sağladılar.

Ağaç evin sakinleri büyük kulübede odun yanan sobanın başına toplandılar ve Galen'in depoladığı fındıklarla dutları yediler. Sally Mullin kutup porsuğu kürklerinden bir yığını üstüne çekti ve koca bir kestane yığınını keyifle yerken sessizce çay salonunun yasını tuttu. Sarah ve Galen sobadaki ateşi beslemeye devam ederek uzun soğuk günler boyunca bitkilerle iksirler hakkında konuştular.

Heaplerin dört oğluna gelince, ağaç evden biraz uzakta orman zemininde bir kar kampı yaptılar ve doğada yaşamayı tercih ettiler. Tuzaklarla sincap yakaladılar ve bulabildikleri her şeyi yakalayıp kıztarttılar. Galen bunu hiç onaylamıyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Bu çocukları meşgul ediyor ve ağaç evden uzak tutuyordu. Aynı zamanda da Sally Mullin'in hızla mideye indirdiği kışlık yiyecek stoklarını koruyordu. Sarah her gün oğullarını ziyaret ediyordu. Önceleri ormanda tek başına olmalarından dolayı endişeleniyordu, ama inşa ettikleri birbirleriyle bağlantılı iglolardan çok etkilendi ve bazı genç Wendron Cadılarının küçük yiyecek ve içecekler bırakmayı alışkanlık edindiklerini fark etti. Kısa bir süre sonra Sarah, oğlanları yemeğe yardım eden ya da kamp ateşinin etrafında oturmuş gülüp fıkralar anlatan en az iki ya da üç genç cadı ile görmeye başladı. Sarah, çocukların kendi başlarının çaresine bakmalarının onları ne kadar değiştirdiğine şaşırdı. Hepsi de bir anda büyümüş gibiydiler, on üç yaşında olan en ufakları Jo-Jo bile. Bir süre sonra Sarah kendini onların kampında bir fazlalık gibi hissetmeye başladı, ama her gün onları ziyaret etmeye devam etti. Bunun bir nedeni onlara göz kulak olması, diğer nedeni de kızarmış sincap sevmeye başlamasıydı.

→ 29 ←

PİTONLAR VE SIÇANLAR

Büyük Don'un ertesi sabahı, Nicko kulübenin ön kapısını açtığı anda önünde bir kar duvarıyla karşılaştı. Zelda Hala'nın kömür küreğiyle işe başladı ve karın içinden parlak kış güneşine ulaşana dek bir metre seksen santimlik bir tünel kazdı. Jenna ve Çocuk 412 tünden çıkıp güneş ışığına çıkınca gözleri kamaştı.

"Çok parlak," dedi Jenna. Buzun parlaklığı gözlerini kamaştırmasın diye eliyle siper yaptı. Büyük Don kulübeyi kocaman bir ığloya dönüştürmüştü. Etraflarını çevreleyen bataklık arazi uçsuz bucaksız bir kutup manzarasına dönüşmüş, bütün şekilleri alçak kış güneşinin yaydığı uzun gölgeler ve rüzgârın yığıldığı kar birikintileriyle değişmişti. Karların içinde koşup yuvarlanan Maxie neşeli bir kutup ayısına benziyordu.

Jenna ve Çocuk 412 donmuş Mott'a kadar bir patika açmak için Nicko'ya yardım ettiler, sonra Zelda Hala'nın zengin çalı süpürgesi stokunu yağmalayıp Mott'ta buz pateni yapabilmek için buzun üzerindeki karları süpürdüler. Jenna karları süpürürken, Oğlanlar'da kar topu oynadılar. Çocuk 412 iyi' bir nişancı çıktı ve Nicko sonunda Maxie gibi karların içinde yuvarlandı.

Buzun kalınlığı çoktan on beş santimi bulmuş, cam gibi düz ve kaygandı. Binlerce minik kabarcık donmuş suyun içinde duruyor, buza hafifçe bulutumsu bir görüntü veriyordu, ama içinde kalan otları ve altında yatan şeyi gösterecek kadar saydamdı. Kar örtüsünü süpürürken Jenna ayağının altında yatan dev bir yılanın ona dik dik bakan iki sarı gözünü gördü.

"Ah," diye çığlık attı Jenna.

"Ne var?" diye sordu Nicko.

"Gözler. Yılan gözleri. Buzun altında kocaman bir yılan var."

Nicko ve Çocuk 412 onun yanına geldiler.

"Vay canına! Kocaman," dedi Nicko.

Jenna diz çöktü ve karları biraz daha temizledi.

"Bak, işte kuyruğu. Tam başının altında. Herhalde bütün Mott boyunca uzanıyordur."

"Olamaz," diye karşı çıktı Nicko.

"Olmalı."

"Sanırım birden fazla yılan var."

"Şey, bunu bulmanın tek bir yolu var," dedi Jenna çalı süpürgesini aldı ve karları süpürmeye başladı. "Hadi, durmayın," dedi oğlanlara. Nicko ve Çocuk 412 isteksizce çalı süpürgelerini alıp süpürmeye başladılar.

Akşama doğru gerçekten sadece bir tek yılan olduğunu öğrendiler.

“Yaklaşık bir mil boyunda olmalı,” dedi Jenna. En sonunda başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Bataklık pitonu buzun içinden somurtkan bir şekilde onlara bakıyordu. Ona bakılmasından hoşlanmazdı, özellikle de *yiyeceğinin* ona bakmasından. Bu yılan keçileri ve vaşakları tercih etse de bacakları olan her şeyi yiyecek olarak görürdü ve bir hendeğe düşüp etrafa çok fazla su sıçratacak kadar dikkatsiz olan garip yolcuları da arada sırada yerd. Ama genelde iki ayaklı türden uzak dururdu; çok sayıdaki ambalajlarının hazminin güç olduğunu keşfetmişti ve özellikle çizmelerden hoşlanmıyordu.

Büyük Don yerleşti. Zelda Hala her yıl yaptığı gibi donun geçmesini beklemek için eve kapandı ve her ne olursa olsun artık Silas’ın **Güvenli Ol**’uyla geri dönme şansının olmadığını sabırsız Marcia’ya söyledi. Marram Bataklığı tamamen tecrit olmuştu. Marcia’nın diğer herkes gibi Büyük Erime’yi beklemesi gerekiyordu.

Ama Büyük Erime’nin yaklaştığına dair en ufak bir belirti yoktu. Her gece kuzey rüzgârının getirdiği uğuldayan tipiler kar yığınlarını daha da yükseltiyordu.

Sıcaklık aniden düşmüştü ve Boggart çamur göletinde soğuktan donmuştu. Sıcak su kaynağı banyosu kulübesine gitmişti ve buharın içinde kendinden hoşnut bir şekilde uyukluyordu.

Bataklık pitonu, Mott’ta kapalı kalmıştı. Önüne çıkan dalgın balık ve yılanbalıklarıyla idare edip yiyebildiği kadar keçi yiyeceği günün hayalini kuruyordu.

Nicko ve Jenna buz pateni yapıyorlardı. Başlangıçta donmuş Mott’un etrafında daireler çizip bataklık pitonunu kızdırmaktan mutluydular, ama bir süre sonra bataklığın beyaz arazisi üzerinde maceralara atılmaya başladılar. Saatlerini donmuş kanallar boyunca yarışarak altlarındaki buzun çatırtılarını ve yeni bir kar yağışı tehdidi ta-

şıyan rüzgârın yaslı uğultusunu dinleyerek geçirdiler. Jenna bataklık yaratıklarının çıkardığı bütün seslerin yok olduğunu fark etti. Bataklık farelerinin canlı hışırtıları ve su yılanlarının sakın su şıptırtıları yok olmuştu. Kayan Balçık Brownielerini toprağın altında tamamen donup tek bir çığlık bile atmazlarken Su Nixieleri derin uykuda, vantuzları buzun altına yapışmış bir şekilde buzun erimesini bekliyorlardı.

Koruyucunun kulübesinde uzun ve sessiz haftalar geçti. Rüzgâr hâlâ kuzeyden kar getiriyordu. Jenna ve Nicko zamanlarını dışarıda buz pateni yapıp Mott'ta geçirirlerken Çocuk 412 kulübede oturmayı yeğledi. Bir süre dışarda kalınca hâlâ üşüyordu. Büyücü kulesinin dışında, karda gömülü kaldığı zamandan beri sanki bir parçası hâlâ ısınmamıştı. Bazen Jenna, onunla ateşin yanında oturuyordu. Çocuk 412'den hoşlanıyordu; çocuk onunla hiç konuşmamasına rağmen bunun niçin olduğunu bilmiyordu. Kulübeye geldiklerinden beri hiç kimseyle tek kelime bile etmediği için Jenna bunun kişisel olmadığını biliyordu. Jenna'nın onunla asıl sohbetinin konusu Yavrukaya Trelawney'di, Çocuk 412 bundan hoşlanıyordu.

Bazı öğlenler Jenna kanepede Çocuk 412'nin yanına oturuyor, kız cebinden Yavrukaya'sını çıkarırken çocuk da onu izliyordu. Jenna sık sık Yavrukaya'yla ateşin başına oturuyordu, bu ona Silas'ı hatırlatıyordu. Sadece çakıl taşını tutmak sanki bir şekilde Silas'ı kesinlikle sağ salim geri getirecekti.

“İşte, Yavrukaya'yı tut,” diyerek Jenna, gri çakılı Çocuk 412'nin pis eline koyuyordu.

Yavrukaya Trelawney, Çocuk 412'den hoşlanıyordu. Hoşlanmasının nedeni onun genelde yapış yapış olması ve yemek kokmasıydı. Yavrukaya Trelawney dört kısa ve kalın bacağına çıkarıyor, gözlerini açıp Çocuk 412'nin elini yalıyordu. Mımm, hiçte kötü de-

ğil diye düşünüyordu. Kesinlikle yılanbalığı tadı vardı ve sonradan ağızda hafif bir lahana tadı bırakıyordu. Yavrukaya Trelawney yılanbalığını seviyordu ve Çocuk 412'nin avucunu bir kez daha yalayabiliirdi. Dili kuru ve biraz zımparaya benziyordu, minyatür bir kedi dili gibi. Çocuk 412 gıdıklanınca güldü.

“Senden hoşlanıyor.” Jenna gülümsedi. “*Benim* elimi hiç yalamadı.”

Çocuk 412 günlerce öylesine ateşin yanında oturup kendini Zelda Hala'nın kitaplarına daldırıp yepyeni bir dünyada yaşadı. Koryucunun kulübesine gelmeden önce Çocuk 412 hiç kitap okumamıştı. Genç Ordu'da ona okumasını öğretmişlerdi, ama sadece düşmanların uzun listesini, günün emirlerini ve savaş planlarını okumasına izin verirlerdi. Ama şimdi Zelda Hala, ona macera öyküleri ve **büyük** kitapları veriyor, Çocuk 412'de onları adeta sünger gibi emiyordu. O günlerden birinde, neredeyse Büyük Don'un altıncı haftasında Jenna ve Nicko, ta limana kadar patenle gidip gidemeyeceklerini görmeye karar verdiklerinde Çocuk 412 bir şey fark etti.

Her sabah, Zelda Hala'nın iki mum yakıp bir sebeple merdivenlerin altındaki iksir dolabında gözden kaybolduğunu zaten biliyordu. Önceleri Çocuk 412 bu konuda hiçbir şey düşünmedi. Ne de olsa, orası karanlık bir iksir dolabıydı ve Zelda Hala'nın birkaç iksirle ilgilenmesi gerekiyordu. Karanlıkta saklanması gereken iksirlerin en dengesiz ve sürekli ilgi gerektirenler olduğunu biliyordu; daha bir gün önce, Zelda Hala soğuktan topak topak olan çamurlanmış bir **Amazon Panzehiri** temizlemek için saatlerini geçirmişti. Ama Çocuk 412 özellikle bu sabah iksir dolabının çok sessiz olduğunu fark etti, Zelda Hala'nın genelde sessiz biri olmadığını biliyordu. Ne zaman **saklama kavanozlarının** yanından geçse titreyip sallanırlardı. Ne zaman mutfakta olsa tava ve tencereler birbirlerine çarpıp gürül-

tü yaparlardı. Bu yüzden Çocuk 412, iksir dolabının dar sınırları içinde bu kadar sessiz kalmayı nasıl becerdiğini merak etti. Ve niçin iki muma ihtiyacı vardı?

Kitabını bir kenara bıraktı ve parmak uçlarına basarak iksir dolabına gitti. İçerisi Zelda Hala'mn yüzlerce küçük şişenin yanında olduğu düşünülürse oldukça sessizdi. Çocuk 412 tereddüt içinde kapağını tıkladı. Cevap gelmedi. Tekrar dinledi. Sessizlik. Çocuk 412 kitabına geri dönmesi gerektiğini biliyordu, ama bir şekilde *Thaumaturgy ve Sortilage: Niçin Canınızı Sıkıyorsunuz ki?* Zelda Hala'nın neyin peşinde olduğu kadar ilginç değildi. Bu yüzden Çocuk 412 kapağı açtı ve içeri dikkatlice baktı.

İksir dolabı boştu.

Bir an için, Çocuk 412 bunun bir şaka olduğunu ve Zelda Hala'nın üstüne atlayacağını düşündü, ama kısa bir süre içinde onun kesinlikle burada olmadığını fark etti. Ve sonra niçin olduğunu gördü. Aşağıdaki kapak açıldı, Çocuk 412'nin çok iyi hatırladığı tünelin rutubetli ve küflü kokusu ona doğru geliyordu. Çocuk 412 ne yapacağını bilmeden kapağın başında bekleyip durdu. Aklından Zelda Hala'nın kapaktan aşağı düşmüş ve yardıma ihtiyacı olacağı geçti. Ama eğer düşmüş olsa yarı yolda sıkışmış olması gerektiğini fark etti, çünkü Zelda Hala oldukça tombuldu.

Zelda Hala'nın kapaktan aşağı nasıl sıkışarak geçtiğini merak ederken, Çocuk 412 yerdeki açıklıktan gelen bir mumun loş sarı ışığını gördü. Kısa bir süre sonra Zelda Hala'nın sağlam çizmelerinin tünelin kumlu zemininde çıkardığı güçlü ayak sesini ve tahta merdivene doğru çıkan dik yokuşu tırmanmaya çalışırken zorlukla nefes alışını duydu. Zelda Hala merdivenden çıkmaya başlarken Çocuk 412 sessizce kapağı kapattı ve ateşin yanındaki yerine sıvıştı.

Birkaç dakika sonra, Zelda Hala nefes nefese iksir dolabından çıktı. Yüzünde biraz şüpheli bir bakış vardı ve Çocuk 412'nin hevesli bir şekilde *Thaumaturgy ve Sortilage: Niçin Canınızı Sıkıyor-sunuz ki?* kitabını okuduğunu gördü. Zelda Hala tekrar dolabın içinde kaybolmadan önce ön kapı güm, diye açıldı. Nicko hemen arkasından gelen Jenna'yla içeri girdi. Buz patenlerini yere attılar ve ellerinde ölü sıçana benzeyen bir şeyi gösterdiler.

“Bakın ne bulduk,” dedi Jenna.

Çocuk 412 yüzünü astı. Sıçanlardan hoşlanmıyordu. Onların arkadaşlığından hoşlanmak için yığınla sıçanla beraber yaşamak gerekiyordu.

“Dışarıda bırak,” dedi Zelda Hala. “Yemeyeceğin sürece ölü bir şeyi eve getirmek uğursuzluktur. Ve içimden onu yemek gelmiyor.”

“Ölü değil, Zelda Hala,” dedi Jenna. “Bak.” Zelda Hala incele-sin, diye kahverengi kürk yığının ona verdi. Zelda Hala dikkatlice onu dürttü.

“Onu şu eski kulübenin dışında bulduk,” dedi Jenna. “Bataklık-ğın kenarında, limandan çok uzak olmayan yerde. Orada eşekle yaşı-yan bir adam var. Ve de kafeslerde bir yığın ölü sıçan. Pencereden bak-tık; çok korkunç görünüyordu. Sonra uyandı ve bizi gördü; böylece Nicko'yla kaçtık ve bu sıçanı gördük. Sanırım yeni kaçmıştı. Onu al-dım ve montumun içine koydum. Koştuk. Şey, daha doğrusu paten-le kaçtık. Yaşlı adam arkamızdan gelip sıçanını aldığımız için bize bağırdı. Ama bizi yakalayamazdı, değil mi, Nicko?”

“Hayır,” diye Nicko kısaca cevap verdi.

“Her neyse, sanırım bu, babamdan haber getiren o Ulak Sıçan,” dedi Jenna.

“Olamaz,” dedi Zelda Hala. “O Ulak Sıçan'ı şişmandı.”

Jenna'nın ellerindeki sıçan güçsüz bir itiraz sesi çıkardı.

“Ve bu,” dedi Zelda Hala, sıçanın kaburgalarını dürttü. “Bu çıta gibi zayıf. Şey, sanırım ne tür sıçan olursa olsun onu içeri getirseniz iyi olur.”

Ve işte Sıçan Bürosu’ndan yollanan Stanley altı hafta sonra hedefine bu şekilde ulaşabildi. Bütün iyi Ulak Sıçanlar’ı gibi Sıçan Bürosu’nun sloganından kopmamıştı: *Hiçbir şey bir Ulak Sıçan’ı durduramaz.*

Ama Stanley mesajını verecek kadar güçlü değildi. O ateşin önündeki minderin üstünde yataarken Jenna, ona püre yılanbalığı yedirdi. Sıçan yılanbalığını pek sevmemişti, özellikle de püre olanını, ama o kafeste altı hafta sadece su içip neredeyse hiçbir şey yemeden geçirdikten sonra yılanbalığı püresinin tadı çok hoş geliyordu. Pis bir kafesin dibinde titremek yerine ateşin önündeki bir minderin üstünde yatmak çok daha güzel bir şeydi. Hatta Bert hiç kimse bakmadan gizlice gagalamış olsa bile.

Jenna’nın ısrarı üzerine Marcia **konus,** Sıçanus Sıçanus emrini verdi, ama Stanley bitkin bir şekilde minderin üstünde yataarken tek bir kelime bile edemedi.

“Ben hâlâ onun Ulak Sıçan’ı olduğuna ikna olmadım,” dedi Marcia. Stanley geleli birkaç gün olmuştu ve sıçan hâlâ konuşmamıştı. “Eğer doğru hatırlıyorsam Ulak Sıçan konuşmaktan başka bir şey yapmaz. Ve bunun çoğu da saçma sapan şeylerdir.”

Ulak Sıçan, Marcia’ya elinden geldiği kadar kötü şekilde kaşlarını çattı ama Olağanüstü Büyücü onu görmedi bile.

“Bu o, Marcia,” diye ona güvence verdi Jenna. “Ben bir yığın sıçana baktım ve onları iyi tanırım. Bu kesinlikle bize daha önce gelen Ulak Sıçan.”

Böylece hepsi Stanley'in **konusacak** ve Silas'ın özlenen mesajını verecek kadar iyileşmesini gergince beklediler. Çok tedirgin bir süreydi. Sıçanın ateşi çıktı ve saatlerce kendinden geçmiş bir halde sayıklayıp neredeyse Marcia'nın dikkatini dağıttı. Zelda Hala'nın söğüt kabuğundan bol bol yaptığı çayı Jenna sıçana küçük bir damlalıklıkla sabırla verdi. Uzun ve sıkıntılı bir haftadan sonra sıçanın ateşi en sonunda düştü.

Bir gün akşama doğru, Zelda Hala iksir dolabına kilitletiğinde (Çocuk 412 içeriye baktıktan sonra kapağı kilitlemeye başlamıştı) ve Marcia, Zelda Hala'nın çalışma masasında bazı matematik büyülerini çalışırken Stanley öksürdü ve doğruldu. Maxie havladı ve Bert şaşkınlıkla tısladı, ama Ulak Sıçan onları umursamadı.

Vermesi gereken bir mesaj vardı.

Q

→ 30 ←

MARCIA'YA MESAJ

Kısa bir süre sonra herkes Stanley'in etrafına toplandı ve anlatacaklarını merakla beklemeye başladı. Ulak Sıçan topallayarak minlerin üstünden ayağa kalkıp derin bir nefes aldı. Sonra titrek bir sesle, "Önce sormam gerekiyor. Burada Marcia Overstrand adında biri var mı?" dedi.

"Olduğunu biliyorsun," dedi sabırsız bir sesle Marcia.

"Yine de sormam gerekiyor, ekselansları. Prosedürün bir parçası," dedi Ulak Sıçan. Devam etti. "Buraya Marcia Overstrand'a bir mesaj vermeye geldim. Eski Olağanüstü Büyücü..."

"Ne?" dedi güçlkle Marcia. "*Eski mi?* Bu salak sıçan ne demek istedi, es... eski Olağanüstü Büyücü'yle?"

"Sakin ol, Marcia," dedi Zelda Hala. "Bekle de bakalım ne diyecek?"

Stanley devam etti. "Bu mesaj..." Sıçan yollanalı kaç gün olduğunu hesaplamak için durakladı. Gerçek bir profesyonel olarak, Stanley

parmaklıklara çizik atarak kafesteki mahkûmiyetinin kayıtlarını tutmuştu. Çılgın Jack'le otuz dokuz gün geçirdiğini biliyordu ama koruyucu kulübesindeki ateşin başında baygın bir şekilde kaç gün geçirdiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "... şey... çok uzun zaman önce sabah yedide kaledeki Silas Heap'in vekili tarafından yollandı..."

"Vekil ne demek?" diye sordu Nicko.

Stanley ayağını sabırsızca yere vurdu. Sözüünün kesilmesinden hoşlanmazdı, özellikle de mesaj eski olup da unutmaktan korktuğunda. Sabırsızca öksürdü.

"Mesaj başlıyor:

Sevgili Marcia,

Umarım iyisindir. Ben iyiyim ve kaledeyim. Mükün olduğu kadar kısa bir süre içinde benimle sarayın dışında buluşursan sana müteşekkir olacağım. Bir gelişme oldu. Sen gelene kadar, her gece, gece yarısı saray kapısında olacağım.

Seni görmeyi dört gözle bekliyorum.

En iyi dileklerimle.

Silas Heap.

"Mesaj bitti."

Stanley minderine tekrar oturdu ve rahat bir nefes aldı. Bir Ulak Sıçan olarak mesajı getirmekte gecikmişti, ama yine de yerine ulaştırabilmişti. Hâlâ görev başında olmasına rağmen kendine hafifçe gülümsemeye izin verdi.

İçeride bir an için bir sessizlik oldu ve sonra Marcia patladı. "Tıpkı işte! Büyük Don bitmeden geri dönmek için çaba bile harcamıyor,

sonra bir mesaj yollayacak duruma geldiğinde, benim **Güvenli Ol**'umdan *bahsetmeye* bile tenezzül etmiyor. Kabul ediyorum. Ben gitmeliydim o değil.”

“Ama ya Simon?” diye merakla sordu Jenna. “Ve babam niçin *bize* de bir mesaj yollamadı?”

“Bu zaten pek babama benzemiyor,” diye homurdandı Nicko.

“Evet,” diye ona katıldı Marcia. “Çok kibardı.”

“Şey, sanırım onun nedeni vekil tarafından yollanmış olması,” dedi kararsız bir şekilde Zelda Hala.

“Vekil ne demek?” diye tekrar sordu Nicko.

“Onun yerine başkası demek. Mesajı Sıçan Bürosu’na başka biri verdi. Silas oraya gidememiş olmalı. Sanırım bu beklenen bir şey. Vekil kimdi acaba?”

Stanley hiçbir şey söylemedi, hem de vekilin Yüce Bekçi olduğunu adı gibi bilmesine rağmen. Artık bir Ketum Sıçan olmasa da hâlâ Sıçan Bürosu kurallarına bağlıydı. Bu da Sıçan Bürosu’ndaki bütün konuşmaların Gizlilik Derecesi Yüksek olduğu anlamına geliyordu. Ama Ulak Sıçan kendini tuhaf hissetti. Bu büyücüler onu kaçırmış, ona bakmış ve büyük ihtimalle hayatını kurtarmışlardı. Stanley oturduğu yerde kımıldandı ve yere baktı. Bir şeyler oluyor ve ben, onun bir parçası olmak istemiyorum, diye düşündü. Bu mesajın tamamı baştan sona bir kâbustu.

Marcia çalışma masasının yanına gitti ve kitabını güm diye kapattı.

“Silas nasıl olur da benim **Güvenli Ol**'um gibi önemli bir şeyi görmemezlikten gelmeye cesaret edebilir?” dedi öfkeyle. “Bir Sıradan Büyücü’nün bütün özelliğinin Olağanüstü Büyücü’ye hizmet etmek olduğunu bilmiyor mu? Bu asi tutumuna daha fazla katlanamayacağım. Onu bulmak ve haddini bildirmek istiyorum.”

“Marcia, bu akıllıca olur mu?” diye sakince sordu Zelda Hala.

“Ben hâlâ Olağanüstü Büyücü’yüm ve beni uzak tutamazlar,” dedi Marcia.

“Şey, bu konuyu iyice düşünmeni öneririm,” dedi mantıklı bir şekilde Zelda Hala. “Sabah ola, hayrola...”

O gece geç saatlerde, Çocuk 412 ateşin titreşen ışıklarının önünde yatmış Nicko’nun burun çekişleriyle Jenna’nın düzenli nefes alışını dinliyordu. Maxie’nin tavanı titreten yüksek sesli horultusuna uyanmıştı. Maxie’nin aşağı katta uyuması gerekiyordu, ama hâlâ gizlice gidip Silas’ın yatağında yatabileceğini düşünüyordu. Hatta Maxie aşağı katta horlamaya başladığında, Çocuk 412 sık sık kurt köpeğini ittirip ona yardımcı oluyordu. Ama o gece, Çocuk 412 sinüs sorunları olan bir kurt köpeğinin horlamaları dışında başka bir şey daha dinlediğini fark etti.

Başının üstündeki döşeme tahtalarının gıcirtısı... merdivenlerdeki sessiz adımlar... ikinci kırk basamağın gıcirtısı... Bu kimdi? Bu neydi? O güne kadar dinlediği bütün hayalet öyküleri Çocuk 412’nin aklına geldi. Taş zeminde sürünen bir pelerinin sessiz hışırtısını duyunca o her kimse ya da *her neyse* odaya girmiş olduğunu anladı.

Çocuk 412 yavaşça ayağa kalktı, kalbi hızla atıyordu. Dikkatle karanlığa baktı. Kara şekil Marcia’nın çalışma masasında bıraktığı kitaba doğru yavaşça ilerliyordu. Şekil kitabı aldı ve pelerinin içine sokuşturdu, sonra karanlıkta ona bakan Çocuk 412’nin gözlerinin akını fark etti.

“Benim,” diye fısıldadı Marcia. Çocuk 412’yi eliyle yanına çağırdı. Çocuk yorganından sessizce çıktı ve ne istediğini anlamak için büyücünün yanına gitti.

“Birinin o hayvanla aynı odada uyumasını nasıl bekliyorlar anlamıyorum,” diye tersçe söylendi Marcia. Çocuk 412 çekingen bir şekilde gülümsedi. Maxie’yi üst kata itekleyenin kendi olduğunu söylemedi.

“Ben bu gece **geri dönüyordum**,” dedi Marcia. “Sonucundan cimin olmak için **Gece Yarısı Dakikalarını** kullanacağım. Bunu hatırlaman lazım, gece yarısının iki tarafındaki dakikalar güvenli **yolculuk** etmek için en iyi zamanlardır. Özellikle de gideceğin yerde sana zarar vermek isteyen kişiler varsa. Ki ben olduklarından şüpheleniyorum. Saray kapısına gideceğim ve Silas Heap’in işini halledeceğim. Şimdi, saat kaç?”

Marcia saatini çıkardı.

“Gece yarısına iki dakika **var** Kısa zamanda geri geleceğim. Belki Zelda’ya bunu söylersin.” Marcia, Çocuk 412’ye baktı ve büyücü kulesinde ona rütbesiyle numarasını söylediğinden beri başka bir kelime söylemediğini hatırladı. “Ah, söylemezsen de önemli değil. Nereye gittiğimi tahmin edecektir.”

Çocuk 412 aniden önemli bir şey düşündü. Kazağının cebini araştırdı ve ondan çırağı olmasını istediğinde Marcia’nın ona verdiği **muskayı** çıkardı. O minnacık gümüş kanatları avucunda tuttu ve biraz pişmanlıkla onlara baktı. Marcia’yı sarmaya başlayan ışıktaki gümüş ve altın rengi parıldadı. Çocuk 412 **muskayı** Marcia’ya geri uzattı -artık bir daha onun çırağı olma şansı olmadığı için ona sahip olmaması gerektiğini düşünüyordu- ama Marcia başını iki yana salladı ve onun yanına diz çöktü.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Hâlâ fikrini değiştireceğini ve benim çırağım olmaya karar vereceğini umuyorum. Ben yokken bunu düşün. Şimdi, gece yarısına bir dakika var. Geriye çekil.”

Marcia'nın etrafındaki hava soğudu. Olağanüstü Büyücü'nün etrafında güçlü bir **büyü** titremesi oldu ve havayı elektriklendirdi. Çocuk 412 ateşin yanına geri çekildi. Biraz korkmuştu, ama etkilenmişti de. Marcia gözlerini kapatıp daha önce hiç duymadığı bir dilde uzun ve karmaşık bir şeyler mırıldanmaya başladı. Çocuk 412 Derin Kanal'da, *Muriel*'de otururken ilk kez beliren **büyülü** pusu gördü. Marcia aniden pelerinini üstüne atıp baştan aşağıya sarındı. Bunu yaparken **büyünün** moruyla pelerinin moru birbirine karıştı. Sanki sıcak metalin üzerine su damlamış gibi yüksek bir tıs sesi çıktı. Ve Marcia gözden kaybolup geride birkaç saniye kalan hafif bir gölge bıraktı.

Son elli aşırı soğuk gecede olduğu gibi saray kapısında gece yarısını yirmi gece, bir muhafız nöfrezesi görev başındaydı. Muhafızlar soğuktan donmuşlardı, ayaklarını yere vurup eski-Olağanüstü Büyücü'nün tam burada belireceğini söyleyen Yüce Bekçi ile dalga geçmekten başka bir şey yapamayacakları, uzun ve sıkıcı bir gece olacağını biliyorlardı. Aynen böyleydi. Tabii ki Olağanüstü Büyücü belirmeyecekti ve zaten onun belirmesini de beklemiyorlardı. Ama yine de Yüce Bekçi her gece onları beklemeye ve buzların üzerinde ayak parmaklarını dondurmaya yolluyordu.

Böylece, tam ortalarında soluk bir mor gölge belirmeye başladığında muhafızların hiçbiri olanlara inanmadı.

“Bu o,” diye fısıldadı içlerinden biri. Havada aniden girdaplar çizerek dönen ve siyah metal miğferlerine rahatsız edici elektrik akımları yollayan **büyüden** dolayı biraz korkmuşlardı. Muhafızlar kılıçlarını çektiler ve bulanık gölgenin mor pelerinine sarılmış, uzun boylu Eski Olağanüstü Büyücü'ye dönüşmesini izlediler.

Marcia Overstrand Yüce Bekçi'nin tuzağının tam ortasında belirdi. Beklenmediği anda yakalanmıştı. **Güvenli Ol'u ve Gece Yarı-sı Dakikaları'nın** koruması olmadan (çünkü Marcia yirmi dakika geç kalmıştı) muhafızların yüzbaşısının boynundaki Akhu Tılsımı koparmasını engelleyemedi.

On dakika sonra Marcia, kalenin temeline gömülü derin ve karanlık bir baca olan Bir Numaralı Zindan'ın dibinde yatıyordu. Marcia, DomDaniel'in özellikle onun için büyük bir zevkle hazırladığı **Gölgeler Girdabı'nın** tam ortasında donup kalmıştı. Bu gece Marcia'nın hayatındaki en kötü geceydi. Bir pis su havuzunun ortasında, zindanın önceki sakinlerinin kemik yığının üstünde, etrafında dönüp inleyerek çılgınlık atan ve **büyü** güçlerini tüketen **gölgelerin** verdiği acıyla çaresizce duruyordu. Büyük bir şans eseri Kadim bir hayalet yolunu kaybedip ertesi sabah Bir Numaralı Zindan'ın duvarından geçene kadar DomDaniel ve Yüce Bekçi dışında onun nerede olduğunu bilen olmadı.

Kadim hayalet Alther'i onun yanına getirdi, ama onun da Marcia'nın yanında oturup yaşamaya devam etmesi için cesaret vermekten başka elinden bir şey gelmiyordu. Alther'in onu ikna etmek için bütün güçlerine ihtiyacı vardı, çünkü Marcia umutsuz bir durumdaydı. Silas'a kızıp Alther, DomDaniel'i alaşağı ettiğinde hayaletin uğruna savaştığı her şeyi kaybettiğini anladı. DomDaniel bir kez daha Akhu Tılsımı şişko boynuna bağlamıştı ve artık bu durumda gerçek Olağanüstü Büyücü, Marcia Overstrand değildi.

→ 31 ←

SIÇANIN DÖNÜŞÜ

Zelda Hala'nın saati yoktu. Saatler koruyucunun kulübesinde asla doğru dürüst çalışmazdı; yeraltında çok fazla karışıklık vardı. Ne yazık ki bu, Zelda Hala'nın Marcia'ya bahsetmeye hiç kalkmadığı bir konuydu, çünkü günün saatleriyle pek ilgilenmezdi. Eğer Zelda Hala zamanı bilmek istese güneş saatine bakar ve güneşin çıkmış olmasını umardı ama ayın evrelerinin geçişiyle daha çok ilgilenirdi.

Ulak Sıçan'ın kurtarıldığı gün, Zelda Hala hava karardıktan sonra Jenna'yı adanın etrafında yürüyüşe çıkarmıştı. Her taraf kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı. Kuş gibi hafif olan Jenna karın üstünde kolayca yürürken, Zelda Hala koca çizmeleriyle bata çıka zorlukla ilerliyordu. Adanın ucuna, kulübenin ışıklarından uzağa yürümüşlerdi. Zelda Hala, Jenna'ya daha önce gördüklerinden çok daha fazla, binlerce parlak yıldızın süslediği karanlık gökyüzünü göstermişti.

“Bu gece,” demişti Zelda Hala. “Yeni Ay var.”

Jenna ürpermişti. Bunun nedeni soğuk değil, böyle yıldızlarla dolu bir karanlığın ortasındaki bir adada durmaktan dolayı hissettiği tuhaf duyguydu.

“Bu gece ne kadar dikkatli bakarsan bak ayı görmeyeceksin,” demişti Zelda Hala. “Dünyadaki hiç kimse ayı görmeyecek. Bu, bataklıkta tek başına dolaşmak için iyi bir gece değil. Eğer bütün bataklık yaratıkları ve ruhları yeraltında donmamış olsaydı, şu anda kulübede büyü kilitli olacaktık. Ama ay ışığı olmadan yıldızları görmekten hoşlanacağını düşündüm. Annen her zaman yıldızlara bakmayı severdi.”

Jenna yutkundu. “*Annem mi?* Yani *doğduğum* zamanki annem mi?”

“Evet,” dedi Zelda Hala. “Yani kraliçe demek istemiştin. O yıldızları severdi. Sanırım sen de sevebilirsin.”

“Seviyorum,” dedi soluk soluğa Jenna. “Uyumakta güçlük çektiğim zaman evin penceresinden onları sayardım. Ama... annemi nereden tanıyorsun?”

“Onu eskiden her yıl görürdüm,” dedi Zelda Hala. “Ta ki... şey, işler değişene kadar. Ve onun annesini de, senin tatlı büyükanne, onu da her yıl görürdüm.”

Anne, büyükanne... Jenna hiçbir şey bilmediği koca bir ailesi olduğunu fark etmeye başlamıştı. Ama Zelda Hala onları tanıyordu.

“Zelda Hala,” dedi yavaşça. Gerçekten kim olduğunu öğrendiğinden beri en sonunda bir soru sormaya cesaret etti.

“Hım?” Zelda Hala bataklığa bakıyordu.

“Ya babam?”

“Baban mı? O uzak ülkelerdendi. O sen daha doğmadan gitti.”

“Gitti mi?”

“Bir teknesi vardı. Bir şey almaya gitmişti,” dedi ağzının içinden Zelda Hala. “Sen doğduktan hemen sonra sana ve annene bir gemi dolusu hazineyle limana geri geldiğini duydum. Ama kötü haberi alır almaz bir sonraki gelgitte gitti.”

“Şey... adı neydi?” diye sordu Jenna.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Zelda Hala. O da birçok insan gibi kraliçenin eşinin kimliğine çok az ilgi göstermişti. İktidar anneden kıza geçiyor, ailedeki erkeklerin istedikleri gibi yaşamasına izin veriliyordu.

Zelda Hala’nın sesindeki bir şey Jenna’nın dikkatini çekmişti ve bakışını yıldızlardan çevirip ona baktı. Jenna nefesini tuttu. Daha önce Zelda Hala’nın gözlerine bu kadar dikkat etmemişti ama Beyaz Cadı’nın delici mavi gözleri şimdi gecenin karanlığını yarmış bataklıkla dikilmişti.

“Tamam,” demişti aniden Zelda Hala. “İçeri girme vakti geldi.”

“Ama...”

“Yaz gelince sana devamım anlatacağım. İşte o zaman gelirler, Yaz Dönümü Günü’nde. Seni de oraya götüreceğim.”

“Nereye?” diye sordu Jenna. “Beni nereye götüreceksin?”

“Hadi,” dedi Zelda Hala. “Oradaki gölgenin görünüşünden hoşlanmıyorum...”

Zelda Hala, Jenna’nın elini yakaladı ve karda onunla beraber koşmaya başladı. Kurt gibi acıkmış bir Bataklık Vaşağı onların peşini bırakıp oradan uzaklaştı. Onları kovalayamayacak kadar zayıf düşmüştü; eğer birkaç gün önce olsaydı, karnım tıka basa doyurup kışı geçirebilirdi. Ama Vaşak o anda, sessizce kardaki deliğine geri çekildi ve son donmuş faresini isteksizce yemeğe başladı.

Karanlık Ay'dan sonra, ilk hilal gökyüzünde belirdi. Her gece ay biraz daha büyüdü. Kar yağışı kesildiği için artık gökyüzü açıktı ve Jenna her gece pencereden ayı izlerken **saklama kavanozlarındaki** dalgın dalgın dolaşan **kalkan böcekleri** özgür kalacakları anı bekliyorlardı.

“İzlemeye devam et,” dedi ona Zelda Hala. “Ay büyüdükçe yerdeki şeyleri kendine çeker. Ve kulübe buraya gelmek isteyen kişileri çeker. Dolunayda çekim en güçlü halini alır, siz de o zaman geldiniz.”

Ama ayın ilk dördünde Marcia gitmişti.

Olağanüstü Büyücü'nün gittiğini keşfettikleri sabah, Jenna, “Marcia nasıl oldu da *gitti*?” diye Zelda Hala'ya sordu. “Ben ay büyütürken bir şeylerin geleceğini **Q**ışımıştım gideceğini değil.”

Jenna'nın sorusuna, Zelda Hala biraz sinirlendi. Aniden gittiği için Marcia'ya kızmıştı ve hiç kimsenin ay teorilerini bozmasından da hoşlanmazdı.

“Bazen,” dedi esrarengiz bir sesle Zelda Hala. “Bazı şeyler gelmek üzere giderler.” Gürültülü bir şekilde yürüyerek iksir dolabına girdi ve kapıyı ardından sıkıca kapadı.

Nicko, Jenna'ya duygularını paylaştığını belli eden bir şekilde yüzünü ekşitti ve patenlerini ona doğru salladı.

“Büyük Batak'a kadar yarışıyor muyuz?” Sırıttı.

“Orada en son gördüğüm ölü bir sıçandı,” dedi Jenna gülererek.

“Ölü sıçan” kelimesini duyan Stanley uyandı ve Jenna'yla Nicko'nun patenlerini alıp gözden kaybolmadan önce arkalarından baktı.

Dolunay da Marcia hâlâ geri dönmeyince, herkes endişelendi.

“Marcia'ya bunu iyice düşünüp taşınmasını söyledim,” dedi Zelda Hala. “Ama Silas'ı kafasına taktı ve gecenin bir yarısı gitti. O gün-

den beri tek kelime bile yok. Bu gerçekten çok kötü. Büyük Don'dan dolayı Silas'm geri gelmemesini anlayabiliyorum, ama Marcia'nınkini değil."

"Bu gece gelebilir," dedi Jenna. "Dolunayı görünce."

"Gelebilir de," dedi Zelda Hala. "Gelmeyebilir de."

Marcia tabii ki o gece dönmedi. O geceyi de son on gece gibi gölgeler girdabının ortasında Bir Numaralı Zindan'ın dibindeki pis su havuzunun ortasında güçsüzce yatarak geçirdi. Yanında oturan Alther Mella, Marcia'nın hayatta kalmasına yardım edebilmek için bütün hayalet büyüsunü kullanıyordu. Bir Numaralı Zindan'a düşen insanlar nadiren canlı kalırdı ve eğer kalsalar bile bu uzun sürmezdi, çünkü kısa bir süre sonra pis suya batıp yüzeyin tam altındaki kemiklere karışarlardı. Alther olmasa, aynı yazgının eninde sonunda Marcia'nın başına da geleceğinden hiç şüphe yoktu.

Dolunay gecesi güneş batıp ay gökyüzünde yükselirken Jenna ve Zelda Hala yorganlara sarılmış, pencerede Marcia'yı bekliyorlardı. Jenna kısa zamanda uyuyakaldı, ama Zelda Hala bütün gece güneş doğup dolunay Marcia'nın geri dönüşüyle ilgili en ufak umutlarını da söndürerek batana kadar nöbet tuttu.

Ertesi gün, Ulak Sıçan kendini yola çıkacak kadar güçlü hissetti. Bir sıçanın bile püre yılanbalığı yiyebilmesinin limiti vardı. Stanley o limite ulaştığını sanıyordu.

Bununla beraber, Stanley gitmeden önce ya ona başka bir mesaj verilmesi gerekiyordu ya da mesajsız gitmesine izin verilmesi. Böylece o sabah nazikçe öksürerek, "Affedersiniz," dedi. Herkes sıçana baktı. İyileşirken çok sessizdi ve onun konuşmasına alışkın değildiler.

“Sıçan Bürosu’na dönme zamanım geldi. Zaten bir şekilde rötâ yapmıştım. Ama sormam gerekiyor, bir mesaj götürmemi istiyor musunuz?”

“Babama!” dedi Jenna. “Bir tane babama götür!”

“Bu babam kim olabilir?” diye sordu sıçan. “Ve nerede bulunabilir?”

“Bilmiyoruz,” dedi Zelda Hala. “Mesaj yok, teşekkür ederiz, Ulak Sıçan. Serbestsin.”

Stanley eğilerek selam verdi, çok rahatlamıştı.

“Teşekkür ederim, madam,” dedi. “Ve hımm, nezaketiniz için teşekkür ederim. Hepinize. Çok müteşekkirim.”

Hep beraber sıçanın karın üzerinde koşarak giderken ardında küçük ayak ve kuyruk izleri bırakmasını izlediler.

“Keşke bir mesaj yollasaydık,” dedi hüzünlü bir sesle Jenna.

“Yollamamak daha iyi,” dedi Zelda Hala. “Bu sıçanda ters olan bir şey var. Son görüşümüzden farklı bir şey.”

“Şey, çok daha zayıftı,” diye belirtti Nicko.

“Hımm,” diye mırıldandı Zelda Hala. “Bir şeyler dönüyor. Bunu hissedebiliyorum.”

Stanley’in kaleye dönüşü olaysız geçti. Sıçan Bürosu’na ulaştıktan sonra işler kötüye gitmeye başladı. İçindeki buzun yeni eridiği oluktan yukarı tırmandı ve Sıçan Bürosu’nun kapısını çaldı.

“Gel!” diye bağırdı siyah sıçan. Donmuş Sıçan Bürosu’daki gecikmiş kurtarılıştan sonra göreve yeni dönmüştü.

Stanley bir açıklama yapmak zorunda olduğunun farkındaydı, korkuyla içeri girdi.

“Sen!” diye kükredi siyah sıçan. “En sonunda gelebildin. Nasıl olur da beni enayi yerine koymaya kalkarsın. Yola çıktığından bu yana kaç gün geçtiğini biliyor musun?”

“Şey... iki ay,” diye mırıldandı Stanley. Sıçan Bürosu’ndan ne kadar zamandır uzak kaldığını çok iyi biliyordu ve Dawnie’nin bu konuda ne diyeceğini merak etmeye başlamıştı.

“Şey... *iki ay, efendim!*” diye bağırdı siyah sıçan. Öfkeden kuyruğunu masasına vuruyordu. “Beni *aptal* yerine koyduğunu biliyor musun?”

Stanley hiçbir şey söylemedi, berbat gezisinden en az bir iyi şey düşündü.

“Bunu ödeyeceksin,” diye bağırdı siyah sıçan. “Burayı ben yönettiğim sürece başka bir iş almamanı sağlayacağım.”

“Ama...”

“Ama, *efendim!*” diye avazı çıktığı kadar çılgılık attı siyah sıçan. “Sana ne dedim? Bana *efendim* diyeceksin!”

Stanley sesini çıkarmadı. Aklında siyah sıçana diyebileceği birçok şey vardı, ama “efendim” bunlardan biri değildi. Stanley aniden arkasında bir şey hissetti. Olduğu yerde dönünce o güne kadar gördüğü en iriyarı iki sıçanla karşılaştı. Sıçan Bürosu’nun kapısında tehdit edercesine durmuş, ışığı kesiyor ve Stanley’in aniden aşırı hissetmeye başladığı bir kaçma girişimini engelliyorlardı.

Bu arada siyah sıçan onları gördüğüne sevinmişti.

“Ah, iyi. Çocuklar geldiler. Götürün onu, çocuklar.”

“Nereye?” diye ciyakladı Stanley. “Beni nereye götürüyorsunuz?”

“Beni... nereye... götürüyorsunuz... *efendim,*” dedi siyah sıçan, gıcırdattığı dişlerinin arasından. “Bu mesajı yollayan vekile. Alıcıyı *tam* nerede bulduğunu bilmek istiyor. Ve artık Ketum olmadığın için tabii ki ona söylemek zorunda kalacaksın.”

“Onu Yüce Bekçi’ye götürün.”

→ 32 ←

BÜYÜK ERİME

*Ulak Sıçan'*ın gidişinden sonraki gün, Büyük Erime başladı. Önce, diğer her yerlerden daha sıcak olan Marram Bataklıkları'nda başladı. Sonra nehre, oradan da kaleye yayıldı. DomDaniel ve sık sık yaptığı ziyafetlere malzeme sağlamak için kışlık stokların çoğunu yağmalayan Koruyucu Ordusu'ndan dolayı yiyecek stokları biten kaledeki herkes çok rahatladı.

Büyük Erime, bayanlar tuvaletinin altındaki bir sıçan kapanında kasvetli bir şekilde titreyen bir Ulak Sıçan'ı rahatlattı. Stanley, Zekda Hala'nın kulübesinin yerini söylemediği için oraya atılmıştı. Simon Heap'in Yüce Bekçi'ye söylediklerinden Avcı'nın yeri çoktan çıkardığını bilmiyordu. Hiç kimsenin onu serbest bırakmak gibi bir niyeti olmadığını tahmin edecek kadar da hayatı tanıdı. Ulak Sıçan

elinden geldiği kadar yaşamını sürdürmeye çalıştı; yakalayabildiklerini yedi, özellikle de örümcek ve hamamböceklerini; eriyen lağım borusundan akan damlaları emdi ve kendini Çılgın Jack'i neredeyse sevgiyle anar bir şekilde buldu. Bu arada, Dawnie ondan ümidi kesmiş ve kız kardeşine taşınmıştı.

Marram Bataklığı hızla eriyen karlardan dolayı sular altındaydı. Yakında çimenlerin yeşili boy göstermeye başlayacaktı. Zemin ıslanıp balçığa dönüştü. En son hendek ve kanallardaki buzlar eridi ama bataklık pitonu ısının yükseldiğini hissetmeye başlayınca, kımıldanmaya başladı; kasılan yüzlerce kaburgasını gevşeterek kuyruğunu sabırsızca sağa sola savurdu. Kulübedeki herkes dev yılanın kurtulmasını nefes almadan bekliyordu. Ne kadar aç ya da ne kadar kızgın olduğu konusunda emin değillerdi. Ne olur ne olmaz diye Maxie içeride kaldı. Nicko, kurt köpeğini kalın bir iple masanın ayağına bağladı. Buz hapishanesinden kurtulduğunda, taze kurt köpeğinin bataklık pitonunun mönüsünün en önemli bölümünde yer alacağından emindi.

Her şey Büyük Erime'nin üçüncü gününde oldu. Aniden gürültülü bir *çatlama* sesi duyuldu ve bataklık pitonunun güçlü kafasının üzerindeki buz kırılıp etrafa saçıldı. Yılan gerildi ve etrafta dolaşan tek kişi olan Jenna tavuk teknesinin arkasına saklandı. Bataklık yılanı onun olduğu tarafa bir bakış attı, fakat kalın çizmelerini görünce acılar içinde ve yavaşça, kendine bir çıkış yolu bulana kadar hendeğin etrafında dolaştı. Ondan sonra başının belada olduğunu anladı: dev yılan bir çemberin içine sıkışmıştı. Diğer yöne dönmeye çalıştığında dönemiyordu. Tek yapabildiği hendeğin etrafında durmadan dönmektir. Ne zaman bataklığa giden kanala dönmeye kalksa kasları ona itaat etmeyi reddediyordu. Yılan günlerce hendeğin içinde yatmak zorunda kaldı, balıkları kapıp yakınına gelenlere kızgınca baktı. Uzun ça-

talı diliyle Çocuk 412'ye vurup onu fırlatıp attıktan sonra hiç kimse yanına yaklaşmayı denemedi. En sonunda ilkbahar güneşi, yavaş yavaş görünmeye başladığı sabahlardan birinde yılanın adalelerini gevçetecek kadar ısıttı. Paslı bir kapı gibi gıcırdayarak yeni keçiler aramak için acılar içinde yüzerek uzaklaştı ve sonraki birkaç gün içinde anca kendine gelebildi. Ama tamamen değil. Bataklık pitonu o günden itibaren yaşamının sonuna kadar hafifçe sağa çekerek yüzdü.

Büyük Erime kaleye ulaştığında DomDaniel gecenin bir yarısı kıkı Magog'unu alıp Tatsız Dere'ye gitti. Üç yaratık dar, küflü bir iskelerden **karanlık** gemisi *İntikam*'a çıktılar. Orada gemiyi dereden çıkarmak için suyun yükselmesini birkaç gün beklediler.

Büyük Erime'in sabahı Yüce Bekçi, Bekçiler Meclisi'ni toplantıya çağırdı; bir gün önce bayanlar tuvaletinin kapısını kilitlemeyi unutmuştu. Simon artık boruya zincirli değildi, çünkü Yüce Bekçi, onu bir tutsaktan çok bir arkadaş gibi görmeye başlamıştı. Simon oturmuş sabırla onun her zamanki sabah ziyaretini bekliyordu. Simon, DomDaniel'in mantıksız taleplerini, öfke krizlerini ve Yüce Bekçi zamanında dönmediğinde hissettiği hayal kırıklıkları hakkındaki dedikoduları dinlemekten hoşlanıyordu. Yüce Bekçi, son zamanlarda Simon Heap'in arkadaşlığından bir şekilde sıkılmaya başlamıştı. DomDaniel'in "Operasyon Çürümüş Heap" dediği, sadece Jenna'dan değil, Simon da dahil olmak üzere bütün Heap ailesinden kurtulma planını Yüce Bekçi'nin neşeyle hazırladığını Simon bilmiyordu.

Bir süre sonra, kaçma arzusundan çok sıkıntıdan dolayı Simon kapıyı yokladı. Kapı açılınca çok şaşırdı ve kendini boş bir koridora bakar buldu. Simon panikle tuvaletin içine girip kapıyı güm, diye kapattı. Ne yapması gerekiyordu? Kaçmalı mıydı? Kaçmak istiyor muydu?

Kapıya yaslanıp durumu tekrar düşündü. Kalmasının tek nede- ni Yüce Bekçi'nin DomDaniel'in çırağı olması için üstü kapalı yap- tığı teklifti. Ama sonraki günlerde Yüce Bekçi bunu hiç dile getirme- mişti. Simon Heap bayanlar tuvaletinde geçirdiği altı hafta boyunca Yüce Bekçi'den çok şey öğrenmişti. En başta Yüce Bekçi hiçbir şe- ye güvenme demişti. Ve o andan itibaren, Simon Heap'in yaşamın- daki birinci şey kesinlikle Simon Heap'ti.

Simon tekrar kapıyı açtı. Koridor hâlâ boştu. Kararını verdi ve tuvaletten çıktı.

Silas büyücüler yolunda kederli bir şekilde dolaşıyordu. Yolun iki yanında bulunan dükkân ve büroların pis pencerelerine göz atıp Simon'un onların arkasındaki karanlık nişlerin birinde tutsak olup ol- madığını merak ediyordu. Bir müddet muhafız hızlı adımlarla yanın- dan geçti. Silas bir kapı eşiğine sokulup Marcia'nın **Güvenli Ol**'unu sıkı sıkı tuttu ve hâlâ işe yarıyor olmasını umut etti.

"Pıst," dedi Alther.

"Ne var?" Silas şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Son zamanlarda Alther'i pek görmemişti. Çünkü hayalet zamanının çoğunu Bir Nu- maralı Zindan'da Marcia'yla geçiriyordu.

"Marcia bugün nasıl?" diye fısıldadı Silas.

"Daha iyi," dedi ciddi bir sesle Alther.

"Bence kesinlikle bunu Zelda'ya haber vermeliyiz," dedi Silas.

"Tavsiyemi dinle Silas ve Sıçan Bürosu'nun yanına gitme. Ora- sı DomDaniel'in Kötü Topraklar'dan getirdiği sıçanların eline geç- ti. Vahşi bir canı çetesi. Şu anda merak etme, ben bir şeyler bulaca- ğım," dedi Alther. "Onu çıkarmak için bir yol olmalı."

Silas kederle başını salladı. "Meyhanede seni bekleyen biri var. Marcia'dan gelirken onu adliyenin etrafında boş boş dolaşırken bul-

dım. Onu tünelden dışarı kaçırdım. Fikrini değiştirip tekrar dışarı çıkmadan acele etsen iyi olur. Uyanığın biri şu senin Simon.”

“Simon!” Silas sevinçten sııttı. “Alther, niçin söylemedin? İyi mi?”

“İyi görünüyor,” dedi kısaca Alther.

Simon ailesinin yanına döneli nerdeyse iki hafta olmuştu. Dolunaydan önceki gün Zelda Hala kulübenin kapısında durmuş çok uzaklardaki bir şeyi **dinliyordu**.

Yedek süpürge saplarıyla düello yapan Nicko ve Çocuk 412’ye, “Çocuklar, çocuklar, şimdi olmaz, konsantre olmam lazım,” dedi.

Nicko ve Çocuk 412 dövüşlerine ara verdiklerinde Zelda Hala kımıldamadan durdu, gözleri çok uzaklara dalmış gibiydi.

“Birisi geliyor,” dedi, bir süre sonra. “Boggart’ı dışarı yolluyorum.”

“En sonunda!” dedi Jenna. “Gelen babam mı Marcia’mı merak ediyorum. Belki Simon da onlarla beraberdir. Ya da annem. Belki de *herkes* geliyordur!”

Maxie yerinden fırlayıp Jenna’nın üstüne atladı, kuyruğunu çılgınca sallıyordu. Bazen Maxie sanki Jenna’nın ne söylediğini anlıyormuş gibiydi. “Banyo zamanı, Maxie!” Ya da “Başka bisküvi yok, Maxie!” gibi şeyler hariç.

“Sakin ol, Maxie,” dedi Zelda Hala. Kurt köpeğinin ipek gibi kulaklarını okşadı. “Sorun tanıdığım biriymiş gibi hissetmemem.”

“Ya,” dedi Jenna. “Ama başka kim burada olduğumuzu bilebilir ki?”

“Bilmem,” diye karşılık verdi Zelda Hala. “Ama kim olursa olsun şu anda bataklıklıktalar. Yeni geldiler. Bunu hissedebiliyorum. Git, *vat yere*, Maxie. Aferin benim oğluma. Şimdi, Boggart nerede?”

Zelda Hala keskin bir ısıklık çaldı. Bodur bir kahverengi şekil hendekten dışarı çıktı ve kulübenin patikasında badi badi yürüdü.

“O kadar gürültülü değil,” diye şikâyet etti, küçük yuvarlak kulaklarını ovarak. “Beynime işliyor.” Jenna’ya başıyla selam verdi. “İyi akşamlar, bayan.”

“Selam, Boggart.” Jenna gülümsedi. Boggart her zaman onun gülümsemesine neden oluyordu.

“Boggart,” dedi Zelda Hala. “Bataklıktan gelen biri var. Belki birden de fazlalar. Emin değilim. Bir çırpıda gidip kim olduğuna bakabilir misin?”

“Sorun değil. Bir yüzüşte oradayım. Uzun sürmez,” dedi Boggart. Jenna, onun hendeğe doğru badi badi yürümesini ve sessizce suya dalmasını izledi.

“Biz de Boggart’ı beklerken, **saklama kavanozlarını** hazırlamalıyız,” dedi Zelda Hala. “Ne olur ne olmaz.”

“Ama babam, Brownie saldırısından sonra kulübeyi **büyülediğini** söylemişti,” dedi Jenna. “Bu güvendeyiz anlamına gelmez mi?”

“Sadece Brownielere karşı,” dedi Zelda Hala. “Ama o bile artık geçmek üzere. “Her neyse, gelen her kimse bana bir Brownie’den çok daha büyükmüş gibi geliyor.

Zelda Hala, *Kalkan Böceği Saklama* büyü kitabını bulmaya gitti.

Jenna **saklama kavanozlarına** baktı, hâlâ pencere kenarlarında sıralı duruyorlardı. Kalkan böcekleri yoğun yeşil bulamaç içinde bekliyorlardı. Çoğu uyuyordu, ama bazıları onlara ihtiyaç duyulacakmış gibi yavaşça etrafta dolaşıyordu. Kim için ya da *ne* için, diye düşündü Jenna.

“İşte geldik,” dedi Zelda Hala. Büyü kitabıyla belirip kitabı güm, diye masaya koydu. İlk sayfayı açtı ve oradan aldığı küçük gümüş çekici Jenna’ya verdi.

“İşte, bu harekete geçirme,” dedi ona. “Eğer gidip bütün kavanozlara bununla vurursan hazır olacaklar.”

Jenna gümüş çekici aldı ve birer birer kavanozların kapaklarına vurdu. Çok geçmeden elli altı tane kalkan böceğinden oluşan bir ordu serbest bırakılmayı bekliyordu. Jenna eski kırkayağın olduğu son kavanoza geldi. Kapağına gümüş çekiçe vurdu. Kapak fırlayıp kalkan böceği yeşil bir bulamaç yağmuru saçarak dışarı fırlayınca Jenna şaşırdı. Böcek kızın koluna kondu.

Jenna çığlık attı.

Serbest bırakılan kalkan böceği, Jenna’nın önünde kılıcını çekip çömeldi. Olduğu yerde donmuş olan Jenna, böceğin tek görevinin onu serbest bırakanı düşmanlarına karşı korumak olduğunu unutup dönüp ona saldıracağını düşünüyordu. Böcek de o an düşmanları aramakla meşguldü.

Kalkanın yeşil zırlı pulları odayı ölçüp biçerken akışkan bir şekilde hareket ettiler. Sağ elinde jilet gibi keskin, mum ışığında parlayan bir kılıç vardı. Böcek ağırlığını bir ayağından diğerine verip olası düşmanlarını araştırırken kısa ve güçlü bacakları kıpır kıpır oynuyordu.

Ama olası düşmanlar, kalkan böceğini hayal kırıklığına uğrattı.

Ortada parlak mavi gözlerini ona dikmiş geniş bir kırkyama çadır vardı.

“Elini böceğin üstüne koy,” diye serbest bırakana fısıldadı çadır. “Yuvarlanıp top gibi olacak. Sonra onu tekrar kavanoza koymaya çalışacağız.”

Jenna serbest bırakılan böceğin salladığı küçük keskin kılıca baktı ve tereddüt etti.

“Eğer istersen ben yaparım,” dedi çadır ve böceğe doğru ilerledi. Böcek tehditkâr bir şekilde hızla ona döndü ve çadır olduğu yer-

de durup neyin ters gittiğini merak etti. Bütün böceklerin **kafaları-na yerleştirmişlerdi**, değil mi? Hiçbirinin düşman olmadığını fark etmesi gerekiyordu. Ama bu böceğin öyle düşünmediği kesindi. Jenna'nın koluna çömelmiş araştırmasına devam ediyordu.

Şimdi aradığı şeyi gördü. Kargı taşıyan iki genç savaşçı saldırı durumuna geçmişti. Ve içlerinden biri *kırmızı bir şapka* takıyordu. Kalkan böceği karanlık ve uzaktaki eski yaşantısının içinde o kırmızı şapkayı hatırladı. Böcek neyin yanlış olduğunu bilmiyordu ama bu bir şeyi değiştirmezdi.

Düşmanı görmüştü.

Korkunç bir keskin çığlık atan böcek koca kanatlarını çırparak Jenna'nın kolundan fırladı ve metalik bir tangırtı sesiyle uçmaya başladı. Böcek uzaktan kumandalı bir füze gibi doğru Çocuk 412'ye gidiyordu. Kılıcını başının önünde uzatmıştı. Gürültülü keskin çığlıklar atmaya devam ediyordu. Sonuna kadar açılmış ağzından küçük, sivri yeşil diş sıraları görünüyordu.

“Vur ona!” diye bağırdı Zelda Hala. “Çabuk, hafifçe kafasına vur!”

Çocuk 412 yaklaşan böceğe çalı süpürgesinin sapıyla sağlam bir vuruş yaptı, ama ıskaladı. Nicko nişan alıp vurdu ama böcek son anda dönüp çığlıklar attı ve kılıcını Çocuk 412'ye doğru salladı. Çocuk 412 inanamayan gözlerle böceğe bakakalmıştı.

“Hareket etme!” dedi boğuk bir fısıltıyla Zelda Hala. “Ne yaparsan yap ama hareket etme.”

Böcek omzuna konup kılıcını bir hançer gibi kaldırarak boynuna doğru ilerlerken Çocuk 412 dehşet içinde onu izledi.

Jenna ileri fırladı.

“Hayır!” diye bağırdı. Böcek serbest bırakana doğru döndü. Jenna'nın ne dediğini anlamamıştı, ama kızın eli üzerine kapandığını-

da böcek kılıcını kınına koydu ve yuvarlanıp bir top gibi oldu. Çocuk 412 güm, diye yere oturdu.

Zelda Hala boş **kavanozla** hazırdı ve Jenna kıvrılmış kalkan böceğini içine sokmaya çalıştı. Gırmadi. Önce bir kolu dışarıda kaldı, sonra diğeri. Jenna iki kolu içeri soktuğunda büyük yeşil ayaklardan birinin kavanozdan çıktığını fark etti. Jenna itip sıktı ama kalkan böceği **kavanoza** girmek için bütün gücüyle karşı koydu.

Jenna aniden kötüleşip kılıcını kullanabileceğinden korktu ama böcek **kavanozdan** çıkmak için ne kadar çaresiz olursa olsun kılıcını asla kınından çıkarmadı. Onun en büyük kaygısı serbest bırakanın güvenliğiydi. Ve şimdi koruyucusu tekrar **kavanozunda** olursa serbest bırakanı nasıl koruyabilirdi ki?

“Onun dışarıda kalmasına **Q**zin vermen gerekiyor,” diye iç çekti Zelda Hala. “Bu güne kadar bir kalkan böceğini yerine koyabilmene rastlamadım. Bazen verdiklerinden daha çok sorun çıkardıklarını düşünüyorum. Marcia yine de ısrar etti. Her zamanki gibi.”

“Peki, ya Çocuk 412 ne olacak?” diye sordu Jenna. “Eğer dışarıda olursa, sürekli ona saldırmayacak mı?”

“Sen, ona saldırmasını engellediğin için şimdi olmaz. Sorun yok.”

Çocuk 412 etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Sorun yok” tam duymak istediği şey değildi. Aklında daha çok “Kesinlikle sorun yok” vardı.

Kalkan böceği, Jenna’nın omzuna kondu. Birkaç dakika için herkesi şüpheli bir şekilde gözledi, ama ne zaman hareketlense Jenna elini üstüne koydu ve kısa bir süre sonra böcek sakinleşti.

Ta ki *bir şey* kapıyı tırmalayana dek.

Herkes olduğu yerde donup kaldı.

Kapının dışında *bir şey* pençeleriyle kapıyı tırmalıyordu.

Gıcır... gıcır... gıcır...

Maxie sızlandı.

Kalkan böceği ayağa kalkıp kılıcını kınından çıkardı. Bu kez Jenna, onu durdurmadı. Böcek omzunun üstünden havalanıp saldırı pozisyonu aldı.

“Git bak bakalım bir dost mu, Bert,” dedi sakince Zelda Hala. Ördek badi badi kapıya gitti, başını yana dayadı ve dinledikten sonra kısa bir miyav sesi çıkardı.

“Bir dost,” dedi Zelda Hala. “Boggart olmalı. Ama niçin böyle tırmaladığını anlamadım.”

Zelda Hala kapıyı açtı ve çığlık attı. “Boggart! Ah, Boggart!”

Boggart kapının eşiğinde kanlar içinde yatıyordu.

Zelda Hala, Boggart’ın yanına diz çöktü. Herkes etraflarına toplandı. “Boggart, Boggart, tatlım. Ne oldu?”

Boggart hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapalıydı, kürkü kandan keçe gibi olmuştu. Yere yığıldı, gücünün son zerresini kulübeye ulaşmak için kullanmıştı.

“Ah, Boggart... aç gözlerini, Boggart...” diye ağladı Zelda Hala. Karşılık yoktu. “Birisi onu kaldırmam için bana yardım etsin. Çabuk.”

Nicko fırlayıp Boggart’ı doğrultmak için Zelda Hala’ya yardım etti, ama o kaygan ve ağır bir yaratık olduğundan içeri taşımak için herkesin yardımı gerekti. Boggart’ı mutfığa taşıyıp giderlerken yere damlayan kan izlerine dikkat etmemeye çalıştılar ve onu mutfak masasının üstüne yatırdılar.

Zelda Hala elini Boggart’ın göğsüne koydu.

“Hâlâ nefes alıyor,” dedi. “Ama çok az. Ve kalbi bir kuş gibi atıyor. Çok zayıf.” Burnunu çekti, sonra silkelenip harekete geçti.

“Jenna, ben doktor sandığını getirirken sen onunla konuş. Konuşmayı kesme ve bilincinin yerinde olmasını sağla. Dalıp gitmesine izin verme. Nicko tencereden biraz sıcak su al.”

Çocuk 412, Zelda Hala’ya doktor sandığını taşıması için yardım etmeye gittiği sırada Jenna da Boggart’ın ıslak ve çamurlu pençelerini tutup sakın çıktığını düşündüğü bir ses tonuyla onunla konuştu.

“Boggart, sorun yok, Boggart. Kısa zamanda iyileşeceksin. İyileşeceksin. Beni duyuyor musun, Boggart? Boggart? Beni duyabiliyorsan parmağımı sık.”

Boggart’ın perdeli parmaklarının hafif bir hareketi Jenna’nın eline değdi.

“İşte bu kadar, Boggart. Biz hâlâ buradayız. İyileşeceksin. İyile...”

Zelda Hala ve Çocuk 412 kısa ahşap bir sandığı yere bıraktılar. Nicko masanın üstüne bir kâse sıcak su koydu.

“Tamam,” dedi Zelda Hala. “Herkesi teşekkür ederim. Şimdi bu işi halletmem için beni Boggart’la baş başa bırakmanızı istiyorum. Gidip Maxie ve Bert’e arkadaşlık edin.”

Ama onlar Boggart’ı bırakıp gitme konusunda isteksizdiler.

“Hadi ama,” diye ısrar etti Zelda Hala.

Jenna gönülsüzce Boggart’ın yumuşak ve sarkık pençesini bıraktı, sonra arkasında Nicko ve Çocuk 412’yle beraber mutfaktan çıktı. Kapı arkalarından sıkıca kapandı.

Jenna, Nicko ve Çocuk 412 ateşin önünde oturdular. Nicko, Maxie’ye sarıldı. Jenna ve Çocuk 412 öylesine ateşe bakıp derin düşüncelere daldılar.

Çocuk 412 büyüğü yüzüğünü düşünüyordu. Eğer yüzüğü Zelda Hala’ya verirse belki Boggart’ı iyileştirebileceğini düşündü. Ama yüzüğü ona verirse, Zelda Hala, onu nerede bulduğunu bilmek isteyebilirdi. Ve içinden bir ses, Çocuk 412’ye eğer Zelda Hala, onu nerede

bulduğunu öğrenirse çıldırabilir, dedi. Çok çıldırabilir. Ve belki de kendisini evinden kovardı. Zaten bu bir hırsızlıktı, değil mi? O yüzüğü çalmıştı. Onun değildi. Ama Boggart'ın hayatını kurtarabilirdi...

Çocuk 412 düşündükçe ne yapması gerektiğini daha da idrak etti. Ejderha yüzüğünü Zelda Hala'ya vermesi gerekiyordu.

"Zelda Hala, onu rahat bırakmanı söyledi," dedi Jenna, Çocuk 412 kalkıp mutfak kapısına doğru yürürken.

Çocuk 412, onu umursamadı.

"Hayır," diye bağırdı Jenna. Onu durdurmak için ayağa fırladı ama o anda mutfak kapısı açıldı.

Zelda Hala dışarı çıktı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ve önlüğü baştan aşağı kan olmuştu.

"Boggart'ı vurmuşlar," dedi.

Q

→ 33 ←

İZLE VE BEKLE

Mermi mutfak masasında duruyordu. Küçük kurşun kürenin üstüne hâlâ yapışmış olan bir parça Boggart kürkü vardı. Zelda Hala'nın yeni temizlenmiş masasının ortasında tehditkâr bir şekilde duruyordu.

Boggart yerdeki teneke banyo küvetinde sessizce yatıyor, ama onların tanıdığı ve bildiği Boggart'a göre doğal olmayacak kadar temiz, ince ve ufak tefek görünüyordu. Karnında yırtılmış çarşaftan yapılma geniş bir bandaj vardı, ama kırmızı bir leke kumaşın beyazlığı üzerinde yayılmaya başlamıştı bile.

Gözleri mutfağa sessizce giren Jenna, Nicko ve Çocuk 412'nin üzerinde hafifçe dolaştı.

"Elimizden geldiği kadar sık onu ılık suyla silmeliyiz," dedi Zelda Hala. "Kurumasına izin vermemeliyiz. Ama kurşun yarasını ıslatmayın. Ve temiz tutulması gerekiyor. En azından üç gün çamur yok.

Bandajının altına civanperçemi yaprakları koydum ve şimdi de söğüt kabuğu kaynatacağım. Acıyı kesecek.”

“Ama iyileşecek mi?” diye sordu Jenna.

“Evet, iyileşecek.” Zelda Hala söğüt kabuğunu geniş bir bakır tencerede karıştırırken küçük ve yorgun bir gülücük attı.

“Ama şu mermi. Yani bunu kim yaptı?” Jenna gözlerinin siyah kurşun topa kaydığını fark etti. Birçok kötü soruyu ortaya çıkaran tehditkâr ve nahoş bir davetsiz misafir.

“Bilmiyorum,” dedi alçak bir sesle Zelda Hala. “Boggart’a sordum, ama konuşabilecek durumda değil. Sanırım bu gece nöbet tutmalıyız.”

Tekrar soğuk gece havasına çıktıklarında Çocuk 412’nin Genç Ordu eğitimi devreye girdi. Adıya gelen herkesi iyice görebilecekleri, ama bir taraftan da onlarda gizlenebilecekleri bir yer aradı. Kısa sürede aradığını buldu. Tavuk teknesi.

Bu iyi bir seçimdi. Tavuklar geceleri teknenin ambarına girip güverteyi boşaltırlardı. Çocuk 412 yukarı tırmanıp döküntü dümen köşkünün arkasında çömeldi, sonra yanına gelmeleri için Jenna ve Nicko’ya işaret etti. Tavuk kümesine tırmandılar ve **saklama kavanozlarını** Çocuk 412’ye uzattılar. Sonra dümen köşkünde onun yanına geldiler.

Bulutlu bir geceydi. Ay çoğunlukla görünmüyordu, ama arada bir bataklıkta ortaya çıkıp çevredeki araziye aydınlatıyordu. Çocuk 412 araziye uzmanca bir göz attı. Uçuk benizli Avcı Yardımcısı Catchpole’ün ona öğrettiği gibi bir hareketti, belirleyici işaretler arıyordu. Çocuk 412, Catchpole’ü hatırladıkça hâlâ ürperiyordu. Aşırı uzun boylu bir adamdı; asla Avcı olamamasının nedenlerinden biri buydu: çok rahat görünebiliyordu. Tabii ki başka nedenler de vardı.

Mesela: Sağı solu belli olmayan öfkesi; avına yaklaştığı zaman ya da gerginleştiği zaman sık sık onun yerini belli eden parmakları tı-kırdatma alışkanlığı; sık banyo yapmayı sevmemesi, ki bu da rüzgâr doğru yönden geldiğinde koku duyusu güçlü avların hayatlarını kurtarmıştı. Ama Catchpole'ün asıl Avcı olamama nedeni hiç kimsenin onu sevmemesiydi.

Çocuk 412'de onu sevmezdi, ama öfke nöbetine, kokuya ve tı-kırdatmaya alıştıktan sonra ondan çok şey öğrenmişti. Çocuk 412'nin öğrendiği şeylerden biri *izle ve bekleydi*. Catchpole, Çocuk 412'nin başına bunaltıcı bir ezgi gibi yerleşene dek durmadan tekrar ederdi. *İzle ve bekle, izle ve bekle, izle ve bekle, evlat*.

Teori şöyleydi: eğer izleyici yeteri kadar *beklerse* av kesinlikle kendini ortaya çıkarırdı. Bu küçük bir çalının hafif bir hareketi, küçük bir hayvan ya da kuşun aniden ürkmesi ya da yerde ezilen yaprakların bir anlık hışırtısı olabilirdi, ama işaret eninde sonunda gelecekti. İzleyenin yapması gereken tek şey *beklemektir*. Ve tabii ki sonra geldiğinde onu tanımaktı. Bu en zor ve Çocuk 412'nin her zaman iyi olmadığı bir bölümdü. Ama bu kez, diye düşündü, bu kez ense-sinde soluyan iğrenç Catchpole'ün sıcak nefesi olmadan başarabilirdi. Yapabileceğinden emindi.

Dümen köşkü soğuktu, ama bir yığın eski çuval vardı. Onlara sarılıp beklemeye başladılar. İzlediler ve *beklediler*.

Bataklık sessiz ve sakin görünse de, gökyüzündeki bulutlar hızla ayın önünden geçiyorlar, onu bir an gizleyip araziye karanlığa boğuyor, sonra uzaklaşıp ay ışığının bataklığın üstünü aydınlatmasına izin veriyorlardı. Bu anlardan birinde, ay ışığı Marram Bataklığı'm çevreleyen akıtma kanallarının birbirini kestiği ağı aydınlattığında, Çocuk

412 bir şey gördü. Ya da gördüğünü sandı. Heyecanlanıp Nicko'nun kolunu tuttu ve bir şey gördüğünü sandığı yeri gösterdi, ama tam o anda bulutlar tekrar ayı kapladılar. Böylece, dümen köprüsünde çömelip beklemeye devam ettiler. Bir süre daha izleyip beklediler.

Uzun ve ince bir bulutun ayın önünden geçmesi sanki sonsuza kadar sürdü; onlar beklerken Jenna'nın görmek istediği en son şey bataklıkta ilerleyen bir şey ya da biriydi. Boggart'ı vuranın aniden çaydanlığı ateşte unuttuğunu hatırlamış ve ev yanmadan önce geri dönmeye karar vermiş olmasını diledi. Ama gitmemiş olduklarını anladı, çünkü ay birden bulutun arkasından çıktı ve Çocuk 412 yine bir şeyi gösteriyordu.

Jenna önce hiçbir şey göremedi. Bir balıkçının bir balık sürüsü için denizi incelemesi gibi eski dümen köşkü önünde uzanan düz bataklık araziye baktı. Ve sonra onu gördü. Uzun ve siyah bir görüntü uzaktaki kanallardan birinin yanında yavaş ve düzgün bir şekilde ilerliyordu.

“Bu bir kano...” diye fısıldadı Nicko.

Jenna heyecanlandı. “Babam mı?”

“Hayır,” diye fısıldadı Nicko. “İçinde *iki* kişi var. Belki üç. Emin olamıyorum.”

“Gidip Zelda Hala'ya anlatacağım,” dedi Jenna. Gitmek için ayağa kalktı, ama Çocuk 412 elini omzuna koyup onu durdurdu.

“Ne?” diye fısıldadı Jenna.

Çocuk 412 başını iki yana salladı ve parmağını dudağına götürdü.

“Sanırım ses çıkarıp yerimizi belli edebileceğini düşünüyor,” diye fısıldadı Nicko. “Ses geceleri bataklıkta çok uzağa yayılır.”

“Şey, keşke *söyleseydi*,” dedi öfkeyle Jenna.

Büyü

Böylece Jenna dümen köşkünde kaldı. Kanal labirentinin içinden yolunu hiç şaşırmadan bulup diğer adaların yanından geçip onlarınkine doğru düzenli bir şekilde yaklaşan kanoyu izledi. Yaklaştıkça Jenna içlerinden birinde korkunç derecede tanıdık bir şey fark etti. Kanonun başındaki iri şey avına gizli gizli yaklaşan bir kaplan gibi konsantre olmuştu. Jenna bir an için o av adına üzüldü, sonra şimşek çarpmış gibi avın kim olduğunu fark etti.

Av kendisiydi.

Gelen Avcı'ydı ve onu avlamak için gelmişti.

Q

→ 34 ←

PUSU

Kano yaklaşıırken tavuk teknesindekiler Avcı ve arkadaşlarını açıkça görebildiler. Avcı kanonun başında oturmuş hızlı bir tempo da kürek çekiyordu ve çırak, onun arkasındaydı. Çırağın arkasında o... Şey vardı. O Şey kanonun üstüne oturmuş, bakışlarını bataklığa dikmişti arada yakınından geçen bir böcek ya da yarasayı yakalıyordu. Çırak o Şey'in önünü kapatıyordu, ama Avcı bunu fark etmemiş gibiydi. Düşünmesi gereken daha önemli şeyleri vardı.

Jenna o Şey'i gördüğünde tüyleri ürperdi. Bu onu Avcı'dan daha fazla korkuttu. Ne kadar ölümcül olsa da Avcı en azından bir insandı. Ama kanonun arkasında çömelmiş yaratık neyin nesiydi? Sakinleşmek için orada sessizce oturan kalkan böceğini kaldırdı ve avucunda dikkatlice tutarak yaklaşan kanoyu ve acımasız üçlüyü işaret etti.

“Düşmanlar,” diye fısıldadı. Kalkan böceği anladı. Jenna’nın hatırlıca titreyen parmağını takip etti ve mükemmel bir gece görüşü olan, keskin yeşil gözleriyle kanodakilere kilitlendi.

Kalkan böceği mutluydu.

Bir düşmanı vardı.

Bir kılıcı vardı.

Yakında kılıcı düşmanıya tanışacaktı.

Bir kalkan böceğiyseniz hayat sizin için basitti.

Oğlanlar kalkan böceklerinin geri kalanını serbest bıraktılar. **Saklama kavanozlarının** kapaklarını tek tek açtılar. Her kapağı açışlarında, bir kalkan böceği yeşil bir balçık yağmur saçıp elinde kılıcıyla hazır bir şekilde dışarı fırladı. Nicko ya da Çocuk 412 böceklerle hızla yaklaşan kanoyu gösterdiler. Kısa bir süre sonra elli altı kalkan böceği, tavuk teknesinin küpeşesinde kurulu yaylar gibi çökerek sıraya girdi. Elli yedinci, serbest bırakana aşırı sadakatiyle Jenna’nın omzunda kaldı.

Şimdi tavuk teknesindeki herkesin yapması gereken tek şey beklemek ve izlemektir. Ve kalpleri güm güm atarken böyle yaptılar. Avcı ve çırağın gölgemsi şekillerinin aylar önce Derin Kanal’ın ağzında gördükleri korkunç kişilere dönüşmesini izlediler. Ve iki adam da o zamanki kadar tehlikeli ve berbat görünüyorlardı.

Ama o **Şey** gölgemsi bir şekil olarak kaldı.

Kano hendeğin girişinden geçen kanala ulaşmıştı. Kanonun giriş gelmesini beklerken üçü de nefeslerini tuttular. Belki **muska** Zel-da Hala’nın düşündüğünden daha fazla işe yarıyor ve Avcı kulübeyi göremez, diye düşündü Jenna, sıkıca samanlara yapışmıştı.

Kano hendeğe döndü. Avcı kulübeyi çok iyi görebiliyordu.

Avcı aklından Plan'ın üç aşamasını tekrar geçirdi:

BİRİNCİ AŞAMA: Kraliçeciği yakala. Esir al ve kano-ya bindirip Magog'u başına dik. Sadece gerekli olursa ateş et. Yoksa bu kez "bu işi kendisi yapmak isteyen DomDaniel'in" yanına dön.

İKİNCİ AŞAMA: Haşaratı, diğer deyişle, cadı kadını ve büyücü çocuğu vur. Ve de köpeği.

ÜÇÜNCÜ AŞAMA: Birazcık özel girişim. Genç Ordu kaçağını esir al. Genç Ordu'ya geri götür. Ödülü al.

Avcı yaptığı plandan memnun kalmıştı. Hendek boyunca sessizce iskeleye doğru ilerledi.

Çocuk 412, onun yaklaştığını gördü ve Jenna'yla Nicko'ya sessiz olmalarını işaret etti. Herhangi bir hareketin onların yerini belli edeceğini biliyordu. Çocuk 412'nin beyni şimdi *İzle ve Bekleden Pusu*'ya geçmişti. *Pusu*'da, Catchpole'ün ensesinin dibinde ona *Sessizlik Her Şeydir* demesini hatırladı.

Ta ki saldırı anına kadar.

Küpeştede sıraya girmiş bekleyen kalkan böceği, Çocuk 412'nin tam olarak ne yaptığını anladı. Yaratıldıkları **muskanın** büyük bir bölümü aslında Genç Ordu'nun eğitim kitabından alınmıştı. Çocuk 412 ve kalkan böcekleri tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı.

Avcı, çırak ve Magog yakındaki bir *Hücum Anının* parçası olacaklarından habersizlerdi. Avcı kanoyu iskeleye bağlamış çırağı sessizce, suya düşürmeden teknedен çıkarmaya çalışıyordu. Normalde çırak suya düşse aldırılmazdı. Hatta büyük gürültü çıkaracağını bilmeseydi bu mızımız çırağı usulca suya itebilirdi. Böylece bu sinir bozucu ufaklığı

eline geçen bir sonraki fırsatta soğuk suya iteceğine kendi kendine söz verdi. Avcı sessizce kanodan çıktı, sonra çırağı iskeleye çekti.

Magog siyah kukuletasını, parlak ay ışığından rahatsız olan kör solucan gözüne kadar çekip sessizce kanonun içine çöktü ve öyle hareket etmeden kaldı. Adada olacak olanlar onu ilgilendirmiyordu. Onun orada bulunma nedeni prensesi gözaltına almak ve uzun yolculukları sırasında bataklık yaratıklarına karşı muhafızlık yapmaktı. İşini olağanüstü derecede iyi yapmıştı, diğer her şey gibi çırağın suçu olan sinir bozucu bir olay hariç. Ama hiçbir Bataklık Heyula'sı ya da Browniesi, Magog'un tünemiş olduğu kanoya yaklaşmaya cesaret etmemişti. Magog'un salgısı kanonun teknesini kaplamış ve bütün Su Nixielerinin vantuzlarının kayıp nahoş bir şekilde yanmasına sebep olmuştu.

Avcı o ana dek Av'dan memnundu. Her zamanki gibi yapmacık bir şekilde gülümsedi. Bataklık boyunca yapılan zorlu yolculuk, yollarına çıkıp duran aptal bir bataklık yaratığıyla kaybedilen zamanın ardından en sonunda Beyaz Cadı'nın saklandığı yere gelmişlerdi. Boggart'la karşılaşmalarını hatırlayınca Avcı'nın yüzündeki gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. Boşa mermi harcamayı onaylamıyordu. Fazladan bir mermiye ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz. Tabancasını sıkıca tuttu, çok yavaş ve özenle gümüş bir mermi yerleştirdi.

Jenna ay ışığında parıldayan gümüş tabancayı fark etti. Elli altı kalkan böceğinin saldırıya hazır bekledikleri gördü ve ne olur ne olmaz diye kendi böceğini yanında tutmaya karar verdi. Böylece onu yatıştırmak için elini böceğin üstüne koydu. Böcek itaatkâr bir şekilde kılıcını kınına yerleştirdi ve yuvarlanıp bir topa dönüştü. Jenna böceği cebine koydu. Eğer Avcı'nın tabancası varsa, onun da bir böceği vardı.

Çıracak emredildiği gibi Avcı'nın ayak izlerini takip ediyordu. İkili iskeleden kulübeye giden küçük patikada sessizce tavuk teknesinin yanına doğru ilerlediler. Tavuk teknesine geldiklerinde Avcı durdu. Bir şey duymuştu. İnsanların kalp atışları. Üç hızlı atan insan kalbi. Tabancasını kaldırdı...

Aaayyaahh!

Elli altı kalkan böceğinin çılgılığı berbat bir şeydir. Kulaktaki üç minik kemiği yerinden oynatır ve inanılmaz bir panik duygusu yaratır. Kalkan böceklerini tanıyanlar yapabildikleri tek şeyi yaparlardı: parmaklarını kulaklarına tıkar ve bu paniği kontrol etmeye çalışırlardı. Avcı böyle yaptı; hareket etmeden bekledi, parmaklarını sonuna kadar kulağına soktu. Bir an bir panik havası hissetti ama onu bir saniyeden fazla rahatsız etmedi.

Çıracak tabii ki kalkan böcekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Böylece, bisturi keskinliğindeki kılıçlarını sallayıp kulak patlatırcasına çılgınlıklar atarak üzerine doğru gelen, küçük, yeşil şeylerden oluşan bir sürü karşısında ne yapırsa onu yaptı. Kaçtı. O güne kadar koşmadığı kadar hızlı koştu. Kanoya ulaşip güvenli bir şekilde uzaklaşmayı uman çıracak hendeğe doğru fırladı.

Avcı'nın bildiği bir şey vardı, kalkan böceği her zaman hareket-siz kalan düşmanı görmezden gelir kaçanı kovalardı. Ki aynen de öyle oldu. Elli altı kalkan böceği çırağın düşman olduğuna karar verdiler ve tiz çılgınlıklar içinde hendeğe doğru onu takip ettiler. Korkudan dehşete kapılan çocuk takırdayan yeşil sürüden kaçmak için kendini dondurucu suya attı. Bu durum Avcı'nın arayıp da bulamadığı bir şeydi.

Korkusuz kalkan böcekleri çırağın ardından hendeğe daldılar, yapmaları gerekeni yapıyorlar, düşmanı sonuna kadar takip ediyorlardı, ama ne yazık ki kendi sonlarına ulaştılar. Suyu değen her böcek bir taş gibi dibe battı, ağır yeşil zırhı onu hendeğin dibindeki ba-

tak çamura doğru çekiyordu. Şok olmuş ve soğuktan nefes nefese olan çırak kendini titreyerek kıyıya çekti ve kımıldamaya korkarak, bir çalının altına uzandı.

Magog olup biteni umursamadan izliyordu. Sonra, bütün o tantana bitti, çamurun dibini uzun kollarıyla arayarak boğulmuş böcekleri tek tek topladı. Kendinden memnun bir şekilde kanoda oturdu ve böcekleri emip keskin sarı dişleriyle kırıp yavaş yavaş, bütün kılıç ve zırhlarıyla beraber midesine indirmeden önce yeşil bir hamur haline getirdi.

Avcı gülümsedi ve kafasını kaldırıp tavuk teknesinin dümen köprüsüne baktı. Bu kadar kolay olacağını beklemiyordu. Üçü de ördük gibi oturmuş onu bekliyorlardı.

“Aşağı gelecek misiniz yoksa ben mi oraya geleyim?” dedi buz gibi soğuk bir sesle.

“Kaç,” dedi Jenna’ya Nicko.

“Ya sen?”

“Beni merak etme. Onlar senin peşindeler. Fırla. *Hemen.*”

Nicko sesini yükseltti ve Avcı’yla konuştu. “Lütfen ateş etmeyin. Aşağı iniyorum.”

“Sadece sen değil, uyanık. *Hepiniz* aşağı geliyorsunuz. Önce kız.”

Nicko, Jenna’yı kenara itti. “Kaç!” diye yılan gibi tısladı.

Jenna sanki hareket etmiyordu, tavuk teknesinin güvenliğinden ayrılmak istemezmiş gibiydi. Çocuk 412, onun yüzündeki dehşeti tanıdı. Daha önce Genç Ordu’dayken birçok kez bununla karşılaşmıştı. Bir keresinde Çocuk 409’un onu bir orman kutup sansarından kurtarıırken yaptığı gibi ona sarılmazsa Jenna’nın da hareket edemeyeceğini biliyordu. Eğer o, Jenna’yı yakalamazsa Avcı yakalayacaktı. Çocuk 412 çabucak Jenna’yı dümen köprüsünün dışına itti, elini sıkıca yakaladı ve tavuk teknesinin diğer ucundan atlatarak Avcı’dan

uzaklaştırdı. Samanla karışık tavuk gübresinin üstüne düştüklerinde, Avcı'nın küfrettiğini duydular.

“Kaç!” diye bağırdı Nicko, güverteden aşağıya bakarak.

Çocuk 412, Jenna'yı çekip ayağa kaldırdı ama kız hâlâ gitme konusunda isteksizdi.

“Nicko'yu burada bırakamayız,” dedi nefes nefese.

“Ben iyiyim, Jen. Hadi, kaç!” diye seslendi Nicko. Avcı ve ta-bancasının farkında değildi.

Avcı orada, o anda büyücü çocuğu vurmak istedi, ama önceliği büyücü bozuntusu değil kraliçecikti. Böylece, Jenna ve Çocuk 412 gübre yığınının kalktılar, kümes telini aştılar ve ölümüne kaçtılar. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi Avcı da arkalarından fırladı.

Çocuk 412, Avcı'dan uzaklaşıp kulübenin arkasından Zelda Ha-la'nın meyve çalılarına yönelirken Jenna'yı kolluyordu. Bildiği bu adada Avcı'ya karşı avantajı vardı, ama bu, Avcı'nın umurunda değildi. En iyi yaptığı şeyi yapıyordu: genç, dehşete düşmüş bir avın peşindeydi. Zaten nereye kaçabilirlerdi ki? Onları yakalaması an meselesiydi.

Çocuk 412 ve Jenna çalılarının içine dalıp zikzaklar çizmeye başladılar. Avcı dikenli bitkilerin arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama Jenna ve Çocuk 412 meyve çalılarının sonuna ulaştıklarında ördek havuzuna uzanan çimenliğe isteksizce çıktılar. İşte o anda ay bulutların arasından çıktı ve Avcı bataklığın fonunda avını gördü.

Çocuk 412, Jenna'yı yanında çekerek koşuyordu, ama Avcı yavaş yavaş onlara yaklaşıyordu ve kendini bir adım daha koşamayacakmış gibi hisseden Jenna'nın tersine yorulmamış gibi görünüyordu. Ördek havuzunun çevresinden dolaştılar ve adanın sonundaki çimenlik tepeciğin üstüne doğru hızla koştular. Tepeciğin eteğine ulaşmış,

delikli zeminde bütün hızıyla koşan Avcı'nın korkunç derecede yakından geliyormuşcasına yankılanan ayak seslerini duyabiliyorlardı.

Etrafa yayılmış küçük çalılarının arasından sağa sola koşarken Çocuk 412, Avcı'nın nerdeyse uzanıp onu yakalayacak kadar yakın olduğunun farkındaydı.

Ve sonra onlara yetişen Avcı aniden ileri doğru fırlayıp Jenna'nın ayaklarına atladı.

"Jenna!" diye bağırdı Çocuk 412. Kızı Avcı'nın elinden kurtardı ve beraberce bir çalılığın içine atladılar.

Jenna, Çocuk 412'nin ardından çalıya çarptı, ama çalının artık orada olmadığını gördü. Karanlık, soğuk ve dipsiz bir boşluğa kafa üstü yuvarlandı.

Bir sarsıntıyla kum bir zeminde düştü. Bir saniye sonra bir gümbürtü oldu ve Çocuk 412 karanlıkta yanma oturdu.

Jenna oturdu, başı hem ağrıyor hem de dönüyordu. Eliyle başını ovdu. Çok tuhaf bir şey olmuştu. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Avcı'dan kaçışları değil, yerin içine düşüşleri değil, çok daha ilginç bir şey. Beynindeki bulanıklığı geçirmek için başını iki yana salladı. İşte. Hatırlamıştı.

Çocuk 412 konuşmuştu.

→ 35 ←

YERALTINA GİRİŞ

Başındaki şişliği ovalarken, “Sen konuşabiliyorsun,” dedi Jenna. “Tabii ki konuşabiliyorum,” dedi Çocuk 412.

“Ama o zaman niçin daha önce konuşmadın? Bu güne kadar hiçbir şey söylemedin. Adın, yani numaran hariç.”

“Yakalandığımızda söylememiz gereken sadece oydu. Rütbe ve numara. Başka hiçbir şey yok. Ben de öyle yaptım.”

“Sen yakalanmamıştın. Sen kurtarılmıştın,” diye belirtti Jenna.

“Biliyorum,” dedi Çocuk 412. “Şey, artık biliyorum. O zaman bilmiyordum.”

Bu kadar zaman sonra Çocuk 412’yle gerçekten konuşması Jenna’ya tuhaf geldi. Bunu kapkaranlık bir çukurun dibinde yapmak daha da tuhaftı.

“Keşke ışığımız olsaydı,” dedi Jenna. “Sürekli Avcı’nın gizlice üzerimize saldıracağını düşünüyorum, dedi.” Tüyleri ürperdi.

Çocuk 412 beresinin içinden yüzüğünü çıkardı ve sağ işaret parmağına taktı. Mükemmel bir şekilde oturmuştu. Diğer elini ejderha

yüzüğünün üstüne koyup ısıttı ve altın ışığını yaymasını istedi. Yüzük karşılık verdi ve yumuşak bir parıltı, Çocuk 412'nin elinden karnınlıkta ona bakan Jenna'yı görebilecek kadar yayıldı. Çocuk 412 kendini çok mutlu hissetti. Yüzük daha önce olmadığı kadar parlıyordu ve tünelin kumlu zemininde oturlurken kısa bir süre sonra etrafta sıcak bir ışık dairesi yarattı.

"Bu harika bir şey," dedi Jenna. "Onu nerede buldun?"

"Burada," dedi Çocuk 412.

"Ne, onu şimdi mi buldun? Şu anda?"

"Hayır. Daha önce buldum."

"Neden önce?"

"Önce... Haar'da kaybolduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Jenna başıyla onayladı.

"Şey, o zaman buraya düştün. Ve sonsuza kadar burada kalacağımı sandım. Sonra bu yüzüğü buldum. O büyü. Işık yaktı ve bana yolumu gösterdi."

Demek öyle oldu, diye düşündü Jenna. Şimdi anlaşılıyordu. O ve Nicko donmuş, sırlıslık bir durumda etrafta saatlerce onu aradıktan sonra geri dönüş yolunu bulduklarında Çocuk 412 kendini beğenmiş bir şekilde onları bekliyordu. Onun bir sırrı olduğunu biliyordu işte. O zamandan beri yüzük yanındaydı ve hiç kimseye göstermemişti. Çocuk 412'de görünenden çok daha fazlası vardı.

"Bu güzel bir yüzük," dedi, Çocuk 412'nin parmağına dolaşmış altın ejderhaya bakarak. "Bakabilir miyim?"

Çocuk 412 biraz gönülsüz bir şekilde yüzüğünü çıkardı ve Jenna'ya verdi. Jenna, onu dikkatlice tuttu, ama ışık azalıp karanlık etraflarına çökmeye başladı. Kısa bir süre sonra yüzükten çıkan ışık tamamen yok oldu.

“Düşürdün mü?” diye suçlarcasına sordu Çocuk 412.

“Hayır,” dedi Jenna. “Hâlâ elimde. Ama bende işe yaramıyor.”

“Tabii ki yarar. O **büyülü** bir yüzük,” dedi Çocuk 412. “Bak, ver bana, sana göstereyim.” Yüzüğü aldı ve tünel anında aydınlandı. “Bak, kolay işte.”

“Senin için kolay,” dedi Jenna. “Ama benim için değil.”

“Niçin olduğunu anlamıyorum,” dedi Çocuk 412, şaşırmıştı.

Ama Jenna neden böyle olduğunu anlamıştı. Bir büyücü ailede büyüdüğü için bunu birçok kez görmüştü. Jenna kendisinin **büyülü** olmadığını çok iyi bilse de, kimin öyle olduğunu görebilirdi.

“**Büyülü** olan yüzük değil. *Sensin*,” dedi Çocuk 412’ye.

“Ben **büyülü** değilim,” dedi Çocuk 412. O kadar kesin konuştu ki Jenna tartışmadı.

“Şey, her neysen, yüzüğü çıkarmasan iyi olur,” dedi. “Peki, nasıl buradan çıkacağız?”

Çocuk 412 ejderha yüzüğünü taktı ve tünelde ilerlemeye başladı. Jenna’yı onu daha önce şaşırtan dönemeç ve kavşaklardan kendinden emin bir şekilde götürdü ve sonunda merdivenlerin altına geldiler.

“Dikkatli ol,” dedi Çocuk 412. “Bundan öncekinde buradan aşağı yuvarlandım ve yüzüğü neredeyse kaybettim.”

Jenna merdivenlerin üstünde durdu. Bir şey ensesindeki kılları dimdik yapmıştı.

“Daha önce buraya geldim,” diye fısıldadı Jenna.

“Ne zaman?” diye sordu Çocuk 412. Biraz kızmıştı. Burası onun mekânıydı.

“Rüyalarımda,” diye mırıldandı Jenna. “Burayı biliyorum. Evdeyken yazın rüyamda burayı görürdüm. Ama bundan daha büyüktü...”

“Hadi,” dedi çabucak Çocuk 412.

“Daha büyük mü yoksa bilmiyorum yankılanma mı vardı.” Jenna konuşurken sesini yükseltti.

Burada bir yankı var, burada bir yankı var, burada bir yankı var, burada bir yankı var, burada bir yankı var, burada bir yankı var, burada bir yankı var... ses etrafına yankılandı.

“Şişş,” diye fısıldadı Çocuk 412. “Bizi duyabilir. Toprakten. Onları köpek gibi duyabilecek şekilde eğitirler.”

“Kimi?”

“Avcılar.”

Jenna sesini kesti. O, Avcı’yı unutmuştu ve şimdi hatırlatmak istemiyordu.

“Bütün duvarları resim dolu,” diye Çocuk 412’ye fısıldadı Jenna. “Ve *hepsini* rüyamda gördüğünü biliyorum. Çok eski görünüyorlar. Sanki bir öykü anlatıyorlar.”

Çocuk 412 önündeki resimlere pek ilgi göstermemişti, ama başını kaldırıp tünelin bu bölümünü oluşturan düz mermer duvarlara baktı. Koyu kırmızılar, maviler ve sarıların içindeki basit, ejderhalara benzeyen neredeyse ilkel şekilleri, bir teknenin inşa edildiğini, sonra da bir deniz feneri ve bir gemi enkazı gördü.

Jenna duvar boyunca devam eden başka şekilleri işaret etti. “Şu da kule gibi bir şeye benziyor.”

“O büyücü kulesi,” dedi Çocuk 412. Tepedeki piramite baksana.”

“Büyücü kulesinin o kadar eski olduğunu bilmiyordum,” dedi Jenna. Parmağını boyanın üstünde dolaştırıyor ve binlerce yıldır bu resimleri ilk gören kişinin belki de kendisi olacağını düşünüyordu.

“Büyücü kulesi çok eski,” dedi Çocuk 412. “Ne zaman yapıldığını hiç kimse bilmiyor.”

“*Sen nereden biliyorsun?*” diye sordu Jenna. Çocuk 412’nin bu kadar kesin konuşmasına şaşırmıştı.

Çocuk 412 derin bir nefes aldı ve şarkı söyler gibi bir sesle konuştu: *“Büyücü kulesi Kadim bir abidedir. Kıymetli kaynaklar Olağanüstü Büyücü tarafından kuleyi gösterişli bir bereket ortamında tutmak için har vurup harman savruldu. Bu kaynaklar kaleyi hepimizin güvenlice yaşayacağı bir yer yapmak ya da hastaları iyileştirmekte kullanılabilecekti.* Bunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Böyle şeyleri Düşmanını Tanı dersinde her hafta ezberlerdik.”

“İh,” diye duygularını paylaştı Jenna. “Şey, bahse girerim Zelda Hala buradaki bütün her şeyle ilgilenecektir,” diye fısıldadı. Tünelde Çocuk 412’nin peşinden gidiyordu.

“O buradaki her şeyi zaten biliyor,” dedi Çocuk 412. Zelda Hala’nın iksir dolabında kayboluşlarını hatırlamıştı. “Ve sanırım benim bildiğimi de biliyor.”

“Öyle mi? Bir şey dedi mi?” diye sordu Jenna. Bütün bunları nasıl kaçırdığını merak ediyordu.

“Hayır,” dedi Çocuk 412. “Ama bana komik bir bakış attı.”

“O herkese komik bakış atar,” dedi Jenna. “Bu onun aşağıdaki gizli bir tüneli bildiği anlamına gelmiyor.”

Biraz daha ileri yürüdüler. Resimler bitmiş ve yukarı çıkan dik bir merdivenin başına gelmişlerdi. En alt basamağın yanında duran küçük bir kaya Jenna’nın dikkatini çekti. Alıp Çocuk 412’ye gösterdi.

“Hey, şuna baksana. Ne güzel değil mi?”

Jenna elinde geniş, yumurtaya benzeyen yeşil bir taş tutuyordu. Sanki biraz önce birisi onu cilalamış gibi, düz ve kaygandı. Yüzüğüün ışığında mat bir parlaklığı vardı. Yeşilin sanki bir yusufçuk karnadı gibi yanardöner bir özelliği vardı ve Jenna’nın iki avucunda ağır, ama mükemmel dengeli duruyordu.

“Çok düz,” dedi Çocuk 412. Yavaşça onu okşadı.

Büyü

“Al, senin olsun,” dedi aniden gelen bir zorlamayla Jenna. “Bu da senin yavru kayan olabilir. Yavrukaya Trelawney’e benziyor, ama daha büyük. Kaleye geri döndüğümüzde babamdan onun için bir büyü isteyebiliriz.”

Çocuk 412 yeşil kayayı aldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Daha önce hiç kimse ona bir hediye vermemişti. Kayayı koyun postu montunun gizli cebine koydu. Sonra ona bahçeden şifalı bitkiler getirdiğinde Zelda Hala’nın ona söylediği şeyi hatırladı.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Çocuğun konuşmasındaki bir şey Jenna’ya Nicko’yu hatırlattı. Nicko.

Nicko ve Avcı.

“Geri dönmemiz gerekiyor,” dedi Jenna tedirgince.

Çocuk 412 başıyla onayladı. Gidip onları dışarıda bekleyen her neyse onunla yüzleşmeleri gerekiyordu. Bir süre için kendini güvende hissetmenin keyfini çıkarıyordu.

Ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu.

→ 36 ←

DONMA

Mahzen kapağı birkaç santim kalk-
ve Çocuk 412 dışarı bir göz attı. İçini soğuk bir titreme kapladı. İksir dolabının kapağı sonuna kadar açıktı. Tam karşısında Avcı'nın çamurlu kahverengi çizmelerine bakıyordu.

Avcı bir metre kadar ileride, sırtı iksir dolabına dönük duruyordu. Yeşil pelerini omuzlarındaydı ve gümüş tabancasını ileri uzatmıştı. Sanki ileri doğru fırlayacakmış gibi mutfak kapısına bakıyordu.

Çocuk 412, Avcı'nın ne yapacağını görmek için bekledi, ama adam hiçbir şey yapmadı. *Bekliyor*, diye düşündü Çocuk 412. Büyük ihtimalle Zelda Hala'nın mutfaktan çıkmasını.

Zelda Hala'yı kurtarmak isteyen Çocuk 412 uzandı ve Jenna'nın kalkan böceğini istedi.

Jenna, onun altındaki basamakta tedirgin bir şekilde duruyordu. Çocuk 412'nin gerginliği ve sessizliğinden her şeyin yolunda gitmediğini anlamıştı. Oğlanın eli uzandığında top haline gelmiş kalkan böceğini cebinden çıkardı ve planladıkları gibi Çocuk 412'ye verirken ona sessiz bir iyi şanslar diledi. Jenna böcekten hoşlanmaya başlamış ve gitmesine üzülmüştü.

Çocuk 412 dikkatlice böceği aldı ve açık kapaktan yavaşça dışarı itti. Minik zırlı yeşil topu yere koyup ayarladı ve doğru yönü işaret etti.

Tam Avcı'yı gösterdi.

Sonra bıraktı. Böcek açıldığında, delici yeşil gözleriyle Avcı'ya baktı ve hafif bir ıslık sesiyle kılıcını kınından çekti. Çocuk 412 bu ses karşısında nefesini tuttu ve Avcı'nın da duymamasını umdu, ama yeşiller içindeki tıknaz adam hareket etmedi. Çocuk 412 yavaşça nefesini verdi ve küçük bir el hareketiyle böceği havalandırıp tüyler ürpertici bir çığlıkla hedefine yolladı.

Avcı hiçbir şey yapmadı.

Ne kaçtı, ne de böcek omzuna inip vurmak için kılıcını kaldırdığında kılını kıpırdattı. Çocuk 412 çok etkilenmişti. Avcı'nın sıkı bir tip olduğunu biliyordu, ama bu kadar da olacağını sanmamıştı.

Ve işte o anda Zelda Hala ortaya çıktı.

"Dikkat!" diye seslendi Çocuk 412. "Avcı!"

Zelda Hala olduğu yerde sıçradı. Tabii ki Avcı'dan dolayı sıçramamıştı. Çocuk 412'nin daha önce konuştuğunu hiç duymadığı için kimin konuştuğunu ya da bu bilinmeyen sesin nereden geldiğini bilmiyordu.

Sonra Zelda Hala kalkan böceğini Avcı'nın omzundan kapıp top olması için üzerine vurduğunda Çocuk 412 şaşırıldı.

Ve Avcı *hâlâ* hiçbir şey yapmadı.

Sonra Zelda Hala hızla böceği kırkyamalı ceplerinden birine koydu ve bu tanımadık sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı. Ve sonra hafifçe kalkmış kapaktan dışarı bakan Çocuk 412'yi gördü.

“O *sen* miydin?” diye güçlkle konuştu. “Neyse ki iyisin. Jenna nerede?”

“Burada,” dedi Çocuk 412. Avcı duyacak, diye konuşmaya biraz korkmuştu. Ama Avcı hiçbir şey duymamış gibiydi. Zelda Hala hareketsiz figürün etrafından dolaşıp yerdeki kapağı kaldırdıktan sonra Çocuk 412 ve Jenna'ya yardım ederken ona sanki sıradan bir mobilyaymış gibi davranmıştı.

“Ne güzel bir manzara, *ikeniz* de güvendesiniz,” dedi neşeyle. “Çok endişelenmişim.”

“Ama... ya *o*.” Çocuk 412, Avcı'yı işaret etti.

“**Dondu**,” dedi Zelda Hala, kendinden memnun bir havayla. “Kaskatı **dond**u ve öyle kalıyor. Ta ki onunla ne yapacağıma karar verene kadar.”

“Nicko nerede? İyi mi?” diye sordu Jenna, dışarı çıkarken.

“İyi. Çırağın peşinden gitti,” dedi Zelda Hala.

Zelda Hala konuşmasını bitirdiğinde ön kapı güm diye açıldı ve sırlıslıkam üzerinden sular damlayan çırak içeri itildi. Ardında aynı şekilde sırlıslıkam, üzerinden sular damlayan Nicko içeri girdi.

“Domuz,” diye bağırdı Nicko kapıyı güm, diye kapatırken. Çocuğu bıraktı ve kurumak için alev alev yanan ateşin yanına gitti.

Üzerinden sular damlayan çırak mutsuz bir şekilde yardım için Avcı'ya baktı. Olanları gördüğünde sular daha da mutsuzca damla-

dılar. Avcı tam ileri fırlarken elinde tabancasıyla **donmuş**, boş gözlerle boşluğa bakıyordu. Çırak yutkundu; kırkyamalı çadırın içindeki iri kadın, ona doğru kararlı bir şekilde yaklaşıyordu ve bu ava çıkmadan önce incelemek zorunda kaldığı Boyama Düşman Kartlardaki kadındı.

Karşısındaki Çılgın Beyaz Cadı, Zelda Zanuba Heap'ti.

Büyücü çocuk Nickolas Benjamin Heap'i ve bir aşağılık asker kaçağı olan 412'yi saymıyordu bile. Ona söylendiği gibi hepsi buradaydılar. Ama asıl istedikleri neredeydi? *Kraliçecik* neredeydi?

Çırak etrafına bakındı ve Çocuk 412'nin arkasındaki gölgelerde Jenna'yı gördü. Jenna'nın uzun siyah saçları ve menekşe rengi gözlerinin üstünde parlayan altın taci vardı; aynı (casus kadın Linda Lane'in ustaca çizdiği) Düşman Kartı'ndaki gibiydi. Kraliçecik beklediğinden biraz daha uzundu, ama bu kesinlikle oydu.

Jenna'yı tek başına yakalayıp yakalayamayacağını merak ederken çırağın dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. Üstadının ne kadar da hoşuna giderdi. Kesinlikle bundan sonra üstadı geçmişteki bütün başarısızlıklarını unuttur ve onu, Genç Ordu'ya bir Harcanabilir olarak yollamakla tehdit etmekten vazgeçerdi. Özellikle de Avcı'nın başaramadığı yerde o başarır.

Bunu yapacaktı.

Çırak herkesi şaşırtırken kendi ıslak cüppesinin engellemesine rağmen ileri fırladı ve Jenna'yı tuttu. Cüssesine rağmen beklenmedik seviyede güçlüydü ve ince, ama adaleli kolunu kızın boynuna dolayıp neredeyse boğuyordu. Sonra onu kapıya doğru çekmeye başladı.

Zelda Hala çırağa doğru bir hareket yaptı ve çocuk çakısını açıp sertçe Jenna'nın boynuna doladı.

“Beni durdurmaya kalkan olursa, saplarım,” diye hırladı. Jenna’yı açık kapıdan çekip kano ve bekleyen Magog’a giden patıkaya soktu. Magog manzaraya hiç ilgi göstermedi. On beşinci boğulmuş kalkan böceğini eritmeye kaptırmıştı kendini ve görevi mahkûm kanoda olana kadar başlamıyordu.

Neredeyse gelmişti.

Ama Nicko dövüşmeden kız kardeşinin gitmesine izin veremeyecekti. Çırağın ardından fırladı ve kendini onun üzerine attı. Çırak, Jenna’nın üstüne düştü ve biri çığlık attı. Jenna’nın altından kanlar aktı.

Nicko, çırağı birden önünden çekti.

“Jen, Jen!” dedi güçlükle. “Yaralandın mı?”

Jenna ayağa fırlamış ve yardeci kanlara bakıyordu.

“Sa... sanmıyorum,” diye keşkeledi. “Sanırım o. Sanırım o yaralandı.”

“Hak etmişti,” dedi Nicko ve bir tekmeyle bıçağı çırağın elinden düşürdü.

Nicko ve Jenna çırağı ayağa diktiler. Kolunda küçük bir kesik vardı, ama onun dışında yaralıymış gibi görünmüyordu. Ama ölü gibi bembeyaz olmuştu. Çırak kanı görünce korkmuştu, özellikle kendi kanını, ama büyücülerin ona ne yapacağını düşünmekten daha çok korkmuştu. Onu tekrar kulübeye çekerlerken son bir kaçış girişiminde bulundu. Jenna’nın onu sıkıca tutan elini kıvırdı ve Nicko’nun incik kemiğine bir tekme attı.

Kavga başladı. Çırak, Nicko’nun karnına sert bir yumruk indirdi ve tam ona bir tekme daha atacaktı ki, Nicko onun kolunu acıtarak geriye kıvırdı.

“Şunu kes,” dedi ona, Nicko. “Kız kardeşimi kaçırmaya çalışıp kurtulabileceğini sanma. *Domuz*.”

“Asla kurtulamaz,” diye onunla alay etti Jenna. “Çok aptal.”

Çırak, ona aptal denmesinden nefret ederdi. Üstadı ona *hep* öyle diyordu. Aptal çocuk. Aptal kuşbeyinli. Aptal böcek kafa. Bundan *nefret ediyordu*.

“Ben aptal değilim.” Nicko kolunu daha da sıkınca nefesi keşildi. “İstediğim her şeyi yapabilirim. İsteseydim onu vurabilirdim. Bu gece bir şey vurdum bile. İşte orada.”

Bunu söyler söylemez, çırak keşke söylemeseydim, dedi. Dört çılt suçlayıcı göz ona dikildi.

“Tam olarak ne demek istediğin?” diye sakince sordu Zelda Hala. “Bir şey mi *vurdun*?”

Çırak işi pişkinliğe vurmaya karar verdi.

“Bu sizi ilgilendirmez. İstediğim şeyi vururum. Ve eğer resmi bir iş yaparken yoluma çıkan şişman bir kürk topunu vurmak istersen o zaman vururum.”

Şok edici bir sessizlik oldu. Nicko sessizliği bozdu.

“Boggart. O Boggart’ı vurdu. *Domuz*.”

“*Ahh!*” diye bağırdı çırak.

“Şiddet yok, lütfen, Nicko,” dedi Zelda Hala. “Her ne yapmış olursa olsun o sadece bir çocuk.”

“Ben bir çocuk değilim,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde çırak. “Ben Olağanüstü Büyücü ve Nekromensır DomDaniel’in çırığıyım. Ben yedinci oğlun yedinci oğluyum.”

“Ne?” dedi Zelda Hala. “*Ne* dedin sen?”

“Ben Olağanüstü Büyücü ve Nekromensır...”

“O değil. *Onu* biliyoruz. Kemerindeki siyah yıldızları çok iyi görebiliyorum.”

“Dedim ki,” dedi gururlu bir şekilde çırak. En sonunda birisinin onu ciddiye aldığından memnundu. “Ben yedinci oğlun yedinci oğluyum. Ben **büyülüyüm**.” Öyle olsa da bu henüz kendini göstermedi, diye düşündü çırak. Ama gösterecek.

“Sana inanmıyorum,” dedi tekdüze bir sesle Zelda Hala. “Hayatım boyunca senin kadar yedinci oğlun yedinci oğluna benzemeyen birisini görmedim.”

“Ama öyleyim,” diye somurtarak ısrar etti çırak. “Ben Septimus Heap'im.”

Q

→ 37 ←

HAVUZA BAKMAK

“Yalan söylüyor,” dedi Nicko öfkeyle. Çırak ateşin başında yavaş yavaş kururken ileri geri volta atıyordu.

Çırağın yeşil yün cüppesinden nahoş bir küf kokusu yayıldı. Zelde Hala bunun başarısız sihirler ve **karanlık büyü** tortuları olduğunu anladı. Birkaç kavanoz **Pis Koku Perdesi** açtı ve kısa sürede hoş bir şekilde hava limonlu kurabiye koktu.

“Sadece bizi kızdırmak için böyle söyledi,” dedi kızgın bir şekilde Nicko. “Bu küçük domuzun ismi Septimus Heap değil.”

Jenna, Nicko’ya sarıldı. Çocuk 412 keşke ne olduğunu anlayabilseydim dedi kendi kendine.

“Şu Septimus Heap de kim?” diye sordu Jenna.

“Kardeşimiz,” dedi Nicko.

Çocuk 412 daha da şaşırılmış göründü.

“O bebekken öldü,” dedi Jenna. “Eğer yaşamış olsaydı inanılmaz bir **büyülü** gücü olurdu. Babamız yedinci oğuldu,” dedi ona, Jenna. “Ama bu seni her zaman daha **büyülü** yapmaz.”

“Silas kesinlikle öyle değildi,” diye mırıldandı Zelda Hala.

“Babam annemle evlendiğinde altı oğulları oldu. Simon, Sam, Edd, Eric, Jo-Jo ve Nicko. Ve sonra Septimus doğdu. Yani yedinci oğlun yedinci oğluydu. Ama öldü. Doğduktan hemen sonra,” dedi Jenna. Kutu yatağında yatarken, bir yaz gecesi Sarah’ın ona anlattığı şeyi hatırladı. “Ben her zaman onun ikiz kardeşim olduğunu düşündüm. Ama anlaşıldığı kadarıyla o...”

“Ah,” dedi Çocuk 412. Bir **Q** ile başlayan olmasının ne kadar karmaşık görüldüğünü düşünüyordu.

“O zaman o kesinlikle senin kardeşin değil,” dedi Nicko. “Ve öyle olsa bile, ben onu istemezdim. O benim kardeşim değil.”

“Şey,” dedi Zelda Hala. “Bu işi çözmenin bir yolu var. Doğruyu söyleyip söylemediğini görebiliriz, ki ben söylediğinden çok şüpheliyim. Her zaman Septimus’u merak etmiş olsam da... Bir şekilde olanlar hiç tam oturmuyormuş gibi.” Kapıyı açtı ve ayı kontrol etti.

“Ay yarımından fazla,” dedi. “Neredeyse dolunay. Havuza bakmak için kötü bir zaman değil.”

“Ne?” diye Jenna, Nicko ve Çocuk 412 hep bir ağızdan sordular.

“Size göstereceğim,” dedi. “Benimle gelin.”

Gidecekleri yerin ördek havuzu olacağı hiç akıllarına gelmemişti, ama Zelda Hala’nın onlara söylediği gibi ayın siyah, çarşaf gibi suyun üstündeki yansımasına bakıyorlardı.

Çıracak kaçmaya kalkmasın diye Nicko ve Çocuk 412, onu iki koldan sıkıca tutuyorlardı. Nicko sonunda ona güvendiği için Çocuk 412 çok sevinçliydi. Nicko'nun, kaçmasın diye onu durdurmaya çalışmasının üzerinden çok zaman geçmemişti. Ve şimdi burada, Genç Ordu'da tam onu uyardıkları türden bir büyüü izliyordu: bir dolunay, bir Beyaz Cadı, delici mavi gözleri ay ışığında parlıyor, ellerini havada oynatıp ölü çocuklardan bahsediyordu. Çocuk 412'nin manmakta güçlük çektiği şey bunların olması değil, ona gayet normal gelmesiydi. Sadece bu kadar da değildi; ördek havuzunun etrafında onunla beraber duran Jenna, Nicko ve Zelda Hala'nın onun için bütün hayatındaki herkesten daha çok şey ifade ediyor olduklarını fark etti. Çocuk 409'u saymazsak.

Tabii ki çıracak olmadan da yaşayabilirim, diye düşündü Çocuk 412. Çıracak önceki yaşamında ona sıkıca yapışan insanların çoğunu hatırlatıyordu. *Önceki yaşamı*. Bundan sonra böyle devam edeceğine karar verdi Çocuk 412. Her ne olursa olsun asla Genç Ordu'ya geri dönmeyecekti. *Asla*.

Zelda Hala alçak sesle konuştu. “Şimdi aydan bize Septimus Heap’i göstermesini isteyeceğim.”

Çocuk 412'nin tüyleri ürperdi ve gözlerini havuzun durgun, karanlık sularına dikti. Tam ortada ayın mükemmel bir yansıması vardı. O kadar ayrıntılıydı ki ayın üstündeki dağ ve denizler o güne kadar gördüklerinden daha netti.

Zelda Hala aya baktı. “Ay Kardeş,” dedi. “Ay Kardeş, göster bize, eğer istersen Silas ve Sarah'nın yedinci oğlunun bize şimdi nerede olduğunu göster. Bize Septimus Heap’i göster.”

Herkes nefesini tuttu ve beklentili bir şekilde havuzun yüzeyine baktı. Jenna endişelendiğini hissetti. Septimus ölmüştü. Ne göreceklerdi? Küçük bir kemik yığını mı? Minnacık bir mezar mı?

Bir sessizlik çöktü. Ayın yansıması büyümeye başladı. Ördek havuzunu neredeyse kaplayan, kocaman, mükemmel bir beyaz daire kadar oldu. Önce, dairenin içinde bulanık şekiller belirdi. Yavaşça belirlenmeye başladılar ve sonunda... kendi yansımalarını gördüler.

“Gördünüz işte,” dedi çırak. “Beni görmek istediniz işte bu benim. Size *söylemiştim*.”

“Bu hiçbir şey demek değil,” dedi kızgınca Nicko. “Sadece bizim yansımalarımız.”

“Belki öyle. Belki değil,” dedi Zelda Hala.

“Septimus’a doğduğunda ne olduğunu görebilir miyiz?” diye sordu Jenna. “O zaman hâlâ hayatta olup olmadığını bilebiliriz, değil mi?”

“Evet, bilebiliriz. Soruyorum. Ama geçmişteki şeyleri görmek çok daha zordur.” Zelda Hala derin bir nefes aldı. “Ay Kardeş,” dedi. “Ay Kardeş, göster bize, eğer istersen Septimus Heap’in yaşamındaki ilk günü göster.”

Çırak burnunu çekti ve öksürdü.

“Sessiz olun, lütfen,” dedi Zelda Hala.

Görüntüleri suyun yüzünden yavaşça yok olup yerine gece karanlığında parlak ve net görünen ayrıntılı bir sahne belirdi.

Burası Jenna ve Nicko’nun çok iyi bildiği bir yerdi: Kaledeki evleri. Sanki bir tablo gibi, odadaki kişiler zamanın içinde donmuş hareket etmeden duruyorlardı. Sarah eğreti bir yatakta yatmış, yeni doğmuş bir bebeği tutuyordu. Silas, onun yanındaydı. Jenna nefesini tuttu. Şu ana dek evi ne kadar özlediğini fark etmemişti. Nicko’ya bir göz attı ve onun yüzündeki ifadeyi görünce Nicko’nun kızgın olmadığını anladı.

Aniden herkes soluğunu tuttu. İçeridekiler kımıldamaya başlamıştı. Sanki hareket eden bir fotoğraf gibi sessiz ve akıcı bir şekilde, kendinden geçmiş seyircilere -biri hariç- bir sahneyi oynamaya başladılar.

“Üstadımın Karanlık Kamerası bu işe yaramaz ördek havuzundaki yüzlerce kez daha iyidir,” dedi aşağılayıcı bir şekilde çırak.

“Kes sesini,” dedi öfkeyle Nicko.

Çırak yüksek sesle iç çekti ve huysuzlandı. Hepsi bir torba saçmalık, diye düşündü. Bunların benimle hiçbir ilgisi yok.

Çırak hatalıydı. Gördüğü olaylar hayatını değiştirmişti.

Önlerinde bir sahne açıldı.

Heaplerin odası gözle fark edilemeyecek kadar az değişti. Her şey daha yeni ve temizdi. Sarah Heap çok daha gençti; yüzü dolgun ve gözlerinde üzüntü yoktu. Hatta yeni doğmuş bebeği Septimus’u tutarken tamamen mutlu görünüyordu. Silas da daha gençti; saçları daha az karıştı ve yüzü endişeden kırılgan olmamıştı. İçeride sessizce oynayan altı oğlan vardı.

Jenna darmadağın saçlı en küçüküğün Nicko olduğunu düşünüp hüznü bir şekilde gülümsedi. Hoplayıp zıplayıp heyecanlı bir şekilde bebeği görmek isterken çok şirin görünüyor, dedi içinden.

Silas, Nicko’yu tutup kaldırdı ve yeni kardeşini görsün diye havada tuttu. Nicko küçük, tombul elini uzatıp nazikçe bebeğin yanğını okşadı. Silas, ona bir şey söyledi ve yere koydu. Nicko ağabeyleriyle oynamak için tıpış tıpış gitti.

Şimdi Silas, Sarah ve bebeğe hoşça kal öpücüğü verdi. Durdu ve en büyük oğlu Simon’a bir şey söyleyip gitti.

Görüntü soluklaştı, saatler geçiyordu.

Şimdi Heaplerin odası mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Sarah bebeğini emziriyor, Simon sessizce kardeşlerine bir öykü okuyordu. Koyu mavi cüppesi içinde başebe telaşla görüntüye girdi. Bebeği Sarah’tan aldı ve beşik görevini gören tahta kutuya koydu. Sırtı Sarah’a dönük bir şekilde cebinden küçük siyah bir sıvı şişesi çıkardı ve parmağını içine soktu. Sonra, endişeyle etrafına bakınan başebe siyah-

laşmış parmağını bebeğin dudaklarına sürdü. Septimus hemen pelte gibi oldu.

Başıbe Sarah'a dönüp bebeği ona uzattı. Sarah çılgına döndü. Bebeğine hayat öpücüğü vermeye çalıştı, ama Septimus bir kütük gibi hareketsizdi. Kısa bir süre sonra Sarah da ilacın etkisi altında kaldı. Sersemleyerek yastıklara doğru yığıldı.

Dehşete düşmüş altı küçük çocuğun gözü önünde başibe cebinden koca bir sargı tomarı çıkardı ve Septimus'u kundaklamaya başladı. İşe önce ayaklarından başladı ve sonra ustaca yukarı çıktı, başında bir an durup bebeğin nefesini kontrol etti. Tatmin olunca, burun deliği bırakarak ince bir Mısır mummyasına benzeyene kadar kundaklamaya devam etti.

Başıbe aniden Septimus'u duvarına alarak kapıya doğru gitti. Sarah tam zamanında uyanıp başibenin hızla kapıyı açmasını ve perlerine sıkıca sarılmış şok olmuş Silas'a çarpmasını gördü. Başibe onu kenara itti ve koşarak koridorda hızla uzaklaştı.

Ramblings koridorlarını aydınlatan parlak meşaleler Septimus'u sıkı sıkı tutarak koşan başibenin kara şeklinin üstünde titreşen gölgeler yansıtıyorlardı. Bir süre sonra karlı gecenin içine çıktı ve adımlarını yavaşlatarak tedirgince etrafına bakındı. Bebeğin üstüne eğilerek terk edilmiş, dar sokaklarda hızla ilerledi ve geniş bir alana vardı.

Çocuk 412 nefesini tuttu. Burası Genç Ordu'nun merasim alanıydı.

İri kara şekil masa örtüsünün üzerinden hızla sıvışan siyah bir böcek gibi karlı merasim alanında ilerledi. Kışladaki nöbetçi başibeyi selamladı ve içeri girmesine izin verdi.

Başıbe kasvetli kışlanın içinde adımlarını yavaşlattı. Dik ve dar bir merdivenden dikkatlice aşağı inip sıra sıra boş beşiklerle

dolu nemli bir bodruma çıktı. Burası kısa bir süre sonra kalede istenmeyen erkek çocukların ve öksüzlerin büyütüleceği Genç Ordu çocuk yuvası olacaktı (kızlar Hizmetçi Servisi Eğitim Salonu'na gidecekti). İçeride şimdiden dört şanssız yetim vardı. Üçü Yüce Bekçi'nin sakalıyla ilgili bir şaka yapan muhafızın üçüz oğullarıydı. Dördüncüsü başebenin altı aylık olan kendi oğluydu ve o çalışırken çocuk yuvasında bakılıyordu. Sürekli öksürüğü olan bakıcısı iskemlesine yığılmış öksürük nöbetleri arasında düzensizce uyukluyordu. Başebe çabucak Septimus'u boş bir beşiğe yatırıp telaşla kundağını açtı. Septimus esnedi ve minnacık yumruklarını açtı.

Yaşıyordu.

Havuzdaki sahneye bakakalan Jenna, Nicko, Çocuk 412 ve Zelda Hala, çırağın söylediğinin tamamen doğru gibi göründüğünü fark ettiler. Çocuk 412 midesinde kötü bir şey hissetti. Tekrar Genç Ordu kışlasını görmekten nefret ediyordu.

Genç Ordu çocuk yuvasının loş karanlığında başebe bezgince oturdu. Sanki birisinin gelmesini bekliyormuş gibi kapıya tedirgince bakıyordu. Hiç kimse gelmedi.

Bir ya da iki dakika sonra iskemlesinden kalktı ve kendi bebeğinin ağladığı beşiğe gidip çocuğu kucağına aldı. İşte o anda kapı hızla açıldı ve başebe olduğu yerde döndü. Yüzü kâğıt gibi beyazdı, korkmuştu.

Kapıda uzun boylu siyahlar giymiş bir kadın duruyordu. Siyahlar cüppesinin üstüne beyaz hemşire önlüğü giymişti ama belindeki kırmızı kuşağında DomDaniel'in üç siyah yıldızı vardı.

Septimus Heap için gelmişti.

Çırak gördüklerini hiç beğenmemişti. Kurtarıldığı aşağı tabaka aileyi görmek istemiyordu; onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Bebekken ona ne olduğunu görmek de istemiyordu. Bunun şimdi ne

önemi vardı ki? Soğukta düşmanla beraber dışarıda durmaktan mi-desi bulanıyordu.

Çırak kızgınca ayaklarının yanında oturan bir ördeği tekmeledi ve kuşu suya kovaladı. Bert şap, diye havuzun ortasında düştü ve görüntü parçalanıp dans eden ılık parçalarına dönüştü.

Büyü bozulmuştu.

Çırak fırsattan yararlanıp kaçtı. Hendekten aşağı, patika boyunca elinden geldiğince hızlı koşarak ince siyah kanoya doğru yöneldi. Çok uzağa gidemedi. Bir tekmeyle havuza atılmayı kendine yediremeyen Bert peşine takılmıştı. Çırak, ördeğin güçlü kanatlarını çırpma sesini duymasından bir saniye sonra gagasının ucunu ense-sinde hissetti ve cüppesinin çekişi neredeyse onu boğuyordu. Ördek onu kukuletasından yakaladı ve Nicko'ya doğru çekti.

“Ah, tatlım,” dedi Zelda Hala, endişelenmişti.

“Ben olsam onu umursamazdım,” dedi kızgınca Nicko. Çırağı yakalamış sıkıca tutuyordu.

“Ben onun için endişelenmedim,” dedi Zelda Hala. “Sadece Bert’in gagasını incitmemesini umuyordum.”

→ 38 ←

BUZLARIN ÇÖZÜLMESİ

Çırağı ateşin bir köşesine oturtular, Bert hâlâ bir kolunun ıslak yeninde sallanıyordu. Jenna bütün kapıları, Nicko pencereleri kilitle-di ve Çocuk 412'yi çırağın başına bırakıp Boggart'ı görmeye gittiler.

Boggart teneke banyo küvetinin dibinde yatıyordu. Zelda Hala'nın altına serdiği beyaz çarşafın üstünde ıslak bir kahverengi kürk yığını halinde duruyordu. Gözlerini yarı araladı ve odaklanamayan, bulanık bir bakışla ziyaretçilerine baktı.

“Selam, Boggart. Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Jenna.

Boggart karşılık vermedi. Zelda Hala bir süngerini bir kova ılık suda ıslattı ve onu nazikçe sildi.

“Boggart'ı ıslak tutuyorum,” dedi. “Kuru bir Boggart mutlu bir Boggart değildir.”

“İyi görünmüyor, değil mi?” diye Nicko'ya fısıldadı Jenna. Zelda Hala'yla birlikte parmaklarının ucuna basarak mutfaktan çıkıyorlardı.

Avcı hâlâ mutfak kapısının dışında hareket etmeden duruyordu, gördüğünde Jenna'yı nefret dolu bir bakışla karşıladı. Delici bakışlı soluk mavi gözler ona kilitlendi ve oda boyunca onu takip etti. Ama geri kalanı önceki gibi hareket edemiyordu.

Jenna bakışı hissetti ve ona döndü. Buz gibi titreten bir bakış içinden geçti. “Bana *bakıyor*,” dedi. “Gözleri beni *takip ediyor*.”

“Önemli değil,” dedi Zelda Hala. “**Buzu çözülmeye** başladı. Başka sorun yaratmadan önce bu işi halletsem iyi olur.”

Zelda Hala, Avcı'nın **donmuş** elinden gümüş tabancayı aldı. Uzmanmış gibi tabancayı açıp küçük gümüş mermiyi çıkarırken gözleri öfkeyle parladı.

“İşte bitti,” dedi Zelda Hala ve gümüş mermiyi Jenna'ya verdi. “On yıldır seni arıyordu ve artık **araması** bitti. Artık güvendesin.”

Jenna kararsızca gülümsedi. O saf gümüş küreyi bir tiksintiyle avucunda yuvarladı; bununla beraber ne kadar mükemmel olduğuna hayran olmadan edemedi. Neredeyse mükemmeldi. Mermiyi kaldırdı ve küredeki minnacık çentiğe gözlerini kısarak baktı. Gümüşün içine kazılmış iki harf görünce şaşırdı: K. P.

“K. P. ne demek?” diye Zelda Hala'ya sordu Jenna. “Bak merminin üstünde.”

Zelda Hala bir an için karşılık vermedi. Harflerin ne anlama geldiğini biliyordu ama Jenna'ya söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değildi.

“K. P.,” diye mırıldandı Jenna, ne olduğunu düşünüp duruyordu. “K. P...”

“Küçük prenses,” dedi Zelda Hala. “Bu isimli bir mermi. İsimli bir mermi her zaman hedefini bulur. Nasıl ya da ne zaman olacağı önemli değil bir gün seni bulur. Seninkinin yaptığı gibi. Ama istenildiği gibi değil tabii ki.”

“Ah,” dedi sessizce Jenna. “Yani diğeri, annem için olan, o...”

“Evet, o buldu. Üzerinde K vardı.”

“Ah. Tabancayı da tutabilir miyim?” diye sordu Jenna.

Zelda Hala şaşırılmış gibi göründü. “Şey, neden olmasın,” dedi.

“Eğer gerçekten istiyorsan.”

Jenna silahı alıp Avcı ve katilde gördüğü gibi tuttu. Elinde ağırlığını ve onu elinde tutmanın ona verdiği tuhaf gücü hissetti.

“Teşekkür ederim,” dedi Zelda Hala’ya ve tabancayı tekrar ona verdi. “Onu benim için saklayabilir misin? Şimdilik?”

Zelda Hala tabancayı Değişken İksirler Ve Özel Zehirler dolabına kitlerken Avcı’nın gözleri onu takip etti. Ona doğru yürüyüp kulaklarını tutarken izlemeye devam ettiler. Avcı çok kızmıştı. Kaşları oynadı ve gözleri öfkeyle parladı ama başka hiçbir yeri hareket etmedi.

“İyi,” dedi Zelda Hala. “Kulakları hâlâ **donuk**. Ne dediğimizi duyamaz. **Buzlar çözülmeden** ona ne yapacağımıza karar vermeliyiz.”

“Onu **tekrar dondurabilir** misin?” diye sordu Jenna.

Zelda Hala başını iki yana salladı. “Hayır,” diye karşılık verdi. “**Çözölmeye** başlayan birini **tekrar donduramazsın**. Onlar için güvenli değildir. **Soğuk ısırması** olabilirler. Ya da korkunç derecede sırsıklam olurlar. Hoş bir görüntü olmaz. Ama yine de Avcı tehlikeli bir adam ve avdan vazgeçmez. Ve bir şekilde onun bizi avlamasını durdurmalıyız.”

Jenna düşünüyordu.

“Ona her şeyi unutturmamız gerekiyor,” dedi. “Hatta kim olduğunu bile.” Kıkırdadı. “Bir aslan terbiyecisi ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmesini sağlayabiliriz.”

“Ve bir sirke katılıp ağzını bir aslanın ağzına koyduktan sonra aslan terbiyecisi olmadığını öğrenir,” diye bitirdi Nicko.

“Yaşamı tehlikeye atacak **büyü** kullanmamalıyız,” diye onlara hatırlattı Zelda Hala.

“O zaman bir palyaço olabilir,” dedi Jenna. “Yeteri kadar korkutucu.”

“Şey, bir sirkin limana gelmek üzere olduğunu duydum. Orada bir iş bulacağından eminim.” Zelda Hala gülümsedi. “Duyduğuma göre her türlü şeyi işe alıyorlar.”

Zelda Hala, **Büyülü Hatıralar** adında eski ve yıpranmış bir kitap buldu.

“Bu konuda iyisin,” dedi ve kitabı Çocuk 412’ye verdi. “Bana doğru **muskası** bulabilir misin? Sanırım adı **Haydut Hatırlamaları**.”

Çocuk 412 küf kokulu eski kitabın sayfalarını karıştırdı. Şu çoğu **muskası** kayıp olan kitaplardan biriydi bu, ama sonuna doğru aradığını buldu: kenarında karmasık siyah bir yazı olan, küçük bir düğüm yapılmış mendil.

“İyi,” dedi Zelda Hala. “Büyüyü bizim için yapabilir misin, lütfen?”

“*Ben mi?*” diye sordu Çocuk 412, şaşırmıştı.

“Eğer senin için bir sorun yoksa,” diye karşılık verdi Zelda Hala. “Gözlerim bu ışıktaki iyi görmüyor.” Uzandı ve Avcı’nın kulaklarını kontrol etti. Isınmışlardı. Avcı, ona baktı ve kısıp gözlerinde o tanıdık soğuk ifade vardı. Hiç kimse onu umursamadı.

“Şimdi duyabilir,” dedi. “İyisi mi konuşmaya başlamadan bu işi bitirelim.”

Çocuk 412 dikkatlice büyüünün talimatlarını okudu. Sonra düğümlü mendili aldı.

**Geçmişin Ne Olursa Olsun
Beni Gördüğünde Unutacaksın,**

Çocuk 412 mendili Avcı'nın gözlerinin önünde salladı, sonra düğümünü çözdü. Avcı'nın gözleri boş bakmaya başladı. Bakışları artık tehdit edici değildi, ama şaşkın ve belki de biraz korkmuştu.

"İyi," dedi Zelda Hala. "Göründüğü kadarıyla bu işe yaradı. Sonraki bölümü de yapabilir misin, lütfen?"

Çocuk 412 yavaşça konuştu:

Yeni Yolunu Dinle, Farklı Günlerini Hatırla.

Zelda Hala, Avcı'nın önüne dikildi ve onunla sertçe konuştu. "Bu," dedi ona. "Bu senin yaşamının öyküsü. Limandaki bir mezbelelikle doğdun."

"Berbat bir çocuktun," dedi ona Jenna. "Ve sivilcelerin vardı."

"Hiç kimse seni sevmezdi," diye ekledi Nicko.

Avcı'nın yüzünde mutsuz bir ifade belirdi.

"Köpeğin hariç," dedi Jenna. Onun için biraz üzölmeye başlamıştı.

"Köpeğin öldü," dedi Nicko.

Avcı harap olmuş gibi göründü.

"Nicko," diye yakındı Jenna. "Kötü davranma."

"Ben mi? Ya o?"

Ve böylece Avcı'nın korkunç derecede trajik yaşamı gözlerinin önüne serildi. Şanssız rastlantılar, salakça hatalar ve yeni **buzu çözülen** kulaklarını ani hatırlamalarla kızartan aşırı utandırıcı anılarla doluydu. En sonunda bu acıklı öykü yanında çalışanların onu pis nefes olarak tanıdığı huysuz bir palyaçonun yanındaki çıraklığıyla bitti.

Çırak neşe ve dehşet karışımı bir duyguyla izledi. Avcı, ona uzun zaman acı çekirtmişti ve çırak birisinin onun işini hallettiğini

görmekten memnundu. Ama *ona* ne yapacaklarını merak etmekten kendini alamadı.

Avcı'nın geçmişinin acınacak öyküsü bittiğinde Çocuk 412 mendili tekrar düğümledi. Ve son sözlerini söyledi:

Eski Yaşamın Yok Oldu Yeni Yaşam Yerini Aldı Artık,

Biraz çaba sarf ederek Avcı'yı geniş, hantal bir kalas gibi içeri taşıdılar ve sorunsuzca **buzunun çözülmesi** için hendeğin kenarına getirdiler. Otuz sekizinci kalkan böceğini çamurdan çıkarmak ve onu kanatlı mı kanatsız mı mideye indireceğine karar vermekle meşgul olan Magog olanlarla ilgilenmedi.

“Umarım her gün bir heykele diye alırım,” dedi Zelda Hala. Yeni ve geçici olacağını sandığı bahçe süsüne ters ters bakıyordu. “Ama iyi bir iş yapıldı. Şimdi elimizde bir tek çırak kaldı.”

Septimus, diye düşündü Jenna. “Buna inanamıyorum. Babam ve annem ne diyecek? Çok *korkunç biri*.”

“Şey, sanırım DomDaniel’le birlikte büyümek ona hiç yaramamış,” dedi Zelda Hala.

“Çocuk 412, Genç Ordu’da büyüdü, ama o iyi biri,” diye belirtti Jenna. “O asla Boggart’ı vurmazdı.”

“Biliyorum,” Zelda Hala. “Ama belki çırak Septimus zamanla iyi kalpli biri olur.”

“Belki,” dedi kuşkuyla Jenna.

Bir süre sonra, sabahın erken saatlerinde, Çocuk 412, Jenna’nın ona verdiği yeşil kayayı sıcak tutmak ve yanında olmak için dikkat-

lice yorganının içine koyduktan sonra, tam uykuya dalmak üzerelerken kapı tereddütlü bir şekilde vuruldu.

Jenna korkarak doğruldu. Nicko ve Çocuk 412'yi dürtüp uyardı. Sonra gizlice pencereye gitti ve panjurlardan birini sessizce kaldırdı.

Nicko'yla Çocuk 412 bir çalı süpürgesi ve ağır bir fenerle silinilmiş, kapının yanında duruyorlardı.

Çırak ateşin yanındaki karanlık köşesinde doğruldu ve muzipçe gülümsedi. DomDaniel, onun için bir kurtarma birliği göndermişti.

Gelen kurtarma birliği değildi, ama Jenna kim olduğunu görünce hembeyaz oldu.

"Avcı," diye fısıldadı.

"İçeri girmiyor," dedi Nicko. "Asla olmaz."

Ama Avcı kapıyı daha da gürültülü çaldı.

"Git!" diye ona bağırdı Jenna.

Zelda Hala, Boggart'm yanından geldi.

"Bak bakalım ne istiyor," dedi. "Sonra onu yoluna yollarız."

Böylece, bütün gücünü toplayan Jenna, Avcı'ya kapıyı açtı.

Ve onu tanımakta zorlandı. Hâlâ üzerinde bir Avcı üniforması olmasına rağmen artık bir Avcı'ya benzemiyordu. Bir dilenci gibi kalın yeşil pelerini battaniye gibi üstüne dolamıştı. Kapının eşiğinde özür diler gibi ve biraz öne eğilerek duruyordu.

"Bu geç saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, saygıdeğer kişiler," diye mırıldandı. "Ama korkarım yolumu kaybettim. Acaba bana limana giden yolu gösterebilir misiniz?"

"Şuradan," dedi kısa Jenna ve bataklığı işaret etti.

Avcı şaşırmış görünüyordu. "Yolumu bulmak konusunda iyi değilimdir, bayan. Tam olarak nerede?"

“Ayı takip et,” dedi ona, Zelda Hala. “Sana yol gösterecektir.”
Avcı saygıyla eğilerek selam verdi.

“Çok teşekkür ederim, madam. Acaba size şehre yakında bir sirk gelip gelmeyeceğini sormamda bir sakınca var mı? Orada soytarı olarak iş bulmayı umuyorum.”

Jenna kıkırdamasını gizlemek için ağzını kapattı.

“Evet, arada bir gelir,” dedi ona Zelda Hala. “Şey, bir dakika bekleyebilir misiniz?” Mutfakta kayboldu ve içinde biraz ekmekle peynir olan bir sepetle geri döndü.

“Bunu al,” dedi. “Ve yeni yaşamında iyi şanslar.”

Avcı tekrar eğilerek selam verdi.

“Şey, çok teşekkür ederim, madam,” dedi ve hendek boyunca ilerledi, uyuyan Magog ve ince siyah kanosunu hiç hatırlamadan geçtikten sonra köprüden yürüyüp gitti.

Dört sessiz figür kapı eşiğinde durdular ve Avcı'nın

BALIKKAFASI VE DURDLE'IN GEZGİN SİRKİ VE HAYVANLARI'ndaki

yeni yaşamına doğru tek başına, bataklıkta kararsız bir şekilde yolunu ararken, bir bulut ayı örtüp bataklık tekrar karanlığa gömülene kadar izlediler.

→ 39 ←

RANDEVU

O gece geç saatlerde çırak kedi tüneline kaçtı.

Hâlâ bir kedi içgüdülerine sahip olan Bert geceleri çıkıp gezmeyi seviyordu ve Zelda Hala kapıya tek yönlü bir **Büyü Kilidi** yaptı. Bu, Bert'in dışarı çıkmasına izin veriyor ama hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermiyordu. Bert'in bile. Zelda Hala başıboş Brownie ve Bataklık Hayaletlerine karşı çok dikkatliydi.

Böylece, herkes uyuduğunda ve Bert de gece için çıkmaya karar verdiğinde, çırak, onu takip edebileceğini düşündü. Tünel dardı, ama bir yılan kadar ince ve iki misli kıvrak olan çırak dar yerden geçti. Böyle olunca, cüppesine yapışmış olan **karanlık büyü** kedi tüneline **büyüsünü bozdu**. Kısa süre sonra şaşkın yüzü dondurucu gecenin karanlığında belirdi.

Bert, onu burnuna sert bir gagayla karşıladı, ama çırak vazgeçmedi. Vücudu evin içinde ve kafası dışındayken kedi tüneline sıkı-

şıp kalkmaktan Bert'ten çok daha fazla korkmuştu. Eğer sıkışırsa hiç kimsenin onu çekip çıkarmak için acele etmeyeceğini biliyordu. Böyle kızgın ördeği umursamadı ve büyük bir çabayla kıvranıp çıktı.

Çırak doğruca iskeleye yöneldi. Bert yakın takipteydi, tekrar yakasını yakalamaya çalışıyordu, ama bu kez çırak hazırды. Öfkeyle onu itip yere çarptı ve bir kanadını çok kötü ezdi.

Magog kanonun içine boylu boyunca uzanmış, elli altı kalkan böceğini hazmederken uyuyordu. Çırak dikkatlice üzerine basmadan geçti. Yaratık hareket etmeyince içi rahatladı... yediklerini hazmetmek magoglar için önemli bir şeydi. Magog'un salgısının kokusu çırağın boğazına takıldı, ama salgı kaplı küreği aldı ve hendeğe girip Marram Bataklığı'nı çapraz kesen ve onu Derin Kanal'a götürecek karmaşık kanal labirentine çıktı.

Kulübeyi arkada bırakıp a ışığıyla aydınlanmış geniş bataklığa daldığında çırağın içini bir sıkıntı sardı. Magog uyuduğu için çırak kendini korkunç derecede savunmasız hissetti ve geceleri bataklıkla ilgili duyduğu o insanı dehşete düşüren öyküleri hatırladı. Rahatsız edilmek istemeyen bir şeyi rahatsız etmekten ya da daha da kötüsü rahatsız edilmek için *bekleyen* bir şeyden korkarak küreği elinden geldiği kadar sessizce çekti. Hiçbir şeyden kuşkulanan bir bataklık kedisini kayan balcığının içine çekerlerken bir sürü Brownie'nin yeraltından gelen çığlığını duydu. Ve sonra iki büyük Su Nixie'sinin vantuzlarını kanonun dibine yapıştırıp tekneyi yemeye çalıştıklarında iğrenç bir çiziktirme sesi duyuldu ama Magog'un salgısından kalkanlar sayesinde yaratıklar kısa zamanda kayıp gittiler.

Su Nixielerinin düşmesinden bir süre sonra bir Bataklık Zırlağı belirdi. Sadece küçük bir beyaz sis parçası olsa da, çırağa DomDaniel'in saklandığı yerdeki çukurları hatırlattı. Bataklık Zırlağı, çırağın arkasına oturup o güne kadar çırağın duyduğu en yaşlı ve rahatsız

edici şarkıyı ahenksiz bir şekilde söylemeye başladı. Melodi çocuğunun başının içinde dönüp durdu: “Veeeeerrrdeeruuuu... Veeeeerrrdeeruuuu... Veeeeerrrdeeruuuu...” Çırak neredeyse çıldıracağını sandı.

Zırlağı küreğiyle kovalamak istedi, ama kürek sızlanan sisin içinden geçip kanonun dengesini bozdu, neredeyse çırağı karanlık sulara düşürüyordu. İğrenç melodi devam etti, artık biraz alay edercesiniydi, çünkü Bataklik Zırlağı, çırağın dikkatini çektiğini biliyordu: “Veeeeerrrdeeruuuu... Veeeeerrrdeeruuuu... Veeeeerrrdeeruuuu... uuuuuuuuuuuuu...”

“Kes şunu!” diye bağırdı çırak. Artık bu gürültüye bir saniye bile dayanamıyordu. Parmaklarını kulaklarına soktu ve berbat melodiyi bastırarak kadar yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

“Dinlemiyorum. Dinlemiyorum. Dinlemiyorum,” diye çırak ciğerlerini patlatırcasına şarkı söylerken zaferi kazanmış olan Bataklik Zırlağı o gece işini başarıyla gerçekleştirdiği için kendinden memnun bir ifadeyle kanonun etrafında döndü. Genelde Bataklik Zırlağı’nın bir Ufaklığı saçmalayan bir enkaza dönüştürmesi çok daha uzun sürerdi, ama bu gece şansы yerindeydi. Görev tamamlanmıştı, Bataklik Zırlağı ince bir sis sayfası gibi düzeldi ve gecenin geri kalanını en sevdiği batağın üstünde kendinden memnun bir şekilde geçirmek için havada yavaşça süzülerek uzaklaştı.

Çırak inatla kürek çekmeye devam ederken ardı ardına gelen Bataklik Hayaletleri, Bataklik Böcekleri ve kanonun etrafında saatlerce dans eden bataklik ateşinin baştan çıkarıcı görkemine aldırmadı. O andan sonra çırak, *şarkı söylemediği* sürece hiçbir şeyi umursamadı.

Güneş Marram Bataklığı’nın uzak köşeleri üstünde yükselirken çırak tamamen kaybolduğunu fark etti. Her tarafı aynı gözüken ve hiçbir özelliği olmayan koca bir bataklığın ortasındaydı. Aklına yapacak başka bir şey gelmediği için ileri doğru kürek çekmeye devam

etti. Öğlene doğru, başka bir sulu bataklıkta, son bulmuyormuş gibi görünen geniş ve düz bir suya ulaştı. Yorgunluktan bitkin haldeki çırak, Derin Kanal'ın üst koluna döndü ve yavaşça nehre doğru ilerledi. Kanal'ın dibinde gizlenen ve kendini düzeltmeye çalışan dev bataklık pitonunu fark etmesi çırağı hiç ilgilendirmedir bile. Çünkü bunu umursamayacak kadar yorgundu. Hem de çok kararlıydı. Dom Daniel ile bir randevusu vardı ve *bu* kez işleri karıştırmayacaktı. Çok kısa bir süre sonra kraliçeciğin canı sıkılacaktı. *Hepsinin* canı sıkılacaktı. Özellikle de o ördeğin.

O sabaha kulübede hiç kimse çırağın kedi tünelinden sıkışarak geçtiğine inanmadı.

“Kafası içinden geçemeyecek kadar büyük sanmıştım,” dedi küçümser bir şekilde Jenna.

Nicko adayı aramaya gitti, ama kısa sürede geri geldi. “Avcı'nın kanosu gitmiş,” dedi. “Ve o *hızlı* bir tekneydi. Şimdiye kadar çoktan uzaklaşmıştır.”

“Herkes nereden olduğumu söylemeden, ki bunu elinden geldiği kadar çabuk yapacaktır, onu durdurmamız gerekiyor,” dedi Çocuk 412. Çırak gibi bir çocuğun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu.

Böylece, Jenna, Nicko ve Çocuk 412, *Muriel İki*'yi alıp çırağın peşine takıldılar. Soluk ilkbahar güneşi Marram Bataklığı'nın üstünde yükselip etrafa uzun gölgeler yayarken hantal *Muriel İki* onları bir kanal labirentine soktu. Çok yavaş ve düzenli ilerliyorlardı; Avcı'nın kanosunun aynı mesafeyi ne kadar hızlı aldığını bilen Nicko

ıkm bu hız çok çok yavaştı. Nicko siyah kanodan en ufak bir belirti görmek için tetikteydi, bir Brownie kayan balçığında alabora olduğunu ya da bir kanalda boş boş sürüklendiğini görmeyi umuyordu ama umutlarını bir an için arttıran uzun siyah bir kütükten başka bir şey göremediği için hayal kırıklığına uğradı.

Bir süre keçi peyniri ve sardalyeli sandviç yemek için Bataklık Zırlaklarının batağının yanında durdular. Ama zırlaklar yükselen güneşin ısıyla buhar olup kayboldukları için huzurları bozulmadı.

Öğleden sonra gri bir yağmur başladığında Derin Kanal'a girdiler. Bataklık pitonu yarı yarıya yavaş yükselen suyla kaplı çamurun içinde uyukluyordu. *Muriel*'i görmezlikten gelip içindekileri rahatlatı ve yükselen suların getireceği yeni balık akınım beklemeye devam etti. Sular henüz alçaktı ve kanalın iki yanlarında yükselen dik kıyıların çok altında kalmıştı, bu yüzden ancak Derin Kanal'ın son dönemecini döndükten sonra Jenna, Nicko ve Çocuk 412, onları bekleyen şeyi görebildiler.

İntikam.

→ 40 ← KARŞILAŞMA

Muriel İki kanosunda şok edici bir sessizlik oldu.

Birkaç metre ötede, ince ince çiseleyen yağmurun altında *İntikam* nehrin ortasındaki derin kanalda demir atmış duruyordu. Koca siyah geminin çarpıcı bir görüntüsü vardı: pruvası dik bir yar gibi yükseliyordu, eski püskü siyah yelkenleri toplanmıştı ve kemiğe benzeyen iki uzun direği bulutlu gökyüzüne doğru uzanıyordu. Gri ışığın içindeki gemiyi saran bunaltıcı bir sessizlik vardı. Artık etrafında dolaşmaya cesaret eden bir tek martı bile yoktu. Nehirden gelen küçük tekneler gemiyi gördüklerinde sığ sulara gidip adı kötüye çıkmış *İntikam*'m yanından geçmektense karaya oturma riskini göze alıyorlardı. Direklerin üstünde yoğun bir siyah bulut oluşmuş, bütün gemiye kara gölgeler yayıyordu. Geminin kışında, üstünde üç siyah yıldız olan, kan kırmızısı bir bayrak uğursuzca sallanıyordu.

Nicko'nun geminin kimin olduğunu anlaması için bayrağını görmesi gerekmiyordu. Bu güne kadar başka hiçbir gemi DomDaniel'in kullandığı siyah ziftle boyanmamıştı ve başka hiçbir geminin böyle kötü bir havası yoktu. Jenna ve Çocuk 412'ye eliyle gerisin geri kürek çekmelerini işaret etti ve bir saniye sonra *Muriel İki Derin Hendek*'in son dönemecinin arkasında gözden kayboldu.

“O da ne?” diye fısıldadı Jenna.

“*İntikam*,” diye fısıldadı Nicko. “DomDaniel'in gemisi. Sanırım çırağı bekliyor. O küçük kurbağanın oraya gittiğine iddiaya girerim. Bana dürbünü ver, Jenna.”

Nicko dürbünü gözüne yaklaştırdı ve korktuğu şeyi gördü. Teknenin dik siyah yanların koyu gölgesinde Avcı'nın kanosu duruyordu. Suyun üstünde sallanıyordu. *İntikam*'a geminin güvertesine çıkan uzun bir ip merdiveninden bağlanmıştı.

Çırak randevusuna yetişmişti.

“Artık çok geç,” dedi Nicko. “Orada. Ah, ıh, o da ne? Ah, iğrenç. O Şey kanonun yanından dışarı kaydı. Çok *kaygan*. Ama ip merdivenden çıkıyor. Sanki korkunç bir maymuna benziyor.” Nicko'nun tüyleri ürperdi.

“Çırağı görebiliyor musun?” diye sordu Jenna.

Nicko dürbünü ip merdivende dolaştırdı. Başıyla onayladı. Çırak neredeyse yukarı ulaşmıştı, ama durmuş ve hızla yukarı tırmanan Şey'e dehşet içinde bakıyordu. Birkaç saniye içinde Magog, çırağa ulaştı ve üzerinden geçerken cüppesinin arkasında, parlak sarı salgısından bir iz bıraktı. Çırak bir an için sendeledi ve neredeyse merdiveni bırakıyordu, ama son birkaç basamağı çıkıp güverteye yıkıldı. Bir süre orada kimse farkına varmadan yattı.

Bunu hak etti, diye düşündü Nicko.

İntikam'a yakından göz atmaya karar verdiler. *Muriel İki*'yi bir kayaya bağladılar ve kaleden kaçtıkları zaman gece yarısı piknik yaptıkları kumsal boyunca yürüdüler. Köşeyi döndüklerinde Jenna şok oldu. Birisi oraya gelmişti bile. Olduğu yerde durup eski bir ağaç gövdesinin arkasına saklandı. Çocuk 412 ve Nicko, ona çarptılar.

“Ne var?” diye fısıldadı Nicko.

“Kumsalda biri var,” diye fısıldadı Jenna. “Belki gemiden biri. Nöbet tutuyor.”

Nicko ağaç gövdesinin kenarından bir göz attı.

“O gemiden biri değil.” Gülümsedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Jenna. “Olabilir.”

“Çünkü o Alther.”

Alther Mella kumsalda oturmuş hüzünlü bir şekilde gözlerini yağmura dikmişti. Günlerdir burada durmuş, koruyucunun kulübesinden biriyle karşılaşmayı bekliyordu. Acil bir şekilde onlarla konuşması gerekiyordu.

“Alther?” diye fısıldadı Jenna.

“Prenses!” Alther’in kaygılı ifadesi neşelendi. Havadan ona doğru süzüldü ve sıcak bir şey onu kucakladı. “Şey, sanırım seni son gördüğümden beri büyümüşsün.”

Jenna parmaklarını dudaklarına götürdü. “Şışt, bizi duyabilirler, Alther,” dedi.

Alther şaşırmış göründü. Jenna’nın ona ne yapması gerektiğini söylemesine alışık değildi.

“Beni duyamazlar,” diye kıkırdadı. “Tabii ki ben istemediğim sürece. Ve seni de duyamazlar... bir **çığlık perdesi** kurdum. Tek bir şey bile duyamazlar.”

“Ah, Alther,” dedi Jenna. “Seni gördüğüme çok sevindim. Ne dersin, Nicko?”

Nicko’nun yüzünde kocaman bir sırıtiş ifadesi vardı. “Ben de,” dedi.

Alther, Çocuk 412’ye komik bir bakış attı. “Burada büyüyen başka biri daha var.” Gülümsedi. “Şu Genç Ordu çocukları her zaman acayip zayıf oluyorlar. Kemiklerinin biraz dolduğunu görmek güzel.”

Çocuk 412’nin yüzü kızardı.

“O artık iyi biri, Alther Amca,” dedi hayalete, Jenna.

“Ben de onun hep iyi olmasını bekliyordum, prenses,” dedi Alther. “Ama Genç Ordu’da iyi olmana izin vermezler. Yasaktır.”

Çocuk 412’ye gülümsedi.

Çocuk 412 de utangaç bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

İntikam’ın görüş alanının dışında, kumsalda hafif yağmurun altında oturdular.

“Annemle babam nasıllar?” diye sordu Nicko.

“Ve Simon?” diye ekledi Jenna. “Simon’a ne oldu?”

“Ah, Simon,” dedi Alther. “Simon ormandayken Sarah’a haber vermeden gizlice kaçtı. Görüldüğü kadarıyla o ve Lucy Gringe gizlice evlenmeyi planlamışlar.”

“Ne?” dedi Nicko. “Simon *evlendi mi*?”

“Hayır. Gringe bunu öğrendi ve onu bekçi muhafızlara ispiyonladı.”

“Ah, hayır!” diye Jenna ve Nicko bir ağızdan bağırdılar.

“Ah, Simon’u merak etmeyin,” dedi Alther tuhaf bir şekilde. “O kadar zamanı Yüce Bekçi’nin gözetiminde nasıl geçirdiyse sanki tatildeymiş gibi elini kolunu sallayarak nasıl dışarı çıktığını bilmiyorum. Ama bazı şüphelerim var.”

“Ne demek istiyorsun, Alther Amca?” diye sordu Jenna.

“Ah, büyük ihtimalle bir şey değil, prenses.” Alther, Simon hakkında daha fazla bir şey söyleme konusunda isteksiz gibiydi.

Çocuk 412’nin sormak istediği bir şey vardı, ama bir hayaletle konuşmak tuhaf bir şeydi. Ama sorması gerekiyordu. Bütün cesaretini topladı. “Hmm, özür dilerim, ama Marcia’ya ne oldu? İyi mi?”

Alther içini çekti. “Hayır,” dedi.

“Hayır mı?” dedi hepsi birden.

“Tuzağa düşürüldü,” diye kaşlarını çattı Alther. “Yüce Bekçi ve Sıçan Bürosu tarafından tuzağa düşürüldü. Yüce Bekçi kendi sıçanlarını oraya sokmuştu. Ya da daha doğrusu DomDaniel’inkileri. Onlar da gaddar bir çete. DomDaniel’in Kötü Topraklar’daki yerinde casus ağını onlar işletirdi. Çok kötü bir ünleri var. Yüzlerce yıl önce veba sıçanlarıyla beraber vardı. Hiç hoş değil.”

“Yani, Ulak Sıçan *onlardan* biri miydi?” diye sordu Jenna. Nasıl olur da ondan bu kadar hoşlandığını düşünüyordu.

“Hayır, hayır. O Sıçan Bürosu’nun canileri tarafından işinden uzaklaştırıldı. Ortadan kayboldu. Zavallı sıçan. Ona fazla şans vermiyorum,” dedi Alther.

“Ah. Bu korkunç,” dedi Jenna.

“Marcia’ya gelen mesaj Silas’dan da değildi,” dedi Alther.

“Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm,” dedi Nicko.

“Yüce Bekçi’den geliyordu,” dedi Alther. “Böylece Marcia saray kapısına geldiğinde onu bekçi muhafızlar bekliyordu. Tabii eğer **gece yarısı dakikaları** doğru olsaydı bu Marcia için bir sorun olmayacaktı ama saati yirmi dakika geri kalmıştı. **Ve Güvenli Ol**’unu başkasına vermişti. Bu kötü bir durum. DomDaniel, tılsımı aldı. Ve korkarım artık o... Olağanüstü Büyücü.”

Jenna ve Nicko'nun dilleri tutuldu. Bu korktukları her şeyden çok daha kötüydü.

"Özür dilerim," diye konuşmaya cüret etti Çocuk 412. Kendini çok kötü hissediyordu. Eğer onun çırağı olmuş olsaydı ona yardım edebilirdi. Bu asla olmamış olacaktı. "Marcia hâlâ... yaşıyor, değil mi?"

Alther, Çocuk 412'ye baktı. Soluk yeşil gözlerinde huzur bozucu, insanların zihinlerini okuma alışkanlığını kullanıyormuş gibi nazik bir ifade vardı. "Sen de olsan bir şey yapamazdın, evlat," dedi. "Seni de yakalarlardı. O Bir Numaralı Zindan'daydı, ama şimdi..."

Çocuk 412 umutsuzluk içinde başını ellerinin içine aldı. Bir Numaralı Zindan'ı çok iyi biliyordu.

Alther elini çocuğun omzuna koydu. "Şimdilik kaygılanman gerekmiyor," dedi ona. "Çoğu zaman onun yanındaydım ve iyiydi. İyi idare ediyor, diye düşündüm. Her şey düşünölmüştü. Birkaç gün önce DomDaniel'in kuledeki odasında bulunan çeşitli projelerimi kontrol etmek için uğradım. Zindana geri döndüğümde Marcia ortadan kaybolmuştu. Bakabildiğim her yere baktım. Hatta bazı Kadimleri de aramaya çalıştım. Şu gerçekten yaşlı hayaletleri. Ama çok solmuştu- lar ve kolayca şaşırebiliyorlardı. Çoğu kalede yollarını doğru dürüst bulamıyor... yeni bir duvar ya da merdivenle karşılaşınca orada öylesine kalıyorlardı. Durumu çözemiyorlar. Dün gidip birini mutfak çöpünün içinden çıkarmak zorunda kaldım. Anlaşıldığı kadarıyla orası büyücü yemekhanesiymiş. Yaklaşık beş yüz yıl önce. Açık konuşmak gerekirse, ne kadar tatlı olurlarsa olsunlar, Kadimler değerlerinden daha çok sorun çıkarıyorlar." Alther iç çekti. "Acaba..."

"Acaba ne?" diye sordu Jenna.

"Acaba Marcia *İntikam*'da olabilir mi? Ne yazık ki o rezil gemiye gidip öğrenemem."

Alther kendine kızmıştı. Artık bütün Olağanüstü Büyücülere yaşarken gidebilecekleri her yere gitmelerini tavsiye ediyordu, böylece onun gibi bir hayalet olarak engellenmeyeceklerdi. Ama Alther için artık yaşarken yaptıklarını değiştirme zamanı geçmişti; şimdi elinden geleni yapması gerekiyordu.

En sonunda, ilk çıraklığa getirildiğinde, DomDaniel, Alther'i en derin zindanda uzun ve nahoş bir geziye çıkarmakta ısrar etmişti. Alther bir gün bundan dolayı memnun olacağını asla hayal edememişti ama keşke *İntikam*'ın denize indiriliş partisine daveti kabul etmiş olsaydı. Alther, gelecek vaat eden çıraklardan biri olarak DomDaniel'in teknesindeki bir partiye davet edildiğini hatırladı. Alther, Alice Nettles'in doğum günü nedeniyle daveti geri çevirmişti. Gemiye kadın binmesine izin verilmiyordu ve Alther doğum gününde Alice'i kesinlikle yalnız bırakmayacaktı. Partide, potansiyel çıraklar kargaşa çıkarıp geminin büyük zarar görmesine neden olmuştu, böylece Olağanüstü Büyücü'nün temizlik işleri dışında başka bir iş umutları kalmamıştı. Uzun bir süre geçmeden Alther'e Olağanüstü Büyücü'nün çıraklığı teklif edilmişti. Alther'in bir daha gemiyi ziyaret edebilme şansı olmamıştı. O felaket partiden sonra, DomDaniel, onu onarılması için Tatsız Dere'ye götürmüştü. Tatsız Dere, terk edilmiş ve çürüyen gemilerle dolu, korkutucu bir limandı. **Nekromensır** orayı o kadar sevmişti ki gemisini orada bırakmıştı ve yaz tatilinde her yıl oraya giderdi,

Sessiz grup ıslak kumsalda oturdu. Islak keçi peynirleri ve sardalyeli sandviçlerinin son parçalarını yiyip pancar ve havuç suyu termosunun dibinde kalanları içtiler.

“Bazen artık yiyemiyor olmayı özlemediğim zamanlar oluyor,” dedi düşünceli bir şekilde Alther.

“Ama bu o zamanlardan biri değil?” diye onun adına bitirdi Jenna.

“Kesinlikle, prenses.”

Jenna cebinden Yavrukaya Trelawney’yi bulup çıkardı ve ona yapış yapış, ezilmiş sardalyeyle keçi peyniri karışımını verdi. Yavrukaya gözlerini açtı ve verilene bir baktı ve şaşırdı. Bu genelde Çocuk 412’nin verdiği türden bir yiyecekti; Jenna, ona her zaman bisküvi verirdi. Ama önce başına, sonra da Jenna’nın cebine yapışan bir keçi peyniri parçası dışında yine de hepsini yedi.

Son ıslak sandviç parçasını yediklerinde, Alther ciddi bir şekilde konuştu: “Şimdi tekrar işe dönüyoruz.”

Üç endişeli surat hayalete baktı.

“Hepiniz beni dinleyin. *Doğru* koruyucunun kulübesine gitmelisiniz. Zelda’ya yarın sabah ilk iş olarak sizi limana götürmesini söylemenizi istiyorum. Orada baş gümrük memuru Alice’i bulun ve ondan size bir gemi bulmasını isteyin. Ben burada işleri yoluna koymaya çalışırken siz uzak ülkelere gideceksiniz.”

“Ama...” diye zorlukla konuştu Jenna, Nicko ve Çocuk 412.

Alther, onların itirazını duymazlıktan geldi.

“Yarın sabah Rıhtım’daki Mavi Çapa Meyhanesi’nde hepinizi karşılayacağım. Orada olmanız *gerekıyor*. Simon’la beraber Anne-niz ve Babanız da geliyor. Onlar benim eski tekmem *Molly*’le nehir-den aşağı iniyorlar. Korkarım Sam, Erik, Edd ve Jo-Jo ormandan ayrılmayı reddettiler. Çok vahşileştiler, ama Morwenna onlara göz kulak olacak.”

Ortada mutsuz bir sessizlik oldu. Hiç kimse Alther’in söylediklerinden hoşlanmamıştı.

“Bu kaçmak,” dedi sakince Jenna. “Biz kalmak ve savaşmak istiyoruz.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum,” diye iç çekti Alther. “Annen de olsa öyle derdi. Ama şimdi gitmeniz *gerek*.”

Nicko ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi isteksizce. “Yarın limanda görüşürüz.”

“İyi,” dedi Alther. “Şimdi, dikkatli olun ve yarın görüşürüz.” Yukarı doğru yükseldi ve üçünün yıkılmış bir halde *Muriel İki*'ye doğru gitmesini izledi. Alther onları Derin Kanal'da iyice gittiklerinden tatmin olana kadar izledi ve sonra *Molly*'ye ulaşmak için nehrin üzerinde, alçaktan hızla uçtu. Kısa bir süre sonra uzaktaki küçük bir noktaya dönüşmüştü.

İşte o zaman *Muriel İki* geri döndü ve *İntikam*'a doğru gitmeye başladı.

Q

→ 41 ← İNTİKAM

Q *Muriel İki*'de büyük bir tartışma vardı.

“Gerçekten bilmiyorum. Marcia *İntikam*'da olmayabilir.”

“Ama orada olduğuna iddiaya girerim.”

“Onu bulmamız gerekiyor. Onu kurtarabileceğimden eminim.”

“Bak, sadece bir zamanlar Ordu'da olman gemilere saldırıp insanları kurtarabilirsin anlamına gelmez.”

“Bu kurtarmaya *kalkabilirsin* anlamına gelir.”

“Haklı, Nicko.”

“Asla başaramayacağız. Geldiğimizi görecekler. Her geminin güvertesinde her zaman bir gözcü vardır.”

“Ama biz o büyüü yapabiliriz, hani şu bildiğin... neydi adı?”

“**Kendini Görünmez Yapma.** Kolay. Sonra kürek çekerek gemiye yaklaşırsınız, ip merdivenden tırmanırız ve sonra...”

“Hey, dur orada. Bu *tehlikeli*.”

“*Ben* tehlikedeyken Marcia *beni* kurtardı.”

“Ve *beni* de.”

“Tamam. Kazandınız.”

Muriel İki Derin Kanal’m son dönemecini geçtikten sonra Çocuk 412 kırmızı beresinin içindeki cebe uzandı ve ejderha yüzüğünü çıkardı.

“Bu yüzük de ne?” diye sordu Nicko.

“Hmm, o **büyülü**. Onu ben buldum. Yeraltında.”

“Tılsımın üzerindeki bir ejderhaya benziyor,” dedi Nicko.

“Evet,” dedi Çocuk 412. “Ben de öyle olduğunu sanıyorum.” Parmağına taktı ve yüzüğün ısındığını hissetti. “Büyüyü yapayım mı?” diye sordu.

Jenna ve Nicko başıyla onayladılar. Çocuk 412 büyüyü söylemeye başladı:

Bırak da Havaya Karışayım

Bırak Bütün Düşmanlarım Nerede Olduğumu Bilmesin

Bırak Yanımdan Geçerken Beni Arasınlar

Bırak Gözlerinden Gelecek Zarar Bana Erişmesin.

Çocuk 412 çisenti içinde yavaşça gözden kaybolduğunda kanyonun küreği esrarengiz bir şekilde havada kaldı. Jenna derin bir nefes aldı ve büyüyü kendine yapmaya çalıştı.

“Sen hâlâ buradasın, Jen,” dedi Nicko. “Tekrar dene.”

Üçüncü denemesinde başardı. Jenna’nın küreği de Çocuk 412’nin kinin yanında havada duruyordu.

“Sıra sende, Nicko,” dedi Jenna’nın sesi.

“Bir dakika,” dedi Nicko. “Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Büyü

“Şey, o zaman kendininkini yap,” dedi Jenna. “İşe yaradığı sürece önemi yok.”

“Şey, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Ve zarar bana erişmesin bölümü hiç yok.”

“Nicko!” diye itiraz etti Jenna.

“Tamam, tamam. Deneyeceğim.”

“Görünmüyor, duyulmuyor... ıh... geri kalanını hatırlamıyorum.”

“Şunu dene, ‘Görünmüyor, duyulmuyor, fısıltı bile, bir kelime bile,’” diye önerdi Çocuk 412, boşluktan.

“Ah, evet. İşte bu. Teşekkürler.”

Büyü işe yaradı. Nicko yavaş yavaş gözden kayboldu.

“İyi misin, Nicko?” diye sordu Jenna. “Seni göremiyorum.”

Cevap yoktu.

“Nicko?”

“Nicko’nun küreği çılgınca suya dalıp çıkıyordu.

“Onu göremeyiz, o da bizi göremez çünkü onun görünmezliği bizimkinden farklı,” dedi Çocuk 412 biraz onaylamayan bir tavırla. “Onu duyamayız da, çünkü bu aslında bir sessizlik büyüsü. Ve onu korumuyor.”

“Pek de işe yaramıyormuş o zaman,” dedi Jenna.

“Evet,” dedi Çocuk 412. “Ama aklıma bir fikir geldi. Bu işe yarayacak:

Gücümüz içindeki büyüler,

Bize uyumlu bir saat verin.

“İşte orada!” dedi Jenna, Nicko’nun gölgemsi şekli belirdiğinde. “Nicko, bizi görebiliyor musun?” diye sordu.

Nicko sırtıttı ve başparmağını kaldırarak işaret verdi.

“Hey, sen *iyi misin?*” diye sordu Çocuk 412 Jenna’ya.

Nicko büyüünün sessiz bölümünü kullanarak onları Derin Kanal’dan nehrin açık sularına çıkarırken etrafa bir sis çöktü. Su hızla yağın yağmurun yüzeyinde meydana getirdiği halkalar dışında sakin. Nicko gemiye doğru kararlılıkla ilerlerken, çanaktaki bir çift keskin göz, suyun yüzeyindeki tuhaf dalgalanmayı görebilir diye elinden geldiği kadar az hareket etmeye dikkat etti.

Nicko iyi kürek çekiyordu ve kısa bir süre sonra *İntikam*’ın dik siyah yanları sisli çisentinin içinde önlerinde yükseldi. **Görünmez Muriel İki** ip merdivenin dibine geldi. Jenna ve Çocuk 412 Marcia’nın teknede olup olmadığına bakıp eğer mümkünse onu kurtarmakla meşgulken Nicko’nun kanoda kalmasına karar verdiler. Eğer yardıma ihtiyaçları olursa Nicko hazır olacaktı. Jenna kendi kendine umarım yardıma ihtiyacımız olmaz dedi. Eğer başı belaya girerse Nicko’nun büyüünü onu korumayacağını biliyordu. Jenna ve Çocuk 412 merdivenden kuşkuyla *İntikam*’a tırmanırken Nicko kanoyu sallanmadan tuttu.

Nicko, onları izlerken çok tedirgindi. **Görünmezliğin** havada tuhaf karışıklıklar yaratacağını, gölgeleri olacağını ve DomDaniel gibi bir **Nekromensır**’ın onları bulmakta zorlanmayacağını biliyordu. Ama Nicko’nun yapabileceği tek şey sessizce onlara iyi şanslar dilemekti. Sular Derin Kanal’ın yarısına kadar yükseldiğinde dönmezlerse, büyü onu korusa da korumasa da onları aramaya gitmeye karar vermişti.

Nicko oyalanmak için Avcı’nın kanosuna geçti. Hiç olmazsa beklerken zamanı rahat bir teknede değerlendireyim, diye düşündü. Yapış yapış olmasına, leş gibi kokmasına rağmen bir zamanlar çalıştığı balıkçı tekneleri kadar kötü kokmuyordu.

İp merdivenden tırmanmak uzun sürdü ve kolay olmadı. Merdiven sürekli geminin yapış yapış siyah kenarına çarpıp duruyordu. Jenna güvertedeki birinin onları duyabileceğinden korkuyordu, ama yukarıda her şey sakindi. O kadar sakindi ki bunun bir hayalet gemi olup olmadığını merak etmeye başladı.

Tepeye ulaştıklarında, Çocuk 412 aşağıya bakma hatasını yaptı. Midesi bulandı. Yükseklik başını döndürdü. Elleri aniden terleyince ip merdivenden kaymasına ramak kaldı. Suyun uzaklığı insanın başını döndürüyordu. Avcı'nın kanosu minnacık görünüyordu ve bir an için sanki içinde birinin oturduğunu gördü. Çocuk 412 başını iki yana salladı. Aşağı bakma, dedi sertçe kendi kendine. *Aşağı bakma.*

Jenna'nın yükseklikten korkusu yoktu. Kolayca *İntikam*'a tırmandı ve Çocuk 412'yi merdivenle güverte arasındaki açıklığa çekti. Çocuk 412 güverteye sürünerek çıkarken gözlerini Jenna'nın çizmelerine dikmişti ve sarsakça ayağa kalktı.

Jenna ve Çocuk 412 etraflarına bakındılar.

İntikam korkutucu bir yerdi. Üzerlerinde duran yoğun bulut bütün gemiyi koyu bir gölgenin içinde bırakıyordu. Yalnızca yükselen suların üstünde sallanan geminin gıcırıltıları duyuluyordu. Jenna ve Çocuk 412 güvertede sessizce yürüdüler. Düzgünce sarılmış halatların, sırayla dizilmiş ziftli fiçilerin ve tehditkâr bir şekilde Marram Bataklığı'na doğrultulmuş topların yanından geçtiler. Güvertedeki bunaltıcı siyahlık ve birkaç sarı salgı izi hariç geminin kime ait olduğu hakkında hiçbir ipucu yoktu. Bununla beraber, pruvaya geldiklerinde, güçlü bir **karanlığın** varlığı neredeyse Çocuk 412'yi yere yığıyordu. Jenna hiçbir şeyden haberdar olmadan yoluna devam etti ve Çocuk 412, onu yalnız bırakmak istemediği için kızı takip etti.

Karanlık ön direğin yanına kurulmuş, denize bakan heybetli bir tahttan geliyordu. Bu kocaman bir mobilyaydı ve geminin güver-

tesinde tuhaf duruyordu. Abanozdan oyulmuştu ve koyu kırmızı bir altın yaprakla süslenmişti. **Nekromensır** DomDaniel üstünde dimdik oturuyordu, gözleri kapalı, ağzı hafifçe aralıktı ve yağmur içinde nefes alırken boğazından hafif bir lıkırtı geliyordu. DomDaniel öğle şekerlemesini yapıyordu. Tahtın altında, sadık bir köpek gibi, sarı bir salgı birikintisinin içinde uyuyan bir **Şey** vardı.

Çocuk 412 aniden Jenna'nın koluna o kadar sert yapıştı ki kız neredeyse bağıracaktı. DomDaniel'in belini işaret etti. Jenna aşağıya bir göz attı ve umutsuzluk içinde Çocuk 412'ye baktı. Demek doğrudu. Alther'in onlara anlattığına pek inanamamıştı, ama gerçek şimdi gözlerinin önündeydi. DomDaniel'in belinde, neredeyse kara cüppesinin içinde gizli, Olağanüstü Büyücü kemeri duruyordu. *Marcia'nın Olağanüstü Büyücü kemeri.*

Jenna ve Çocuk 412 etkilenmişlerdi. Ama gözlerini tiksintiyle DomDaniel'e diktiler. **Nekromensır**ın parmakları tahtın abanoz kollarına sıkı sıkı yapışmıştı; kalın kıvrık sarı tırnakları pençe gibi tahtın kollarına yapışmıştı. Yüzü hâlâ, Kötü Topraklar'daki inine taşınmadan önce, **yeraltında** geçirdiği yılları açığa vuran soluk tene sahipti. Birçok yönden sıradan bir yüzü vardı. Belki gözleri biraz fazla derindeydi ve ağzında zalim bir ifade vardı. Ama asıl altında yatan **karanlık**, bakar bakmaz Jenna ve Çocuk 412'nin tüylerini ürpertti.

DomDaniel'in başında kısa bir soba borusuna benzeyen siyah bir şapka vardı ve her nedense, sık sık yenilerini yapıştırmasına rağmen şapkaları her zaman başına biraz büyük geliyordu. Bu, DomDaniel'i kabul etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Büyücü kulesine döndüğünden beri kafasının küçülmeye başladığını düşünmeye başlamıştı. **Nekromensır** uyurken şapkası aşağı kaydı ve artık beyazımsı kulaklarının üstünde durmaya başladı. Siyah şapka eski moda, günümüzde hiçbir büyücünün giymediği ya da yüzlerce

yıl önceki büyük **Büyücü Engizisyonu**'yla bağlantılı olduğu için giymek istemediği bir büyücü şapkasıydı.

Tahtın üstündeki, üç siyah yıldızla süslü, koyu kırmızı ipek ten-
le yağmurla ıslanmış, arada sırada şapkaya damlayıp tepesindeki çu-
kuru suyla doldurmuştu.

Çocuk 412, Jenna'nın elini tuttu. Karlı bir öğleden sonra oku-
duğu, *Karanlığın Hipnotizma Etkisi* adlı, Marcia'nın küçük ve güve
yemiş kitapçığını hatırladı. Jenna'nın ona doğru çekildiğini hissedebiliyordu. Jenna'yı uyuyan adamdan açık bir kapıya doğru çekti.

"Marcia *burada*," diye Jenna'ya fısıldadı. "Onun **varlığını** hissedebiliyorum."

Kapıya geldiklerinde güvertenin altında koşan ve hızla merdivenden yukarı çıkan ayak sesleri **Q**duydular. Jenna'yla Çocuk 412 geri sıçradılar. Elinde uzun, yanmış bir meşale tutan bir gemici güverteye çıktı. Gemici sıradan bekçi siyahları giymiş ufak tefek, adaleli zayıf bir adamdı. Bekçi muhafızların tersine kafası kazınmamıştı ve dikkatlice bağlanmış, ince siyah bir örgüyle sırtının yarısına kadar gelen uzun saçları vardı. Bol pantolonu dizinin tam altına geliyordu, üstünde beyaz ve siyah geniş çizgileri olan bir kazak vardı. Gemici bir kav kutusu çıkardı ve bir kıvılcımla meşaleyi yaktı. Meşale alevlendi ve parlak turuncu bir alev, yağmurlu ve gri güvertede dans eden gölgeler yaydı. Gemici yanan meşaleyle ilerleyip geminin pruvasındaki bir yere yerleştirdi. DomDaniel gözlerini açtı. Şekerleme bitmişti.

Gemici tahtın yanında gergince durup **Nekromensır**'ın talimatlarını bekledi.

"Geri döndüler mi?" diyen alçak ve yankılı bir ses Çocuk 412'nin ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Gemici eğilerek selam verirken **Nekromensır**'ın bakışlarından kaçındı.

“Çocuk döndü, lordum. Ve de hizmetkârınız.”

“*Hepsi* o kadar mı?”

“Evet, lordum. Ama...”

“Ama *ne*?”

“Çocuk, prensesi yakaladığını söylüyor.”

“Kraliçecik. Güzel, güzel. *Mucizeler* asla *durmayacak*. Onları bana getir. *Şimdi!*”

“Peki, lordum.” Gemici yerlere kadar eğildi.

“Ve... *mahkûmu* yukarı getir. Geçmişteki sorumluluğunu görmek *ilgisini* çekecektir.”

“Neyi, efendim?”

“*Kraliçeciği*, zavallıyı. *Hepsi*ni buraya getir. *Şimdi!*”

Gemici kapıda kayboldu. Kısa bir süre sonra Jenna ve Çocuk 412 ayaklarının altındaki hareketi hissettiler. Geminin ambarının dibinde bir şeyler hareket ediyordu. Telaşla hamaklarından atlayan gemiciler ellerinde yonttukları oymaları, ördükleri ağları ya da şişelerin içine yerleştirmeye çalıştıkları gemi maketlerini bir kenara bırakıp DomDaniel'in emirlerini yerine getirmek için alt güverteye koşuşturdular.

DomDaniel tahtında huzursuzlandı. Soğuk yağmurda şekerleme yapmaktan eklemleri tutulmuştu. Şapkasının tepesindeki su gözüne dökülünce gözünü kırıştırdı. Ayağının dibinde uyuyan Magog'u öfkeyle tekmeleyip uyandırdı. O **Şey** sızarcasına tahtın altından çıktı ve güvertede DomDaniel'i takip etti. **Nekromensır** kollarını kavuşturarak durdu ve yüzünde bir beklenti ifadesiyle çağırdıklarını bekledi.

Kısa bir süre sonra aşağıdan güçlü ayak sesleri geldi ve birkaç saniye sonra yarım düzine tayfa ortaya çıkıp DomDaniel'in etrafındaki koruma pozisyonlarını aldılar. Bir süre sonra çırak görüldü. Tereddütle adım atıyordu, yüzü de bembeyazdı. Jenna onun ellerinin titrediğini gördü. DomDaniel, ona öylesine bir bakış attı. Gözleri hâlâ açık kapıdaydı, ödülü olan prensesin belirmesini bekliyordu.

Ama beklediği gelmedi.

Zaman sanki yavaşlamıştı. Tayfalar aslında ne beklediklerinden emin olmadan kıpırdandılar. Çırağın sol gözünün altındaki sinirli tiki başladı. Arada sırada efendisine kaçamak bakışlar atıyor DomDaniel ile göz göze gelmekten kaçınıyordu. Asırlar geçmiş gibi görünen bir streden sonra DomDaniel, "Eee, nerede bu kız, evlat?" diye sordu.

"Ki... kim, efendim?" diye kekeledi çırak. Ama tabii ki **Nekromansır**'ın kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Kraliçecik, böcekkafe. Kimi sorduğumu sandın? Salak annemi mi?"

"Ha... hayır, efendim."

Aşağıdan gelen başka ayak sesleri duyuldu.

"Ah," diye mırıldandı DomDaniel. "En sonunda."

Ama kapıdan çıkan Marcia'ydı. Magog uzun sarı pençesiyle kolundan sıkıca tutuyordu. Marcia ondan silkinerek kurtulmaya çalıştı ama o **Şey** ona zank gibi yapışmış ve sarı salgı izleriyle kaplanmıştı. Marcia iğrenerek ona baktı. Dönüp DomDaniel'in zafer dolu bakışlarını aynı ifadeyle karşıladı. **Büyü** güçleri ondan alınarak karanlıkta geçirdiği bir aydan sonra bile Marcia'nın çarpıcı bir görünüşü vardı. Siyah saçları darmadağınktı ve yüzündeki ifade öfkeliydi. Tuz lekeleri olan cüppesinin basit bir saygınlığı vardı ve mor piton ayakkabıları her zamanki gibi pırıl pırıldı. Jenna, Marcia'nın DomDaniel'in huzurunu kaçırdığını gördü.

“Ah, Bayan Overstrand. Uğradığınız çok iyi oldu,” diye mırıldandı DomDaniel.

Marcia karşılık vermedi.

“Bayan Overstrand, sizi tutma nedenim buydu. Bu küçük... *finali* görmenizi istiyordum. Sizin için küçük bir ilginç haberimiz var, değil mi, Septimus?” Çırak kuşkulu bir şekilde başıyla onayladı.

“Benim güvenilir çırağım sizin *dostlarınızdan* bazılarını ziyaret etti, Bayan Overstrand. Şuralardaki *hoş* bir küçük kulübede.” DomDaniel yüzüklerle dolu elini Marram Bataklığı’na doğru salladı.

Marcia’nın ifadesindeki bir şey değişti.

“Ah, bakıyorum, ne demek istediğimi anladınız, Bayan Overstrand. Ben de öyle olacağını *düşünmüştüm*. Şimdi, çırağım başarılı bir görevi bitirdiğini haber verdi.”

Çırak bir şey söylemeye çalıştı ama üstat elini sallayarak onun konuşmasını engelledi.

“Ayrıntıları bilmesem bile, bu iyi haberi *ilk* sizin duymak isteyeceğinizden eminim. Şimdi Septimus, bize *her şeyi* anlatacak. Değil mi, evlat?”

Çırak isteksizce doğruldu. Çok gergin görünüyordu. Tiz ve keskin bir sesle konuşmaya başladı. “Ben... ih...”

“Yüksek sesle konuş, evlat. Söylediğin hiçbir *kelimeyi* duymazsak bir işe yaramaz, değil mi?” dedi DomDaniel.

“Ben... şey... prensesi buldum. Kraliçeciği.”

Dinleyenler arasında bir kıpırdanma oldu. Jenna bu haberin tayıfalar arasında hoş karşılanmadığı izlenimini edindi ve Zelda Hala’nın DomDaniel’in bütün denizcileri asla kazanamayacağıyla ilgili ona söylediklerini hatırladı.

“Devam et, evlat,” diye sabırsızca zorladı DomDaniel.

“Ben... Avcı ve ben, kulübeyi ele geçirdik. Ih, aynı zamanda Beyaz Cadı Zelda Zanuba Heap’i, Büyücü Çocuk Nickolas Benjamin Heap’i ve de Genç Ordu kaçağı Harcanabilir Çocuk 412’yi. Ve ben prenses... Kraliçeciği yakaladım.”

Çırak durakladı. Gözlerinde panik dolu bir bakış belirdi. Ne diyecekti? Prensesin olmamasını ve Avcı’nın ortadan yok oluşunu nasıl açıklayacaktı?

“Kraliçeciği yakaladın, değil mi?” diye şüpheli bir şekilde sordu DomDaniel.

“Evet, efendim. Yakaladım. Ama...”

“Ama *ne*?”

“Ama. Şey, efendim, Avcı Beyaz Cadı tarafından büyülenip bir soytarı olmak için gidince...”

“Bir *soytarı mı*? Komik olmaya mı çalışıyorsun, evlat? Eğer böyleyse, bunu yapmanı hiç tavsiye etmem.”

“Hayır, efendim. Hiç de komik olmaya çalışmıyorum.” Çırak bütün hayatı boyunca komiklikten hiç bu kadar uzak olduğunu hissetmemişti. “Avcı gittikten sonra, efendim, tek başıma kraliçeciği yakaladım ve tam kaçmak üzereydim...”

“Tam kaçmak mı? *Tam mı* kaçmak üzereydin?”

“Evet, efendim. Çok yakındım. Deli büyücü çocuk Nickolas Heap’in bıçaklı saldırısına uğradım. O çok tehlikeli biri, efendim. Ve kraliçecik kaçtı.”

“*Kaçtı mı*?” diye kükredi DomDaniel. Tir tir titreyen çırağın karşısına dikildi. “Geri geldin ve bu *görev* başarılı oldu mu diyorsun? Ne *başarı* ama. Önce bana sefil Avcı’nın bir soytarı olduğunu söylüyorsun, sonra zavallı bir Beyaz Cadı ve birkaç kaçak veledin seni engellediğini anlatıyorsun. Ve *şimdi* de bana kraliçeciğin *kaçtığını*

söylüyorsun. Bu görevin asıl amacı, *asıl amacı*, şu sonradan görme kraliçeciği yakalamaktı. Peki, *başardığını* iddia ettiğin şey ne?”

“Şey, artık onun nerede olduğunu biliyoruz,” diye mırıldandı çırak.

“Daha önce de onun nerede olduğunu biliyorduk, evlat. Bu yüzden *oraya gittiniz*.”

DomDaniel gözlerini gökyüzüne dikti. Bu lahanakafa çırağın nesi vardı? Yedinci oğlun yedinci oğlu olarak şu ana kadar **Büyülü** olması gerekmiyor muydu? Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde saklanan bir grup beceriksiz çapulcu büyücünün işini bitirecek kadar güçlü olması gerekmiyor muydu? DomDaniel’in içinde bir öfke hissi kabardı.

“*Niçin?*” diye bağırdı. “*Niçin* etrafım salaklarla dolu?” Artık öfkeden tükürükler saçan DomDaniel, Marcia’nın duyduğu haberdan dolayı rahatlatma ve küçümseme karışımı ifadesini yakaladı.

“Mahkûmu buradan götürün!” diye bağırdı. “Kilitleyin ve anahtarını atın. Onun işi *bitti*.”

“Henüz değil,” diye sakince karşılık verdi Marcia. Sırtını bile DomDaniel’e dönmüştü.

Çocuk 412 aniden fiçinin yanından çıkıp sessizce Marcia’ya doğru yürürken Jenna dehşete kapıldı. Dikkatlice o **Şey** ve Marcia’yı kapıya doğru iten tayfanın arasına girdi. Marcia’nın gözlerindeki aşağılayıcı ifade şaşkınlığa dönüştü, sonra da hızla kontrollü bir ifadesizliğe. Çocuk 412, Marcia’nın onu gördüğünü anladı. Ejderha yüzüğünü çabucak parmağından çıkardı ve Marcia’nın eline bastırdı. Marcia’nın yeşil gözleri onunkilerle karşılaştı ve muhafızlar görmeden yüzüğü tuniğinin cebine attı. Çocuk 412 oyalanmadı. Döndü ve hızla Jenna’nın yanına dönerken bir tayfaya süründü.

“Dur!” diye bağırdı adam. “Kimdir o?”

Güvertedeki herkes olduğu yerde donup kaldı. Hızla ileri fırlayıp Jenna’ya yapışan Çocuk 412 hariç. Gitme zamanı gelmişti.

“Fazlalıklar!” diye bağırdı DomDaniel. “*Gölgeleri* görebiliyorum! *Yakalayın onları!*”

İntikam’ın mürettebatı panik içinde etrafa bakındı. Hiçbir şey göremiyorlardı. Efendileri sonunda çıldırmış mıydı? Uzun zamandır bunu bekliyorlardı.

Bu karmaşa içinde, Jenna ve Çocuk 412 ip merdivene geri dönüp mümkün olduğunu düşündüklerinden çok daha hızlı kanolara inmişlerdi. Nicko onların geldiğini görmüştü. Tam zamanında gelmişlerdi. **Görünmezlik** büyüsü sona ermek üzereydi.

Gemideki karmaşanın artmasıyla meşaleler yanmış olası bütün gizlenme yerleri aranıyordu. Birisi ip merdiveni kesti ve merdiven bir şapırtıyla suya düşüp yükselen karanlık sulara batarken *Muriel Iki*’yle Avcı’nın kanosu sisin içinde uzaklaştılar.

→ 42 ←

FIRTINA

“Bulun onları! Yakalanmalarını istiyorum!” diyen DomDaniel’in öfkeyle böğürmesi sisler içinde yankılandı.

Jenna ve Çocuk 412 *Muriel*’i’yi ellerinden geldiği kadar hızlı kürek çekerek Derin Kanal’a doğru götürdüler. Avcı’nın kano-sundan ayrılamayan Nicko onları takip etti.

DomDaniel’in başka bir bağırması dikkatlerini çekti: “Yüzücüleri yollayın! *Şimdi!*”

Gemide yüzebilen sadece iki gemici vardı. Güvertede kovalanıp yakalanırlarken *İntikam*’dan gelen seslerde bir cansızlık vardı. Takip etmeleri için güverteden atılmalarının ardından yüksek sesli iki şapırtı duyuldu.

Kanolardakiler sudan gelen nefes nefese sesleri umursamadılar ve Marram Bataklığı’nın güvenliğine doğru hızla ilerlediler. Yüksekten düşmelerinden dolayı yarı baygın olan iki yüzücü, şok bir durumda oldukları yerde daireler çizerek yüzerken eski denizcilerin

«ylediklerinin doğru olduğunu fark ettiler: bir denizcinin yüzme bilmesi ona kesinlikle kötü şans getirirdi.

İntikam’ın güvertesinde, DomDaniel tekrar tahtına oturmuştu. Layfalar iki arkadaşlarını güverteden atmak zorunda kaldıktan sonra ortalıktan kaybolmuşlardı. DomDaniel güvertede tek başına kalmıştı. Tahtına oturup **karanlık büyüsünün** içine daldığında etrafını derin bir ürperti sardı. Uzun ve karmaşık bir **ters sihrin** sözlerini tekrar edip duruyordu.

DomDaniel gelgiti **çağırıyordu**.

Yaklaşan gelgit ona itaat etti. Denizden toplandı ve geldi, güm-bürdeyip çalkalanarak limanı geçti, nehre bir tünelden geçer gibi daldı, yunus balıklarını, denizanalarını, kaplumbağaları ve fokları karşı konulamaz akıntısıyla beraber sürükledi. Sular yükseldi. Sular gitgide yükselirken kanolarda savası dalgalanan nehirde yavaşça ilerlediler. Kanolar Derin Kanal’ın ağzına ulaştıklarında kanalı hızla dolduran dalgalarda onları kontrol etmek çok daha zorlaştı.

“Çok sert,” diye bağırdı Jenna. Sular hızla geliyor, *Muriel İki* dönen suların içinde bir o yana bir bu yana savrulurken küreğiyle birlikte yeni bir girdapla boğuşuyordu. Hızla yükselen sular kanoları alıp tehlikeli bir hızla, çaresiz bir şekilde vahşi bir dalganın içinde döndürüp durdu. Sanki bir gemi enkazı gibi başıboş sallanıp dururlarken Nicko suların kanalın üstünden taşmaya başladığını görebildi. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı.

“Yanlış olan bir şey var,” diye Jenna’ya seslendi. “Böyle olması gerekiyordu!”

“Bunun nedeni o!” diye bağırdı Çocuk 412. Küreğini DomDaniel’e doğru salladı ve anında kendi kendine keşke yapmasaydım dedi, çünkü *Muriel İki* mide bulandırıcı seviyede yana yattı. “Dinleyin!”

İntikam sularla yükselip demir zincirini çekmeye başlayınca DomDaniel **emirlerini** değiştirmiş ve dalganın gürültüsünden daha fazla çıkıyordu sesi. “Es! Es! Es!” diye çığlık attı. “Es! Es! Es!”

Rüzgâr **emrettiği** gibi esmeye başladı. Vahşi bir ulumayla hızla gelip suyun yüzeyinde dalgalar yaptı ve kanoları sertçe sağa sola yalpalattı. Sisi yok etti. Suyu Derin Kanal’ın o kadar üstüne çıkardı ki Jenna, Nicko ve Çocuk 412 artık *İntikam*’ı görebiliyorlardı.

İntikam da onları görebiliyordu.

Geminin pruvasındaki DomDaniel dürbününü aldı ve ne aradığını bulana dek etrafa bakındı.

Kanolar.

İçindekileri incelerken en büyük korkusu gerçekleşti. Tuhaf yeşil kanonun önündeki altın taç ve uzun siyah saçlı kıızı karıştırma şansı yoktu. Bu *kraliçecikti*. Kraliçe, onun gemisindeydi. Tam burunun dibinde dolaşıyordu ve onun kaçmasına izin vermişti.

DomDaniel enerjisini toplayıp o güne kadar yarattığı en güçlü **fırtınayı çağırırken** son derece sakindi.

Karanlık büyü kulak zarını patlatan bir gürültüyle rüzgâr uğultusuna dönüştü. Siyah fırtına bulutları hızla gelip Marram Bataklığı’nın üstünde toplandılar. Akşamüstü ışığı loşlaştı ve kara dalgalar kanolara çarpmaya başladı.

“İçeri sular doluyor. Ben ıslandım,” diye bağırdı Jenna. O *Muriel İki*’nin kontrolünü sağlamak için boğuşurken Çocuk 412 delicesine suları dışarı boşaltmaya çalışıyordu. Nicko, Avcı’nın kanosunda tehlikedeydi. Üstüne bir dalga yemişti ve kano, suyla aynı seviyedeydi. Böyle bir dalga daha gelirse, diye düşündü Nicko, Derin Kanal’ın derinliklerindeydim.

Ve ardından artık Derin Kanal, diye bir şey kalmadı.

Bir gürültüyle Derin Kanal'ın kıyıları yıkıldı. Devasa bir dalga açılan yarıktan hızla girdi ve gürleyerek Marram Bataklığı'na yayılarken yanında yunus balıklarını, kaplumbağaları, denizanalarını, fok balıklarını, yüzücüleri... ve iki kanoyu götürdü.

Nicko'nun hızı o güne kadar hayal ettiğinden çok daha fazlaydı. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecanlıydı. Ama Avcı'nın kanosu, sanki beklediği an buymuş gibi, dalganın tepesinde rahat ve kolayca gidiyordu.

Jenna ve Çocuk 412 gelişen olaylarda Nicko kadar heyecanlanmamışlardı. *Muriel İki* ters, yaşlı bir kanoydu ve bu yeni yolculuk tarzına alışamamıştı. Bataklığa doğru gürleyerek ilerleyen devasa dalgadan alabora olmasını önlemek için çok sıkı mücadele etmek zorunda kalmışlardı.

Sular bataklığın üstüne yayılırken dalga gücünün bir kısmını kaybetmeye başladı. Jenna ve Çocuk 412 *Muriel İki*'yi daha kolay yönetebiliyorlardı. Nicko, Avcı'nın kanosunu dalganın üstünden onlara doğru çevirdi, ilerlerken becerikli bir şekilde kıvrılıp dönüyordu.

"Bu bugüne kadar yaşadığım en güzel şey!" diye dalganın gürültüsü arasından bağırdı.

"Sen delisin!" diye seslendi Jenna. *Muriel İki* devrilmesin diye hâlâ küreğiyle mücadele ediyordu.

Dalga bataklığın geniş yüzeyine yayılırken artık gücünü hızla kaybediyordu. Kanalları, çukurları, batakları, balçıkları temiz ve tuzlu suyla doldurup ardında açık bir deniz bırakıyordu. Kısa bir süre sonra dalga yok oldu. Jenna, Nicko ve Çocuk 412, göz alabildiğine uzanan, arada bir küçük adalar gördükleri açık bir denizde sürükleniyorlardı.

Doğru yön olduğunu sandıkları tarafa doğru kürek çekerken, yukarılarında toplanan fırtına bulutlarıyla tehdit edici bir karanlık çökmeye başladı. Isı aniden düştü ve hava elektriklendi. Kısa bir süre sonra bir gökgürültüsü duyuldu ve iri yağmur damlaları düşmeye başladı. Jenna önlerindeki soğuk gri su kütesine baktı ve evlerine giden yolu nasıl bulacaklarını merak etti.

Çocuk 412 en uzak adalardan birinde titreşen bir ışık gördü. Zelda Hala fırtına mumlarını yakıyor ve pencerelere yerleştiriyordu.

Kanolar hızlandı ve gök gürleyip sessiz şimşekler gökyüzünü aydınlatmaya başlarken evlerine doğru ilerlediler.

Zelda Hala'nın kapısı açıktı. Onları bekliyordu.

Kanolarını ön kapının yanında ki demir ayakkabı çamurluğuna bağladılar ve tuhaf bir şekilde sessiz olan kulübeye girdiler. Zelda Hala, Boggart'la beraber mutfaktaydı.

"Geri döndük!" diye bağırdı Jenna. Zelda Hala kapıyı sessizce ardından kapatarak mutfaktan çıktı.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Çırağı. Septimus'u."

"Ah, onu." O sabah oradan ayrıldıklarından beri o kadar çok şey olmuştu ki Jenna asıl gitme amaçlarını unutmuştu.

"İyi ki tam zamanında geldiniz. Hava karardı," dedi Zelda Hala. Kapıyı kapatmak için gittiği sırada.

"Evet, öyle..."

"Ahh!" diye çığlık attı Zelda Hala. Kapıya gelmiş ve eşige vuran su dalgalarını görmüştü. Dışarıda sallanan iki kanodan bahsetmiyoruz bile.

"Sel altında kaldık. Hayvanlar! Boğulacaklar!"

“Onların hepsi iyi,” diye ona güvence verdi Jenna. “Tavukların hepsi tavuk teknesinin tepesindeler... hepsini saydık. Ve keçi çatıya çıkmış.”

“Çatıya mı?”

“Evet, onu gördüğümüzde samanları yiyordu.”

“Ah, ah, tamam.”

“Ördekler iyi ve tavşanlar... şey, sanırım onları bir şekilde suyun üstünde yüzerken gördük.”

“Su üstünde yüzerken mi?” diye bağırdı Zelda Hala. “Tavşanlar suyun üstünde yüzmez.”

“Bu tavşanlar yüzüyordu. Birçoğunun yanından geçtik, sırtüstü yatıyorlardı. Sanki güneş banyosu yapıyorlardı.”

“Güneş banyosu mu?” diye sordu Zelda Hala. “Geceleyin mi?”

“Zelda Hala,” dedi sertçe Jenna. “Tavşanları boş ver. Bir fırtına geliyor.”

Zelda Hala bir an panik olmayı bırakıp önündeki üç sırlıslıklam çocuğu inceledi.

“Özür dilerim,” dedi. “Ben ne diyordum? Gidip ateşin yanında kuruyun.”

Jenna, Nicko ve Çocuk 412 ateşin yanında üstlerinden buharlar çıkarak dururlarken Zelda Hala tekrar geceye bir göz attı. Sonra sessizce kulübenin kapısını kapadı.

“Dışarıda bir **karanlık** var,” diye fısıldadı. “Bunu fark etmeliydim, ama Boggart çok ama çok kötüydü... ve sizin dışarıda tek başınıza olduğunuzu düşünmek.” Zelda Hala’nın tüyleri ürperdi.

Jenna açıklamaya başladı. “Bu DomDaniel,” dedi. “O...”

“O ne?”

“Korkunç,” dedi Jenna. “Onu gördük. Gemisinde.”

“Siz *ne yaptınız*?” dedi Zelda Hala. Ağzı bir karış açıktı ve duyduklarına inanamıyordu. “*DomDaniel*’i mi gördünüz? *İntikam*’da mı? Nerede?”

“Derin Kanal yakınında. Tırmandık ve...”

“Neye tırmandınız?”

“İp merdivene. Gemiye çıktık...”

“Siz... siz *İntikam*’da mıydınız?” Zelda Hala duyduklarını zorlukla anlayabiliyordu. Jenna, halasının aniden bembeyaz olduğunu ve ellerinin hafifçe titrediğini fark etti.

“O çok kötü bir gemi,” dedi Nicko. “Kötü kokuyor. İnsan kendini kötü hissediyor.”

“Sen de mi gemideydin?”

“Hayır,” dedi Nicko, içinden **Q**eşke olsaydım diyordu. “Ben de gidecektim ama benim **görünmezliğim** iyi değildi, bu yüzden kano-da bekledim.”

Zelda Hala’nın bütün bunları sindirmesi birkaç saniye aldı. Çocuk 412’ye baktı.

“Demek sen ve Jenna o **karanlık** gemideydiniz... tek başınıza.. o **karanlık büyünün** tam ortasına. *Niçin*?”

“Ah, şey, Alther’le karşılaştık...” diye açıklamaya çalıştı Jenna.

“*Alther mi?*”

“Ve bize Marcia’nın...”

“*Marcia mı? Marcia’nın* bununla ne ilgisi var?”

“DomDaniel, onu yakalamış,” dedi Çocuk 412. “Alther, Marcia’nın gemide olabileceğini düşündüğünü söyledi. Ve oradaydı. Onu gördük.”

“Aman Tanrı’m. İşler daha da kötüleşiyor.” Zelda Hala ateşin yanındaki iskemlesine çöktü. “O başkasının işine burnunu sokan yaşlı hayaletin ne yaptığını bilmesi gerekiyordu,” diye söylenmeye başladı Zelda Hala. “Üç ufaklığı bir karanlık gemiye yollamak. Akli neredeydi acaba?”

“O bizi yollamadı, gerçekten yollamadı,” dedi Çocuk 412. “Bize gitmememizi söyledi, ama bizim Marcia’yı kurtarmaya çalışmamız gerekiyordu. Ama kurtaramadık...”

“Marcia yakalanmış,” diye fısıldadı Zelda Hala. “Bu kötü.” Bir ocak demiriyle ateşi karıştırdı ve havaya birkaç kıvılcım sıçradı.

Kulübenin tam üstünde gökyüzünde yayılan uzun ve gürültülü bir gürleme duyulup temellerini sarstı. Hiddetli bir rüzgâr pencerelerde bir açık bulup içeri daldı ve fişına mumlarını söndürdü. Odayı sadece titreşen ateşin ışıklarıyla aydınlık bir halde bıraktı. Bir saniye sonra ani bir sağanak pencereleri tangırdattı ve bacadan içeri girip kızgın bir tıs sesiyle ateşi söndürdü.

Kulübe karanlığa gömüldü.

“Fenerler!” dedi Zelda Hala. Ayağa kalktı ve fener dolabına kadar karanlıkta yolunu buldu.

Maxie sızlandı ve Bert kafasını tek sağlam kanadının altına sakladı.

“Önemli değil, şimdi nerede bu anahtar?” diye mırıldandı Zelda Hala. Ceplerini karıştırdı, ama hiçbir şey bulamadı. “Önemli değil, önemli değil, önemli değil.”

Takır!

Bir şimşek pencerenin yanında geçip dışarısını aydınlattı ve kulübenin çok yakınında suya düştü.

“Iskaladı,” dedi neşesiz bir sesle Zelda Hala. “Tam yanından.”

Maxie ciyakladı ve halının altına girdi.

Nicko pencereden dışarı bakıyordu. Şimşegin kısa aydınlığında tekrar görmek istemediği bir şey gördü.

“Geliyor,” dedi sakince. “Gemiği gördüm. Uzaktan. Bataklığın üstünde. *Buraya* geliyor.”

Herkes pencereye üşüştü. Önce görebildikleri tek şey yaklaşan fırtınanın karanlığıydı, ama geceye bakarak izlemeye devam ettikçe bulutların arasında bir şimşek çaktı ve onlara Nicko’nun daha önce gözüne çarpan görüntüsünü gösterdi.

Şimşegin önünde bir siluet gibi duruyordu, ama hâlâ uzaktaydı. Yelkenleri uğuldayan rüzgârı dolmuştu; koca **karanlık** gemi dalgaları yararak ilerliyor ve kulübeye doğru yaklaşıyordu.

İntikam geliyordu.

Q

→ 43 ←

EJDERHA GEMİ

Zelda Hala paniğe kapılmıştı.

“Bu anahtar da nerede? Anahtarı bulamıyorum! Ah, işte burada.”

Titreyen parmaklarla kırkyama ceplerinden birinden anahtarı çıkardı ve fener dolabının kapısını açtı. Bir fener çıkardı ve Çocuk 412’ye verdi.

“Nereye gideceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu Zelda Hala. “İksir dolabının altındaki kapağa?”

Çocuk 412 başıyla onayladı.

“Oradan tünele inin. Orada güvende olacaksınız. Sizi hiç kimse bulamayacak. Kapağın kaybolmasını sağlayacağım.”

“Ama *sen* gelmiyor musun?” diye Zelda Hala’ya sordu Jenna.

“Hayır,” dedi sakince. “Boggart çok kötü durumda. Eğer onu yerinden kımıldatırsam buna dayanamaz. Beni merak etmeyin. İstedikleri *ben* değilim. Ah, bak, şunu al, Jenna. O da senin yanında ol-
sa iyi olur.” Zelda Hala, Jenna’nın kalkan böceğinin başka bir cebin-
den bulup çıkardı ve top haline girmiş böceği ona verdi. Jenna bö-
ceği kendi cebine koydu.

“Şimdi, gidin!”

Çocuk 412 tereddüt etti ve başka bir şimşek havada çatırdadı.

“Gidin!” diye bağırdı Zelda Hala. Kollarını çıldırmış bir yel
değirmeni gibi sallıyordu. “*Gidin!*”

Çocuk 412 iksir dolabının altındaki kapağı açtı ve Jenna mer-
divenden çabucak inerken titreyen eliyle feneri yukarıda kaldırdı.
Nicko, Maxie’nin nereye gittiğini merak ederek geride kaldı. Kurt
köpeğinin fırtınalardan ne kadar ne ret ettiğini biliyordu ve onu da
yanına almak istedi.

“Maxie,” diye seslendi. “Maxie oğlum!” Karşılık olarak halının
altından güçsüz bir kurt köpeği ciyaklaması geldi.

Çocuk 412 merdivenin yarısına kadar inmişti bile.

“Hadi,” dedi Nicko’ya. Nicko dünyadaki en güvenli yer oldu-
ğunu sandığı yerden, şömine halısının altından çıkmayı reddeden
inatçı kurt köpeğiyle güreşmekle meşguldü.

“Çabuk ol,” dedi sabırsızca Çocuk 412. Kafası kapağın üstüne
çıkmişti. Nicko’nun o pis kokan kıl yığnında ne bulduğunu bilmi-
yordu.

Nicko, Maxie’nin boynundaki benekli mendili yakalamıştı. Kor-
kudan dehşete düşmüş köpeği halının altından çekti ve yerde sürük-
ledi. Maxie’nin tırnakları taşlarda iğrenç bir çiziktirme sesi çıkarı-
yordu ve Nicko, onu karanlık iksir dolabına doğru iteklerken acıklı
bir şekilde sızlandı. Maxie bunu hak etmek için *çok* kötü bir şeyler

yapmış olması gerektiğini biliyordu. Yapmış olduğu şeyin ne olduğunu merak etti. Ve o zaman niçin onun keyfini hiç çıkarmamış olduğunu düşündü.

Kıl ve salya sağanağı içinde, Maxie kapaktan içeri yuvarlandı ve Çocuk 412'ye çarpıp elindeki feneri düşürdü. Sönen fener dik yokuştan aşağı yuvarlandı.

“Bak ne yaptın işte?” dedi kızgınca köpeğe Çocuk 412. Nicko tahta merdivenin dibine geldi.

“Ne?” diye sordu Nicko. “Ne yapmışım?”

“Sen değil. O. Feneri kaybetti.”

“Ah, onu buluruz. Endişe etmeyi bırak. Artık güvendeyiz.” Nicko, Maxie'yi ayağa dikti ve kurt köpeği kumlu yokuştan aşağı hızla ilerledi. Pençeleri kayaların üstüne çizirken ardından da Nicko'yu çekiyordu. İkisi de dik yokuştan aşağı kaydılar ve sonunda birkaç basamağın dibinde azgın bir yığın olarak durdular.

“Ah!” dedi Nicko. “Sanırım feneri buldum.”

“İyi,” dedi aksi bir sesle Çocuk 412. Hemen tekrar yanan feneri aldı ve tünelin düz mermer duvarlarını aydınlattı.

“İşte yine o resimler,” dedi Jenna. “Harikalar değil mi?”

“Nasıl oldu da benim dışımda herkes buraya indi?” diye şikâyet etti Nicko. “Hiç kimse bana bu resimlere bakmak isteyip istemediğimi sormadı. Hey, bunda bir gemi var, bakın.”

“Biliyoruz,” dedi kısaca Çocuk 412. Feneri bıraktı ve yere oturdu. Kendini yorgun hissediyordu ve Nicko'nun sessiz olmasını diledi. Ama Nicko tünelden dolayı heyecanlanmıştı.

“Burası inanılmaz,” dedi. Fenerin titreyen ışığında görebildikleri kadar uzanan duvardaki hiyerogliflere bakıyordu.

“Biliyorum,” dedi Jenna. “Bak, bunu çok beğendim. İçinde bir ejderha olan yuvarlak şey.” Elini mermer duvara işlenmiş küçük

mavi ve altın şeklin üstünde gezdirdi. Aniden yerin sarsılmaya başladığını hissetti. Çocuk 412 ayağa fırladı.

“Bu da ne?” dedi.

Uzun, alçak sesli bir gumbürtü ayaklarının altından yükselip havada yankılandı.

“Hareket ediyor!” dedi soluk soluğa Jenna. “Tünelin duvarı *hareket ediyor.*”

Tünelin bir tarafı açılıp ağır ağır geriye yuvarlanıyor ve önlerinde geniş bir boşluk belirliyordu. Çocuk 412 feneri kaldırdı. Parlak beyaz ışıqla aydınlanan yerde, büyük bir şaşkınlık içinde, önlerinde uzanan, büyük bir Roma yeraltı tapınağıyla karşılaştılar. Ayaklarının altında karmakarışık bir mozaik zemin vardı ve dev, yuvarlak mermer sütunlar karanlığa doğru yükseliyordu. Ama hepsi bu kadar da değildi.

“Ah.”

“Vay canına.”

“Fiyuv,” diye ıslık çaldı Nicko. Maxie oturdu ve soğuk havaya saygı dolu buharlar çıkardı.

Tapınağın ortasında, mozaik zeminde, herkesin o güne kadar gördüğü en güzel gemi duruyordu.

Hotep-Ra’nın altın Ejderha Gemisi.

Ejderhanın devasa yeşil ve altın rengi kafası pruvadan geriye doğru yükseliyordu. Boynu dev bir kuğu gibi hoş bir kavis çiziyordu. Ejderhanın gövdesi altın rengi, dümdüz bir tahtadan genişçe açık bir tekneydi. Güvertenin dış kenarında, düzgünce geriye katlanmış ejderhanın kanatları vardı; yeşil pullar fenerin ışığını yansıttığında büyük janjanlı yeşil kıvrımlar parıldadılar. Ejderha Gemi’nin kıcında yeşil kuyruğu tapınağın karanlığına doğru yükseliyordu; altın rengi çengelli ucu neredeyse karanlıkta gizlenmişti.

“Bu şey buraya nasıl geldi?” dedi Nicko.

“Karaya oturmuş,” dedi Çocuk 412.

Jenna ve Nicko şaşkın bir ifadeyle Çocuk 412’ye baktılar. “Bunu nereden biliyorsun?” diye ikisi de sordu.

“*Sıkılmış Erkek Çocuklar için Yüz İlginç ve Meraklı Öykü*’de okudum. Zelda Hala, bana ödünç vermişti. Ama, ben onun bir efsane olduğunu sanmıştım. Ejderha Gemi’nin *gerçek olduğu* hiç aklıma gelmedi. Ya da *burada* olacağı.”

“Peki ama bu nedir?” diye sordu Jenna. Gemi karşısında kendinden geçmişti ve onu bir yerlerde gördüğü gibi tuhaf bir hisse kapılmak üzereydi.

“Bu Hotep-Ra’nın Ejderha Gemisi. Öyküye göre, Hotep-Ra uzak ülkelerden birindeki güçlü bir büyücüymüş ve bir ejderhası varmış. Ama bir şey olmuş ve hızla oradan yırlamak zorunda kalmış. Bu durumda, ejderha ona teknesi olmayı teklif etmiş ve güvenli bir şekilde onu yeni bir ülkeye taşımış.”

“Yani bu tekne gerçek bir ejderha mı ya da ejderha mıydı?” diye Jenna fısıldadı. Söylediklerini teknenin duymasını istememişti.

“Sanırım,” dedi Çocuk 412.

“Yarı ejderha yarı gemi,” diye mırıldandı Nicko. “Tuhaf. Ama niçin *burada*?”

“Limandaki deniz fenerinin yakınındaki kayalıklara bindirmişti,” dedi Çocuk 412. “Hotep-Ra, onu bataklığa getirdi ve sudan çıkartıp kutsal bir adada bulduğu bir Roma tapınağının içine çekti. Onu onarmaya başladı ama limanda yetenekli usta bulamadı. O günlerde liman çok kötü bir yerdi.”

“Hâlâ öyle,” diye homurdandı Nicko. “Ve hâlâ iyi tekne yapmıyorlar. Eğer iyi bir tekne ustası istiyorsan nehirden yukarı kaleye çıkarsın. Bunu herkes bilir.”

“Şey, Hotep-Ra’ya da öyle demişler,” dedi Çocuk 412. “Ama bu tuhaf giysili adam kaleye gelip bir büyücü olduğunu iddia edince, ona gülmüşler ve insanı şaşkınlık içinde bırakan Ejderha Gemi hakkındaki söylediklerine inanmak istememişler. Ta ki bir gün kraliçenin kızı hastalanıp o da onun hayatını kurtarana kadar. Kraliçe o kadar müteşekkire olmuş ki büyücü kulesini inşa etmesi için ona yardım etmiş. Bir yaz Büyücü Ejderha Gemisi’ni göstermek için kraliçeyi ve kızını Marram Bataklığı’na götürmüştü. Ve ona âşık olmuşlar. Ondan sonra Hotep-Ra istediği kadar gemi ustasını teknesinde çalıştırmış, çünkü kraliçe hem gemiden hem de Hotep-Ra’dan hoşlanmış. Her yaz kızını sadece ilerlemeyi görmek için oraya getirirmiş. Öyküye göre kraliçe bunu hâlâ yapıyormuş. Ah, ım... şey, artık değil, tabii ki.”

Bir sessizlik oldu.

“Özür dilerim, düşünemedim,” diye mırıldandı Çocuk 412.

“Önemli değil,” dedi ona, Jenna, biraz fazla neşeli bir şekilde.

Nicko geminin yanına gitti ve elini teknenin parıldayan altın rengi gövdesi üstünde uzmanmış gibi gezdirdi.

“İyi iş çıkarmışlar,” dedi. “Birileri ne iş yaptığını biliyormuş. Ama o zamandan beri kimsenin yelken açmamış olmaması yazık. Çok güzel bir gemi.”

Gövdeden aşağı sarkan eski tahta merdivenden çıkmaya başladı.

“Hey, orada öyle durmayın, siz ikiniz. Gelip bir bakın!”

Geminin içi, gördükleri hiçbir tekneye benzemiyordu. Koyu lapis mavisine boyanmıştı ve bütün güvertede altın rengi yazılmış yüzlerce hiyeroglif vardı.

“Marcia’nın kuledeki odasındaki eski sandıkta,” dedi Çocuk 412, güvertede dolaşp cilalı tahtanın üstünde parmaklarını gezdiriyordu. “Aynı yazılardan vardı.”

“Öyle mi?” dedi kuşkuyla Jenna. Onun hatırladığı kadarıyla büyüücü kulesindeyken Çocuk 412’nin gözleri çoğu zaman kapalıydı.

“Onu katil içeri girdiğinde gördüm. Hâlâ kafamın içinde görülebiliyorum,” dedi Çocuk 412. Talihsiz zamanların çoğunda fotoğraflık hafızası olmadığı için sık sık sorun yaşamıştı.

Ejderha Gemi’nin güvertesinde dolaştılar, yeşil halat rodalarının, altın rengi kama ve zincirlerin, gümüş rengi yelken ipleri ve makaraların, bitmek tükenmek bilmeyen hiyerogliflerin yanından geçtiler. Üzerinde tüneldeki kapıda gördükleri, yassılaştırılmış oval şekilli aynı ejderha sembolü olan, koyu mavi kapıları sınıksız kapalı, küçük bir kabinin yanından geçtiler. Ama hiçbirisi aşağıda ne olduğunu görmek için kapıları açacak kadar cesur değildi. Parmak uçlarına basarak yanından yürüdüler ve en sonunda teknenin kıçına geldiler.

Ejderhanın kuyruğu.

Koca kuyruk kıvrılarak yukarıya yükseliyor, karanlıkta kaybolup kendilerini çok küçük ve biraz korumasız hissetmelerine neden oluyordu. Ejderha Gemi’nin yapması gereken tek şey kuyruğuyla bize bir kez vurması ve böylece işimiz anında biter, diye tüyleri ürpererek düşündü Çocuk 412.

Maxie çok sakinleşmişti ve itaatkâr bir şekilde, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış Nicko’nun ardından yürüyordu. Hâlâ daha önce yanlış bir şey yaptığını sanıyordu ve Ejderha Gemi’de bulunmak kendisini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı.

Nicko geminin kıçında, dümen yekesini uzman bakışıyla inceliyordu. Beğenisine uygundu. Şıktı, düzgünce kavisli bir maun parçasından yapılmıştı, sanki sizi ebediyetten beri tanıyormuşçasına elinize oturacak şekilde oyulmuştu.

Nicko, Çocuk 412'ye nasıl dümen kullanıldığını göstermeye karar verdi.

“Bak, böyle tutuyorsun,” dedi ve yekeyi tuttu. “Ve sonra eğer geminin sola gitmesini istiyorsan sağa, sağa gitmesini istiyorsan sola itiyorsun. Kolay.”

“Bana o kadar kolay gelmedi,” dedi Çocuk 412, şüpheli bir şekilde. “Bana tersmiş gibi geldi.”

“Bak, şöyle.” Nicko yekeyi sağa itti. Rahat bir şekilde kımıldayıp kıçtaki dümeni ters yönde hareket ettirdi.

Çocuk 412 teknenin kenarından baktı.

“Demek böyle çalışıyor,” dedi. “Şimdi anladım.”

“Sen dene,” dedi Nicko. “Kendin tutarken çok daha iyi anlıyorsun.” Çocuk 412 yekeyi sağ eliyle tuttu ve Nicko, ona gösterirken yanında durdu.

Ejderhanın kuyruğu seğirtti.

Çocuk 412 olduğu yerde sıçradı. “O da neydi?”

“Hiçbir şey,” dedi Nicko. “Bak, sadece senden ileri doğru itiyorsun, şöyle...”

Nicko en iyi yaptığı şeyi yaparken teknelerin nasıl işlediğini birisine anlatırken Jenna altın rengi güzel ejderha başına bakmak için pruvada dolaşıyordu. Eğer böyle bir gemim olsa bu ejderhaya iki zümrüt göz takardım, diye düşündü Jenna. Bu, ejderhanın hak ettiğinden çok daha fazlaydı. Ve sonra, ani bir içgüdüyle ejderhanın düz yeşil boynuna sarıldı ve başını ona dayadı. Boyun şaşırtıcı derecede ılıktı.

Jenna'nın dokunuşunu tanıyan ejderhanın içi titredi. Uzaklardaki hatıralar hızla Ejderha Gemi'ye doluştu...

Geçirdiği korkunç kazadan sonraki uzun iyileşme günleri. Yaz Dönümü Günü'nde Hotep-Ra, onu ziyaret etmesi için kaleden genç güzel kraliçeyi getiriyor. Ejderha Gemi tapınağın zemininde yatar-ken Hotep-Ra gemi ustalarıyla birlikte yavaş yavaş tamir ederken günler aylara, aylar yıllara dönüşüyor. Ve her Yaz Dönümü Günü'nde kraliçe yanındaki bebek kızıyla Ejderha Gemi'yi ziyaret ediyor. Yıllar geçiyor ve gemi ustaları hâlâ işlerini bitiremiyorlar. Ustalar ortadan kaybolduğunda yalnız geçen, bitmeyen aylar. Ve sonra Hotep-Ra yaşlanıyor, sağlığını kaybediyor. Ejderha Gemi en sonunda eski şanına tekrar kavuştuğunda Hotep-Ra, onu göremeyecek kadar rahatsız oluyor. Geminin tekrar ihtiyaç duyulana kadar korunması için tapınağın toprağa gömülmesini emrediyor. Ejderha Gemi karanlığa dalıyor.

Ama kraliçe, Hotep-Ra'nın ona söylediğini unutmuyor: Ejderha Gemi'yi her Yaz Dönümü Günü'nde ziyaret etmesi gerekiyor. Her yaz adaya geliyor. Leydiler ve kendinin kalması için bir kulübe inşa edilmesini emrediyor. Her Yaz Dönümü Günü bir fener yakıyor, aşağıdaki tapınağa iniyor ve sevmeye başladığı gemiyi ziyaret ediyor. Geçen her yılla başa geçen her kraliçe, Ejderha Gemi'yi Yaz Dönümü'nde, sebebini bilmeden ondan önce annesi yaptığı için ve her yeni kraliçe, ejderhayı severek büyüdüğü için ziyaret ediyor. Ejderha da karşılığında her kraliçeyi seviyor ve her biri bir şekilde farklı olsa da hepsi aynı bunun gibi özel, nazik temasa sahip.

Ve böylece yüz yıllar geçiyor. Kraliçelerin Yaz Dönümü ziyaretleri gizli bir geleneğe dönüşüyor, kulübede yaşayan birbiri ardına gelen Beyaz Cadılar onlara göz kulak oluyorlar, Ejderha Gemi'nin sırrını saklayıp o günlerde ejderhaya yardım etmek için fenerler yakıyorlar. Ejderha yüzlerce yıl adanın altında gömülü uyuyor, bir gün

serbest kalacağını umuyor ve her büyüü Yaz Dönümü kraliçenin bir fener getirip onu ziyaret etmesini bekliyor.

On yıl önce bir Yaz Dönümü kraliçe gelmedi. Ejderha endişeden büyük acılar çekti, ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Zelda Hala gelebilir diye kulübeyi kraliçe için hazır tuttu. Ejderha bekledi, Zelda Hala'nın her gün yeniden yaktığı bir lambayla yaptığı ziyaretlerle moralini düzeltiyordu. Ama ejderhanın asıl beklediği şey kraliçenin tekrar kollarını boynuna dolayacağı andı.

Ve şimdi dolamıştı.

Ejderha şaşkın bir şekilde gözlerini açtı. Jenna nefesini tuttu. Rüya görüyor olmalıyım, diye düşündü. Ejderhanın gözleri aynı hayal ettiği gibi yeşildi, ama zümrüt değillerdi. Canlı, gören ejderha gözleriydiler. Jenna ejderhanın boynuna bıraktı ve geri çekildi. Ejderhanın gözleri hareketini takip edip yeni kraliçeye uzun bir bakış attı. Bu genç biri ama idare eder, diye düşündü ejderha. Saygılı bir şekilde başıyla selam verdi.

Çocuk 412 geminin kıcından, ejderhanın başıyla selam verdiğini gördü ve hayal görmeye başladığını düşündü. Başka bir şey daha hayal ediyordu. Akan su sesini.

“Bak!” diye seslendi Nicko.

Çatıyı tutan iki mermer sütunun arasında dar bir karanlık aralık belirdi. Sanki bir bent kapağı yavaş yavaş açılıyormuş gibi açıklıktan tehlike habercisi sular sızmaya başladı. Onlar izlerken açıklık genişlemeye devam ettikçe sızan suların akıntısı hızlandı. Kısa bir süre sonra tapınağın mozaik zemini sular altında kalmıştı ve akıntı bir sele dönüşmüştü.

Gök gürlemesi gibi bir kükremeye dışarıdaki toprak bent yıkıldı ve iki sütunun arasındaki duvar çöktü. Bir çamur ve su nehri hız-

la mağaranın içine döküldü, Ejderha Gemi'nin etrafında çalkalanıp onu kaldırdı ve sağa sola yalpalattı. Aniden gemi yüzmeye başladı.

“Yüzüyor!” diye heyecanla bağırdı Nicko.

Jenna pruvadan aşağılarında girdaplar yapan çamurlu suya baktı ve küçük tahta merdivenin akıntıya kapılıp gitmesini izledi. Jenna çok üstünde bir hareket sezdi: o kadar yıldır beklemekten tutulmuş bir boyunla yavaşça ve acı içinde ejderha dümende kimin olduğunu görmek için başını çeviriyordu. Koyu yeşil gözlerini yeni efendisine dikti: Kırmızı bereli şaşırtıcı derecede küçük biriydi. Denizlerde beraberce hızla yol alırken mor cüppesi rüzgârda çılgınca uçuşan, altın ve platin kemeri dalgaları sıyıran güneşte parlayan, uzun boylu esmer bir adam olan son Efendisi Hotep-Ra'ya hiç benzemiyordu. Ama ejderha en önemli şeyi fark etti: yekeyi tekrar tutan el Büyülüydü.

Tekrar denizlere açılma zamanı gelmişti.

Ejderha başını kaldırdı ve teknenin kenarına katladığı iki koca deri kanat açılmaya başladı. Yüzlerce yıl sonra önünde ilk kez açık denizi görebiliyordu.

Maxie hırladı, en sonunda ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Gemi hareket etmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye Çocuk 412'ye sordu Jenna.

Çocuk 412 başını iki yana salladı. *O bir şey yapmıyordu. Tekne kendi kendine hareket ediyordu.*

“Bırak!” diye dışarıdaki fırtınada duyulan bir sesle ona bağırdı Jenna. “Yekeyi bırak. Bunun olmasına neden olan *sensin. Bırak!*”

Ama Çocuk 412 bırakmadı. Bir şey elini sağlam bir şekilde yekeye üstünde tutuyor, yeni mürettebatı Jenna, Nicko, Çocuk 412 ve Maxie'yle iki mermer sütunun arasında ilerleyen Ejderha Gemi'yi yönetiyordu.

Ejderhanın çengel uçlu kuyruğu tapınağın kenarlarını temizlerken, teknenin iki yanında da gürültülü bir çatırtı başladı. Ejderha kanatlarını kaldırıyordu. Sanki devasa perdeli bir el, uzun kemikli parmaklarını geri yormuş gibi açılıyor, deri gerilirken çatırtıdayıp inliyordu. Ejderha Gemi'nin mürettebatı bakışlarını gökyüzüne dikmiş, kocaman kanatlar teknenin üstüne iki dev yeşil yelken gibi yükselirken hayretlere düşmüştü.

Ejderhanın başı gecenin karanlığına doğru yükseldi ve burun delikleri açılıp yıllarca hayalini kurduğu o kokuyu kokladı. Denizin kokusunu.

Ejderha en sonunda özgürdü.

Q

→ 44 ←

DENİZE DOĞRU

“Dümeni dalgalara doğru çevir!” diye bağırdı Nicko. Bir dalga gemiye yandan çarptı ve üzerlerinden aşip onları buz gibi soğuk suyla ıslattı. Ama Çocuk 412 yekeyi rüzgâra ve suyun gücüne karşı döndürmek için mücadele ediyordu. Sert rüzgârın çığlığı kulaklarında uğulduyordu ve yüzünü ıslatan yağmurun da bir yaranı olmadı. Nicko kendini yekeye doğru attı ve beraberce ağırlıklarını vererek yekeyi ittiler. Ejderha rüzgârı yakalamak için kanatlarını ayarladı ve tekne yavaşça gelen dalgalara doğru döndü.

Pruvadaki yağmurdan sıırıslıklam olmuş Jenna ejderhanın boynuna sıkıca sarılmıştı. Tekne dalgaların içinde ilerlerken çaresizce sağa sola savrulup başvuruyordu.

Ejderha başını geriye atıp fırtınayı solurken her saniyesinin tadını çıkardı. Bu bir yolculuğun başlangıcıydı ve yolculuğun başındaki bir fırtına her zaman iyiye işaretti. Ama yeni efendisi onu nereye götürmek istiyordu? Ejderha uzun yeşil boynunu geriye çevirip dümende-

ki, gemici arkadaşıyla mücadele veren, kırmızı beresi yağmurdan sı-
rılıslam olmuş, yüzünden yağmur suları akan yeni efendisine baktı.

Nereye gitmemi istersin, diye sordu ejderhanın yeşil gözleri.

Çocuk 412 bu bakışı anladı.

Çocuk 412, “Marcia?” diye Jenna ve Nicko’ya avazı çıktığı ka-
dar bağırdı.

Onlarda başlarını sallayarak onayladılar. *Bu* kez başaracaklardı.

“Marcia!” diye ejderhaya bağırdı.

Ejderha anlamadan gözlerini kırıştırdı. Marcia neredeydi? Öy-
le bir ülke duymamıştı. Uzakta mıydı? Kraliçenin bilmesi gerekirdi.

Ejderha aniden başını indirip yüzyıllardır birçok prensesle yap-
tığı gibi oyuncu bir şekilde Jenna’yı havaya kaldırdı. Ama uğulda-
yan rüzgârda bu etki oyuncu olmak çok korkutucuydu. Jenna ken-
dini büyük dalgaların üstünde havalı uçarken buldu. Ejderhanın al-
tın rengi başının üstünde otururken, denizden sıçrayan su damlala-
rıyla sırlıslam kesildi. Korkudan titriyordu. Can havliyle ejderha-
nın kulaklarına yapışmıştı.

Marcia nerede, leydim? Çok uzakta mı? Jenna, ejderhanın umut-
la sorduğu soruyu duydu. Şimdiden, yeni mürettebatıyla birlikte ay-
larca denizde yolculuk edip Marcia denen yeri aramayı dört gözle
bekliyordu.

Jenna şaşırtıcı derecede yumuşak olan kulağı bırakıp hızla on-
lara doğru gelen *İntikam*’ı gösterme riskini göze aldı.

“Marcia orada. O bizim Olağanüstü Büyücü’müz. Ve o gemide
mahkûm. Onu geri istiyoruz.”

Ejderhanın sesini tekrar duydu ama bu kez çok uzaklara yolcu-
luk edememenin hayal kırıklığını taşıyordu. *Nasıl isterseniz, leydim,
öyle olacak.*

İntikam'ın ambarının dibinde, oturan Marica Overstrand yukarıda kıyametler koparan **fırtınanın** sesini dinliyordu. Çocuk 412'nin ona verdiği yüzük sağ elinin serçe parmağına uymuştu. Marcia karanlık ambarda oturup Çocuk 412'nin Hotep-Ra'nın çok çok önceleri kaybolmuş Ejderha Yüzüğü'nü nasıl bulduğunu düşünüyordu. Aklına gelen şeylerin hiçbiri bir anlam ifade etmedi. Bunu o çocuk bulmuş olmasına rağmen, yüzük bir zamanlar Hotep-Ra'da olduğu gibi Marcia'nın da işine yaramıştı. Örneğin, deniz tutmasını geçirmişti. Aynı zamanda da, Marcia yüzüğün **Büyüsel** gücünü de yavaş yavaş geri getirdiğini anladı. **Büyünün** ağır ağır geri geldiğini hissedebiliyordu. Bir Numaralı Zindan'a atıldığından beri onun peşini bırakmayan **gölgeler** sessizce sıvışmaya başladılar. DomDaniel'in herbat **girdabının** etkisi de yok oluyordu. Marcia hafifçe gülümsedi. Dört uzun haftadır ilk kez gülümsüyordu. Marcia'nın yanında, deniz tutmuş üç nöbetçi yere yığılmış acınacak şekilde inleyip dururken keşke yüzme öğrenmiş olsaydık diye yakınıyorlardı. Şimdiye kadar çoktan onları da denize atmış olacaktardı.

Şiddetli **fırtınayı** yaratan DomDaniel abanoz tahtında dimdik oturuyordu. Bu arada, zavallı çırakta yanında tir tir titriyordu. Çocuğun son şimşek **çakışını** hazırlamak için efendisine yardım etmesi gerekiyordu ama o kadar deniz tutmuştu ki tek yapabildiği şey boş boş ileri bakmak ve arada sırada inlemektir.

"Kes sesini, evlat!" diye patladı DomDaniel. O güne kadar yaptığı en güçlü **çakışı** yaratmak adına elektrik güçlerini bir araya toplamak için konsantre olmaya çalışıyordu. Pek yakında, başkasının işine burnunu sokan cadının küçük pis kulübesi ve bütün ada kör edici bir yıldırımla buharlaşacak, diye düşünen DomDaniel zaferle gülümseldi. Artık ait olduğu gerçek yere dönmüş olan Olağanüstü Büyücü

tılsımıyla oynadı. Yeteneksiz, sırık gibi böcek bir kadın büyücünün sıska boynunda değil, artık *onun* boynundaydı.

DomDaniel güldü. Her şey umduğundan da *kolay* olmuştu.

“Bir gemi göründü, efendim,” diye direk üstündeki gözcü bağırdı. “Bir gemi göründü!”

DomDaniel küfretti.

“*Dikkatimi dağıtmayın!*” diye rüzgârın uğultusunu bastıran yüksek bir sesle direkteki adama bağırdı ve gemicinin bir çığlıkla aşağıda kaynayan sulara düşmesini *sağladı*.

Ama DomDaniel’in konsantrasyonu bozulmuştu. Ve son *çakış* için elementlerin kontrolü tekrar sağlamaya çalışırken gözüne bir şey çarptı.

Altın rengi küçük bir parlak karanlığın içinden gemisine doğru geliyordu. DomDaniel el yordamıyla dürbününü buldu ve bakınca gördüklerine inanmakta zorlandı.

Bu imkânsız, dedi kendi kendine, kesinlikle imkânsız. Hotep-Ra’nın Ejderha Gemisi aslında yoktu. Bir efsaneden başka bir şey değildi. DomDaniel gözleri kırpıp yağmur sularını temizledi ve tekrar baktı. Sefil gemi tam üstüne doğru geliyordu. Ejderhanın gözlerinin yeşil parıltısı karanlıkta parladı ve dürbünden baktığı tek gözüyle *çakıştı*. Buz gibi bir titreme *Nekromensır’ı* baştan aşağıya ürpertti. Bu Marcia Overstrand’ın işi olmalı, diye düşündü. Kendi gemisinin dibinde, ona karşı dolaplar çevirirken kadının hasta beyninin bir *Yansıtması*. Hâlâ *hiçbir şey* öğrenememiş miydi?

DomDaniel Magoglarına döndü.

“Mahkûmu getirin,” diye bağırdı. “Şimdi!”

Magoglar pis sarı pençelerini açıp kapadılar ve her heyecanlandıkları anda olduğu gibi kör-solucan kafalarının üstünde ince bir salgı parladı. Efendilerine tıslayarak bir soru sordular.

“Nasıl isterseniz,” diye karşılık verdi DomDaniel. “Umurumda değil. Ne yaparsanız yapın, ama yapın. *Çabuk!*”

İki iğrenç şekil salgılarını damlatarak yılan gibi kayarak gittiler ve aşağı güvertede gözden kayboldular. Fırtınadan kaçtıkları için memnundular ve onları bekleyen eğlenceden dolayı heyecanlanmışlardı.

DomDaniel dürbününü bıraktı. Artık ona ihtiyacı yoktu, çünkü Ejderha Gemi rahatça görebileceği kadar yakındaydı. Sabırsızca ayağını yere vururken Marcia’nın **yansıtması** sandığı şeyin gözden kaybolmasını bekliyordu. Bununla beraber, **yansıtma** kaybolmayınca DomDaniel dehşete düştü. Ejderha Gemi çok yakına gelmişti ve gördüğü kadarıyla pis bakışlarını ona dikmişti.

Öfkeyle güvertede volta atmaya başlayan **Nekromensır** aniden üstüne boşalan yağmurun farkına varmadı. Yelkenlerin son kalan birkaç parçasının sesli çırpınmalarını duyuyordu. DomDaniel’in duymak istediği tek bir ses vardı. Marcia Overstrand’in ambardaki son çığlığı.

Dikkatle dinledi. DomDaniel’in sevdiği tek bir şey varsa bu da bir insanın son çığlığını duymaktı. Hangi insan olsa olurdu, ama eksi Olağanüstü Büyücü’nün son çığlığını duymak bir başka olacaktı. Ellerin ovuşturdu, gözlerini kapadı ve bekledi.

İntikam’ın içinde, Hotep-Ra’nın Ejderha Yüzüğü, Marcia’nın küçük parmağında pırl pırl parlıyordu. Marcia’nın Büyüsü zincirlerinden kurtulmasına yetecek kadar geri gelmişti. Komadaki nöbetçilerinden kaçmış ve ambardan çıkan merdivenden yukarı çıkıyordu. Bir basamaktan diğerine çıkarken, neredeyse sarı bir salgının üstüne kayıyordu. Karanlığın içinden Magoglar çıktılar. Zevkten tıslayarak üstüne doğru geliyorlardı. Onu bir köşeye sıkıştırdılar, bu arada da sivri sarı dişlerini heyecanla takırdatarak ona bakıyorlardı. Yüksek bir şakırtıyla pençelerini açtılar ve sevinçle Marcia’ya doğru ilerlediler. Küçük yılanımsı dilleri dışarı çıkıp içeri giriyordu.

Şimdi **Büyü** yetisinin gerçekten geri gelip gelmediğini öğrenme vakti geldi, diye düşündü Marcia.

“Pıhtılaş ve Kuru. Katılaş!” diye mırıldandı Marcia ve Ejderha Yüzüğünü taktığı parmağını Magoglara çevirdi.

Magoglar tıpkı tuza bulanmış iki sümüklü böcek gibi aniden oldukları yere yıkıldılar ve tıs diye bir ses çıkararak oldukları yerde büzülüp kaldılar. Salgıları sertleşip kalın bir sarı kabuğa dönüştüğünde çok kötü bir çatlama sesi duyuldu. Birkaç saniye içinde o **Şeylerden** geriye kalanlar hızla güverteye çıkan Marcia’nın ayaklarının dibinde yatan, iki buruşmuş, sarı-siyah yığına dönüştü. Marcia yerdeki iğrenç kalıntıların ayakkabılarına bulaşmamasına dikkat ederek hor gören bakışlarla onların üstünden atlayıp ve üst güverteye doğru yoluna devam etti.

Marcia tılsımını geri istiyordu ve alacaktı.

Magoglar güvertede sinirli adımlarla volta atan DomDaniel’in sabrını taşırılmışlardı. Marcia’dan çabucak kurtulacaklarını düşündüğü için kendi kendine küfretti. Bunu anlamalıydı. Magoglar kurbanlarıyla yavaş yavaş oynamayı severlerdi ve DomDaniel’in sahip olmadığı şeylerden biri zamandı. Marcia’nın sefil Ejderha Gemi **yansıtmaması** ona doğru yaklaşıyor ve **Büyüsünü** etkiliyordu.

Marcia güverte merdiveninin üst basamağına çıkmak üzereyken yukarıdan birinin bağırdığını duydu. “Yüz altın!” diye bas bas bağırdı DomDaniel. “Hayır, *bin* altın. Marcia Overstrand’tan beni kurtaran adama bin altın! **Şimdi!**”

Marcia aniden bir sürü çıplak ayak sesi duydu. Güvertedeki bütün gemiciler kapıya ve onun durduğu merdivene doğru koşmaya başlamıştı. Marcia kenara atlayıp elinden geldiği kadar gölgelerin arkasına gizlendi. Bütün gemi mürettebatı mahkûma ilk ulaşım ödüllü almak için birbirlerini itiyorlardı. Gölgelerin içinden, dövüşüp

hırbirlerini tekmelerken diğerlerini itenleri izledi. Sonra, kördöğüşü alt güvertelerde gözden kaybolduğunda ıslak cüppesine sarıldı ve merdivenden güverteye çıktı.

Soğuk rüzgâr nefesini kesti, ama gemi ambarının iğrenç bunalıcı havasından sonra temiz fırtına havası iyi gelmişti. Marcia çabucak bir fiçinin arkasına saklandı ve bir sonraki hamlesini düşünerek bekledi.

Marcia, DomDaniel'i dikkatle izledi. **Nekromensır**'ın midesinin bulandığını görmek hoşuna gitti. Normalde grimsi bir renk olan yüzü şimdi açık yeşile dönmüştü. Şişkin siyah gözlerini Marcia'nın arkasındaki bir şeye dikmişti. Marcia, DomDaniel'in bu kadar yeşille dönmesine neden olan şeyin ne olduğunu görmek için hızla arkasına döndü.

Bu Hotep-Ra'nın Ejderha Gemi'siydi.

İntikam'ın çok yukarısında, yeşil gözleri parlayıp DomDaniel'in soluk benzini aydınlatıyordu. Ejderha Gemi yağan yağmur ve uğuldayan rüzgârın içinde uçuyordu. Fırtınaya karşı devasa kanatlarını yavaş ama güçlü bir şekilde çırpıyor, altın rengi gemiyi ve şok olmuş üç mürettebatını göğe doğru kaldırıp gördüklerine inanamayan Marcia Overstrand'a doğru uçuruyordu.

Ejderha Gemi'dekiler de başlarına gelene inanamıyorlardı. Ejderha rüzgâra karşı kanatlarını çırpıp sudan yavaşça havalanmaya başladığında Nicko dehşete kapılmıştı. Nicko'nun emin olduğu tek şey vardı: tekneler uçmazdı. Asla.

Yanlarından yavaşça geçip yüzlerine sert rüzgârlar estiren dev kanatların sesini boğmak istercesine, "Durdur şunu," diye avazı çıktığı kadar Çocuk 412'ye bağırdı. Çocuk 412 heyecanlanmış yekeye sıkıca yapışmıştı. Ejderha gemiye güveniyordu. Onun kendilerini selamete taşıyacağına inanıyordu.

“Neyi durdurayım?” diye bağıarak karşılık verdi Çocuk 412. Kanatlara bir göz attı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu ve sırttmaktan ağzı kulaklarına varmıştı.

“Bu senin işin!” diye bağırdı Nicko. “Öyle olduğunu biliyorum. Onu uçuran *sensin*. Durdur. Onu hemen durdur! Kontrolde çıktı.”

Çocuk 412 başını iki yana salladı. Bunun *onunla* hiçbir ilgisi yoktu. Ejderha Gemi kendi kendine uçmaya karar vermişti.

Jenna, ejderhanın kulaklarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu. Çok aşağılarda, dalgaların *İntikam*’a vuruşunu görebiliyordu. Ejderha Gemi **karanlık** gemiye doğru dalışa geçtiğinde DomDaniel’in yemyeşil olmuş ona bakan yüzünü de görebildi. Jenna çabucak bakışını *Nekromensır*’dan kaçırdı. Adamın hain bakışı kızın ruhunu dondurup berbat bir umutsuzluk hissine kapılmasına neden oldu. Bu **karanlık** duygudan kurtulmak için başını iki yana salladı, ama aklına bir şüphe takıldı. Marcia’yı nasıl bulacaklardı? Tekrar Çocuk 412’ye bir göz attı. Yekeyi bırakmıştı ve Ejderha Gemi’nin kenarında *İntikam*’a bakıyordu. Sonra, Ejderha Gemi dalışa geçip gölgesi aşağıdaki *Nekromensır*’ın üstüne düşünce, Jenna aniden Çocuk 412’nin ne yaptığını anladı. Gemiye atlamaya hazırlanıyordu. Çocuk 412 *İntikam*’a geçip Marcia’yı kurtarmak için konsantre oluyordu.

“Hayır!” diye seslendi Jenna. “Atlama! Marcia’yı görebiliyorum!”

Marcia ayağa kalkmıştı. Hâlâ inanamayan gözlerle Ejderha Gemi’ye bakıyordu. Bu bir efsane değil miydi? Ama ejderha Marcia’ya doğru dalarken yeşil gözleri parlak bir ışık saçtı ve burun deliklerinden turuncu alevler fışkırdı. Marcia alevlerin ısınısını hissedebiliyordu ve bunun gerçek olduğunu anladı.

Alevler DomDaniel’in sırlısklam cüppesinin etrafını yayılınca havaya yanık yünün keskin kokusu yayıldı. Ateşle yanan DomDaniel

geriye çekildi. Çok kısa bir an için zayıf bir umut ışığı **Nekromensır**'ın zihninde canlandı: belki bütün bunlar korkunç bir kâbustu. Çünkü ejderhanın başının tam üstünde gördüğü kesinlikle imkânsız olan bir şeydi: orada oturan *kraliçecikti*.

Jenna, ejderhanın kulaklarından birini bırakmaya cesaret etti ve elini cebine soktu. DomDaniel hâlâ dik dik ona bakıyordu. Onu durdurmak istedi; hatta durmasını sağlayacaktı. Jenna'nın eli kalkan böceğini cebinden çıkarıp havaya kaldırırken titriyordu. Aniden, DomDaniel'in büyük bir yeşil eşekarısı sandığı bir şey elinden uçtu. DomDaniel eşekarılarından nefret ederdi. Böcek yüksek oktavlı bir çığlıkla ona doğru uçup omzuna konunca, geriye doğru sendeledi ve böcek, onu boynundan sertçe şişledi.

DomDaniel çığlık attı. Kalkan böceği, onu tekrar şişledi. DomDaniel elini böceğin üstüne kapadı. Şaşıran böcek topa dönüştü ve güverteye düşüp karanlık bir köşeye doğru yuvarlandı. DomDaniel güverteye yıkıldı.

Marcia bu fırsatı gördü ve kullandı. Ejderhanın açılmış burun deliklerinden gelen ateşin ışığında, Marcia yüzükoyun yatan **Nekromensır**'a dokunmak için kendini hazırladı. Titreyen parmaklarla sümüklüböceğe benzer boynunun katlarını aradı ve aradığı şeyi buldu. Alther'in ayakkabı bağını. Midesinin aşırı bulandığını hissetti. Ama Marcia çok karardı. Çözüleceğini umarak ayakkabı bağının ucunu çekti. Çözülmedi. DomDaniel boğulur gibi bir ses çıkardı ve elleri hızla boynuna gitti.

"Beni boğuyorsun," dedi güçlükle ve ayakkabı bağına sıkıca yapıştı. Alther'in ayakkabı bağı yıllarca işe yaramıştı, ama iki güçlü büyücünün uğruna yaptıkları mücadeleye dayanamadı. Ve böylece ayakkabı bağlarının sık sık yaptıkları bir şeyi yaptı. Koptu.

Tılsım güverteye düştü ve Marcia bir hamlede yakaladı. DomDaniel gözü dönmüş bir şekilde arkasından atladı, ama Marcia çoktan ayakkabı bağını boynuna bağlıyordu. Düğüm atılır atılmaz, belinde Olağanüstü Büyücü kemeri **belirdi**. Cüppesi **Büyü** yağmurunda parıldadı ve Marcia dimdik doğruldu. Manzarayı zafer dolu bir gülümsemeyle inceledi. Dünyada hakkı olan yeri geri almıştı. Bir kez daha Olağanüstü Büyücü olmuştu.

Öfkeden köpüren DomDaniel ayağa kalkmaya çalışırken bağıyordu: “Nöbetçiler, nöbetçiler!” Karşılık gelmedi. Bütün mürettebat geminin içinde boşa kürek çekiyordu.

Marcia gitgide kontrolünü kaybeden DomDaniel’e bir **şimşek** atmaya hazırlanırken üstünden tanıdık bir ses konuştu: “Hadi, Marcia. Çabuk ol. Buraya yanıma gel.”

Ejderha başını güverteye **Q**oğru eğdi ve ilk kez Marcia, ona söyleneni yaptı.

→ 45 ←

SULAR ÇEKİLİYOR

Ejderha Gemi su altında kalan bataklıkların üstünde yavaşça uçup güçsüz *İntikam*'ı geride bıraktı. Fırtına dinerken ejderha kanatlarını kapattı ve biraz antrenmansız olduğu için güm diye, etrafa çok miktarda su sıçratarak tekrar suya kondu.

Ejderhanın boynuna sıkı sıkı tutunan Jenna ve Marcia baştan aşağı sıırılsıklam oldular.

Suya konarken Çocuk 412 ve Nicko'nun ayakları yerden kesildi ve güvertede kayıp dolaşmış bir halat yığınının çarptılar. Kendilerini toparladılar ve Maxie kurumak için silkelendi. Nicko rahat bir nefes aldı. Teknelerin uçmaması gerektiği konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Kısa bir süre sonra bulutlar dağıldı ve ay eve gidiş yollarını aydınlatmaya başladı. Ay ışığı *Ejderha Gemi*'yi hafifçe aydınlatıyordu. Kanatları eve giderken rüzgârı alabilmek için kalktı. Uzaklardaki küçük

bir ışıklı pencereden Zelda Hala manzarayı seyretti, mutfakta zafer dansları yaparken biraz saç başı dağıldı ve bir tencere yığınınına takıldı.

Ejderha Gemi tapmağa dönmeye gönülsüzdü. Özgürlüğün tadını aldıktan sonra tekrar yeraltına kapatılma düşüncesi onu dehşete düşürdü. Başını çevirip hâlâ yapabilirken genç kraliçe, yeni Efendisi ve Olağanüstü Büyücü'yle dünyaya yelken açmayı çok istedi. Ama yeni efendisinin başka fikirleri vardı. Onu tekrar geri götürüyordu, o kuru, karanlık hapisanesine. Ejderha iç çekti ve başını eğdi. Jenna ve Marcia neredeyse düşüyorlardı.

"Orada neler oluyor?" diye sordu Çocuk 412.

"O üzgün," dedi Jenna.

"Ama sen artık özgürsün, Marcia," dedi Çocuk 412.

"Marcia değil. Ejderha," dedi Ona, Jenna.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Çocuk 412.

"Biliyorum da ondan. O benimle konuşuyor. Beynimde."

"Ah, öyle mi?" diye güldü Nicko.

"Ah, öyle ya.. Üzgün çünkü denize açılmak istiyor. O tapınağa geri dönmek istemiyor. Oraya hapisane diyor."

Marcia, ejderhanın ne hissettiğini biliyordu.

"Ona tekrar denize açılacağını söyle, Jenna," dedi Marcia. "Ama bu gece değil. Bu akşam hepimiz eve gitmek istiyoruz."

Ejderha Gemi başını iyice yukarı kaldırdı ve bu kez Marcia yere düştü. Ejderhanın boynundan kayıp güm diye güverteye yuvarlandı. Ama Marcia'nın umurunda değildi, şikâyet bile etmedi. Ejderha Gemi Marram Bataklığı'nda sakince ilerlerken oturup yıldızları izledi.

Gözcülük yapan Nicko uzaktan küçük ve acayip şekilde tanıdık bir balıkçı teknesi görünce şaşırdı. Bu tavuk teknesiydi, dalga-

nın üstünde yüzüyordu. Çocuk 412'ye eliyle gösterdi. "Bak, bu tekneyi daha önce gördüm. Kaleden birisi burada balık avlıyor olmalı."

Çocuk 412 sırttı. "Balığa çıkmak için yanlış bir gece seçmişler, değil mi?"

Adaya geldiklerinde, bataklığı kaplayan sular hızla çekiliyordu. Nicko yekeyi aldı ve Ejderha Gemi'yi su altında kalmış hendeğe doğru götürürken tapınağın yanından geçti. Karşılarında çarpıcı bir görüntü vardı. Tapmağın mermerleri Hotep-Ra Ejderha Gemi'yi ilk kez içeri gömdüğünden beri ilk kez ay ışığıyla bembeyaz parlıyordu. Bütün toprak kenarlar ve ahşap çatı gitmiş, geride parlak ay ışığı altına net bir şekilde görünen uzun sütunlar kalmıştı.

Marcia hayretler içinde baktı.

"Onun burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Hemde hiç mi hiç. Piramit kütüphanesindeki kitaplardan *birinin* ondan bahsettiğini görmüş olmalısınız. Ve konu Ejderha Gemi olunca... şey, her zaman için onun bir efsane olduğunu düşündüm."

"Zelda Hala biliyordu," dedi Jenna.

"Zelda Hala mı?" diye sordu Marcia. "Peki, niçin daha önce söylemedi?"

"Söylememek onun görevi. O bu adanın koruyucusu. Kraliçe, mımm, annemin, büyükannemin, büyük büyükannemin ve bütün onlardan öncekiler onu ziyaret etmişlerdi."

"Ettiler mi?" diye sordu Marcia, hayretler içindeydi. "Niçin?"

"Bilmiyorum," dedi Jenna.

"Şey, *bana* asla söylemediler ya da Alther'e."

"Ya da DomDaniel'e," diye belirtti Jenna.

"Evet," dedi Marcia. "Belki bir büyücünün bilmemesi gereken bazı şeyler vardır."

Ejderha Gemi'yi iskeleye bağladılar. Yuvasına yerleşen dev bir kuğu gibi hendeğe çöküp koca kanatlarını yavaşça indirip teknenin kenarında katladı. Jenna boynundan kayıp inebilsin, diye başını eğdi, sonra ejderha etrafına bakındı. Deniz olmayabilir, ama Marram Batıklığı'nın ufka kadar gözün görebildiği yere kadar uzanması bir gözün görebileceği en iyi ikinci şey, diye düşündü. Ejderha gözlerini kapadı. Kraliçe geri dönmüştü ve denizi koklayabiliyordu. Durumundan memnundu.

Jenna oturdu ve bacaklarını Ejderha Gemi'nin kenarından aşağı sarkıtıp önünde uzanan manzarayı seyretti. Kulübe her zamanki gibi huzurluydu. Ama ondan ayrıldıkları zamanki gibi derlitoplu değildi çünkü keçi çatının çoğunu temizlemişti ve yemeğe hâlâ devam ediyordu. Adanın çoğu şimdi sudan çıkmıştı, ama bir çamur ve deniz yosunu karışımıyla kaplıydı. **Q** Zelda Hala bahçesinin durumundan memnun olmayacak, diye düşündü Jenna.

Sular iskeleden çekildiğinde, Marcia ve mürettebat Ejderha Gemi'den inip kulübeye gittiler. Kulübe şüphe uyandıracak şekilde sessizdi ve ön kapı biraz açıktı. Bir önseziyle içeriye bir göz attılar.

Brownieler.

Her yerdeydiler. **Büyüsü bozulmuş** kedi tünelinin kapısı açıktı ve içerisi Brownie kaynıyordu. Duvarların tepesinden yerlere kadar dolmuşlardı. Tavana yapışanlar, iksir dolabına tıkkış tıkkış tıklanlar, çiğneyenler, gürültülü bir şekilde yiyenlerden, parçalayanlardan bir çekirge fırtınası gibi kulübeyi dağıtırken kaka yapanlar. İnsanları görür görmez binlerce Brownie yüksek oktavdan çığlık atmaya başladı.

Zelda Hala yıldırım gibi mutfaktan çıktı.

“Ne?” diye güçlükle konuştu. Her şeyi bir anda kavramaya çalışıyordu ama sadece beklenmedik bir şekilde saçı başı darmadağın Marcia’yı bir Brownie denizinin ortasında gördü. Marcia niçin işleri bu kadar zorlaştırıyor, diye düşündü Zelda Hala. Niçin yanında tonla Brownie getirdi ki?

“Lanet olası Brownieler!” diye bağırdı Zelda Hala. Kollarını etrafında etkisizce sallıyordu. “Def olun, *def olun!*”

“Müsaade et, Zelda,” diye bağırdı Marcia. “Senin için çabuk bir **alıp götürme** yapayım.”

“Hayır!” diye haykırdı Zelda Hala. “Bunu kendim yapmalıyım yoksa bana olan saygılarını yitirecekler.”

“Şey, ben olsam buna tam olarak saygı demezdim,” diye mırıldandı Marcia. Rezil olmuş ayakbaşılarını yapış yapış balçıktan çıkardı ve tabanlarını inceledi. Kesimikle bir yerlerinde bir delik vardı. Ayak parmaklarının arasına balçığın sızdığını hissedebiliyordu.

Aniden çılgılık atma kesildi ve binlerce küçük kırmızı gözüün hepsi birden bir Brownie’nin en korktuğu şeye doğru dehşet içinde baktı. Bir Boggart’a.

O Boggart’a.

Kürkü temizlenip taranmıştı, zayıf ve küçük görünüyordu; beyaz bandaj hâlâ karnına sarılıydı. Bir zamanlarki Boggart’a hiç benzemiyordu. Ama yine de Boggart nefesi vardı. Ve ilerlerken Boggart nefesini verdi, Brownielerin arasından zorlukla geçerken gücünün geri geldiğini hissetti.

Brownieler onun geldiğini gördüler ve kaçmak için çılgına döndüler. Boggart’a en uzak köşede salakça üst üste yığıldılar. İlk kez dışarı çıkan bir genç hariç bütün Kayan Balçık Brownieleri masanın ya-

nındaki köşede düşecek gibi sallanan bir yığın oluşturdular. Aniden genç Brownie şömine halısının altından dışarı fırladı. Tedirgin kırmızı gözleri sivri yüzünde parlıyordu. Herkesin gözleri üzerinde, kemikli el ve ayak parmakları taş zeminde tangırdayarak yığına katılmak için odanın diğer ucuna sıvıştı. Kendini yapış yapış yığının üstüne attı ve Boggart'a dikilmiş binlerce küçük kırmızı göze katıldı.

“Niçin çıkıp gitmiyorlar bilmiyorum. Lanet Brownieler,” dedi Boggart. “Hâlâ dışarıda berbat bir fırtına var. Güzel ve sıcak bir kulübeden gitmek isteyeceklerini sanmam. Orada bataklığa saplanıp çamura batan büyük gemiyi gördünüz mü? Brownieler orada olup onları balçığa doğru çekmeye çalışmadıkları için şanslılar.”

Herkes birbiriyle bakıştı.

“Evet, hem de ne kadar, değil mi?” dedi Zelda Hala. Boggart'ın hangi gemiden bahsettiğini biliyordu, Boggart'la mutfak penceresinden olanları seyretmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki Brownie istilasını fark etmemişti.

“Evet. Şey, ben şimdi çıkıyorum,” dedi Boggart. “Temiz olmaya daha fazla dayanamayacağım. Tek istediğim biraz güzel çamur bulmak.”

“Şey, dışarıda onun sıkıntısını çekmezsın,” dedi Zelda Hala.

“Evet,” dedi Boggart. “Şey, sana teşekkür etmek isterim, Zelda, ben... bana baktığın için. Ben gittiğimde Brownieler de gidecekler. Eğer başına daha fazla bela olurlarsa seslen yeter.”

Boggart gecenin geri kalanını geçireceği bir çamur havuzu seçmek için badi badi kapıdan çıktı. Seçimi mutlu mutlu birkaç saatte yapacaktı ama seçenekleri karşısında ne yapacağını şaşırdı.

O gider gitmez, Brownieler huzursuzlaşmaya başladı. Küçük kırmızı gözler birbirlerine bakıp açık kapıya yöneldiler. Boggart'ın gitti-

ğinden iyice emin olduklarında heyecanlı çılgınlıkla başladı ve yığın aniden çöküp kahverengi, yapışkan serpintiye dönüştü. En sonunda Boggart nefesinden kurtulan Brownie sürüsü kapıya yöneldi. Adayı koşarak geçtiler, hendek köprüsünün üstünden sel gibi akıp Marram Bataklığı'na *İntikam*'a doğru yöneldiler.

“Biliyor musun,” dedi Zelda Hala, Brownielerin bataklığın gölgelerinde kaybolmalarını izlerken. “Neredeyse onlara acıyorum.”

“Hangisine, Brownielere mi yoksa *İntikam*'a mı?” diye sordu Jenna.

“İkisine de,” dedi Zelda Hala.

“Şey, ben acımiyorum,” dedi Nicko. “Birbirlerini hak ettiler.”

Bu durumda bile hiç kimse o gece *İntikam*'da olan biteni izlemek istemedi. Hiç kimse bu konuda konuşmak da istemedi.

Ellerinden geldiği kadar çok kahverengi balçığı kulübeden temizledikten sonra, Zelda Hala zararı kontrol ederken iyimser olmayı kararlıydı.

“O kadar da kötü değil,” dedi. “Kitaplar iyi... şey, en azından kuruduklarında öyle olacaklar ve iksirleri tekrar yapabilirim. Zaten çoğunun son içim tarihi yaklaşıyordu. Ve gerçekten önemli olanlar **kasada**. Brownieler geçen seferki gibi bütün sandalyeleri yemediler ve masanın üzerine kaka yapmadılar. Yani, aslında her şey çok daha kötü olabilirdi. Çok çok daha kötü.”

Marcia oturdu ve mahvolmuş mor piton derisi ayakkabılarını çıkardı. Bir **ayakkabı yenileme** yapıp yapmamayı düşünürken kurumaları için ateşin yanma koydu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Marcia yapmaması gerektiğini biliyordu. **Büyüyü** kendi rahatı için

kullanmaması gerekiyordu. İşinin gereklerinden biri olduğu için pelerini düzeltmek bir şeydi ama **Büyü** yapmak için sivri burunlu piton ayakkabılara gereksinimi varmış gibi bir numarayı kolay kolay yapamazdı. Böylece ateşin yanında buharlar çıkararak oturdular ve etrafa hafif, ama nahoş küflü yılan kokusu saldılar.

“Benim yedek galoşlarımı alabilirsin,” diye teklif etti Zelda Hala. “Burada çok daha pratiktir.”

“Teşekkür ederim, Zelda, dedi üzüntülü bir sesle Marcia. Galoşlardan nefret ederdi.

“Ah, neşelen, Marcia,” dedi kızdırırcasına Zelda Hala. “En kötü şey denizde oluyor.”

→ 46 ←

BİR ZİYARETÇİ

*Ertesi sabah, Jenna pencereden bakınca İntikam'dan geriye yalnızca seren direği ile rüzgârca uçuşan yırtık yelkenlerin kaldığını gördü. Jenna İntikam'ın nasıl olduğunu ondan geriye nelerin kaldığını merak etmiyordu, ama sabah erken kalkan herkes gibi o da **karanlık** geminin başına gelenleri gördü. Jenna panjuru kapattı ve oradan uzaklaştı. Onun görmek istediği başka bir gemiydi.*

Ejderha Gemi.

Sabahın erken saatlerinde ilkbahar güneşi pırıl pırıl parlıyordu. Jenna kulübeden dışarı çıktı. Ejderha Gemi, hendekte görkemli bir şekilde yüzüyordu. Boynunu uzatmış ve altın kafasını yüzlerce yıl sonra üzerine düşen ilk güneş ışıklarının keyfini çıkarmak için yukarı kaldırmıştı. Ejderhanın boynuyla kuyruğundaki yeşil pulların ışıltısı ve altın rengi gövdesinin parlaltısı karşısında Jenna'nın gözleri kamaştı. Jenna önce ejderhanın uyuduğunu

sandı ama sonra onun da güneşten gözlerinin kamaştığını fark etti. Hotep-Ra, onu toprağın altında gömülü bıraktığından beri Ejderha Gemi'nin gördüğü tek ışık bir lambanın sönük parıltısıydı.

Jenna yokuştan iskeleye indi. Gemi bir gece önce hatırladığından çok daha büyüktü ve sular bataklıktan çekildikten sonra şimdi hendeğe sıkıca oturmuştu. Jenna umarım ejderha kendini kapana kısılmış hissetmiyordur, diye düşündü. Parmaklarının ucunda yükselip elini ejderhanın boynuna koydu.

Günaydın, leydim, dedi ejderhanın sesi.

"Günaydın, ejderha," diye fısıldadı Jenna. "Hendekte rahat ettiğini umarım."

Altında su var ve hava tuzla güneş ışığı kokuyor. Başka ne isteyebilirim ki, diye sordu ejderha.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey," diye ona katıldı Jenna. İskeleye oturdu ve sabah sisinin kıvrımlarının güneşin sıcaklığıyla ortadan kaybolmasını izledi. Sonra kendinden hoşnut bir şekilde Ejderha Gemi'ye dayanıp hendekteki çeşitli yaratıkların şapırtılarını ve oynaşmalarını dinledi. Jenna bütün sualtı sakinlerine alışmıştı. Hendekten Sargossa Denizi'ne kadar uzun yolculuklarına çıkan yılanbalıkları artık onun tüylerini ürpertmiyordu. Su Nixielerine de çok aldırmıyordu. Ama biri ayak başparmağına saplandıktan ve Zeldada Hala bırakması için onu kızgın çatalla tehdit ettiğinden beri çamurda çıplak ayakla gezinmiyordu. Hatta, Jenna bataklık pitonundan bile oldukça hoşlanıyordu, ama bunun asıl nedeni Büyük Erime'den beri geri dönmemiş olmasıydı. Her yaratığın çıkardığı su sesini ve gürültüyü tanıyordu, ama güneşin altında oturup bir su sıçanının şapırtısını ve çamur balığının culup sesini dalgınca dinlerken tanımadığı bir ses duydu.

Yaratık her neyse, dokunaklı bir şekilde inleyip sızlandı. Sonra soluk verip suları şapırdattı ve biraz daha inledi. Jenna daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Aynı zamanda çıkardığı sestten büyük bir yaratık olduğu anlaşılıyordu. Jenna iskelenin üstünde kıvrılmış duran Ejderha Gemi'nin kalın yeşil kuyruğunun arkasına gizlendi; sonra bu kadar gürültü çıkaran yaratığın ne olduğunu görmek için üstünden dikkatle baktı.

Bu çırağı.

İntikam'dan gelmiş gibi görünen ziftli bir tahta kalasın üzerine yüzüstü uzanmış, sadece ellerini kürek gibi kullanarak hendekte ilerliyordu. Yorgunluktan bitkin görünüyordu. Pis yeşil cüppesi üstüne yapışmış, sıcağın buharları çıkıyordu. Uzun siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Başını kaldırıp nereye gittiğine bakacak kadar dahi enerjisi kalmamıştı.

"Hey!" diye seslendi Jenna. "Git buradan." Ona atmak için bir taş aldı.

"Hayır. Lütfen, atma," diye yalvardı çocuk.

Nicko göründü.

"Ne haber, Jenna?" Jenna'nın bakışlarını takip etti. "Hey, *def ol git*, buradan!" diye seslendi.

Çıracak umursamadı. Kalasını iskeleye doğru getirdi ve yorgunluktan bitkin bir şekilde üzerine uzandı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jenna.

"Ben... gemi... battı. Ben kurtuldum."

"Pislikler her zaman yüzeye çıkar," dedi Nicko.

"Her taraf yaratıklarla doluydu. Kahverengi, yapış yapış... şeyler." Çocuğun tüyleri ürperdi. "Bizi bataklığa çektiler. Nefes alamadım. Herkes öldü. Lütfen bana yardım edin."

Jenna tereddüt içinde ona bakakaldı. Onu bataklığa çekerken çığlıklar atan Brownielerle dolu kâbuslar gördüğü için erken kalkmıştı. Jenna'nın tüyleri ürperdi. Bu konuyu düşünmek istemedi. Bunu *düşünmeye* bile dayanamıyordu, gerçekten orada olan bir çocuk için bundan daha kötü ne olabilirdi?

Çırak, Jenna'nın tereddüt ettiğini görünce, tekrar denedi.

"Sı... sizin hayvanınıza yaptığım şey için üzgünüm."

"Boggart bir *hayvan* değil," dedi öfkeyle Jenna. "Ve o *bizim* değil. O bataklık yaratıklarından biri. O kimseye ait değil."

"Ya." Çırak bir hata yaptığını anladı. Daha önce üzerinde çalıştığı konuya geri döndü.

"Özür dilerim. Çok... ama korkuyorum."

Jenna yumuşadı.

"Onu öylece bir kalasın üzerinde bırakamayız," dedi Nicko'ya.

"Ben niye bırakamayacağımızı anlamıyorum," dedi Nicko. "Ama sanırım hendeği kirletiyor."

"Onu içeri alsak daha iyi olur," dedi Jenna. "Hadi, bize yardım et."

Çırağı kalastan indirdiler ve yarı taşıyarak onu kulübeye kadar sürüklediler.

"Vay vay vay, bak kedi ne yakalamış," dedi Zelda Hala. Jenna ve Nicko, çırağı ateşin önüne atıp Çocuk 412'yi uyandırdılar.

Çocuk 412 doğruldu ve uzaklaştı. Çırak içeri girerken bir **karanlık büyü** titreşimi görmüştü.

"Gözünü ondan ayırma, Nicko," dedi Zelda Hala. "Ben gidip ona içecek sıcak bir şey getireceğim."

Zelda Hala bir fincan lahana ve öküzgözü çayıyla geri geldi. Çırak yüzünü buruşturdu, ama başına dikti. En azından sıcaktı.

Bitirdiğinde, Zelda Hala, ona, “Sanırım niçin buraya geldiğini bize anlatsan iyi olur. Ya da Madam Marcia’ya anlatsan daha iyi olur. Marcia bir ziyaretçimiz var,” dedi.

Marcia adadaki sabah yürüyüşünden dönmüş kapıda duruyordu. *İntikam*’a ne olduğunu görmeye gitmişti, ama asıl amacı tatlı ilkbahar havasını solumak ve daha da tatlı olan özgürlüğün tadını çıkarmaktı. Beş haftalık hapis yaşantısından sonra Marcia zayıflamış gözlerinin altı morarmıştı. Bununla beraber önceki geceden çok daha iyi görünüyordu. Tam bir **Beş-Dakikalık Dibine Kadar Temizlik Büyüsü** sayesinde mor ipek cüppesi ve tuniği tertemiz görünüyordu. **Karanlık büyü**nün izlerinden bu sayede kurtulacağını umuyordu. **Karanlık büyü** yapışkan bir şeydi ve Marcia’nın özellikle dikkatli olması gerekiyordu. **İlk cilasını** ardından kemeri ve boynuna asılı Akhu Tılsım’ı pırıl pırıl parlıyordu. Marcia kendini iyi hissetti. **Büyüsü** geri gelmiş ve tekrar Olağanüstü Büyücü olmuştu. Ve her şey yolundaydı.

Galoşlar hariç.

Marcia ayağına giydiği rahatsız edici şeyleri kapıda çıkardı ve parlak ilkbahar güneşinden sonra loş kulübenin içine dikkatle baktı. Ateşin yanında olağandışı bir karanlık vardı ve orada tam olarak kim oturduğunu anlamak Marcia’nın bir saniyesini aldı. Anlar anlamaz, ifadesi karıştı.

“Ah, batan geminin faresi,” dedi.

Çırak hiçbir şey demedi. Hilekâr bakışlarla Marcia’ya bakıyordu, kapkara gözleri tılsıma takıldı.

“Hiç kimse ona dokunmasın,” diye uyardı Marcia.

Jenna, Marcia’nın ses tonuna şaşırdı ve Nicko gibi o da çırağın yanından uzaklaştı. Çocuk 412, Marcia’nın yanına gitti.

Çırak ateşin başında tek başına kaldı. Etrafını çeviren ters bakışlı çemberle yüzleşmek için döndü. Böyle olmaması gerekiyordu. Ona acımaları gerekiyordu. Kraliçecik acımişti. Onu kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Ve de deli Beyaz Cadı'yı. Eski Olağanüstü Büyücü'nün yanlış zamanda araya karışması sadece kötü şanstı.

Jenna, çırağa baktı. Bir şey farklı görünüyordu ama bunun ne olduğunu çıkaramadı. Bunun nedeninin gemide geçirdiği berbat gece olduğunu düşündü. Yüzlerce çılgık atan Brownie tarafından kayan balçığa çekilmek herkese, çocuğun gözlerindeki karanlık ve korkulu ifadeyi vermeye yeterdi.

Ama Marcia, çocuğun niçin farklı göründüğünü biliyordu. Adadaki sabah yürüyüşünde nedenini görmüştü. Bu onun sabah kahvaltısından tiksinesine neden olan bir manzaraydı. Ama Zelda Hala'nın kahvaltılarında tiksirmek için çok fazla şey gerekmediğini kendi kendine kabul etti.

Böylece, çırak ayağa fırlayıp boynuna yapışmak için kollarını uzatarak Marcia'ya doğru koşarken Olağanüstü Büyücü hazırды. Tılsımı yakalamaya çalışan parmakları söküp attı ve çırağı bir şimşegin gürleyen sesiyle kapının dışına yolladı.

Çocuk baygın bir durumda patikaya serildi.

Herkes etrafına toplandı.

Zelda Hala şaşırmıştı. “Marcia,” diye mırıldandı. “Sanırım biraz aşırıya kaçtın. O ne yazık ki bu güne kadar karşılaştığım en nafoş çocuk ama yine de bir çocuk.”

“Bunun önemi yok,” diye sert bir şekilde karşılık verdi Marcia. “Ve onunla işim henüz bitmedi. Lütfen, herkes geri çekilsin.”

“Ama,” diye fısıldadı Jenna. “O bizim kardeşimiz.”

“Sanmam,” dedi hızla Marcia.

Büyü

Zelda Hala elini Marcia'nın omzuna koydu. "Marcia, kızgın olduğunu biliyorum. Mahkûm olarak geçirdiğin onca zamandan sonra böyle davranmaya hakkın var, ama bunun acısını bir çocuktan almamalısın."

"Bunun acısını bir çocuktan almıyorum, Zelda. Beni daha iyi tanıyor olman gerekiyordu. Bu bir çocuk değil. Bu *DomDaniel*."

"Ne?"

"Her neyse, Zelda, ben, **Nekromensır** değilim," dedi Marcia. "Asla can almam. Yalnızca onu bu berbat şeyi yaptığı yere yollaya-
cağım böylece yaptığı kötülükler yanma kâr kalmayacak."

"Hayır!" diye bağırdı çırak kılıklı DomDaniel.

Konuşmak zorunda kaldığı ince, kısık sesle küfretti. O sefil çocuk bu sesle konuştuğunda deli oluyordu, şimdi onun sesiyle konuşmak zorunda kalması ise dayanılmaz bir şeydi.

DomDaniel ayağa kalkmaya çalıştı. Tılsımı geri almayı başaramadığına inanamıyordu. Hepsini aldatmayı becermişti. Yanlış yöne sapan acıma duygularını ortaya çıkarmış ve tılsımı geri almak için doğru zamanı bulana kadar kendine baktırmıştı. Ve sonra... işler ne kadar farklı olacaktı. Umutsuz bir şekilde son bir deneme yaptı. Dizlerinin üstüne çöktü.

"Lütfen," diye yalvardı. "Yanlış anladınız. Bu benim. Ben..."

"**Def ol git!**" diye emretti ona, Marcia.

"*Hayır!*" diye bağırdı DomDaniel.

Ama Marcia devam etti:

**Def ol git.
Olduğun yere,
Ne Zaman, Neysen
O ol!**

Çamur ve balçığın içindeki karanlığın derinliklerine gömülü, *İntikam*¹ a geri döndü.

Zelda Hala üzülmüştü. Çırağın aslında DomDaniel olduğuna hâlâ inanamıyordu. “Bu yaptığın berbat bir şey, Marcia,” dedi. “Zavallı çocuk.”

“Zavallı çocukmuş, sen onu külâhıma anlat,” diye söylendi Marcia. “Burada görmen gereken bir şey var.”

Q

→ 47 ← ÇIRAK

Marcia grubun önüne geçti ve galoşlarıyla elinden geldiği kadar hızlı adımlarla yürüyerek yola koyuldular. Zelda Hala yetişebilmek için tırna kalkmıştı. Selin yarattığı zarar karşısında yüzü dehşetle kısıldı. Her yer çamur, yosun ve balçık kaplıydı. Önceki gece ay ışığında çok kötü görünmemişti. Ve tüm hayvanların herkesin hayatta olduğunu görünce çok rahatlamıştı. Birazcık çamur ve pislik o kadar da önemli değilmiş gibi görünüyordu. Ama gün ışığında her şey sefil göründü. Aniden dehşet içinde bir çığlık attı.

“Tavuk tekнем yok olmuş! Tavuklarım, benim zavallı küçük tavuklarım!”

“Hayatta tavuklardan çok daha önemli şeyler var,” dedi Marcia ve kararlı bir şekilde yürümeye devam etti.

“Tavşanlar!” diye feryat etti Zelda Hala. Aniden oyukların hepsinin kapandığını fark etti. “Zavallı tavşancıklarım, hepsi öldü.”

“Ah, sakın ol, Zelda!” dedi sinirli bir sesle Marcia.

Zelda Hala bir kez daha Marcia bir an önce büyücü kulesine dönse iyi olur, diye düşündü. Marcia mor kıyafetli fareli köyün kavalcısı gibi çamurlara bata çıka önden hızla yürüyordu. Jenna, Nicko, Çocuk 412 ve kafası karışmış Zelda Hala'yı hendeğin yanında, tam ördek havuzunun kenarındaki bir yere getirdi.

Hedeflerine yaklaşırlarken Marcia durdu ve olduğu yerde döndü. “Şimdi, size şunu söylemek istiyorum. Bu hoş bir manzara değil. Belki de sadece Zelda'nın bunu görmesi gerek. Hepinizin kâbuslar görmesine neden olmak istemiyorum.”

“Biz çoktan görmeye başladık,” dedi Jenna. “Dün geceki kâbuslarımdan daha kötü ne olabilir bilmiyorum.”

Çocuk 412 ve Nicko başlarını sallayarak onayladılar. Önceki gece ikisi de çok kötü uyumuşlardı.

“Peki, o zaman,” dedi Marcia. Ördek kümesinin arkasındaki çamuru dikkatlice geçti ve hendeğin yanında durdu. “Bu sabah *bunu* buldum.”

“İgh!” Jenna elleriyle yüzünü kapattı.

“Ah, ah, ah,” diye güçlükle konuştu Zelda Hala.

Çocuk 412 ve Nicko'nun sesi çıkmadı. Mideleri bulanmıştı. Nicko aniden hendeğe doğru gözden kayboldu. Kusuyordu.

Hendeğin yanındaki çamurlu çimenlerde duran şey ilk bakışta boş bir yeşil çuvala benziyordu. İkinci bakışta içi boşaltılmış tuhaf bir korkuluğa benziyordu. Ama üçüncü bakışta, Jenna parmaklarının arasından baktığı şeyin ne olduğunu anladı.

Çırağın boş vücudu.

Çırak sönmüş bir balon gibi bütün canı ve cismi boşalmış olarak yatıyordu. Boş derisi hâlâ çamurun üzerinde ıslak, tuz lekeli cüppesinin içinde, boş bir muz kabuğu gibi atılmış yayılmış duruyordu.

“Bu gerçek çıracak,” dedi Marcia. “Onu bu sabah yürüyüşe çıktığımda buldum. İşte bu yüzden ateşin başında oturan o ‘Çırağın’ bir sahtekâr olduğundan emindim.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Jenna.

“**Tükendi.** Bu eski ve özellikle ¹pis bir numara. Gizli arşivlerden çıkma,” dedi ciddi bir şekilde Marcia. “Kadim **Nekromensırlar** hep bunu yaparlardı.”

“Bu oğlan için hiçbir şey yapamaz mıyız?” diye sordu Zelda Hala.

“Korkarım çok geç,” diye karşılık verdi Marcia. “Artık bir gölgeden başka bir şey değil. Öğlene kadar buhar olup uçacak.”

Zelda Hala burnunu çekti. “Zor bir yaşamı varmış, zavallı küçük yavrucağ. Ailesinden kaçırıldı ve o iğrenç adama çıracak oldu. Silas ve Sarah bunu duyduklarında ne diyeceklerini bilmiyorum. Korkunç bir şey, Zavallı Septimus.”

“Biliyorum,” diye ona katıldı Marcia. “Ama artık onun için hiçbir şey yapamayız.”

“Şey, ben yok olana kadar ya da ondan geriye ne kaldıysa yanında oturacağım,” diye mırıldandı Zelda Hala.

Zelda Hala’yı orada bırakıp kulübeye dönerlerken hepsi kendi düşüncelerine dalmıştı. Zelda Hala kısa bir süre için geri döndü ve Değişken İksirler Ve Özel Zehirler dolabında gözden kayboldu. Diğerleri de sessizlik içinde giysilerine bulaşan çamuru temizleyip kulübeyi derleyip topladılar. Çocuk 412, Jenna’nın ona verdiği yeşil kayayı Brownielerin almadığını görünce rahatladı. Hâlâ koyduğu yerdeydi, yorganın içine dikkatlice sarılmış, ateşin yanındaki sıcak bir köşede duruyordu.

Öğlen, keçiyi çatıdan -geriye ne kaldıysa- tatlılıkla inmeye ikna ettikten sonra Maxie’yi bataklıkta bir yürüyüşe çıkarmaya karar

verdiler. Giderlerken Marcia, Çocuk 412'yi çağırdı. “Bir şey için bana yardım edebilir misin, lütfen?”

Çocuk 412 geride kaldığı için çok mutluydu. O ana kadar Çocuk 412, Maxie'ye alışmıştı, ama onun yanında hâlâ biraz huzursuz oluyordu. Maxie'nin niçin aniden üstüne sıçrayıp yüzünü yaladığını hiç anlayamıyordu. Maxie'nin parıldayan siyah burnunu ve salyalı ağzını gördükçe irkiliyordu. Çocuk 412 bataklığa giden Jenna ve Nicko'ya sevinçle el sallayıp Marcia'nın yanına gitti.

Marcia, Zelda Hala'nın küçük çalışma masasında oturuyordu. DomDaniel'e esir düşmeden önce masa savaşını kazandığı için geri dönünce kontrolü tekrar elinde tutmaya kararlıydı. Çocuk 412, Zelda Hala'nın bazı dolmakalem ve defterlerinin yere saçıldığını fark etti. Marcia kendi kullanacaklarını daha şık bir görünüme **dönüştürmeye** uğraşıyordu. Belli bir **Büyülü** amaçları olduğu için -ya da en azından Marcia olacağını umuyordu- bunu gönül rahatlığıyla yapıyordu. Tabii ki her şey planladığı gibi giderse.

“Ah, işte geldin,” dedi Marcia. Öyle bir ciddiyetle söylemişti ki ne zaman böyle söylese Çocuk 412 kendini sanki yanlış yapmış gibi hissediyordu. Kirli eski bir kitabı masaya attı.

“En sevdiğin renk hangisi?” diye sordu Marcia. “Mavi mi? Yoksa kırmızı mı? Buraya geldiğimizden beri o berbat kırmızı bereyi başından çıkarmadığına göre bence kırmızı.”

Çocuk 412 geriledi. Hiç kimse o güne kadar en sevdiği rengi sormaya tenezzül etmemişti. Zaten kendi de hangi rengi sevdiğini bilmiyordu. Sonra Ejderha Gemi'nin içindeki güzel maviyi hatırladı.

“İm, şey, mavi. Bir tür koyu mavi.”

“Ah, evet. O rengi ben de severim. Altın rengi yıldızlarla beraber, ne dersin?”

“Evet. **Şey...** güzel.”

Marcia elini önündeki kitabın üstünde salladı ve bir şeyler mırıldandı. Bütün sayfalar düzenlenirken kâğıtlar hışırdadı. Zelda Hala'nın notları ve karalamalarını temizlediler; bunun yanında en sevdiği lahana yemeği tarifini de yok edip kendilerini yepyeni, dümdüz, yazmak için mükemmel olan krem rengi kâğıda dönüştürdüler. Sonra üstlerini açık lacivert deriyle kapladılar. Üzerinde altın rengi yıldızlar ve bu günlüğün Olağanüstü Büyücü'nün çırağına ait olduğunu gösteren mor sırtı vardı. Marcia son olarak saf altında bir kopça ve küçük bir gümüş anahtar ekledi.

Büyünün işe yarayıp yaramadığını kontrol etmek için defteri açtı. Marcia defterinin ilk ve son sayfasının Çocuk 412'nin beresiyle aynı renk olan parlak kırmızı olduğunu görmekten memnun oldu. İlk sayfada şu kelimeler yazılıy: Ç RAK GÜNLÜĞÜ.

"İşte," dedi Marcia. Defteri kapattı ve gümüş anahtarla kilitledi. "Güzel görünüyor, değil mi?"

"Evet," dedi Çocuk 412, aklı karışmıştı. Marcia niçin *ona* soruyordu?

Marcia, Çocuk 412'nin gözlerinin içine baktı.

"Şimdi," dedi. "Bende sana geri vermem gereken bir şey var... yüzüğün. Teşekkür ederim. Benim için yaptıklarını hiç unutmayacağım."

Marcia yüzüğü kemerindeki cepten çıkardı ve özenle masanın üstüne koydu. Kuyruğu ağzında masanın üstünde kıvrılmış duran ejderha yüzüğü ve parlak zümrüt yeşili gözlerini görmek Çocuk 412'yi çok mutlu etti. Ama her nedense uzanıp onu almakta tereddüt etti. Marcia'nın başka bir şey söylemek üzere olduğunu tahmin etti. Ve işte geliyordu.

"Bu yüzüğü nerede buldun?"

Çocuk 412 anında suçluluk hissetti. Demek yanlış bir şey yapmıştı. Bütün bunların nedeni buydu.

“Bu... buldum onu.”

“Nerede?”

“Tünele yuvarlandım. Şu, Ejderha Gemi’ye gidene. O zamanlar bilmiyordum ama. Karanlıktı. Göremiyordum. Ve sonra yüzüğü buldum.”

“Yüzüğü taktın mı?”

“Şey, evet.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“I... ışıdı. Böylece nerede olduğumu görebildim.”

“Peki, parmağına oldu mu?”

“Hayır. Şey, önce olmadı. Ama sonra oldu. Küçüldü.”

“Ah. Sana bir şarkı söylediğini sanmıyorum, yoksa söyledi mi?”

Çocuk 412 gözlerini ayaklarına dikmişti. Ama başını kaldırıp Marcia’ya baktı ve Olağanüstü Büyücü’nün gözlerinde bir gülümseme yakaladı. Onunla alay mı ediyordu?

“Evet. Söyledi.”

Marcia düşünüyordu. O kadar uzun süre bir şey söylemedi ki Çocuk 412 konuşması gerektiğini düşündü.

“Bana kızgın mısın?”

“Sana niçin kızgın olayım ki?” diye karşılık verdi.

“Çünkü yüzüğü aldım. O ejderhaya ait, değil mi?”

“Hayır, o ejderha efendisine ait.” Marcia gülümsedi.

Çocuk 412 şimdi merak etmeye başladı. Bu ejderha efendisi de kimdi? Kızacak mıydı acaba? Çok büyük biri miydi? Onun yüzüğünün Çocuk 412’de olduğunu öğrenince ona ne yapacaktı?

“Bunu...” dedi tereddüt içinde. “Bunu ejderha efendisine geri verebilir misin? Ve onu aldığım için özür dilediğimi söyler misin?” Yüzüğü masanın üzerinde Marcia’ya geri itti.

“Peki,” dedi Marcia ve yüzüğü aldı. “Onu ejderha efendisine geri vereceğim.”

Çocuk 412 iç çekti. Yüzüğü sevmiştir. Sadece ona yakın olmak bile kendini mutlu hissetmesine yetmişti ama başka birisine ait olduğunu duymak onu şaşırtmamıştır. Yüzük ona çok fazlaydı.

Marcia Ejderha Yüzüğü’ne birkaç saniye baktı.

“İşte,” gülümsedi. “Bu senin yüzüğün.”

Çocuk 412 anlamadan ona bakakaldı.

“Ejderha efendisi *sensin*,” dedi Marcia. “Bu senin yüzüğün. Ah, evet ve onu almış olan kişi özür dilediğini söyledi.”

Çocuk 412’nin dili tutulmuştu. Avucunda duran yüzüğü bakakaldı. Yüzük *onundu*.

“Ejderha efendisi *sensin*,” diye tekrar etti Marcia. “Çünkü yüzük seni seçti. Sıradan birine şarkı söylemez. Ve uymayı seçtiği *senin* parmağındı, benimki değil.”

“Niçin?” diye fısıldadı Çocuk 412. “Niçin ben?”

“Sende şaşırtıcı bir **Büyü** gücü var. Sana bunu daha önce söyledim. Belki şimdi bana inanacaksın.” Gülümsedi.

“Ben... ben gücün yüzükten geldiğini sanıyordum.”

“Hayır. Senden geliyor. Unutma, Ejderha Gemi yüzük bile olmadan seni tanıdı. O *biliyor*. Unutma, en son olarak ilk Olağanüstü Büyücü olan Hotep-Ra tarafından takıldı. Ona benzeyen birini bulmak için çok uzun zamandır bekliyor.”

“Ama yüzlerce yıldır gizli bir tünelde kalmış olduğundan olabilir.”

“Bu bir neden değil,” dedi esrarengiz bir şekilde Marcia. “Biliyorsun ki her şey eninde sonunda yoluna girer.”

Çocuk 412, Marcia’nın haklı olduğunu düşünmeye başladı.

“Demek cevabın hâlâ hayır?”

“Hayır mı?” diye sordu Çocuk 412.

“Benim çırağım olmak için. Sana şimdi söylediğim şey fikrini değiştirdi mi? Benim çırağım olacak mısın? Lütfen?”

Çocuk 412 kazağının ceplerini karıştırdı ve Marcia ilk kez ondan çırağı olmasını istediğinde verdiği **muskayı** çıkardı. Minik gümüş kanatlara baktı. Her zamanki gibi pırıl pırıl parlıyordu ve üzerindeki kelimeler hâlâ ÖZGÜRCE UÇ diyordu.

Çocuk 412 gülümsedi.

“Evet,” dedi. “Çırağın olmak istiyorum. Hem de çok.”

→ 48 ← ÇIRAK YEMEĞİ

Çırağı geri getirmek kolay değildi. Ama Zelda Hala bunu başarmıştı. Kendi **güçlü çıkagelmek** ve **acil acilinin** bir etkisi olmuştu, ama uzun bir süre için değil. Kısa bir süre sonra çirak tekrar yok olmaya başlamıştı. İşte o zaman bu konuda yapacağı tek bir şey olduğuna karar vermişti: **Dinçlik Voltları**.

Dinçlik Voltları biraz kumar sayılırdı, çünkü Zelda Hala iksiri kulübeye taşındığı zaman çatıda bulduğu **karanlık** bir reçeteden geliştirmişti. **Karanlık** tarafının nasıl işleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir şey ona belki ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söylemişti. Bir damla **karanlık**. Biraz telaşa kapılan Zelda Hala kapağı açtı. Minik kahverengi cam şişeden parlak mavi-beyaz bir ışık fışkırdı ve onu neredeyse kör etti. Zelda Hala gözündeki benekler kaybolana kadar bekledi, sonra elektrik mavisi pelteyi çırağın diline dik-

katlice damlattı. Bir Beyaz Cadı'nın kolay kolay yapmayacağı bir şekilde uğur getirsin diye parmaklarını birleştirdi ve bir an için nefesini tuttu. Aniden çırak ayağa kalktı ve gözlerini açarak baktı ki Zelda Hala neredeyse sadece aklarını görebildi. Sonra içini çekti ve tekrar samanların içine kıvrılarak uykuya daldı.

Dinçlik Voltları iş yaramıştı, ama Zelda Hala, çırak tamamen iyileşmeden önce başka bir şey daha yapması gerektiğini biliyordu. Onu efendisinin pençelerinden **kurtarması** gerekiyordu. Böylece tekrar ördek havuzunun yanına oturdu ve güneş batıp koyu turuncu dolunay Marram Bataklığı'nın ufkunda hafif yükseldiğinde Zelda Hala ördek havuzuna **baktı**. Bilmek istediği bir iki şey vardı.

Gece bastırmış ay gökyüzünde iyice yükselmişti. Zelda Hala, çırağı derin uykusunda bırakıp yavaşça eve doğru yürüdü. Çocuğu ördek kümesinden götürmeden önce günlerce uyuması gerektiğini biliyordu. Zelda Hala, çocuğun biraz daha uzun bir süreyi onunla geçireceğini biliyordu. Başka bir yolunu kaybetmişle ilgilenme vakti gelmişti, Çocuk 412 artık tamamen iyileşmişti.

Mavi gözleri karanlıkta parlayan Zelda Hala ördek havuzunda gördüğü görüntülere kendini kaptırmış ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak hendek patikasından ilerliyordu. Kafası o kadar meşguldü, ki kulübenin önündeki iskeleye gelene kadar başını kaldırmadı. Gördüğü manzaradan memnun değildi.

Hendek çok kötü bir durumda, diye huzursuzca düşündü, Zelda Hala. Çok fazla tekne yan yana sıkışmış. Avcı'nın kokmuş kanosu ve pejmürde yaşlı *Muriel İki* yetmiyormuş gibi şimdi köprünün diğer yanında bağlanmış, içinde bir o kadar moruk hayalet olan moruk bir balıkçı teknesi vardı.

Zelda Hala, hayaletin yanına gitti ve her zaman -özellikle de çok yaşlı olanlarla- yaptığı gibi yüksek sesle tane tane konuştu. Onu çok kaba bir soru sormak için uyandırdığı halde yaşlı hayalet, Zelda Hala'ya karşı aşırı olağanüstü nazik davrandı.

“Hayır, madam,” dedi kibarca. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. O kötü geminin iğrenç gemicilerinden biri değilim. Ben Alther Mella'yım, eğer doğruyu söylemem gerekirse ya da Alther Mella'ydım. Olağanüstü Büyücü. Hizmetinizdeyim, madam.”

“Gerçekten mi?” dedi Zelda Hala. “Pek beklediğim gibi görünmüyorsunuz.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,” dedi kibarca Alther. “Sizi selamlamak için tekнемden inmediğim için kabalığımı bağışlayın. Ama eski tekнем *Molly*'de kalmam gerekiyordu yoksa **geri döndürülecektim**. Ama sizinle tanıştığıma sevindim, madam. Anladığım kadarıyla siz Zelda Heap'siniz.”

“Zelda!” diye kulübeden seslendi Silas.

Zelda Hala kulübeye baktı, şaşırmıştı. Bütün mumlarla fenerler yanıyordu ve içi insan doluymuş gibiydi.

“Silas?” diye seslendi. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Orada kal,” diye bağırdı Silas. “Buraya gelme. Bir saniye sonra dışarı çıkıyoruz!” Kulübenin içinde gözden kayboldu. Zelda Hala, onun “Hayır, Marcia,” dediğini duydu. “Ona dışarıda kalmasını söyledim. Her neyse, Zelda'nın yola gireceğini *hayal* bile etmem. Hayır, başka lahana kalıp kalmadığını bilmiyorum. Niçin *on* lahana istiyorsun?”

Zelda Hala balıkçı teknesinin pruvasında rahatça yayılmış oturan Alther'e döndü. “Niçin içeri giremiyorum?” diye sordu. “Neler oluyor? Silas buraya nasıl geldi?”

“Bu uzun bir hikâye, Zelda,” dedi hayalet.

“Sen anlatabilirsin,” dedi Zelda Hala. “Çünkü başka birinin anlatmaya zahmet edeceğini sanmıyorum. Bütün lahana stokumu yağmalıyorlar gibi.”

“Peki,” dedi Alther. “Bir gün bir şey için, ih, iş için DomDaniel’in dairesindeydim ki Avcı gelip ona hepinizin nerede olduğunu söyledi. Büyük Don olduğu sürece güvende olduğunuzu biliyordum, ama Büyük Erime geldiğinde başınızın belaya gireceğini düşündüm. Haklıydım. Erime başlar başlamaz DomDaniel Tatsız Dere’ye gitti ve Avcı’yı buraya getirmeye hazır olan o berbat gemisini aldı. Hepinizi güvenli bir yere götürmek üzere size bir gemi ayarlaması için limandaki sevgili dostum Alice’i ayarladım. Silas bütün Heaplerin de gelmesi konusunda ısrar etti, bu durumda limana gitmek için ona *Molly*’yi teklif ettim. Jannit Marten onu kayıkhanesinde saklıyordu, ama Silas tekneyi suya indirdi. Jannit *Molly*’nin durumundan memnun değildi, ama onarılmasını bekleyemedik. Ormanda durup Sarah’ı aldık; oğlanların hiçbiri gelmek istemediği için çok kızdı. Onlar olmadan yola çıktık. Küçük, teknik bir sorunla karşılaşana kadar hızla ilerledik. Aslında büyük bir teknik sorun. Silas ayağıyla teknenin dibini deldi. Onu tamir ederken *İntikam* bizi geçti. Şans yüzümüze de güldü de kim olduğumuzu anlamadılar. Sarah çok kötü bir durumdaydı. Her şeyin bittiğini düşündü. Sonra, bütün o olanların üzerine, o fırtınaya yakalandık ve bataklığa sürüklendik. *Molly*’le yaptığım yolculukların en güzellerinden biri değildi. Ama işte buradayız ve biz tekneyle uğraşırken siz her şeyi fevkalade şekilde idare ettiniz.”

“Çamuru saymazsak,” diye mırıldandı Zelda Hala.

“Kesinlikle,” diye ona katıldı Alther. “Ama deneyimlerime göre **karanlık büyü** her zaman arkasında bir pislik bırakır. Daha da kötü olabilirdi.”

Zelda Hala karşılık vermedi. Kulübeden gelen gürültü bir şekilde dikkatini dağıtmıştı. Aniden büyük bir çatırtıyı ardından yükselen sesler takip etti.

“Alther, orada neler oluyor?” diye sordu Zelda Hala. “Kulübeden sadece birkaç saatliğine uzaklaştım ve döndüğümde evimde kıyamet koptuğunu görüyorum ve içeri girmeme bile izin verilmiyor. Eğer bana sorarsan Marcia bu kez çok ileri gitti.”

“Bu bir Çırak Yemeği,” dedi Alther. “Şu Genç Ordu’daki delikanlı için. Biraz önce Marcia’nın yeni çırağı oldu.”

“Gerçekten mi? Bu *harika* bir haber,” diyen Zelda Hala, neşelendi. “Hatta, mükemmel bir haber. Ama biliyor musun, onun çırağı olmasını bekliyordum.”

“Bekliyor muydun?” dedi Alther, Zelda Hala’ya ısınmaya başlamıştı. “Ben de bekliyordum.”

“Ama,” diye iç çekti Zelda Hala. “Bu yemek şakası olmasa da olurdu. Bu akşam için yılanbalığı yahnisi ve fasulye yapmayı planlamıştım.”

“Bu akşam Çırak Yemeği olması gerekiyor, Zelda,” dedi Alther. “Çırağın büyücünün teklifini kabul ettiği günde yapılması gerekiyor. Yoksa büyücü ve çırak arasındaki anlaşma geçersiz olur. Ve bu anlaşmayı tekrar yapamazsın... sadece bir şansın var. Yemek yok, anlaşma yok, çırak yok.”

“Ah, anladım,” dedi neşeli bir şekilde Zelda Hala.

“Marcia benim çırağım olduğu gün çok sıkı bir gece geçirmiştik,” dedi. “Bütün büyücüleri toplamıştık. O günlerde daha da çok vardı. Yemek şölenini büyücü kulesinin holünde yapmıştık... hiç orada bulundun mu, Zelda?”

Zelda Hala olumsuzca başını iki yana salladı. Büyücü kulesi ziyaret etmek isteyeceği bir yerdi ama Silas’m Alther’in çıraklığını

yaptığı kısa süre içinde, her nedense işleri seren, önceki Beyaz Cadı Betty Crakle'dan devraldığı Ejderha Gemi'nin koruyuculuğunu yapmakla meşguldü.

“Ah, şey, umarım bir gün görürsün. Çok harika bir yer,” dedi. O zamanlar etraflarındaki lüks ve **Büyüyü** hatırladı. Bir balıkçı teknesinin yanındaki bu uydurma parti biraz değişik, diye düşündü Alther.

“Şey, Marcia'nın çok kısa bir zamanda geri döneceğine dair büyük umutlarım var,” dedi Zelda Hala. “Göründüğü kadarıyla o DomDaniel denen o iğrenç adamdan kurtulduk.”

“O, DomDaniel denen adamın çırağıydım ben,” diye devam etti Alther. “Çırak Yemeği'm sadece peynirli bir sandviçten ibaretti. O sandviçi yediğim için her şeyden daha çok pişmanım, Zelda. Beni yıllarca o adama bağladı.”

“Onu büyücü kulesinden **Q**itene kadar,” diye kıkırdadı Zelda Hala.

“Onu, ben itmedim. O *atladı*,” diye itiraz etti Alther. Ama *yine de*. Ve son kez, hayır, diye şüphelendi.

“Peki, iyi olmuş, her ne olduysa,” dedi Zelda Hala. Kulübenin açık pencere ve kapılarından gelen heyecanlı ses uğultusundan dikkati dağılmıştı. Gürültünün içinde Marcia'nın kolayca tanınan sesi duyuldu:

“Hayır, bırak onu, *Sarah* alsın, Silas. Sen düşürürsün.”

“Şey, o zaman yere bırak, eğer o *kadar* sıcaksa.”

“Ayakkabılarıma dikkat et, tamam mı? Ve ne olur şu köpeği çek.”

“Zavallı ördek. Her zaman ayağıma dolaşıyor. İhh, şimdi üzerine bastığım ördek kakası mı?”

Ve son olarak: “Ve şimdi çırağımın önden gitmesini istiyorum, lütfen.”

Çocuk 412 kapıdan çıktı. Elinde bir fener vardı. Masayla iskemleleri taşıyan Silas ve Simon ardından geldiler. Sonra Jenna ve Sarah

çeşitli tabak, şişe ve bardaklarla çıktılar. Ve ağzına kadar on lahanayla dolu bir sepet taşıyan Nicko. Niçin bir sepet lahana taşıdığı hakkın-
da hiçbir fikri yoktu ve nedenini de sormayacaktı. Marcia'nın yep-
yeni mor piton ayakkabılarının (Çırak Yemeği'nde *galoş* giyiyor ol-
ması imkânsızdı.) üstüne basmıştı ve yoluna çıkmamaya çalışıyordu.

Marcia elinde Çocuk 412 için **yaptığı** mavi derili Çırak Günlü-
ğü'yle dikkatlice çamurun üstüne bastı.

Grup kulübeden çıkarken son bulutlar kayboldu ve ay göğe
yükselip gümüş rengi ışığıyla iskeleye giden geçit törenini aydınlat-
tı. Silas ve Simon masayı Alther'in teknesi *Molly*'nin yanına yerleş-
tirdiler. Üzerine geniş bir örtü örttüler, sonra Marcia her şeyin nasıl
yerleştirileceğini söyledi. Nicko lahana sepetini tam Marcia'nın ona
söylediği gibi masanın ortasına koydu.

Marcia el çırparak herkesi susturdu.

"Bu hepimiz için önemli bir gece," dedi. "Ve çırağıma hoş gel-
din demek istiyorum."

Herkes nazikçe alkışladı.

"Ben uzun nutuklar atan biri değilim," diye devam etti Marcia.

"Ben öyle hatırlamıyorum," diye Zelda Hala'ya fısıldadı Alt-
her. Beyaz Cadı kendini partinin dışında hissetmesin, diye teknede
hayaletin yanında oturuyordu. Bir an onun hayalet olduğunu unutup
onu arkadaşça dürttü ve kolu içinden geçip dirseği *Molly*'nin direğine
çarptı.

"Ahh!" diye bağırdı Zelda Hala. "Ah, özür dilerim, Marcia. De-
vam et."

"Teşekkür ederim, Zelda, edeceğim. Söylemek istediğim şey
on seneyi bir çırak arayarak geçirdim ve birkaç **umut verici**yle kar-
şılaşmış olsam da şu ana kadar aradığımı bulamadım."

Marcia, Çocuk 412'ye döndü ve gülümsedi. “Bundan sonraki yedi yıl bir gün için çırağım olmayı kabul ettiğin için sana teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Birlikte harika vakit geçireceğiz.”

Marcia'nın yanında oturan Çocuk 412, Marcia ona Çırak Günlüğü'nü verirken kıpkırmızı kesildi. Nemli elleriyle günlüğü sıkıca tutup asla çıkmayacak ve ona her zaman hayatını değiştiren bu geceyi hatırlatacak mavi derinin üstünde iki hafif kirli el izi bıraktı.

“Nicko,” dedi Marcia. “Lahanaları çıkarır mısın?”

Nicko, Marcia'ya özellikle salakça bir şey yaptığında aynı Maxie'ye baktığı gibi bir ifadeyle baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Lahana sepetini aldı ve masanın etrafında dolaşıp onları dağıtmaya başladı.

“İh, teşekkür ederim, Nicko,” dedi Silas. Ona verilen lahanayı aldı ve ellerinin arasında tutup ne yapacağını merak etti.

“Hayır,” diye bağırdı Marcia. “Onlara *verme*. Lahanaları tabaklara koy.”

Nicko, Marcia'ya başka bir Maxie bakışı attı (bu kez keşke oraya kaka yapmasaydın bakışı gelmişti), sonra çabucak her tabağa bir lahana koydu.

Maxie dahil herkesin lahanası tabaklara konunca, Marcia sessizlik için elini kaldırdı.

“Bu bir ne isterseniz yemeği. Her lahana en çok yemek istediğiniz şeye isteyerek **dönüşmek için hazırlandı**. Sadece elinizi lahananın üstüne koyun ve ne istediğinize karar verin.”

Herkes ne isteyeceğine karar verirken heyecanlı bir konuşma oldu ve lahanalarını **dönüştürdüler**.

“Bu iyi lahanaların canice boşa harcanması,” diye Alther'e fısıldadı Zelda Hala. “Keşke lahana güveci yapsaydım.”

“Şimdi hepiniz karar verdiniz,” dedi şamatanın içinde duyulan bir sesle Marcia. “Söylenmesi gereken tek bir şey kaldı.”

“Çabuk ol, Marcia!” diye bağırdı Silas. “Benim balık böreğim soğuyor.”

Marcia, Silas’a bıkkın bir bakış attı.

“Çıracak büyücüye hayatının yedi yıl bir gününü sunarken büyücünün de çırağa bir şey sunması gelenekseldir,” diye devam etti Marcia. Aynı Zelda Hala’nın her zaman yaptığı gibi koca bir tabak yılanbalığı türlü su ve etli hamurun neredeyse arkasında saklanmış olan Çocuk 412’ye döndü.

“Benden ne istersin?” diye ona sordu Marcia. “Ne istersen söyle. Onu sana vermek için elimden geleni yapacağım.”

Çocuk 412 tabağına bir göz attı. Sonra etrafında toplanan insanlara baktı ve onlarla tanıştığından beri hayatının ne kadar farklı olduğunu düşündü. Kendini o kadar mutlu hissediyordu ki istediği başka hiçbir şey yoktu. Bir şey hariç. Düşünmeye bile çok korktuğu büyük ve imkânsız bir şey.

“Ne istersen,” dedi yumuşakça Marcia. “Her ne istersen.”

Çocuk 412 yutkundu.

“Kim olduğumu bilmek istiyorum,” dedi yavaşça.

→ 49 ←

SEPTIMUS HEAP

Koruyucunun kulübesinin bacasının üstüne tünleyen fırtına martısını hiç kimse fark etmedi. Bir gece önce gelmişti ve büyük bir ilgiyle Çırak Yemeği'ni izliyordu. Zelda Hala'nın ne yapmak üzere olduğunu fark edince içini bir mutluluk sardı. Martı her zaman Beyaz Cadı'nın bu konuda özel bir yeteneği olduğunu düşünüyordu.

"Bu gece bunun için harika," diyordu Zelda Hala, hendeğin üstündeki köprüde dururken. "Güzel bir dolunay var ve hendeğin bu kadar durgun olduğunu hiç görmedim. Herkes köprüye sığabilir mi? Marcia biraz kenara kayıp Simon'a yer aç."

Simon sanki ona yer açılmasını istemiyormuş gibiydi.

"Beni merak etmeyin," diye mırıldandı. "Niye hayatının en büyük alışkanlığından vazgeçsin ki?"

"Sen ne dedin, Simon?" diye sordu Silas.

"Hiçbir şey."

“Onu rahat bırak, Silas,” dedi Sarah. “Son zamanlarda çok kötü günler geçirdi.”

“Son zamanlarda hepimiz kötü günler geçirdik, Sarah. Ama etrafta dolaşp mızımızlanmıyoruz.”

Zelda Hala köprüünün korkuluğuna alingan bir şekilde vurdu.

“Eğer herkes incir çekirdeğini doldurmayacak kadar önemsiz şeyleri konuşmayı bitirdiyse önemli bir soruyu cevaplandırmaya çalışacağımızı size hatırlatmak isterim.”

Grubun üstüne sessizlik çöktü. Zelda Hala’yla beraber, Çocuk 412, Sarah, Silas, Marcia, Jenna, Nicko ve Simon hendeğin üstündeki köprüye sıkıştılar. Arkalarındaki Ejderha Gemi’nin boynu iyice yukarılarından bir kavis çiziyordu. Koyu yeşil gözleri hendeğin sakin sularının üzerinde yüzen ayın yansımasına dikkatle bakıyordu.

Önlerinde, ayın yansıması göülebilsin, diye biraz geriye itilmiş *Molly*, pruvasında oturan Alther’le beraber manzarayı ilgiyle izliyordu.

Simon köprüünün kenarında isteksizce duruyordu. Bütün bu gürültü patırtının neden olduğunu anlamamıştı. Bir Genç Ordu yumurcağının kim olduğu kimin umurundaydı ki? Özellikle de bu Genç Ordu yumurcağı en büyük rüyasını ondan çalan kişiye. Çocuk 412’nin anne ve babasının kim olduğu onu ilgilendiren ya da aklına gelebilme olasılığı olan en son şeydi. Böyle olunca, Zelda Hala ayı çağırırken, Simon özellikle sırtını döndü.

“Ay Kardeş, Ay Kardeş,” dedi yumuşakça Zelda Hala. “Göster bize, eğer istersen, Genç Ordu’dan Çocuk 412’nin ailesini göster.”

Aynı ördek havuzunda olduğu gibi ayın yansıması, kocaman beyaz bir daire hendeği doldurana kadar büyüdü. Önce dairenin içinde belli belirsiz gölgeler belirmeye başladı; yavaş yavaş herkes kendi yansımasını görene kadar netleşti.

Marcia hariç herkesten bir hayal kırıklığı mırıltısı yükseldi. Olağanüstü Büyücü sesi çıkmıyormuş gibi görünen Çocuk 412’de başka hiç kimsenin fark etmediği bir şey fark etmişti. Çocuk 412’nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ve sanki bacakları her an yabani havuç püresine dönebilirdi. Keşke kim olduğunu bilmek istemeseydim dedi kendi kendine. Gerçekten bilmek istediğini sanmıyordu. Ya ailesi rezilse? Ya söylendiği gibi Genç Ordu’ysa? Ya DomDaniel ise? Tam Zelda Hala’ya teşekkür ederim fikrimi değiştirdim, artık kim olduğum umurunda değil diyecekti ki Zelda Hala konuştu.

“Her şey her zaman görüldüğü gibi olmayabilir,” diye köprüdeki herkese hatırlattı. “Unutmayın, ay her zaman doğruyu söyler. Gerçeği nasıl gördüğümüz bize bağlıdır, aya değil.”

Yanında duran Çocuk 412’ye döndü. “Söyle bana,” diye ona sordu. “Gerçekten ne görmek istersin?”

Çocuk 412’nin verdiği karşılık beklediği cevap değildi.

“Annemi görmek istiyorum,” diye fısıldadı.

“Ay Kardeş, Ay Kardeş,” dedi yumuşakça Zelda Hala. “Göster bize, eğer istersen Genç Ordu’dan Çocuk 412’nin annesini.”

Ayın beyaz dairesi hendeği doldurdu. Bir kez daha belli belirsiz gölgeler belirmeye başladı. Ve sonra tekrar kendi yansımalarını gördüler. Ortak bir itiraz sızlanması duyuldu, ama çabucak kesildi. Farklı bir şey oluyordu. Yansılardan birer birer insanlar kayboluyordu.

Önce Çocuk 412’nin kendisi kayboldu. Sonra Simon, Jenna, Nicko ve Silas gittiler. Sonra Marcia’nın yansıması solarken onu Zelda Hala takip etti.

Aniden Sarah aydaki, diğerleri gibi yok olmayı bekleyen, kendi yansımasına baktığını fark etti. Ama bu yansıma yok olmadı. Git-tikçe güçlenip netleşti, en sonunda Sarah Heap beyaz ay çemberinin tam ortasında tek başına duruyordu. Herkes bunun artık sadece bir yansıma olmadığını görebiliyordu. Bu cevaptı.

Çocuk 412 afallamış durumda Sarah'ın resmine bakıyordu. Sarah Heap nasıl olur da onun annesi olurdu? *Nasıl?*

Sarah gözlerini hendekten kaldırıp Çocuk 412'ye çevirdi.

"Septimus," dedi yarı fısıltılı bir sesle.

Zelda Hala'nın Sarah'a göstermek istediği başka bir şey vardı.

"Ay Kardeş, Ay Kardeş," dedi Zelda Hala. "Göster bize, eğer istersen Sarah ve Silas Heap'in yedinci çocuklarını göster. Bize *Septimus Heap'i* göster."

Sarah Heap'in görüntüsü yavaşça kayboldu ve yerine...

Çocuk 412'ninki geldi.

Birkaç saniye önce Çocuk 412'nin kim olduğunu tahmin eden Marcia da dahil olmak üzere herkes güçlükle nefes aldı. Sadece o, Çocuk 412'nin ailesinde kendi yanınasının yok olduğunu fark etmişti.

"Septimus?" Sarah, Çocuk 412'nin yanına diz çöktü ve dikkatlice ona baktı. Çocuk 412'nin gözleri onunkilere dikilmişti. "Biliyor musun, sanırım gözlerin aynı babaninkiler gibi yeşile dönüşmeye başlıyor," dedi Sarah. "Ve benimkiler gibi. Ve ağabeylerin gibi."

"Değişiyorlar mı?" diye sordu Çocuk 412. "Gerçekten mi?"

"Bunu çıkarmamda bir sorun var mı?" diye sordu Sarah.

Çocuk 412 başını iki yana salladı. Annelerin işi buydu. Şapkalarınınla oynamak.

Marcia kuledeki dairesinde başına geçirdiğinden beri ilk kez Çocuk 412'nin beresini nazikçe çıkardı. Septimus sularını silkeleyen bir köpek gibi, eski yaşamından, eski korkularından, eski adından kurtulmak için başını sallayınca saman rengi kıvrırcık saçlar dışarı döküldü.

Gerçekten olduğu kişiye dönüşüyordu.

Septimus Heap.

ZELDA HALA ÖRDEK HAVUZUNDA NE GÖRDÜ

Q

Tekrar Genç Ordu çocuk yuvasındayız.

Genç Ordu çocuk yuvasının loş karanlığında başebe bezgince oturdu. Sanki birisinin gelmesini bekliyormuş gibi kapıya kaçamak bakışlar atıyordu. Hiç kimse gelmedi.

Bir ya da iki dakika sonra iskemlesinden kalktı ve kendi bebeğinin ağladığı beşiğe gidip çocuğu kucığına aldı. İşte o anda kapı hızla açıldı ve başebe olduğu yerde döndü. Korkmuş yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.

Kapıda uzun boylu siyahlar giymiş bir kadın duruyordu. Siyah dar cüppesinin üstüne beyaz hemşire önlüğü giymişti ama belindeki kırmızı kuşağında DomDaniel'in üç siyah yıldızı vardı.

Septimus Heap için gelmişti.

Hemşire geç kalmıştı. Çocuk yuvasına gelirken yolunu kaybetmişti ve şimdi hem korkuyordu hem de akli karışmıştı. DomDaniel geç kalmayı hoş görmezdi. Aynen ona söylendiği gibi başebeyi bir

bebekle beraber gördü. Başebenin kucağında kendi çocuğunu tuttuğunu ve Septimus'un yuvanın loş gölgelerindeki bir beşikte uyuduğunu bilmiyordu. Hemşire başebenin yanına gitti ve çocuğu ondan aldı. Ebe itiraz etti. Bebeğini hemşireden geri almak için boğuştu ama umutsuz durumu hemşirenin sular yükselmeden gemiye dönme kararlılığıyla karşılaşınca yenik düştü.

Daha uzun ve genç olan hemşire kazandı. Bebeği üç siyah yıldızla süslü, uzun kırmızı bir örtüye sardı ve daha birkaç saat önce peşinde koşan Sarah Heap'in ne hissettiğini tam anlamıyla hissetti ve çığlık çığlığa ebenin önünden kaçtı. Başebe kışlanın önünde takipten vazgeçmek zorunda kaldı, çünkü üç siyah yıldızla havasını atan hemşire nöbetçiye ebeyi tutuklatmış ve zafer içinde ebenin kendi çocuğunu DomDaniel'e götürürken gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Çocuk yuvasında çocuklara bakıcılık yapıyor olması gereken yaşlı kadın uyandı. Öksürüp hırıltıyla soluyarak ayağa kalktı ve dört tane gece biberonlarını hazırladı. Üçüzler (Çocuk 409, Çocuk 410, Çocuk 411) için birer tane ve bir tane de, sonraki on yıl boyunca Çocuk 412 olarak bilinecek Genç Ordu'ya yeni askere alınan on iki saatlik Septimus Heap için.

Zelda Hala iç çekti. Böyle olmasını bekliyordu. Ondan sonra Ay'dan ebenin çocuğunu göstermesini istedi. Bilmesi gereken başka bir şey daha vardı.

Hemşire zamanında tekneye döndü. Teknenin kışında bir Şey duruyordu ve yaşlı bir balıkçı gibi tek küreği kullanarak ona doğru yanaştı. Hemşire diğer tarafta iri siyah bir ata binen **karanlık** süvariyle karşılaştı. Hemşireyle çocuğu arkasına aldı ve dörtlüce geceye karıştı. Önlerinde uzun ve rahatsız bir yolculuk vardı.

Kötü Topraklarda, eski kayağantaşı madeninin yukarılarındaki DomDaniel'in inine geldiklerinde ebenin bebeği avaz avaz ağlıyor ve hemşirenin başı çok kötü ağrıyordu. DomDaniel yedinci oğlun yedinci oğlu Septimus Heap olması gereken ödülünü bekliyordu.

*Her büyücü ve **Nekromensır**'ın hayal ettiği çırak. Kaleye dönabilmesi ve hakkı olan şeyi geri alabilmesi için gereken gücü ona verecek çırak.*

*Avaz avaz ağlayan bebeğe uzaktan baktı. Bebeğin feryatları başının ağrımasına ve kulaklarının çınlamasına neden oldu. Yeni doğan bir bebeğe göre iri ve de çirkin, diye düşündü DomDaniel. Bebekten pek hoşlanmadı. **Nekromensır** hemşireye, bebeği götürmesini söylerken, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.*

Hemşire, bebeği hazırlanmış beşiğe koydu ve yatmaya gitti. Ertesi gün uyanamayacak kadar hastıydı ve hiç kimse ebenin oğlunu ertesi akşama kadar doyurma zahmetine girmedi. Bu çırak için Çırak Yemeği yapılmadı.

*Zelda Hala ördek havuzunun yanında oturup gülümsedi. Çırak **karanlık** efendisinden kurtulmuştu. Septimus Heap yaşıyordu ve ailesini bulmuştu. Prenses güvendeydi. Marcia'nın sık sık söylediği bir şeyi hatırladı: Her şey en sonunda yoluna girer.*

SONRASI...

Kime ne oldu...

KAPI BEKÇİSİ GRINGE

Gringe kaledeki bütün büyük değişiklikler boyunca Kuzey Kapısı'nın kapı bekçisi olarak kaldı. Bunu kabul etmek yerine kaynar yağ kazanına atlamayı tercih etse de, Gringe işini seviyordu ve kale surlarının altında geçen zorlu yıllardan sonra ailesine Gözcü Kulesi'nde güvenli bir yuva bulmasını sağladı. Marcia'nın ona yarım lira verdiği gün Gringe için önemli bir gün olmuştu. O gün, ilk ve tek sefer, Gringe köprü parasının bir kısmını sakladı, doğrusunu söylemek gerekirse Marcia'nın yarım lirasını. Avucunda sıcak sıcak duran, ağır kalın saf gümüş parada Gringe'i onu geçiş ücreti kutusuna koymaya isteksiz hale sokan bir şey vardı. Böylece onu cebine atıp kendi kendine o gece günün kazancına ekleyeceğini söyledi. Ama Gringe o yarım lirayı kendinden ayırmaya kıyamadı. Böylece yarım lira cebinde aylarca kaldı, ta ki Gringe, onun kendisinin olarak görmeye başlayana dek.

Ve neredeyse bir yıl sonra, soğuk bir sabah Gringe Kuzey Kapısı'na asılı bir duyuru görmeseydi yarım lira da orada kalacaktı:

RESMİ BİR İŞTE ÇIRAKLIĞA BAŞLAMAMIŞ
OLAN ON BİRLE ON ALTI YAŞINDAKİ BÜTÜN
ERKEK ÇOCUKLAR GENÇ ORDU'YA ALINMAK
ÜZERE YARIN SABAH 06.00'DA GENÇ ORDU
KIŞLASINDA HAZIR BULUNSUNLAR

Gringe'in midesi bulandı. Oğlu Rupert bir gün önce on birinci doğum gününü kutlamıştı. Bayan Gringe duyuruyu görünce deliye döndü. Gringe de deliye döndüğünü hissetti, ama kâğıt gibi beyaz bir suratla duyuruyu okuyan Rupert'i görünce sakin olmaya karar verdi. Ellerini cebine soktu ve düşündü. Bir şans eseri eline Marcia'nın yarım lirasın geldiğinde, Gringe cevabın ne olduğunu biliyordu.

O sabah kayıkthane açılır açılmaz, yeni bir çırakları oldu: Rupert Gringe. Babası ringa balığı teknesi yapan Jannit Maarten'le yarım lira karşılığında yedi yıllık bir çıraklığı sağlama aldı.

BAŞEBE

Başebe tutuklandıktan sonra aklını bebek kaçırmaya takıp delirmekten dolayı kalenin kandırılmış ve Acı Çeken Kişiler Tımarhanesi'ne götürüldü. Çünkü bebek kaçırma bir ebe için hiç de hoş bir durum değildi. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, tımarhanedeki doluluk oranı yüzünden çıkmasına izin verildi. Yüce Bekçi kalenin kontrolünü aldıktan sonra kandırılıp acı çeken insan sayısında büyük bir artış olmuştu. Başebe artık ne kandırılmıştı ne de acı çeki-

yordu, böylece bir yer işgal etmesi de gerekmiyordu. Ve bu yüzden Agnes Meredith, eski başebe şimdinin işsiz ve evsiz bütün eşyalarını toplayıp kayıp oğlu Merrin'i aramaya koyuldu.

GECE HİZMETKÂRI

Yüce Bekçi'nin gece hizmetkârı tacı düşürüp üstüne bir çizik daha ekledikten sonra zindana atıldı. Bir hafta sonra yanlışlıkla serbest bırakıldı ve saray mutfağında patates soyma yamağı olarak işe başladı. Bu konuda iyiydi ve kısa bir süre sonra başpatates soyucu oldu. İşini sevdi. Patates düşürdüğünde kimsenin umurunda olmuyordu.

HÂKİM ALICE NETTLES

Alice Nettles ilk kez Alther Mella'yla stajyer avukatken kale adliyesinde tanıştı. Alther henüz DomDaniel'in çırağı olmamıştı ama Alice, Alther'in özel olduğunu görebiliyordu. Alther Olağanüstü Büyücü olduktan sonra ve ondan "Üstadını kuleden iten çirak" diye söz edildiğinde bile onunla arkadaşlık yapmaya devam etti. Alther'in sinir bozucu bir karıncayı bile öldüremeyeceğini biliyordu. Alther, Olağanüstü Büyücü olduktan kısa bir süre sonra, Alice hâkim olma tutkusuna ulaştı. Kısa bir süre sonra ayrı kariyerleri Alther ve Alice'i gitgide daha meşgul etmeye başladı. Ondan sonra istedikleri kadar birbirlerini göremediler. Alice her zaman bu duruma içtenlikle üzüldü.

Bekçiler birkaç gün içinde sadece en sevdiği arkadaşını öldürmekle kalmayıp kadınların adliyeye girmelerini yasaklayarak haya-

tının işini elinden aldılar ve kadına iki korkunç darbe vurdular. Alice kaleden ayrıldı ve limandaki erkek kardeşinin yanına gitti. Alther'in ölümünün etkisinden kurtulup yeteri kadar toparlandıktan sonra gümrükte yasal danışman olarak çalışmaya başladı.

Kaçak bir deve ve gezgin bir sirki içeren bir üçkâğıtçıyla uğraştığı uzun bir günden sonra kardeşine gitmeden önce Mavi Çapa Meyhanesi'ne uğradı. İşte orada en sonunda Alther Mella'nın hayaletiyle karşılaştı ve sevindi.

KATİL

Katil, Marcia'nın şimşegiyle vurulduktan sonra tamamen hafızasını kaybetti. Aynı zamanda da çok kötü yandı. Avcı katilden tabancayı aldığı anda, onu bulduğu yerde, Marcia'nın halısının üstünde baygın bırakmıştı. DomDaniel, onu dışarı karın üstüne attırmıştı ama gece sokak temizlikçileri tarafından bulundu ve Rahibeler Misafirhanesi'ne götürüldü. En sonunda iyileşti ve misafirhanede kalıp yardımcı olarak çalıştı. Tanrıya şükür hafızası geri gelmedi.

LINDA LANE

Linda Lane'e yeni bir kimlik verildi. Prensesi bulmasının mükkâfatı olarak nehre bakan lüks odalardan birine taşındı. Bununla beraber, daha önceki kurbanlarından birinin ailesi tarafından tanınınca bir gece geç saatlerde, Yüce Bekçi'nin yolladığı en sevdiği şarabından bir kadeh içtiği sırada birisi Linda'yı arkasından iterek nehre düşürdü ve asla bulunamadı.

EN GENÇ MUTFAK HİZMETÇİSİ

En genç mutfak hizmetçisi kurtlarla ilgili kâbuslar görmeye başladıktan sonra, uykusu bölündüğünden sık sık işte uyumaya başladı. Bir gün şişi çevirmesi gerekirken uyuya kaldı ve bütün koyun yandı; başpatates soyucunun anında müdahalesi sayesinde koyunla aynı kaderi paylaşmaktan kurtuldu. En genç mutfak hizmetçisinin seviyesi yardımcı patates soyuculuğuna düşürüldü, ama üç hafta sonra başpatates soyucuyla birlikte daha iyi bir yaşama başlamak için limana kaçtı.

BEŞ KUZEYLİ TÜCCAR

Sally Mullin'in Çay ve Bira Salonu'ndan hızla çıkmalarından sonra, beş kuzeyli tüccar o geceyi gemilerinde geçirdiler. Mallarını yerleştirip ertesi sabah sular yükselirken gitmek için hazırlanmaya başladılar. Daha önce hükümetin nahoş değişikliklerine karışmışlardı ve bu kez kalıp neler olacağını görmek istemiyorlardı. Tüccarların deneyimlerine göre bu her zaman pis bir işti. Ertesi sabah Sally Mullin'in Çay ve Bira Salonu'ndan dumanlar çıkan kalıntılarının yanından geçtiler, haklı olduklarını biliyorlardı. Nehirde yola koyulduklarında Sally'yi hiç düşünmediler bile. Büyük Don'dan kaçarak uzak ülkelerin sıcak iklimlerini özledikleri için yolculuklarını güneye doğru planladılar. Kuzeyli tüccarlar daha önce hepsini görmüşlerdi ve tümünü tekrar göreceklerinden hiç şüpheleri yoktu.

BULAŞIKÇI ÇOCUK

Sally Mullin'in işe aldığı bulaşıkçı çocuk çay ve bira salonunda kendi hatası yüzünden yandığına ikna olmuştu. Daha önce yaptığı gibi çay havlularını kurusun, diye ateşin çok yakınına koymuş olduğundan emindi. Ama bu tip şeylerin uzun süre canını sıkmasına izin veren biri değildi. Bulaşıkçı çocuk her başarısızlığın gizli bir fırsat olduğuna inanıyordu. Böylece tekerlekli küçük bir kulübe yaptı ve her gün iterek onu bekçi muhafızların kışlasına götürüp muhafızlara sucukla etli börek sattı. Etli börek ve sucuklarının içindekiler bulaşıkçı çocuğun eline geçenlere göre değişiyordu, ama sıkı çalışıp gece geç saatlere kadar börek pişirdi ve bütün gün iyi iş yaptı. İnsanlar kedi ve köpeklerin alarm verici bir hızla ortadan kaybolduğunu fark etseler de hiç kimse bulaşıkçı çocuğun etli börek kulübesinin aniden ortaya çıkışı arasındaki bağlantıyı kurmadı. Bekçi muhafızlar yemek zehirlenmesinden harap olduklarında kışla kantin aşçısı suçlandı. Bulaşıkçı çocuk başarılı oldu ve kendi etli börek ya da sucuklarını asla yemedi.

RUPERT GRINGE

Rupert Gringe o zamana dek Jannit Maarten'in yanına gelen en iyi çırağıydı. Jannit kıyıya yakın sularda balık tutabilmek ve limanın hemen dışındaki kumsal boyunca yukarı çıkan ringa sürülerini sıkıştırmak için su kesimi alçak ringa balığı tekneleri yapardı. Elinde bir Jannit Maarten teknesi olan bütün balıkçılar kesinlikle iyi geçinirlerdi. Kısa bir süre sonra Rupert Gringe'in tekne ustası olarak ünü

yayıldı. Onun yaptığı tekneler suda daha dengeli oturuyor ve rüzgarla hızlı gidiyordu. Jannit bir yeteneği görür görmez anlardı ve kısa bir süre sonra Rupert'e tek başına çalışmasına izin verecek kadar güven verdi. Rupert'in tamamen tek başına yaptığı ilk tekne *Muriel*'di. Onu nehrin derinlikleri gibi koyu yeşile boyadı ve denizin üstünde batan yaz güneşi gibi kırmızı yelkenler taktı.

LUCY GRINGE

Lucy Gringe, Simon Heap'le ikisi de on dört yaşlarındayken genç bay ve bayanlar için bir dans dersinde tanışmıştı. Bayan Gringe kızı Lucy'yi yazın başında beladan uzak tutmak için dans dersine yollamıştı. (Simon o sınıfa yanlışlıkla gitmişti. Biraz okuma sorunu olan ve sık sık mektuplarını karıştıran Silas, onun bir şans dersi olduğunu sanmış ve bir akşamüstü ondan Sarah'a bahsetme hatasını yapmıştı. Simon buna kulak misafiri olmuştu ve iyice başının etini yedikten sonra, Silas, onu dans dersine yazdırmıştı.)

Lucy, Simon'un sınıftaki en iyi dans eden olma konusundaki kararlılığını sevmişti. Simon her zaman her şeyde en iyi olmada kararlıydı. Ve onun yeşil büyücü gözleriyle kıvrıcık sarı saçlarını da beğenmişti. Simon birdenbire bir kızdan niçin hoşlandığını anlamadı, çünkü her nedense kendini devamlı Lucy'yi düşünmekten alamıyordu. Lucy ve Simon ellerine geçen her fırsatta birbirlerini görmeye devam ettiler, ama buluşmalarını gizli yaptılar. İkisi de ailelerinin onaylamayacağını biliyordu.

Lucy'nin Simon Heap'le evlenmek için kaçtığı gün hayatının en iyi ve en kötü günüydü. Muhafızlar kiliseye dalıp Simon'u götürene kadar en iyi günüydü. Ondan sonra Lucy kendine olanları umur

samadı. Gringe geldi ve onu eve götürdü. Kaçmasın, diye onu Gözcü Kulesi'nin tepesine kilitledi ve Simon Heap'i unutması için ona yalvardı. Lucy kabul etmedi ve babasıyla hiç konuşmadı. Gringe'in kalbi kırıldı. O sadece kızı için en iyi olanı yapmıştı.

JENNA'NIN KALKAN BÖCEĞİ

Eski kırkayak DomDaniel'den düştüğünde zıplaya zıplaya gitti ve kendini bir fiçinin üstünde buldu. *İntikam* kayan balçığa çekilirken fiçi tekneden düştü. Limana kadar gelip orada şehrin kumsalına vurdu. Kalkan böceği kanatlarını kuruttu ve seyyar bir sirkin geldiği yakındaki alana uçtu. Her nedense zararsız bir soytarıdan hoşlanmadı ve böcek her gece sahnenin etrafında soytarıyı kovalarken izleyicileri çok eğlendirdi.

YÜZÜCÜLER VE TAVUK TEKNESİ

İntikam'dan atılan iki yüzücü hayatta kaldıkları için şanslıydılar. Gemici olmadan önce anneleri onlara yüzme öğretmekte ısrar eden Jake ve Barry Parfitt o kadar iyi yüzücü değillerdi. Fırtına koptuğunda tek yapabildikleri başlarını suyun üstünde tutabilmektir. Tam umutlarını kesiyorlardı ki onlara doğru gelen bir balıkçı teknesi gördüler. Balıkçı teknesinde kimse görünmemesine rağmen, güvertesinde sıra dışı bir iskele tahtası asılıydı. Jake ve Barry kalan son güçleriyle kendilerini iskeleden yukarı çektiler ve güverteye yığıldıklarında etraflarının tavuklarla çevrili olduğunu gördüler. Ama su olmadığı sürece etraflarının neyle çevrili olduğu umurlarında değildi.

Sular sonunda Marram Bataklığı'ndan çekildiğinde, Jake, Barry ve tavuklar kendilerini bataklık adalarından birinde buldular. Buraya yerleşip DomDaniel'den uzak durmaya karar verdiler. Kısa bir süre sonra Draggen Adası'nın birkaç mil uzağında hızla gelişen bir tavuk çiftliği kurdular.

ULAK SIÇAN

Stanley en sonunda, başına gelenleri duyan eski Sıçan Bürosu'ndaki sıçanlardan biri tarafından, bayanlar tuvaletinin zemini altındaki hapisneden kurtarıldı. Doğu Kapısı nöbetçi kulesinin tepesindeki sıçan yuvasında biraz zaman geçirip kendini toparladı. Orada Lucy Gringe, onu bisküviyle besleyip sorunlarını anlattı. Stanley'e göre, Lucy Gringe şanslıydı. Eğer biri bir gün Stanley'e sorarsa, ona genelde büyücüler, özellikle de Heap denen büyücülerin baş belasıdan başka bir şey olmadığını söyleyecekti. Ama hiç kimse sormadı.